

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NEW YORK TIMES ÇOKSATANI

NEREDE
OLURSAN OL
SENİ DAİMA
BULURUM

NAVESSA ALLEN

SINIRLAR KALKTIĞINDA

KARANLIĞA DOĞRU #2

O BANA YAŞADIĞIMI HİSSETTİRİYORDU.
CANAVARLAR VE KARANLIK KAZANMASIN DİYE
SAVAŞMA ARZUMU KAMÇILIYORDU
ÇÜNKÜ ONUN IŞIĞIYLA ÇEVİRİLİ OLMAK
ÇOK DAHA İYİYDİ.

Nico Junior, Trocci mafya ailesinin vârisiydi ve bu şiddet dolu dünyaya gırtlığına kadar batmıştı. İşte bu yüzden Lauren Marchetti ona yasaktı. O kadın nezaket ve neşenin vücut bulmuş haliydi ve Nico gibi adamlar Lauren gibi kadınları hak etmezdi. Lisede de onu kalbini kırma pahasına kendinden uzaklaştırmıştı çünkü ona zarardan başka bir şey veremezdi.

Ama Junior internette Lauren'ı araştırdığında, tanıdığı utangaç kitapkurdu yerine gözalıcı bir kadın bulmuştu. Sosyal medyası açık seçik fotoğraflarıyla doluydu ve bu işten para kazanıyordu. Junior'ın masum merakı hızla karanlık bir takıntı halini almış ve ilk abonelerinden biri olmuştu. Ama artık Lauren'ın her adımını uzaktan izlemek yetmiyordu, ona diz çöktürmesi gerekiyordu.

Hissedarı olduğu oyun kulübünde birden beliren maskeli adam Lauren'in ilgisini çekmişti. Sadık aboneleri sayesinde iyi para kazanıyordu ve bu kulüp onun fetişlerini keşfetmesi için güvenli alanıydı. Ta ki gizemli yabancının yıllar önce hayatını mahveden Nico olduğu ortaya çıkana kadar.

Lauren karanlığın pençesine düşmüştü ama kurtulmak istediğinden o kadar da emin değildi.

"Sınırlar Kalktığımda'nın karanlık atmosferine dolu dizgin bir duygu seli eşlik ediyor. Navessa Allen mafya dünyasının o sert gerilimiyle kalbe dokunan anları öyle maharetle harmanlamış ki bu işin ustası sanırsınız."

—Medium

CINDIR.

NEREDE
OLURSAN OL
SENİ DAİMA
BULURUM

@ayisigikitap

NAVESSA ALLEN

SINIRLAR KALKTIĞINDA

Çeviren: Beyza Bozsu

İ N D İ G O K İ T A P

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

SINIRLAR KALKTIĞINDA

NAVESSA ALLEN

Orijinal İsmi: Caught Up

Baskı: Haziran 2026

ISBN: 978-625-8791-09-9

Yayınevi Sertifika No: 43362

Copyright 2025, Navessa Allen

Bu kitabın Türkçe yayın hakları AnatoliaLit Telif Hakları Ajansı aracılığıyla

İndigo Kitap Yayın Dağ. Paz. Rek. Ltd. Şti.'ne aittir.

Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz,

hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Yayın Yönetmeni: Ece Yücesoy

Çeviren: Beyza Bozsu

Editör: Deniz Şen

Son Okuma: Ece Yücesoy

Kapak Tasarımı: Christopher Brian King

Sayfa Tasarımı: B&S Ajans

Baskı

My Matbaacılık San. ve Tic. Ltd. Şti.

Maltepe Mh. Yılanlı Ayazma Sk. No: 8/F

Zeytinburnu / İstanbul Tel: 0 (212) 674 85 28

Sertifika No: 47939

İNDİGO YAY. DAĞ. PAZ. REK. LTD. ŞTİ.

Skyport Residence Yakuplu Mah. Hürriyet Blv. No:1

İç Kapı No: 177 Beylikdüzü / İstanbul

Tel: 0 (212) 438 17 83 • Fax: 0 (212) 438 17 84

www.indigokitap.com • info@indigokitap.com

İNDİGO YAY Bir İndigo Kitap Yayın Dağ. Paz. Rek. Ltd. Şti. markasıdır.

NEREDE
OLURSAN OL
SENİ DAİMA
BULURUM

@ayisigikitap

NAVESSA ALLEN

SINIRLAR

KALKTIĞINDA

Çeviren: Beyza Bozsu

İ N D İ G O K İ T A P

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

TETİKLEYİCİ İÇERİK UYARISI

*Sınırlar Kalktığı*nda ağır temalar içeren, karanlık bir takipçi erotikasıdır.
Bu kitap aşağıdaki temaları içerdiğinden dolayı okurların
dikkatli olması tavsiye edilir:

- Kamera karşısında cinsel içerik üretme
 - Seks işçiliği
- Mafya ve organize suç
 - Şantaj
 - Kan
 - Şiddet
- Vahşet içerikli (kısa) sahneler
- Cinselliğin ayrıntılı betimlenmesi (birden fazla partner dahil)
 - Nefes kontrolü oyunu
 - Av-avcı fantezisi
 - Korku fantezisi
 - Röntgencilik
 - Teşhircilik
 - Bağlama/bağlanma
- Hafif BDSM
- Sapık takipçilik
- (Geçmişte yaşanmış) aile içi şiddet
- (Geçmişte yaşanmış) zorbalık
 - Fahişe damgası yeme
 - Alkol
 - Kumar
 - Sigara
- Seri katillerden ve işledikleri suçlardan bahsedilmesi
- (Ayrıntıya girmeden, konu dışı) yamyamlık

Oynamaya hazır olan herkes için.

1

Junior

Her yer kan revandı. Gömleğimi sırlıslıklam etmiş, pantolonuma sıçramış ve kısa tırnaklarımın arasına dolmuştu. Bu yüzden her zaman baştan aşağı siyah giyinirdim. Başka bir renk olsa kan çok belli olurdu ama siyah renkte ıslak lekeleri açıklamak daha kolaydı: Biri üzerime i e-geğini dökmüştür ya da bir araba su birikintisinden geçerken üzerimi ıslatmıştır. Yıllarca sayısız bahane uydurmak zorunda kalmıştım.

Neyse ki bu gece hiçbirine ihtiya ım yoktu        bardaktan boşanırcasına yağmur yağıyordu. Bir şimşek göğü yardı ve uzaklardaki gökdelenleri gümüşle beyaza boyadı. Ardından gelen gök g r lt ş  yakındaki binaların camlarını titretti. Böyle gecelerde şehir Gotham'a benziyordu.  etin, tehlikeli.

Bakışlarımı fırtınadan ayırdım. Nehrin kıyısında yanımda hepsi siyah giymiş    kişi duruyordu        kan lekeleri konusunda onlar da derslerini almıştı. Kolları bile kıpırdamıyor, donuk gözlerle dümdüz ile-riye bakıyorlardı ve ceketleri etraflarında asi kanatlar gibi çırpınıyordu. Bir başka şimşek göğü yarıp hepimizi gümüş bir ışıkla kapladı. Kutlama yapmak için dışarı çıkmış kardeşlerden çok, bir cesede  ş şmek üzere olan akbaba sürüsüne benziyorduk.

Dört gün. Dört lanet gündür yağmur yağıyordu ve nehir öyle kabarmıştı ki demin içine ittiğimiz araba endişe verici bir kolaylıkla suya

gömülüyordu. Belki şansımız yaver gider de polisler şoförün ani bir sele yakalanıp boğulduğunu düşünür, böylece ona *gerçekte* yaptıklarımızdan şüphelenmezdi.

Görüş alanımın kenarında kırmızı bir kıvılcım parladı. Dönüp bakınca en küçük kardeşim Greg'in dudaklarına bir sigara götürdüğünü gördüm.

“Şu meret seni öldürecek,” dedim.

Dumanı rüzgâra doğru üfledi. “Önce başka bir şey öldürmezse tabii.”

Bunun üzerine dönüp uzaklaştı ve Stefan da peşinden gitti.

Yaşı bana en yakın kardeşim Alec, ikisinin aramızda bıraktıkları boşluktan bana gözlerini dikti. “Burada işimiz bitti mi?”

Başım la onayladım. Evet, işimiz bitmişti. Tommy Marchetti'nin icabına bakılmıştı. Tıpkı babamın emrettiği gibi.

Alec boynunu yağmurdan korumak için ceketinin yakasını kaldırdı ve küçük kardeşlerimizin peşinden gidip beni tek başıma Tommy'nin BMW'sinin gece gibi karanlık suya gömülüşünü izlemeye bıraktı. O yaşlı piç kurusu sonunda ölmüş, sonunda yolumuzdan çekilmişti ve ben bundan daha iyi bir doğum günü hediyesi isteyemezdim.

Arabanın yüzeye çıkıp başımıza iş açmayacağından emin olmak için yeterince bekledikten sonra nehir kenarındaki depoya doğru yürüdüm. Zemin betonu ve tahta kaplama duvarlar o kadar eskiydi ki her rüzgâr estiğinde aralarından uğuldayarak geçiyordu ama en azından yağmurda ıslanmıyordum artık.

Kardeşlerim floresan ışığının altında duruyorlardı ve gözleri ayaklarının dibindeki kocaman kırmızı lekeye dikilmişti.

Alec lekeyi işaret etti. “Buna ne yapmamızı istiyorsun?”

“Çamaşır suyu,” dedim.

Arka taraftaki dolaba yöneldi.

Greg'e baktım. “Kanı amma akmış.”

SINIRLAR KALKTIĞINDA

Greg sigarasından bir nefes daha çekerken koyu renk gözlerini bana çevirdi. “Taze cesetlerde genelde öyle olur.”

Ben “Junior” olabilirdim ama aramızda babama en çok benzeyen Greg’di; özellikle de bakışlarındaki şakacılık kaybolup yerini hepimizin yüzünde görülen aynı yorgun ifadeye bıraktığında.

Alec yanımıza dönüp lekenin üzerine çamaşır suyu şişesinin tamamını boşaltırken hepimiz geri çekildik. İşini bitirdiğinde, boş şişeyi köşede birikmiş diğer çöplerin üzerine attı. Burası, yerel sektör çökmeden önce bir balıkçının yeri idi. Şimdiyse babamın ara sıra burayı kullanmamıza göz yuman iş arkadaşlarından birine aitti.

Alec bana döndü. “Hâlâ dışarıda takılmak istiyor musun?”

Ona baktım. “Sence?”

Omuz silkti. “İstiyorsan ben varım.”

Stefan, Alec’e *Ciddi misin lan?* der gibi baktı ama Alec görmedi. Stefan’ın yanında duran Greg beni izliyor, kararımı bekliyordu. En büyükleri olduğum için gerçekte lider bendim. Babamın en çok güvendiği, kardeşlerimin danıştığı kişiydim. Bir kez olsun biri şu lanet kararları benim yerime alsaydı da sürekli bu kadar çok düşünmek zorunda kalmazaydım keşke.

Tekrar Alec’e odaklandım. “Hayır, çıkasım yok. Sırılsıklamım ve yorgunum, ayrıca hepimiz duş alıp hazırlanana kadar saat gecenin ikisi olur ve her yer kapanır.”

“Yani yirmili yaşlarının son doğum gününü üzgün ve yalnız mı geçireceksin?” diye sordu Alec. “Kulağa epey depresif geliyor.”

Başımı iki yana salladım, sinirlenmeye başlamıştım. “Yalnız geçir-medim. Ailece akşam yemeği yedik ve sonra dördümüz bu eğlenceli küçük geziye çıktık.” Alec karşı çıkmak için ağzını açtı ama sözünü kestim. “Burada işimiz bitti. Siz üçünüz gecenin geri kalanında ne bok yerseniz yiyin ama ben evime geçiyorum. Annemle babama birkaç gün dönmeyeceğimi söylersiniz.”

NAVESSA ALLEN

Cevap vermelerini beklemeden oradan ayrıldım. Belki depresifti ama yalnız kalmak istiyordum. Kendi evimin sessizliğiyle yalnızlığını istiyordum ve şerefsiz kardeşlerimle beraber ailemizin evine dönersem buna nah kavuşurdum.

Dairem limandan çok uzakta değildi, yürüyerek yaklaşık on dakikalık bir mesafedeydi ve ben halihazırda sıırıslıklam olduğumdan yağmuru hiç siklemedim. Hatta hafif üşümek iyi bile geliyordu. Yazın kavurucu sıcağı şehrin üzerine çökmüştü ve etrafımızı saran bunca su kütlesiyle hava boğucuydu ve pis kokuyordu. Fırtına bu pıslığı biraz olsun uzaklaştırıyordu ama geçici olduğunu biliyordum. Sıcaklık tekrar otuzlara dayanmadan önce bir-iki gün serin olsa şanslı sayılırdık.

İnsanlar kaldırımda yanımdan hızla geçip gidiyordu. Çoğu sanki bu şekilde kendilerini sağanak yağmurdan koruyabilirmiş gibi kambur duruyordu ama ben yağmurun günahlarımın izlerini silmesini umarak dimdik yürümeye devam ettim. Siktir, çok yorgundum. Ve bunun nedeni az önce yaptığım şey değildi. Vahşi bir kurt gibi beni lime lime etmeye çalışan, kemiklerime işlemiş bir bitkinlikti bu.

Babam da hiç böyle hissetti mi diye merak ettim. Yaptığımız “iş” ona da aynı şekilde ağır geldi mi diye. Benim aksime, babam mafyanın içine doğmamıştı. Ayaktakımının arasından sıyrılarak kendine bir yer edinmiş ve yavaş yavaş rütbe atlamıştı. Şimdi büyük patronların pisliklerini temizlemesi için kapısını çaldığı kişiydi ama kendini artık ellerini kirletmeyecek kadar büyük gördüğü için işleri başkalarına devrediyordu.

Acı bir tebessüm yerleşti dudaklarıma. Elbette bu işler babama ağır gelmiyordu. Yapan kendisi değildi ki. *Bendim*. Yani ben ve kardeşlerim. Derdi çeken bizdik. Yakalanma riski. Yaralanma riski. Gözlerimizi her kapadığımızda, yaptığımız işlerin görüntüleri bizi kendi hatıralarımızın içinde boğmakla tehdit ettiği için bir daha asla uyuyamama riski.

Belki de tek böyle hisseden bendim. Belki de huysuz pıslığın teki olmuşum çünkü doğum günümü planladığım gibi şehirde geçirmek yerine limanda kendime yeni kâbuslar yaratarak geçirmiştım.

SINIRLAR KALKTIĞINDA

Başımı iki yana sallayıp çevreme odaklandım. Şehrin bu bölgesi eskiydi ama iyi anlamda değil; diğer mahalleleri ele geçiren kentsel dönüşümün henüz ulaşmadığı, kaderine terk edilmiş tarzda eskiydi. Tuğla ve harçtan yapılmış binalar sadece birkaç katlıydı ve yola çok yakındı. Kaldırımında biriken sulardan yakındaki dükkânların neon ışıkları yansıyor. İnsanlar küçük gruplar halinde tentelerin altında toplanmış, yağmurun dinmesini beklerken sigara içiyor ya da arkadaşlarıyla sohbet ediyordu. Bu mahalle işçilerden, çoğunlukla da göçmenlerden oluşuyordu ve sokaklar bunun izleriyle doluydu. Kaybolmak, fark edilmeden yaşamak için iyi bir yerdi ve tam da bu yüzden burada bir daire tutmuştum.

Paranoyak bir ihtiyar olan babam çoğu zaman bizi yakınında tutmayı severdi. Kardeşlerim ve ben yirmili yaşlarımızda olmamıza rağmen hâlâ sık sık çocukluk odalarımızda kalıyorduk. Ortadan kaybolmam, tekrar insan içine çıkmaya hazır hale gelmek için kafamı biraz boşaltmam gereken böyle gecelerde aile evinden uzak dururdum. Şehrin manzarası ve sesleri bana dünyanın dönmeye devam ettiğini hatırlatırdı. İnsanların yüzeyin altında kaynayan karanlığın farkında bile olmadan mutlu mesut yaşadıklarını. Bu bana umut verir, hayatın ölüm, yıkım ve kalan günlerimi parmaklıklar ardında geçirme tehdidinden ibaret olmadığını hatırlatırdı.

Kuyumcu ile fırının arasına sıkışmış, göze çarpmayan kapıya vardığımda artık yağmurdan kurtulmaya can atıyordum. Dar merdivenleri çıkınca küçük stüdyo dairemin karanlık ve durgun havasıyla karşılandım. Havadaki küf kokusundan burayı ne kadar ihmal ettiğim anlaşıyordu. Buraya en son ne zaman gelmişim? Bir ay önce mi? İki ay mı? Gerzek kuzenim Aly ve erkek arkadaşının kazara işledikleri cinayet yüzünden bu bahar göz açıp kapayıncaya kadar geçmişti. Kurbanları bir seri katildi ama aynı zamanda milyar dolarlık bir ailenin oğluydu; federalleri Bradley Bluhm'ın hâlâ hayatta ve kaçak olduğuna inandırmak *ailemin* bütün zamanını ve kaynaklarını tüketmişti. O dönemde babamın paranoyası zirveye ulaşmıştı ve çocuklarını gözünün önünden

neredeyse hiç ayırmamıştı. Onca gece arasından uzaklaşmak için bu geceyi seçmemden ötürü muhtemelen fırça yiyecektim ama kendime biraz zaman ayırmam gerekiyordu.

Kapının yanındaki ışığa bastım ve yakındaki bir lamba yanınca rahatladım. En azından faturaları ödemeyi unutmamıştım. Işığın parıltısı işlevsel olarak tanımlanabilecek küçük bir alanı aydınlattı. Sağda yatak, solda kanepa, tam karşısında mutfak vardı ve buzdolabının yanındaki kapı da banyoya açılıyordu.

Temiz kıyafetler alıp duşa girdim ve kaynar suyu açtım. Tenimden süzülen kan pembe izler bırakarak gidere aktı. Aklımda Tommy'nin arabasının karanlık suyun dibine gömülüşünü tekrar tekrar canlandırırken sııttım. Öldüğüne memnundum çünkü bu, kıızıyla aramdaki son engellerden birini ortadan kaldırıyordu.

Lauren Marchetti'yle.

Ailem şehirden ayrılıp şatafatlı bir banliyöye taşınmadan önce, Küçük İtalya dediğimiz "eski mahallemizde" birlikte büyüdüğüm kız. Benim bir sınıf altımdaydı ve ben lise sonu bitirirken ikimizin de dahil olduğu bir durum öyle kontrolden çıkmış ve kötüye gitmişti ki Lauren okul değiştirmek zorunda kalmıştı.

Gözlerimi kapayıp geçmişi düşündüm ve Tommy'nin yumruklarının yüzümde patlayışını, öfkeli bir sesle kızına bir daha yan gözle bakarsam beni öldüreceğini söylemesini hatırlayınca gülümsemem kayboldu. Sonrasında eve gidip odama koşmuş ve yaşlı bir adamdan dayak yemenin utancını gizlemek istemiştım ama babam beni yakalamış ve yüzüme şöyle bir baktıktan sonra ne olduğunu öğrenmek istemişti.

Su üzerimden akarken başımı iki yana salladım ve on sekizimde, onca şey görmüş ve yapmış olmama rağmen ne kadar saf bir çocuk olduğumu düşündüm. Babam olanları bana zorla anlattırmıştı ve onun Tommy'nin peşine düşerek her şeyi daha da kötüleştireceğinden korkmuştım. Çünkü mafya adamları ailelerine yapılanları cezasız bırakmazdı. Ama babam intikam yemini etmek yerine bir tehdit de o savurmuştu.

SINIRLAR KALKTIĞINDA

Eh, Tommy artık tehditlerini yerine getirecek durumda değildi ve ben de bizim ihtiyardan eskisi kadar korkmuyordum. Artık oyalanmaktan bıkmıştım. Beklemekten bıkmıştım. Neredeyse on yıldır Lauren'la mesafemi korumuştum ama bu sefer aramıza girmeye çalışacak kişinin Tanrı yardımcısı olsundu.

Duştan çıktıktan sonra kirli kıyafetlerimi bir torbaya koyup kösedeki çöp konteynerine attım. Çöp konteynerleri kanıtları ortadan kaldırmak için harikaydı. Polisler şüphelenmeye başladığında çoktan çöplüğü boylamış olurlardı ve çöpleri ayıklamak imkânsıza yakındı. Kıyafetlerimi eninde sonunda bulsalar bile açık havada ve çürüyen atıkların arasında kaldıkları için mahkemede kullanılamayacak kadar kirlenmiş olurlardı.

Eve dönünce kapının yanında ayakkabılarımı çıkardım ve eski püskü kanepenin üzerine yığıldım. Sonra da her gece yaptığım şeyi yaptım: Cebimden telefonumu çıkarıp en sevdiğim sosyal medya uygulamasını açtım ve doğruca Lauren'ın profiline gittim. Sayfası, mükemmel ışıklar altında ustaca poz verdiği yarı çıplak fotoğraflarıyla doluydu.

Aralara da günlük hayatından küçük kesitler serpiştirilmişti: öğle yemeğinde yedikleri, devasa köpeğini kucakladığı, eylemde döviz taşıdığı kareler. Bugünün fotoğrafında dar, siyah bir pantolon-cekertakımı giymiş, bir ofiste yaşlıca beyaz bir kadınla el sıkışıyordu. Bunu görünce gülümsedim. Marion Blackwell çetin cevizdi. Lauren aylardır meclis üyesiyle görüşmek için uğraşıyor, seks işçiliğini daha güvenli hale getirmeyi amaçlayan yeni bir yasa konusunda desteğini almak istiyordu. Muhafazakâr eğilimli Blackwell, Lauren'ı geçiştirip duruyordu ama ufak bir araştırmayla oğlunun "beyaz toz" düşkünlüğünü ortaya çıkarmıştım ve bir striptiz kulübünün arkasında kokain çeken oğlunun fotoğraflarını sızdırmakla tehdit etmek Blackwell'in fikrini değiştirip görüşmeyi kabul etmesine yetmişti.

Lauren'ın bu muzaffer halini görmek için çok daha kötü şeyler yapabilirdim. Hatırladığım o sessiz, gözlüklü, kollarında bir sürü ders

kitabıyla gezen onur öğrencisinin yerinde artık yeller esiyordu. Bu kıvrımlı tanrıçanın onunla alakası kalmamıştı neredeyse ama bazı şeyler tamamen aynıydı: iri kahverengi gözleri, fındık burnu, iki ön dişinin arasındaki minik boşluk ve en fenası da sol gözünün hemen altındaki güzellik benî.

Profilinin en üstüne dönüp biyografisindeki bağlantıya tıkladım ve Me4U uygulamam açıldı. Lauren seks işçilerinin haklarını korumaya kararlıydı çünkü kendisi de bir seks işçisiydi.

Ben de onun bir numaralı hayranıyım.

Profilinin hemen altında ondan özel bir video talep edebileceğiniz küçük bir buton vardı. Ona tıkladım ve yeni isteğimi bir mesajla birlikte gönderdim.

Bugün Blackwell'le iyi iş çıkarmışsın. Seninle gurur duyuyorum. Şimdi bana kendinle ne kadar gurur duyduğunu göster bakalım, Lauren.

2

Lauren

Ev arkadaşımın tepesinde durmuş, omzunun üzerinden bilgisayar ekranını izliyordum. Ekranda kendimi parmaklarımla becerdiğim bir video ağır çekimde oynuyordu. Ryan'ın odası mağara gibi karanlıktı, karartma perdeleri akşamüstü güneşinin ışığını tamamen kesiyordu. Ekranda şahane görünüyordum. Çıplak. Zevkten kendinden geçmiş. Gerçek bir seks tanrıçası. Ta ki aniden sessiz bir çığlık eşliğinde (Ryan sesi kapatmıştı) yatağın kenarından düşene kadar.

Ryan birkaç kare geri sardı ve videoyu durdurdu. “İşte,” dedi videonun altındaki düzenleme aracını işaret ederek. “Burada kesip yana doğru geçiş yaparsak tek seferde çekilmiş gibi görünür ve kamera açısını sanatsal bir etki yaratmak için değiştirmiş gibi olursun.”

Tek kaşımı kaldırdım. “Yani biri *yine* yangın alarmını çalıştırdığı için kaydı yarıda kesmek zorunda kaldığım belli olmaz mı?”

Ryan bir tutam uzun sarı saçını kulağının arkasına attı ve sadece çok açık tenli kişilerin başarabileceği şekilde kızardı. “Mikrofonun sesi almasın diye davlumbazı çok açmayayım demiştim.”

“Hı-hı,” dedim. “Kesin öyle olmuştur.”

Ryan daha da kızardı. Ona eziyet etmek hem kolay hem de zevkliydi.

Onu tepeden tırnağa kızartabilir miyim diye görmek için ağzımı açtım ama arkamızdaki kapı birden açıldı ve üçüncü ev arkadaşımız

Taylor'ın odaya girmesiyle oluşan ani parlaklığa gözlerimizi kırpıştırarak baktık. İlk başta sadece silüetini görebildim ama gözlerim alıştıkça omuzlarında dalgalanan lavanta rengi saçlarını ve vücudunun kıvrımlarını gevşekçe saran çiçek desenli ipek sabahlığını fark ettim. Yüzü tamamen makyajlıydı; yüz hatlarını belirginleştirmek için bronzlaştırıcı ve aydınlatıcı sürmüş, badem gözleri takma kirpiklerle çerçevelenmişti. Bu da ya çekime hazırlandığını ya da çekimden yeni çıktığını gösteriyordu.

İki elinde birer küçük kutuyla birkaç adım ötede durdu ve gözleri benden Ryan'a döndü, sonra tekrar bana baktı. "Bir abonem göt deliğimin yakın çekimini istedi." Sırıltısı muzip bir hal aldı. "Ağda yapmama ve orayı beyazlatmama kim yardım etmek ister?"

Çoktan burnunu tıkamış ve başını *hayır* dercesine sallayan Ryan'a döndüm.

"Beni karıştırma," dedi. "Zaten çekim ve kurgu sırasında sürekli orana bakmak zorunda kalacağım. Hazırlığını ben yapmayayım bari."

Omuzlarım abartılı bir yenilgiyle çöktü ve Taylor'a döndüm. "Tamam. Ben yaparım."

Taylor keyifle omuzlarını oynattı. Abonesi bu çekim için ona tonla para teklif etmiş olmalıydı. İkimiz de abonelerimiz için ateşli videolar çekerek geçimimizi sağlıyorduk ama yakın çekimlerin çok daha samimi olduğunu ve genellikle rahat hissetmediğimiz bir düzeyde savunmasızlık gerektirdiğini düşünüyorduk.

Gözleri benden Ryan'ın ekranına kaydı. "Bu dün akşam Ryan'ın yemeği yakarak mahvettiği çekim mi?"

Yanakları hâlâ pembe olan Ryan monitörüne döndü. "Mahvetmedim. Lauren çekimi bitirebildi."

Taylor'la birbirimize sırtarak baktık. Ev işleri döngümüzün bir parçası olarak yemekleri sırayla yapardık. Bu da menümüzde bazı akşamlar mac'n' cheese ve sosisli (Taylor'dan), geleneksel İtalyan yemekleri (benden) ve sonucunda ya muhteşem olan ya da mutfağımızı savaş alanına

çeviren, dünyanın her yerinden karmaşık tarifler (Ryan'dan) oluyor demekti. Ryan'ı savunmak gerekirse, en azından mutfak becerilerini geliştirmeye çalışıyordu. Hem son zamanlarda gerçekten iyiye *gidiyordu*. Sadece dün geceki gibi karmaşık tarifler denediğinde evimiz duman altı oluyordu.

“Bana yeni bir tencere borçlusun,” dedim. “Dün gece kullandığın tencerenin metaline tandoori sosu işledi galiba.”

Ryan sinirlendi. “Benimle alay etmeye devam edersen Taylor’a düşüğünü defalarca arka arkaya montajladığım videoyu gösteririm.”

Dehşetle nefes aldım. “Yapmadım de.”

Ryan tek tıkla başka bir sekmede edit uygulamasını açtı ve işte orada, ağır çekimde yataktan düşüyordum. Sonra tekrar yatağa çıkıyor ve ardından tekrar düşüyordum. Memelerim için hiç hoş bir açı değildi; birbirlerinden kaçmaya çalışıyorlarmış gibi görünüyorlardı. Saçlarım elektriklenmişti ve yüzümdeki dehşetten bir seri katil tarafından öldürülmek üzere olduğumu sandığımı anlaşıyordu.

“Kendimi böyle görmeyi hiç atlatamayabilirim sanırım,” dedim.

Ryan kahkahalara boğuldu. Yanımda Taylor öyle gülüyordu ki resmen sesi kesilmişti. Bu ihanetin intikamı manşetlere çıkacaktı.

Ryan'ın sekmeyi kapatması ve videoyu sileceğine söz vermesi için beş dakika boyunca vahşet dolu fiziksel şiddet tehditleri savurmam gerekti.

Taylor ancak birkaç dakika sonra konuşabildi. “Bu video kimin için ki?”

“En sevdiğim abonem için,” dedim ona.

Gözlerindeki yaşları silerek bana baktı. “NT95 mi?”

Başımınla onayladım. Yıllardır bu işi yapıyor olmama rağmen bazı video isteklerini, özellikle de yüksek fiyatlı olanları çekerken hâlâ geriliyordum. Mükemmel olmalarını istiyordum. Abonelerimin daha fazlasını istemesini istiyordum. Ve NT95 ilk günden beri benimleydi, hatta Me4U hesabımı sosyal medyada duyurduğum an abone olan ilk

kişiydi. Saatlerce sexting* yapmıştık. Korkunç babasını ve işyerinde sürekli baskı altında olduğunu biliyordum. Yanıma çektiğim her politikacıda bana tebrik mesajı gönderir, eylemlere katıldığımda dikkatli olmamı isterdi. Artık sadece sıradan bir abone değildi. Benim için önemliydi. İşte bu yüzden Ryan'ı rahat rahat çalışsın diye yalnız bırakmak yerine tepesinde dikiliyordum.

"Ne istemişti?" diye sordu Taylor.

"Striptiz, ardından da solo performans," dedim ona. "Gidişatı bana bıraktı."

Bana sinsî bir bakış attı. "Ryan'ın özel montajını beğenir mi sence?"

"Bunu onun aklına soktuğun için seni öldüreceğim."

Ryan bir homurtu çıkardı ama kurguya devam ederken şüphe uyardıracak şekilde sessiz kaldı. Önümüzdeki günlerde gözümü üzerinden ayırmamam gerekecekti. Kurgu bittiğinde renk düzenlemesine başladı. Üçümüz mükemmel bir ekip oluşturmuştuk. Taylor ve ben ekran önünde yeteneğimizi gösteriyorduk, Ryan ise arka plandaki sihirbazımızdı; videolarımızı düzenliyor ve hatta karmaşık çekimlerde benim Taylor'a yapacağım gibi yardım etmek için devreye giriyordu.

"Tanrım," dedi Taylor. "Odanın ışığı günbatımında çok güzel."

Cevap vermek üzereydim ki bir hırıltı dikkatimi çekti. Taylor'la kapiya döndük ve devasa Shiloh çoban köpeğimiz Walter'ın kulakları geriye yatmış, gözleri mutlulukla kısılmış, halinden memnun bir şekilde odaya girişini izledik. Ağzındaki şeyi ilk bakışta oyuncacı sandım ama sonra yakından bakınca...

"En sevdiğim kırbacım!" diye bağırdım üzerine atılarak. Kahretsin, onu mahvedecekti.

Walter havladı ve başını eğip oynamaya hazır bir halde geriye sıçradı.

Durup sert bir sesle konuşmaya çalıştım. "O bir oyuncak değil, Walter. Bırak."

* Cinsel içerikli mesajlaşma. (ç.n.)

SINIRLAR KALKTIĞINDA

“Teknik olarak...” diye başladı Ryan.

Walter’ın dikkatimin dağıldığını fark edip tüymesini istemediğim için gözlerimi ondan ayırmadan parmağımı Ryan’a doğrulttum. “Zaten kara listemdesin. Köpeğin tarafını tutarak durumu daha da kötüleştirme.”

Arkamda Taylor gülmeye başladı.

Bunu kesinlikle oyun zamanı olarak algılayan Walter kırbacın sapını ısırarak bana doğru zıplamaya başladı. *Benim bir oyuncağım var ve onu alamazsınız*, der gibi başını bir o yana bir bu yana salıyordu. Ne yazık ki bu hareket kırbaça bağlı beş deri şeridin havada savrulmasına neden oldu. Bize doğru.

Taylor, “Siktir!” diye bağırarak yana kaçtı.

Ryan koltuğundan fırladı ve bir şeridin koluna isabet etmesinden kıl payı kurtuldu.

Walter ağzında kırbacın sapıyla havladı ve ancak çılgınca denilebilecek bir sevinçle bize doğru atıldı. Odadan apar topar çıkıp merdivenden aşağı koştuk, birbirimize çarpa çarpa kaçmaya çalıştık.

Aşağı inince ben sağa doğru yardırdım. Ryan sola kaçtı.

Taylor oturma odasındaki kanepenin üzerinden atladı.

“Git Ryan’ı yakala!” diye emrettim Walter’a. “İntikamımı al!”

“Hey!” diye bağırdı Ryan ve deli köpeğimiz yaldır yaldır gelirken can havliyle koştı.

Neyse ki üç katlı taş bir evde yaşıyorduk da altımızda bu ani kaosu şikâyet edecek komşularımız yoktu. Burayı ses yalıtımı harika olduğu için seçmiştik çünkü işimiz çok fazla ilkel ses içeriyordu. Havlayan, kırbaçlı bir köpekten çığlık çığlığa kaçışımızın *çoğunlukla* fark edilmemesi de işin gizli faydası oluyordu tabii.

Walter’ın ev arkadaşlarımı kovalayışını izlemekten ne kadar keyif alsam da oyuncak benim olduğu için elini taşın altına koyması gereken de muhtemelen bendim. Onun uslu durmasını sağlayabilecek tek bir şey vardı, bu yüzden Taylor ve Ryan onu meşgul ederken (yani dehşetle

ondan kaçarken), ben mutfak tezgâhının üzerinde tuttuğumuz bisküvi kavanozuna yöneldim. Kavanozu açtığım anda parkeye sürtünen tırnak sesini duydum ve Walter'ın bana doğru geldiğini anladım.

Mutfak adasının etrafından dolaşıp yavaşlamaya çalıştı ama o kadar hızlı koşuyordu ki patinaj çekerek kaydı. 1,50 boyunda ve zayıf biri olmanın kötü yanı, yarı boyunuzda ama neredeyse aynı ağırlıkta köpeğinize karşı hiçbir şansınızın olmamasıydı. Walter benimle aynı anda bir felaketin eşiğinde olduğumuzu fark etmiş gibiydi ama bunu önlemek için ikimizin de yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Gözlerimiz buluştu ve türlerin ötesine geçen bir, Ah, sıçtık, bakışı paylaştıktan sonra dizlerime çarptı. Boğuk bir bağırıyla karo zemine sertçe kapaklandım ve aptal köpeğimi ezmek için darbenin yükünü dirseğim ve omzumla karşıladım.

“Aman Tanrım,” dedi Taylor. “İyi misin?”

Yukarı baktığımda ev arkadaşlarımın tepemde durduğunu gördüm; Ryan eliyle ağzını kapayarak gülüşünü bastırmaya çalışıyordu, Taylor'sa iki büklüm olmuş halde kahkahalar atıyordu.

Sırtüstü yuvarlandım. “Sanırım?”

Sol elim ıslaktı. Yan tarafa baktım ve Walter'ın parmaklarımın arasından bisküviyi nazikçe aldığı ve sonra kimsenin fark etmemesini umarak gizlice sıvıştığını gördüm.

En azından kırbacı bırakmıştı.

Bir saat sonra ev toparlanmış, Taylor'ın kızı kameraya hazır hale gelmiş, ardından da o ve Ryan odasına kapanmıştı.

Bu gece yemek hazırlama sırası bendeydi, bu yüzden de ev arkadaşlarım çekim yaptığı sırada ben de haftalık videom Me4U sayfamaya yüklenirken ilerleme çubuğunu izleyebileyim diye dizüstü bilgisayarımı tezgâhta açıp mutfakta işe koyuldum. Bu videoda, fetiş sarayına dönüş-türdüğümüz odada direk dansı yapıyordum.

SINIRLAR KALKTIĞINDA

Umarım abonelerim beğenirdi. Aldığım haftalık dersler sayesinde direk dansım ilk paylaşımlarımı yaptığımdan beri büyük ölçüde gelişmişti ama hâlâ usta sayılmazdım. Sadece eğlenceli olduğu, harika içerik oluşturduğu ve şaşırtıcı derecede iyi bir egzersiz olduğu için yapıyordum; yani bir taşla birden fazla kuş vuruyordum.

Me4U uygulamasındaki her içerik üreticisi farklıydı ve aktiflik düzeyleri değişiklik gösterirdi ama bu benim tam zamanlı işim olduğu için her gün en az bir ateşli fotoğraf paylaşırdım ve her çarşamba hiç eksik etmeden tüm ücretli abonelerim için uzun bir video yayınlardım. Genellikle gönderilerimi önceden planlardım ama geçen hafta aşırı yoğun geçmişti. Yumurta kapıya dayanmıştı ve bu durum hiç hoşuma gitmiyordu. Çünkü bu benim için sadece bir iş değildi. Abonelerim de sıradan kişiler değildi; onlar benim insanlarımdı.

Yıllar boyunca abonelerimden, kötü bir gün geçirir veya zor bir dönemden geçerken gönderilerim sayesinde moral buldukları için bana teşekkür eden sayısız mesaj almıştım. Videolarım onlara iyi geliyor, yaşadıkları tüm o berbat şeyleri kısa süreliğine unutmalarına yardımcı oluyordu. Birçoğu bana ve sabit programıma alışmıştı. Bu onlara dört gözle bekleyecekleri bir şey veriyordu ve geç kalarak herhangi birini hayal kırıklığına uğratma düşüncesi beni rahatsız ediyordu.

Bir tıslama sesiyle başımı kaldırdım ve ocaktaki suyun kaynamaya başladığını gördüm. Ryan'a yemek konusunda o kadar takıldıktan hemen sonra akşam yemeğini mahvedersem dilinden asla kurtulamazdım.

Mutfak zemininin ortasına yayılmış olan Walter'ın (bir sonraki saldırısını planladığına emindim) üzerinden atladım ve ocağın altını kısıp yavaşça tencereye makarnayı ekledim. Biraz karıştırıp zamanlayıcıyı kurdum ve sosu hazırlamaya başladım; tereyağı, arpacık soğan, sarımsak, beyaz şarap ve en son da küçük bir konserve istiridye ekledim.

Şarap kaynamaya başlamışken telefonum bir bildirim sesiyle çınlandı. Ekranı baktığımda NT95'in Me4U uygulaması üzerinden bir mesaj gönderdiğini gördüm.

Bu gece bizim için hazırladığın videoyu heyecanla bekliyorum, yazmıştı.

Gülümsedim ve *İçimden bir ses bayılacağını söylüyor*, diye yanıtladım. Ardından ona videodan bir ekran görüntüsü gönderdim. Görüntüde üstüm çıplaktı ve dudagımı ısırarak kameraya bakıyordum. Ryan, gönderi bekleyen takipçilerimizi heyecanlandırabilelim diye Taylor ve benim çektiğimiz videolardan daima birkaç kare kaydederdi.

Başka bir bildirim daha geldi. NT95 bana elli dolar bahşış göndermişti.

Sen asıl kendi videonu görene kadar bekle, yazdım ve ardından birkaç öpücük emoji yolladım.

Sabırsızlıkla bekliyorum, diye cevapladı. *Umarım gecen güzel geçer, Lauren ve dünkü büyük başarın için tekrar tebrikler.*

Teşekkür ederim!!!

Hâlâ meclis üyesi Blackwell'i tarafımıza çekmiş olmanın mutluluğunu yaşıyordum. Onun oyu garanti olunca yasa tasarısının geçme şansı yüksekti ve yakında bu şehirdeki seks işçileri, çalışırken uğradıkları saldırıları fuhuş suçlamasıyla karşı karşıya kalmadan bildirebilecekti. Bu, yıllardır uğruna mücadele ettiğimiz büyük bir zafer olacaktı. Uzun ve yıpratıcı bir süreç olsa da hedefimize ulaşmak üzereydik. Yeterince çabalarsak bu mavi yakalı şehrin sonunda modern çağa ayak uydurabileceğine dair içimi umutla dolduruyordu.

NT95 son mesajımı beğendi ve gülümseyerek telefonumu bıraktım. Ortak geçmişimizi ve abonem olduğu ilk günden beri her şeyin ne kadar çok değiştiğini düşünmek komikti. Artık Me4U sayfamda abonelerin seçim yapabileceği bir "menü" vardı. İlk başladığımda, her istek için özel fiyat çıkarıyordum ancak hesabım büyüdükçe buna yetişemez olmuştum. Bu yüzden minimum üç dakika olacak şekilde dakikası yirmi beş dolarlık sabit bir ücrete geçmiştim. Oyuncak ve fetiş içeren videolar için ayrı, isim veya özel cümle istekleri için ekstra ücretler alıyordum. NT95 birkaç gün önce 700 dolarlık bir video talep etmişti ve ben de hiç vakit kaybetmeden çekimini yapmıştım.

SINIRLAR KALKTIĞINDA

Makarnayı kontrol ederken gülümsemem genişledi. Bu hafta on beş bin dolar kazanmıştım. Bu kadar parayla yapabileceğim onca iyi şeyi düşündükçe başım dönüyordu. Bu noktaya gelmek için tam iki yıl boyunca düzenli olarak paylaşım yapmam gerekmişti ama şimdi o kadar çok kazanıyordum ki hayatımın geri kalanını rahatça, dilediğim gibi geçirebilmek için sadece birazcık daha çalışmaya ihtiyacım vardı.

Mesele şu ki, bu iş tam da yapmak istediğim şeydi. İşimi seviyordum ve sevdiğim şeyi yaparak bu kadar çok para kazanıyor olmam bana hâlâ hayal gibi geliyordu. Gazeteciler, terapistler, politikacılar ve klavye delikanlıları sürekli seks işçiliğini ve insanların bunu neden yaptığını didikleyip duruyordu. Bunun çok sayıda sorunlu ve tehlikeli yanı olan, kapsamlı ve karmaşık bir mesele olduğu konusunda haklıydılar ama benim için kişisel olarak o kadar da karmaşık değildi.

Kamera önünde cinsel içerik üretmeyi hem özgürleştirici hem de iyileştirici buluyordum. Utanç kültürünün çok yaygın olduğu, yazılı olmayan aşırı muhafazakâr kuralların dışında yaşayan her kadının dışlandığı, inanılmaz derecede ataerkil bir İtalyan mahallesinde Katolik olarak yetiştirilmiştim. Ergenken o kuralların kırbacını üzerimde defalarca hissetmiştim ve darbeler o kadar güçlüydü ki neredeyse altında parçalanacaktım. O görünmez yaraları iyileştirmek yıllarımı almıştı ama şimdi seksi *seviyordum*. Kendimi çıplak çekmeyi *seviyordum*. Başkalarını tatmin etmeyi *seviyordum*.

Bu kadar basitti.

Son on yılda irademi ve gücümü geri kazanmış, hayatımı herkesin görebileceği şekilde açıkça yaşamaya başlamış ve cinselliğimi kucaklamıştım. Şimdi başkalarını da aynısını yapmaya teşvik ediyor, hâlâ ayıplananlar, toplumun dışına itilenler için mücadele ediyordum çünkü pek çok insan seks işçiliğinin geçerli bir iş olduğunu ve diğer meslekler gibi güvence altına alınması gerektiğini görmeyi reddediyordu.

Meclis üyesi Blackwell ile kazandığım zafer doğru yönde atılmış büyük bir adımdı ancak ikna edilmesi gereken bir sürü başka politikacı

vardı. Sadece bu şehirde değil, eyaletin ve ülkenin geri kalanında da. Kamera önünde cinsel içerik üretmek sevdiğim bir işti ama davamın savunucusu olmak bu hayattaki asıl tutkumdu. Yarın tüm Me4U abonelerim kayboldu bile hayatımın geri kalanını seks işçiliğini daha güvenli kılmaya adanmıştım.

Üst katta açılan bir kapı beni düşüncelerimden çekip çıkardı.

“Nasıl geçti?” diye seslendim.

“İyi,” diye bağırdı Ryan. Başka bir kapının kapanmasına bakılırsa kendi odasına geçmişti.

Taylor bir dakika sonra merdivenden aşağı indi ve çiçekli sabahlığını bağlayarak mutfakta bana katıldı. Burnu onu doğrudan kaynayan tencereye götürdü. “Harika kokuyor.”

“Teşekkürler,” dedim ve tahta kaşığımla buzdolabını işaret ettim. “Şarap da buzdolabında soğuyor.”

Mesajı alan Taylor kadehlerimizi doldurdu. Bardaklarımızı tokuşturup birer yudum aldıktan sonra üçüncü kadehi Ryan’ın montaj masasına götürdü. O yokken videonun yüklemesi tamamlandı ve marnaya için kurduğum alarm çalmadan önce hızlıca videoyu yayınladım.

Taylor geri dönüp yemekleri tabaklara koymama yardım etti.

“Aşağı gel de bizimle yemek ye, seni asosyal kaltak!” diye seslendim Ryan’a.

Ryan merdivenden biraz huysuz bir tavırla indi ve yemek masasındaki her zamanki yerine geçti. Taylor ve ben onun iki yanına oturduk ve üçümüz birlikte akşam yemeğimizi yemeye başladık. Walter ayaklarımızın altında uyurken tabaklarımız boşalana ve midelerimiz dolana kadar yedik, içtik, güldük. Mükemmel bir akşamdı. Kendim için yarattığım bu hayata sonsuz minnet duyuyor, çok mutlu hissediyordum.

Ardından telefonum çaldı.

3

Junior

Köhne daireme döndüğümde cuma sabahın üçüydü. Bu kez gömleğimi ıslatan kanın yarısı bana aitti.

Banyoya girip kumaşı sıyırdım ve aynada karnımı görünce yüzümü buruşturdum. Sol yanımda, bıçağı yeterince hızlı savuşturamadığım için açılmış yedi santimlik bir kesik vardı. Lanet olası bölge savaşı saçmalıkları. Neden bu işe bulaşmıştık ki? Üsttekiler için genelde böyle şeyler yapmazdık. Babamın birine bir iyilik borcu falan olmalıydı.

Lanet olsun, diye düşündüm geceyi kafamda tekrar yaşarken. Bıçağı savuşturmakta biraz daha yavaş kalsaydım ciğerimi delmiş olurdu.

Gözlerim gövdemi kaplayan diğer yara izlerine kaydı. Her biri yıllar boyunca kaç kez ölümden döndüğümün, bir anlık dikkatsizliğimin hastanede ya da daha beter bir yerde bitebileceğinin hatırlatıcısıydı.

Acıyla eğilip lavabonun altındaki ilkyardım çantasını aldım. Duş alıp temizlendikten sonra yarayı sardım. Artık kendimi dikme konusunda oldukça iyiydim ama şansına bu geceki kesik yüzeysel olduğu için dikiş gerekmemişti.

Yarayı sardıktan sonra ödül niyetine Lauren'in son videosunu izlemeye karar verdim. Ekrana dokunmamla video oynamaya başladı ve o tanıdık yatak odası gözlerimin önünde canlandı. Odaya süzülen altın renkli ışık, dört direkli yatağını kehribar tonlarına bürümüştü. Krem

rengi şort ve atletten oluşan takımıyla Lauren yatağın ortasında diz çökmüştü.

Kameraya şehvetli bir gülümseme gönderirken parmakları askılısının eteğiyle oynuyordu. Başından çıkarmaya başladığında videoyu duraklattım ve başa sardım. Telefonu yaklaştırıp yüzünü yakınlaştırdım, gözlerini ve ifadesini inceledim. Kardeşlerimle birlikte babasının arabasını nehre batırmamızdan bu yana birkaç gün geçmişti –Tommy’nin kayıp ilan edilmesi için yeterli bir süreydi– ama Lauren’in gözlerinde ne keder ne de endişe vardı.

Duymamış mıydı acaba? Yoksa biliyordu da umursamıyor muydu? Umursamadığı için onu suçlayamazdım ama Tommy’yle ilgili haberin patlayıp patlamadığını *bilmemek* sinirlerimi bozmaya başlamıştı ve bu konuyu halletme zamanının geldiğine karar verdim.

Babamın numarasını buldum, parmağım arama tuşunun üzerinde asılı kaldı. Son zamanlarda aramız pek iyi değildi ve şehirde saklanmamın en büyük nedeni de ondan uzak durmaktı. Her konuşmamız tartışmaya dönüşüyordu sanki ve Bradley Bluhm fiyaskosu sırasında onun kontrolü altında yaşamak bardağı taşırmıştı. Ondan uzaklaşmaya ihtiyacım vardı ama Lauren’a olan merakım daha güçlüydü, bu yüzden derin bir nefes alıp onu aradım.

İlk çalışta açtı. “Nerelerdesin lan sen?”

Az kalsın telefonu kapatacaktım. Bu adam hiçbir şeyi kolaylaştırmıyordu. Her konuşma daha baştan tartışmayla açılıyordu. “Meşgulüm.”

“Meşgul mü?” diye bağırdı babam. “*Günlerdir* ortada yoksun, Junior.”

“Benden istediğin her şeyi yaptım,” diye patladım. “Boş boş gezmiyorum. Bu gece evimde oturup tembellik ettim diye kaburgama bıçak yemedim ya.”

Sesli bir nefes aldı. “İyi misin?”

“İyiyim,” dedim dişlerimin arasından ve sesindeki endişenin beni yumuşatmasına izin vermedim. Babam aslında benim güvenliğim için

endişelenmiyordu; onu tanıyorsam, daha çok benim ölümümün onun hayatına nasıl etki edeceği konusunda endişeliydi. “Sana bir şey sorabilir miyim, yoksa azarlamaya devam mı edeceksin?”

Babam ağzını o kadar hızlı kapadı ki dişlerinin birbirine çarptığını duydum. Dişlerini kıracak kadar sıkı olduğunu bilmem için onu görmeme gerek yoktu. Onu kızdırdığımı bilmek, içimi küçük, çirkin bir tatminle doldurdu.

Daima birbirimizin en kötü yanlarını ortaya çıkarıyorduk.

“Sor,” diye homurdandı.

“Tommy meselesi ortaya çıktı mı?”

Babam o kadar uzun süre sessiz kaldı ki bana cevap vermeyeceğini sandım. “Niye soruyorsun?”

Siktir, başka birine sormalıyım. Babamın Lauren’ı şimdiye kadar unutmuş olacağı kadar zaman geçtiğini ve izlerimi iyi kapadığımı düşünmüştüm ama sesindeki şüpheden yanıldığımı anlayabiliyordum.

“Sadece bilmek istiyorum,” dedim.

“Bu, o fahişe kızla ilgili değil, değil mi?”

İçimde bir öfke kaynadı. Babam gibi erkekler yüzünden baba katilleri vardı işte.

Derin bir nefes alıp öfkemi bastırdım ve tutturması yıllarımı almış bir sakinliği ses tonuma yansıtmaya çalıştım. “Hayır. Tommy kayıp ilan edildi mi, edilmedi mi?”

“Dün edildi. Ne zaman eve geleceksin? Annen endişeleniyor.”

Ah, suçluluk psikolojisi. Azarlamak işe yaramayınca tabii ki buna başvuracaktı.

“Birkaç güne. Şehirde halletmem gereken bazı işler var.”

Telefonu yüzüme kapattı.

Titreyen ellerimle telefonu bıraktım. Bir gün bu lanet olası öfkemi kontrol edemeyip etrafımdaki herkese patlayacaktım. Babamla aramız yıllardır çözülememiş husumetlerle doluydu ve bazıları o kadar çirkindi

ki gün yüzüne çıkmamaları için elimden geleni yapıyordum. Lauren'la aramızın açılması listenin en başında yer alıyordu. Tommy'nin canıma okuduğu gece babamın bana söylediklerini asla unutmuyacaktım: *Bunun şimdi, bu şekilde olması daha iyi yoksa Lauren gerçekten zarar görebilirdi.*

Dışarıdan bakıldığında onu koruyormuş gibi gelebilirdi ama o uğursuz sesi bunu bir tehdide dönüştürmüştü. Sanki Lauren'dan uzak durmazsam ona *bizzat* zarar verecekmiş gibi.

Evet, Tommy ortadan kalkmıştı ama bizim babalık hâlâ bir sorundu. Yakında çözmem gereken bir sorun. Aramızda yıllardır bir kavga birikiyordu ama sonucu öyle bağır çağır değil, fena bir şey olacaktı. Ona artık bunu yapmak istemediğimi, onun gibi olmak istemediğimi söyleyecektim. Çünkü bu yolda devam edersem sonunda onun gibi olacaktım.

Aklımdaki karmaşık düşünceleri dağıtabilmek için başparmağımı telefonumda kaydırarak Lauren'ın videosunu açtım. Hâlâ duraklatılmış, hâlâ yüzüne yakınlaştırılmış haldeydi. Lanet olsun, çok güzeldi. Oynat tuşuna basarak videonun devam etmesine izin verdim ve Lauren askılısını çıkarıp kadrain dışında bir yere attı. Havanın temas etmesiyle sertleşen koyu renk meme uçlarını görünce aletim kabardı. Beli düz ve ince, kalçaları dolgundu. Son on yılda biraz kilo almıştı ve kıvrımları ona yakışıyordu.

Ellerini karnından yukarı doğru kaydırıp memelerini avuçlamasını izledim. *Mükemmel memelerini.* Meme uçlarıyla oynarken başı geriye düştü. Rol yapıyormuş gibi görünmüyordu. Keyif alıyor gibiydi ve işte bu yüzden onu izlemek acayip bağımlılık yapıyordu, bu yüzden yıllarca Me4U sayfasındaki neredeyse tüm videolarını izlemiştim. Kadın ekranda âdeta hayat buluyordu. Hiç çekinmeden, kendini tamamen zevke bırakıyordu. Ama en sevdiğim hali, güldüğünde veya orgazma yaklaştığını ama ulaşmak için biraz daha fazlasına ihtiyacı olduğunu ima eden o küçük, sabırsız iniltiyi çıkardığındaki haliydi.

SINIRLAR KALKTIĞINDA

Çıkardığı tüm sesleri öğrenmiş, kendini orgazma ulaştırma şeklini incelemiştim. Takıntılıymışım görünebilirdi ama değildim; tamamen stratejikti. Öğrendiğim her şeyi bir gün onun üzerinde kullanacak, onu herkesten daha hızlı boşaltacak, ellerimin, dilimin ve aletimin onu orgazma ulaştırmak için yaratıldığına ikna edecektim. Beni arzulamasını, bana ihtiyaç duymasını istiyordum.

Manipülatif miydi bu? Problemlili bir düşünce miydi? Kesinlikle. Ama zerre sikimde değildi.

Ekranda Lauren o büyük, kara gözlerini açtı ve doğrudan kameraya baktı. “Bana bunu yapmanı isterdim.” Meme uçlarını nazikçe çimdikledi ve bu sefer müstehcen konuşma için ödediğim ekstra yüz doların fazlasıyla değdiğine karar verdim. “Önce ellerinle, sonra ağzınla, ben tamamen sıırıslıklam olana kadar seni burada tutardım.”

Kot pantolonumun düğmelerini açtım ve elimi baksırımın içine sokup aletimi kavradım. “Başka?” diye sordum, sesim arzuyla kısılmıştı.

Elini karnının üzerinde gezdirip şortunun içine soktu. “Sonra da buraya dokunmanı isterdim. Klitorisime ya da amıma değil,” dedi ve bir zamanlar tatlı olan o dilinden çıkan bu edepsiz sözleri duyunca aletim taş gibi sertleşti. “Beni tahrik etmeni isterdim ama en çok ihtiyacım olan yere değil, yakınlarına dokunarak.”

Gözlerim şortunun ipince kumaşının altındaki elinin hareketini takip etti. Tam da söylediği gibi yapıyor, kendini tahrik ediyor, parmak uçları merkezine çok yakın hareket ediyordu.

“Görmek ister misin?” diye sordu.

Elimle sikimi sıvazlarken, “Evet. Göster bana,” diye mırıldandım. Lauren’in bu kadar çok abonesinin olmasının nedeni buydu. İşinde iyiydi, sanki önceden kaydedilmiş bir videoyu izleyerek mastürbasyon yapıyormuşum gibi değil de bunu birlikte yapıyormuşuz gibi geliyordu.

Elini şortundan çekip parmaklarını bel kısmında kaydırırken gülümsemesi utangaç bir hal aldı. “Lütfen de.”

Başımı iki yana salladım. Hayatımda hiç yalvarmamıştım ve onun için bile bir istisna yapmayacaktım. “Çıkar şunu, Lauren. Benim için ne kadar ıslandığını görmek istiyorum.”

Cevabım onu memnun etmiş gibi gülümsemesi genişledi ve usulca şortunu çıkarmaya başladı. Özenle küçük bir üçgen şeklinde tıraş edilmiş kılları göründü, sonra şortu da askıısı gibi ortadan kayboldu ve artık tamamen çıplaktı.

Ellerini tekrar memelerine götürdü, onları avuçlayıp yoğurdu ve okşadı. Bakışlarım vücudunda dolaştı. Önümde böylesine çıplakken nereye bakacağımı bilemedim. Bu halini ezberlemek istedim ama sadece kendini tahrik edişini değil. Meme uçlarıyla oynanmasını ne kadar sevdiğini gösteren küçük işaretleri. Karnının gerilişini. Kendini nazikçe çimdiklediğinde nefesinin titreme şeklini.

Gözlerini kapadı, gözkapakları titreşiyordu ve daha fazlasına hazır olduğu belliydi. Yine de olduğu yerde kaldı, kendini daha yükseğe, daha sertçe itti, ta ki uylukları titremeye başlayınca oturmak zorunda kalana kadar. Bütün bu süre boyunca hep konuştu, bana sadece vücu-duyla değil, sözleriyle de neyi sevdiğini söyledi.

“Burası. Tam burası.”

“Aynen öyle.”

“Önce nazikçe, sonra sert.”

Bana ne kadar çok şeyi açık ettiğini, yıllardır ne kadar çok bilgi topladığımı biliyor muydu acaba? Onu sonunda ele geçirdiğimde bana karşı hiç şansı olmayacaktı. İş böyle uzatmak yerine, doğrudan öldürücü vuruşa geçecektim.

“İkimizi de oyalamayı bırak,” diye homurdandım ve elim aletimin üzerinde daha hızlı hareket etmeye başladı. İstedğim şeyleri beklemeye alışkın değildim. Onunla birlikte ben de kendimi oyalıyordum ve sabırsızlığım beni ele geçirmeye başlamıştı.

Sanki emrimi duymuş gibi bacaklarının arasına bir yastık sıkıştırdı ve parmaklarını usulca aşağıya doğru kaydırarak kendisiyle yastığın arasına soktu.

SINIRLAR KALKTIĞINDA

“Sırılsıklamım,” derken inler gibi konuşmuştu.

“Öylesindir tabii,” dedim ona. “Bizi bu hale getirmek için bayağı zaman harcadın, Lo.”

Gözlerini araladı, yüzünde muzip bir gülümseme belirdi. “Ne huy-suzsun.”

Elim aletimin başında donakaldı. Duraklat tuşuna basarak bunun gerçekten önceden kaydedilmiş bir video olduğunu ve yanlışlıkla bir canlı yayın davetini falan kabul etmediğimi iki kez kontrol ettim. Ekranda Lauren dondu ve dudaklarına kederli bir sırıtış yerleşti. Muhtemelen geçmişteki seks yazışmalarımızdan sabırsız biri olduğumu anlamış ve bunu bana karşı kullanmıştı.

Sonunda benim olduğunda bunu ona ödetmenin bir yolunu bulmam gerekecekti.

Videoyu tekrar oynattığımda Lauren hareket etmeye başladı ve nabzım kulaklarımda uğuldadı. Ben de tekrar hareket etmeye başladım ve onu izleyerek elimle aletimi yukarı aşağı sıvazladım. Bu kadının sayamayacağım kadar çok videosunu izlemiştim ama bu özel olanlar her zaman en sevdiğimdi. Çünkü sadece benim içindi.

Kamera açısı hafifçe değişti ve bana daha yandan bir görüntü sundu. Odada onunla birlikte, çekim yapmasına yardım eden biri olup olmadığını merak etmeye başlamıştım ki dudaklarından ilk inilti dö-küldü ve Lauren’dan başka hiçbir şeyin önemi kalmadı.

Yastık ve pozisyonu çoğu şeyi gizliyordu ama parmağını –yoksa birden fazla parmak mıydı?– içine kaydırıldığını anladım çünkü dudakları soluk soluğa daha da açıldı ve başını çevirip doğrudan kameraya baktı.

“Tanrım, çok iyi hissettiriyorsun,” dedi ve sanki benim orada yanımda olduğumu hayal ediyormuş gibi gözlerini tekrar kapadı.

Onunla birlikte bu fanteziye daldım, yatakta onun arkasında diz çökerek elini kenara ittim ve yerine kendi elimi koydum. Lauren memelerinden birini okşarken ben de diğerine geçtim ve meme ucunu çimdikleyip sıkarken diğer elimin parmaklarını onun kaygan, sıkı sıcaklığına daldırdım.

“Senin için bu kadar ıslanmam hoşuna gitti mi?” diye sordu.

“Evet,” diye karşılık verdim. “Ama daha da ıslanmanı istiyorum.”

Kalçalarını öne doğru kaydırды ve klitorisini avucuma sürterek kendini parmaklarımla becermeye başladı. Muhteşemdi. Vahşiydi. Mükemmeldi.

“Boşaldığını hissetmek istiyorum,” diye emrettim.

“Boşalacağım,” dedi sanki beni duymuş gibi. “Beni çok sert boşaltacaksın.”

“Seninle birlikte geleceğim,” dedim, taşaklarım gerilmeye başlamıştı.

Bir an sonra ikimiz de titreyerek, ikimiz de soluk soluğa boşaldık. Gözlerimin önünde yıldızlar dans etti. Siktir, bu harikaydı. O harikaydı.

Yatakta yana doğru yığılmasını izledim, gülüşü göğsümü sıkıştırdı. O kadar özgür, o kadar *mutluydu* ki. Bir kez olsun o kadar canlı hissetmek için kelimenin tam anlamıyla cinayet bile işleyebilirdim; en son ne zaman güldüğümü bile hatırlayamıyordum.

Kamerada bakışlarımız buluştu. “Vay canına, çok iyiydi. Senin için de iyi miydi?”

Bir yığın kâğıt havlu aldım ve kendimi temizlemeye başladım. “Galiba tavana da biraz attırdım, yani evet, iyiydi diyebilirim.”

Yine o enfes kahkaha. “Bu gece çok iyi uyuyacağım.” Yatağın üzerinde tembelce gerindi, kollarını başının üzerine kaldırdı ve ayak parmaklarını uzattı.

Üzerine tırmanıp onu tekrar boşaltmak istedim. Sonra tekrar. Bitap düşüp gözlerini zar zor açık tutabilecek hale gelene kadar. Ancak o zaman uyumasına izin verir ve sadece birkaç saat sonra onu uyandırıp devam ederdim.

“Hey,” dedi bakışlarımı vücudundan yukarı çekerek. Yüzünde gayet açık bir samimiyet vardı ve gözleri zevk sonrası gelen yumuşak bir ışıltıyla parlıyordu. “Bunu benimle yaptığın için teşekkür ederim.”

SINIRLAR KALKTIĞINDA

“Bana teşekkür etme, Lo,” dedim ona. “Bana asla teşekkür etme.”

Ekranımı kilitleyip kendimi temizlemeyi bitirdim ve haz dalgası dağıldıkça zihnimin çarklıları dönmeye başladı. Hayır, babamdan nasıl kurtulacağımı henüz bulamamıştım ama bir yolunu bulmam gerekiyordu. Hem de çabucak. Çünkü hayatımda yeni bir sayfa açmanın zamanı gelmişti.

İnternette sapık gibi dolaşmaktan bıkmıştım; Lauren’ı yüz yüze görmem gerekiyordu.

4

Junior

Burada olmamalıyım.

Kiliseye adımımı attığım anda bu düşünce bana şimşek gibi çarptı. Yıllardır ayine gitmemiştim ve eşikten geçerken bir yanım birinin beni parmakla gösterip benim gibilerin burada hoş karşılanmadığını söylemesini bekliyordu.

Üstüme başıma baktım. Bu cehennem gibi sıcak havaya hiç uygun olmayan uzun kollu gömleğim kollarımdaki ve ellerimdeki dövmelerin çoğunu gizliyordu. Yakamı da boynumdaki dövmeyi kapatacak şekilde iliklemiştim. Geriye taranmış siyah saçlarım ve sinekkaydı tıraşım ile yeterince saygın görünüyordum ama kapıda bekleyen kilise görevlisinin beni görünce gözlerinin kocaman açılmasından kimseyi kandıramadığımı anladım.

Kısa gri saçlı, kanca burunlu tombul kadında tam bir nine tipi vardı. Merhaba demek yerine gergin bir tavırla başını içeriye doğru salladı. “Annen ve kardeşin içerideler.”

Onu başımla onaylayıp yanından geçtim ve annemle hangi kardeşimin geldiğini merak ederek bakışlarımı kilisenin içine çevirdim. Burası şehirdeki en büyük Katolik kilisesiydi. Orta Amerika’dan çok Doğu Avrupa’ya yakışacak, şaşırtıcı bir şekilde dekore edilmiş devasa bir gotik yapıydı. Cumartesi ayınlarının pazar ayınlarından daha sakin olacağını düşünürdünüz ama içeride âdeta bir insan seli vardı.

Gözlerim kalabalığı tararken sola döndüm ve arka sıradaki koridora yöneldim. Bugün buraya iyi bir Katolik olmak için gelmemiştim; bu bir keşif gezisiydi. Burası ailemin kilisesiydi, aynı zamanda Lauren'ın ailesinin de. Nonna' Bianchi'nin cumartesi ayinlerine hâlâ katıldığını biliyordum çünkü annem onunla birlikte etkinlik planlama grubundaydı ve geçenlerde aile yemeğinde ondan bahsetmişti. Ayrıca Lauren'ın bu sabah erkenden süslenip püslenip nonna'sının dairesine gitmesi, ikisinin de bugün ayine katılacağına işaret ediyordu.

Başımı çevirip onlara bakındım.

"Junior? Gerçekten sen misin?" diyen melodik bir İrlanda aksanı duydum.

Hay ben... Annem beni çoktan fark etmişti. Şansıma sıçayım. Böylece kalabalığı gözetleme planım suya düşmüştü.

Durdum ve yüzüme bir gülümseme takınıp arkamı döndüm. Annem bir grup kadının arasından sıyrılıp bana doğru geldi. En iyi kilise kıyafetlerini giymişti: çiçekli, mütevazı bir elbise, rahat topuklu ayakkabılar ve gösterişsiz bir çanta. Kumral saçlarını açık bırakmış, yeşil gözlerini maskarayla belirginleştirmişti. Ona bakınca, gençliğini bodrumlarında bomba yapan babasına yardım ederek geçirdiğini asla tahmin edemezsiniz.

"Selam anne," dedim eğilip onu kucaklarken. 1,78 boyum ortalama sayılırdı ama yine de annem o kadar minyonda ki onun yanında dev gibi kalıyordum.

"Ne iyi ettin de geldin ayine," dedi ve dayanamayıp "bir kez olsun" diye ekledi. Gırtlığımız kadar ölüme ve yıkıma batmak annem için kabul edilebilirdi. Ama kiliseyi benim gibi ihmal etmek? Affedilemezdi. Kuzey İrlanda sorunları doruk noktasındayken IRA içinde büyümek insanı böyle yapıyordu işte, o yüzden dediklerini takmamaya çalıştım.

Gülümsememi koruyarak geri çekildim. "Sana sürpriz yapmak istedim."

* (İt.) Büyükanne. (ç.n.)

“Gerçekten sürpriz oldu,” dedi koluma girerek. Bana yaslanırken sesi biraz daha yumuşak, biraz daha hüznünlü bir tona büründü. “Bu sefer fazla uzak kaldın.”

İçime suçluluk çöktü. Siktir. Onunla olan ilişki mi riske atmadan babamdan nasıl uzaklaşacaktım? “Biliyorum,” dedim. “Üzgünüm.”

Kolumu sıkı. “Anlıyorum ama lütfen bana mesaj atmayı ihmal etme. Endişeleniyorum.”

“Atacağım,” dedim.

Annem çekiştirince beni kilisenin ön tarafına doğru sürüklemesine istemeye istemeye verdim. İnsanlar sıralara çoktan oturmaya başlamıştı. Normalde oturma alanları kimseye ayrılmamıştı ancak cemaat üyeleri belli ailelerden olmadıkları sürece ilk birkaç sıraya oturmamaları gerektiğini bilirdi. O sıralar ayrıcalığın, prestijin simgesiydi. Ve çevremizdeki herkesin soyadının belirli bir itibarı vardı.

Yaklaştığımızda Alec’in çoktan yerine oturmuş olduğunu görünce şaşırdım. Sırtı bize dönük oturmuş, şöyle böyle tanıdığım yaşlı bir adamla konuşuyordu. Kardeşlerim arasında burada görmeyi beklediğim en son kişi oydu. Eğer ben dinden uzaklaşmış bir Katoliksem, o ateistin önde gideniydi.

“Bakın kim aramıza katılmaya karar vermiş,” dedi annem.

Alec döndü ve gözlerimiz buluştu, ikimizin de yüzünde aynı kuşku ifade vardı.

Burada ne işin var lan? diye düşündüm ve Alec’in de aynı şeyi düşündüğünü görebiliyordum. İkimiz de hiçbir şeyi sebepsiz yere yapmazdık. Ben Lauren için buradaydım ama onun neden geldiğine dair hiçbir fikrim yoktu. Belki bir sebepten ötürü annemin gözüne girmeye ya da yanındaki emekli mafya babasıyla bir anlaşma bağlamaya çalışıyordu.

Alec yerinden kalkıp elini uzatırken bunu ona daha sonra sormaya karar verdim. Birbirimizin elini gereğinden fazla sıkarak tokalaştık.

“Nihayet çirkin suratını göstermen ne güzel,” dedi.

Sırıttım. “Seninki kadar çirkin değil. Şu yüzündeki yeni bir ben mi?”

SINIRLAR KALKTIĞINDA

Hiç istifini bozmadan beni süzdü. “Gözlerin birbirine çok yakın. Ondan öyle görüyorsun.”

“Sanırım benin üzerinde kıl çıkıyor,” dedim ona. Diğer aileler birbirlerine olan sevgilerini normal yoldan, açık ve rahat tavırlarla gösterebilirdi ama Trocci hanesinde bizim sevgi dilimiz zıtlasmaktı. Şu an Alec ve ben berbat bir yoldan birbirimizi özlediğimizi söylüyorduk.

Tam bana karşılık verecekti ki bir kadın sesi araya girdi.

“Bu küçük Nicky değil mi?”

Siktir.

Alec’in gözleri saf bir zevkle parladı. O eski lakaptan nefret ediyordum ve Alec de bunu biliyordu.

“Tabii ki o,” dedi ve kolunu omzuma dolayarak beni sesin geldiği yöne çevirdi.

Yan tarafımdaki yara canımı acıtacak kadar gerilince beni bırakması için Alec’in ayağına bastım. Sessizce bir küfür savurdu ve kolunu çekti.

“Uslu durun,” diye tısladı annem.

İkimiz de masum ifadeler takındık.

“Bayan Mancini,” dedim önümüzdeki sırada oturan kadına dönerek. Yaşı doksana dayanmış olmalıydı ama elimi sıkkan parmakları hâlâ güçlüydü.

“Ah, ne kadar yakışıklı olmuşsun,” dedi. “Kardeşinden bile yakışıklısın.”

Alec’e arsızca sıırttım ve sesimi alçaltarak, “Sanırım benini fark etti,” dedim.

Alec başını iki yana salladı ama dudaklarının seğirmesinden, bu sözümle onu neredeyse güldürdüğümü anlayabiliyordum.

Bayan Mancini beni bırakırken bakışları anneme kaydı. “Neden onları ayine daha sık getirip şöyle bir gezdirmiyorsun? Bazılarımızın bekâr torunları var.”

“Maalesef benim başım bağlı,” diye yalan söyledim sıkıttığım dişlerimin arasından. “Ama Alec’in değil.” Ellerimi omuzlarına koyarak onu kurbanlık koyun gibi öne ittim.

Bakışlarıyla bunun intikamını alacağını söylüyordu. Şeytani bir gülümsemeyle karşılık verdim. Annem sabır diler gibi göğe baktı.

Daha fazla insan içeri doluşunca bu çöpçatanlık girişimine hoş bir ara verilmiş oldu. Ancak sonraki birkaç karşılaşma da aynı şekilde geçti. Alec ve ben standart selamlaşmalar ve hal hatır sorularıyla karşılanırken annem, ben ve asi kardeşlerim yüzünden güçlü Katolik suçlayıcılığına maruz kaldı.

Sonunda yerlerimize oturduğumuzda annem bıkmıştı. Alec ile benim ortamımızdan, “İsa aşkına,” diye mırıldandı ve lanet okurken bile istavroz çıkardı. “Sanki her hafta sonu burada olmamanız benim suçum.”

“Öyle değil mi?” diye sordum ifadesiz bir yüzle.

Mizah anlayışımı aşına olduğu için şaka yaptığımı bilerek bana sert bir bakış attı. “Tek kelime daha edersen seni haftaya gönüllü yer gösterici yaparım.”

Ellerimi teslim olurcasına kaldırdım. Annem boş tehdit savurmazdı.

Etrafımızdaki sıralar yavaş yavaş dolarken bu haftanın gönüllüleri de etrafta dolaşüyor, ayin için hazırlık yapıyorlardı. Lauren ve Bayan Bianchi ne cehennemdeydi? Bizim karşıımızdaki sırada oturuyor olmalılardı ama orası bariz bir şekilde boştu. Arkamı dönüp kalabalığı taradım. Buraya gelmemin tek nedeni Lauren’ı bizzat görmektir ve eğer bir saat boyunca boşu boşuna otur/diz çök/ayağa kalk saçmalığına katlanmak zorunda kalırsam çok *sinirlenirdim*.

Tam arkamı dönecektim ki bir renk parıltısı gözüme çarptı. Kilisenin nef kısmına iki kadın giriyordu; biri oldukça yaşlıydı ve çok daha genç birinin koluna girmişti. Bronz teniyle güzel bir kontrast oluşturan pastel pembe bir yazlık elbise giyen birinin. Onlardı. Gelmişlerdi.

Gözlerim Lauren’a odaklandı. Onu görür görmez içimdeki ihtiyaç ve sahiplenme duygusu şahlandı ve bir an için orta koridordan yürü-

yüp Lauren'ı omzuma atarak onun şaşkın ve tatlı çığlıklarının eşliğinde kiliseden çıkma hayali kurdum. Bunun yerine, dikkatleri üzerime çekmemek için önüme döndüm. Ancak tatmin dolu gülümsememi engelleyemedim. Lauren'ı, büyükannesine burada eşlik edeceğini tahmin edecek kadar uzun süre izlemiştim ve haklı çıkmak çok güzel bir histi, özellikle de bu sayede ona dokunabilecek kadar yakın olabileceğim için.

Bakışlarımı sunağa diktim ama bütün dikkatimi çevreme verdiğimden gözlerim odaklanmadı. Lauren her an görüş alanıma girebilirdi ve beni fark ettiğinde ona bakıyor olmak istiyordum. Beyni yüz ifadesini kontrol altına alıp duygularını gizleme emri vermeden önceki o saniyelik şaşkınlığını ve tanıma anını yakından görmek istiyordum. Gerçek o minicik anda saklıydı.

Lauren bizim sıramıza gelirken birden yan tarafımda pembe bir siluet belirdi.

Başımı çevirdim ama Lauren bana bakmak yerine, sırtı bana dönük bir şekilde büyükannesinin oturmasına yardımcı oluyordu. Şikâyet edecek değildim. Bu bana onu inceleme fırsatı verdi ve bakışlarım düzgün bacaklarından tam şaplak atmalık kucuna kaydı. Kendi eline sürtündüğü anların hatırası zihnimin ön saflarına hücum ederken inlemelerinin yankısı kulaklarımı doldurdu. Bu kadın daha dün gece beni yıldızları göreceğim kadar sert boşaltmıştı ama bunun farkında bile değildi.

Büyükannesi yerleşince Lauren da yerine oturdu ve başını aşağı eğerek bugünün kilise programını karıştırdı. Saçlarını kulaklarının arkasına attığı için profilini net bir şekilde görebiliyordum. Üzgün ya da endişeli görünmüyordu, oysa babasıyla ilgili haberi şimdiye kadar duymuş olmalıydı.

Belki de üzülecek bir şey olmadığını düşünüyordu. Tommy Marchetti hiçbir zaman güvenilir bir adam olmamıştı ve Lauren'ın hayatında *olsa* bile, yılın babası ödülünü kazanacak birisi değildi. Onu ilk defa beni dövdüğü zaman görmüştüm, oysa Lauren ve ben neredeyse birlikte büyümüştük. Okul müsamerelerine ya da kızının

futbol maçlarına hiç gelmemiştir. Lauren'ın kiliseye kabul törenine bile katılmamıştır ki bu, genç Katolikler için çok önemli bir olaydı. Kimbilir, belki de bu, Lauren'ın hayatından ilk kayboluşu bile değildi.

Arkasındaki hareketlilik dikkatimi çekti ve etraftaki insanların ona baktığını gördüm. Hatta bazıları yanındakilere eğilip bir şeyler fısıldıyordu. İlk başta Tommy hakkında konuştuklarını sandım —eski mahallemizde haberler çabuk yayılırdı— ama sonra insanların kınayan bakışlarını fark ettim ve bunun sıradan bir kilise dedikodusu olmadığını anladım; bu daha fena bir şeydi. Babamın hakareti aklıma geldi. *Fahişe.*

Bu orospu çocukları Lauren'ı mı bokluyorlardı? *Benim* Lauren'ımı?

Lauren umursamazca başını kaldırıp etrafını süzdüğüne göre ya insanların bakışlarını ve fısıltılarını fark etmemiştir ya da umursamıyordu. Demek ki *benim* de bu konuyu takmama gerek yoktu. Ama ne kadar kendimi sakinleştirmeye çalışsam da öfkem çirkin başını gösterip dışlarını bana geçirdi.

Beni en çok sinirlendiren insanların ikiyüzlülüğüydü. Bu şerefsizlerin yarısının ailesi mafya için çalışıyordu, sayısız suç işlemiş ve diğer insanlara akılalmaz şeyler yapmış adamlardı. Ben de onlardan biriydim ve benimle konuşmakta bir sakınca görmüyorlardı ama para için soyunursanız dışlanıyordunuz.

İfadem donuklaştı ve dedikoducuların birkaçının tek tek gözlerinin içine baktım. Akıllıca davranarak kendi işlerine bakmaya karar verdiler.

“Hey, Lauren!” diye seslendi Alec.

Lauren sese doğru döndü ve onu gördü. Gülümseyecek gibi oldu ama bakışları yana kayıp benim üzerimde durunca sonunda o kısacık tanıma anını izleyebildim.

Merhaba güzelim.

Gözleri büyüdü ve elbisesiyle aynı renk olan soluk pembe rujlu dolgun dudakları şaşkınca açıldı. Bakışlarımız birbirine kenetlendi. Etrafımızdaki kalabalığa rağmen, kilisenin ortasında aramızda bir kıvılcım

çaktı. Karanlık, aç bir kıvılcım. On yıl önce tadına çok az baktığımız ve o zamandan beri açlıktan kıvranan, doymak bilmez bir kıvılcım.

“Junior,” dedi nefesi kesilmiş gibi.

Ona imalı imalı gülümsedim. “İyi görünüyorsun, Lo. Seni görmek güzel.”

Enfes bir şekilde kızararak bakışlarını kaçırdı.

“Evet, seni görmek güzel,” diye mırıldandı Alec ama ses tonundan eğlendiğini anlayabiliyordum. O piç, Lauren’la olan geçmişimi herkesten iyi biliyordu ve ortalığı biraz karıştırmak için ona seslendiğine emindim.

Muhtemelen bakışlarımı Lauren’dan ayırmam gerekirdi –insanlar bakışlarımı fark etmeye başlamıştı– ama elimde değildi, gözlerimi ondan alamıyordum. Üzerindeki elbisenin göğüs kısmı o kadar dar-
dı ki nefes alıp verişinin hızlandığı açıkça belli oluyordu. Arzudan mı hızlanmıştı? Yoksa korkudan mı? Mafyanın içindekiler ve yakın ailem dışında kimse babamın, kardeşlerimin ve benim ne yaptığımızı tam olarak bilmiyordu, sadece örgütün başı olan Lorenzo’ya yakın olacak kadar yüksek bir konumda olduğumuz bilinen bir şeydi. Bu yüzden Lauren’ın, babasının ortadan kayboluşunda parmağım olduğunu düşünmesine imkân yoktu. Özellikle de eski mahalleyle tek bağı kız kardeşi ve büyükannesiyken.

Bir şeyler daha söylemek, ifadesini daha iyi okuyabilmek için yüzüme tekrar bakmasını sağlamak istiyordum fakat sunak görevlileri ellerinde mumlarla yan kapıdan çıkarak ayinin başlamak üzere olduğunun işaretini verdi.

İsteksizce önüme dönerek törenin bir an önce bitmesini ve Lauren’la baş başa konuşma fırsatı yakalamayı bekledim. Bana kısa bir bakış attığını göz ucuyla gördüm ve rahip kürsüye çıkarken kendi kendime sııttım. Varlığım onu şaşırtmış olabilirdi ama aramızdaki çekimi onun da hissettiği inkâr edilemezdi.

Neyse ki bedenimi çok iyi kontrol edebiliyordum, yoksa rahip bize ayağa kalkmamızı söylediğinde *gerçekten* utanç verici bir manzara ser-

gileyebilirdim. Lauren'in son videosu aklıma kazınmıştı ve gözümün önünden gitmiyordu. Onu yüz yüze görmek, *boşaltmak*, dilimi kullanarak onu doruğa çıkarmak için neler vermezdim. Evet, ilk yapacağım şey bu olurdu; onu en yakın düz yüzeye yatırıp dizlerini iyice ayırır, sonra yüzümü amına gömerdim...

Annem dirseğiyle beni dürttü ve etrafımızdaki herkesin konuştuğunu fark ettim. Doğru, cemaat kısmı başlamıştı. Yıllardır kiliseye gitmemiş olsam da doğru sözler hiç çabasızdı dudaklarımdan dökülüyordu. Çocukluğumda kafama kazınmışlardı ve hâlâ ezberimdeydiler.

Sola baktığımda Lauren'in da aynı duaları okuduğunu gördüm ama dudaklarının hareketi, düşüncelerimi kutsal olmaktan çok günahkâr hale getirdi. Sanki bakışlarımı hissetmiş gibi bana doğru tekrar baktı ve gözlerimiz buluştu. Kaşlarını soru sorar gibi kaldırdı, sanki neden on yıl aradan sonra ansızın ortaya çıktığımı merak ediyordu.

Dayanamayıp ona göz kırptım. *Nedeni sensin, tatlım.*

Kaşlarını çatarak bana sert bir bakış attı, sonra hemen önüne döndü.

Ah, demek *korkmuyordu*; kızgındı. Neyle karşı karşıya olduğumu bilmek iyiydi. Korkmasındansa bana kızmasını tercih ederdim. Korkuyu yenmek zordu. Ama öfke? Doğru hamleyle öfkeyi arzuya dönüştürebilirdiniz ve şansım fena sayılmazdı.

Rahip kürsünün arkasında monoton bir sesle konuşmaya devam ederken hepimiz dua etmek için dizlerimizin üzerine çöktük. Yerlerimize geri döndük. Ayağa kalktık. Sonra tekrar dizlerimizin üzerine çöktük. Kendimi tutamadığım için Lauren'a gizlice bakıyordum ama o son bakışmamızdan sonra gözlerini bir daha önünden ayırmadı.

Sonsuz gibi gelen bir sürenin ardından rahip son duasını etti. Sonrasında ayağa kalktım ve kendimi zorlayarak doğru olanı yaptım, annem kahve saatine katılmayacak olanlarla vedalaşırken ailemin yanında bekledim.

Birkaç dakika sonra annemizin peşinden koridorda yürürken, "Ne halt ediyorsun sen?" diye sordu Alec.

SINIRLAR KALKTIĞINDA

Yüzümü ifadesiz tuttum. “Ne demek istiyorsun?”

Sesini alçalttı. “Lauren’la, yavşak herif.”

“Hiçbir şey,” dedim. *Henüz.*

“Aptallık etme.”

Bu laf beni kızdırdı. “Ben ne zaman aptallık ettim ki?”

Benim aptal olma lüksüm hiç olmamıştı. Her zaman “tetikte” olmalı ve işler zıvanadan çıkarsa diye hazırda beklemeliydim. Bu yüzden sarhoş olmaz, hiç uyuşturucu kullanmazdım. Yedi yirmi dört alarm halindeydim ve dikkatsiz davranırsan başının ne kadar belaya girebileceğini küçük yaşlarda öğrenmişim.

Alec önümüze, Lauren’ın yan kapıdan kilisenin arkasına geçtiği yere doğru baktı. “O kadına yeterince zarar vermedin mi?”

Öfkem kabardı. Sözlerinde duymak istemediğim bir doğruluk payı olduğu içindi muhtemelen. “Sakin ol. Sadece her şeyden sonra iyi olup olmadığını kontrol ediyorum.” *Babasına olanlardan sonra,* diye ekleme gerek yoktu.

“Gayet iyi görünüyor,” dedi Alec. “İşin bitti. Artık gidebilirsin.”

Cevap vermeden önce onu inceledim. “Beni göndermeye çok hevesli görünüyorsun. Bugün bu yüzden mi geldin? Sonunda onunla şansını mı denemek istiyorsun?” Alec’in Lauren’la olan geçmişi benimkinden bile eskiye dayanıyordu. Anaokulundan beri aynı sınıfta okumuşlardı, ta ki Lauren lise sonndan hemen önce başka bir yere taşınana kadar.

Alec bir homurtu çıkardı. “Hayır. Siktir git. Sadece eski bir arkadaşımın incinmesini istemiyorum.”

“Okuldan ayrıldığından beri onunla konuşmadın, o yüzden bana korumacı arkadaş numarası çekme. Beni buradan alelacele uzaklaştırmaya çalışmanın gerçek nedeni ne? Neyin peşindesin?”

Arkadaki etkinlik salonuna girerken ağzını bıçak açmadı ve onu köşeye sıkıştırdığımı anladım.

“Evet, ben de öyle düşünmüştüm,” dedim. “Bak, sen Lauren’la arama girme, ben de şu yaşlı piçlerle kurmaya çalıştığın işlere burnumu sokmayayım.”

“Tamam,” diye mırıldandı.

Avımın salonun arkasındaki tuvaletlere yöneldiğini gördüm ve dirseğimle kardeşimi dürttüm. “Bana bir iyilik daha yapar mısın? Etrafı kolaçan etsen?”

Alec’in emirleri yerine getirmeye alışkın olmasına ve dediğimi yapacağına güvenerek cevap vermesini beklemeden Lauren’in peşinden gittim.

5

Lauren

Hızla atan kalbimi sakinleştirmeye çalışırken lavaboyu sımsıkı kavradım. Aynada gözlerim kocaman açılmıştı ve yanaklarımdaki kızarıklığın nedeni sadece sürdüğüm allık değildi.

Of, bu hiç iyi değildi. Nico “Junior” Trocci’yi on yıldır görmemiştim ama salonda tek bir bakışmamız kanımı kaynatmaya yetmişti. Hem de *kilisede*, bir huzurevini dolduracak kadar yaşlı insanın arasında. Tanrıya şükür ki böyle bir ortamdaydık çünkü bu koşullar altında bile bu kadar tahrik oluyorsam, onunla dışarıda bir yerde karşılaşıyordum kimbilir ne olurdu.

Ama beni kim suçlayabilirdi ki? Junior *çok iyi* görünüyordu. Ayinin ortasında irademi sınamak için gönderilmiş üçüncü ölümcül günahın beden bulmuş hali gibiydi. Siyah saçları geriye taranmış ve bir zamanlar takıntılı olduğum o keskin hatları ortaya çıkmıştı: çıkık elmacıkkemikleri, kavisli kaşları, annesinden miras aldığı –ki bu hiç adil değildi– yeşil gözleri. Junior her zaman klasik anlamda yakışıklı olmaktan çok çarpıcı görünürdü ama bu onu daha da çekici kılardı çünkü gözlerinizi yüzünden ayırmak istemezsiniz. Onu ne kadar uzun incelerseniz, sırlarını o kadar merak edersiniz. Gülümsediğinde o dolgun dudaklar nasıl görünürdü? O muazzam gözler, yakıcı bakışlar atmaktan başka bir şey yapar mıydı?

Omurgamdan aşağı bir ürperti indi. Omuzları vücuduna göre biraz fazla geniş görünen çelimsiz bir çocukken bile ondan etkileniyordum. Şimdiyse o omuzlara yakışır bir vücut yaptığı için başım gerçekten beladaydı. Tek bir bakış. Tek bir *lanet* bakışla bütün ayın boyunca yerimde kıvranmamak için kendimi zor tutmuştum... Tıpkı kilisedeki günahkâr bir kadın gibi. İki insan arasında bu tür bir tepkiyi yaratan neydi? Sadece karşılıklı çekim miydi? Yoksa bunun da ötesinde, bilinçaltımızın feromonlar, genetik uyum veya karşılıklı mahvolma tehdidi gibi sezdiği bir şeyler mi vardı?

Sebebi ne olursa olsun, bu bir sorundu. Ne yapacağımı bilmediğim için kaçınmak istediğim bir sorun. Belki kahve saatinin geri kalanını tuvalette saklanarak geçirebilirdim.

İç çektim. Hayır, büyükannem dışarıda beni beklerken korkaklık edemezdim. Geçen gün akşam yemeğinde beni arayıp babamın hayatında sanırım sekizinci kez falan ortadan kaybolduğunu haber veren oydu ve telefonu kapamadan önce beni onunla buraya gelmeye ikna etmişti. Onu burada yalnız bırakamazdım, özellikle de ayine beraber katılmak zorunda kaldığı “suratsız yaşlı kaltaklara” (onun sözleriydi) “seksi derecede başarılı” (yine onun sözleriydi) torunuyla hava atma fırsatı bulmuşken.

Derin bir nefes alıp kapıyı açtım. Kendimi fazla kaptırıyordum, panikleyecek bir durum yoktu. Çocukluğumuzdan beri Junior böyle etkinliklere katılmazdı, bu yüzden annesi Moira’nın onu ve Alec’i buraya getirebilmesi küçük bir mucizeydi. Onları bir saat boyunca yaşlı insanlarla dolu bir masada oturup kibarca sohbet ederken hayal edemiyordum. Bu, iki kurdun bir koyun sürüsüyle şekerleme yapması gibi bir şey olurdu.

Cesaretimi toplayınca elbisemi düzelttim ve tuvaletten çıktım. Her şey yolunda gidecekti. Trocci kardeşler çoktan gitmiş olmalıydı.

Koridorun köşesini döner dönmez durdum. Junior duvara yaslanmış ve bir dizini kırıp ayağını arkasına dayamıştı. Elleri cebinde, başı

geriye eğikti ve sakinliğin vücut bulmuş hali gibi görünüyordu. Oysa ben onu görür görmez kalbim göğsümden fırlayıp kendini K-pop konserindeki bir ergen gibi onun ayaklarının dibine atmak istemişti. Utanç vericiydi ama *vajinamın* yaptığının yanında daha masum kalıyordu.

İç çamaşırdaki ıslaklığı yoksayıp tekrar yürümeye başladım. Junior geldiğimi duyup başını yana çevirdi ve bana öyle bir bakış attı ki bu karşılaşmamızın tesadüf olmadığını, beni beklediğini anladım.

“Selam Lo,” dedi o kalın, aksanlı sesiyle. Adamı mahalleden çıkara-bilirdiniz ama mahalleyi ondan asla.

Ona gözlerimi kısarak baktım. Lo, Lauren Olivia’nın kısaltmasıydı. Bu takma adı yıllardır duymamıştım. Okul değiştirmek zorunda kaldığımdan beri. Junior’ın o zamanlar yaptıklarının anısı su yüzüne çıktı. Ya da daha çok *yapmadıklarının*. Beni yalnız bırakıp her şeyin yükünü tek başıma taşımak zorunda bıraktığı zamanın. Numaramı engellediği, kiliseye gelmeyi bıraktığı, sanki hiç var olmamışım gibi davrandığı zamanın. Bu orospu çocuğu, romantik partnerlerime uyguladığım tek-şans kuralının ana nedeniydi.

Tüm bu anılar omurgama çelik gibi bir güç verip başımı dik tutmamı sağladı ve onun cüretkâr bakışlarına kendiminkilerle karşılık verdim. “Junior,” dedim sesimi olabildiğince nötr tutmaya çalışarak.

Yanından geçip gitmeyi ve varlığını unutmaya devam etmeyi planlıyordum ama akıcı bir hareketle parmaklarını koluma doladı. Koridor bulanıklaştı, ben ne olduğunu anlamadan sırtımı duvara dayadı ve bir eli bileklerimi başımın üstüne sabitledi. Diğer eli kalçama kaydı, başparmağı sanki bunu her zaman yapıyormuşuz gibi sahiplenici ve samimi bir hareketle karnımı okşadı.

Çılgılık mı atsam inlesem mi bilemedim (vücudum şu anda çok kararsızdı) ve sonunda parfümünün kokusunu burnuma çektim. Kilise için karanlık ve fazla günahkâr bir kokuydu. Bir saniye önce yanından geçip gidecekken nasıl olmuştu da şimdi duvara çivilenmiş durumdaydım?

Biri bizi görecek paniğiyle sağa baktım ve Alec'in kulüp kapısında dikilen bir fedai gibi koridoru kapatan sırtını gördüm. Orosu çocuğu. Junior bu küçük karşılaşmayı kesinlikle planlamıştı.

Onu azarlayıp sonra can havliyle kaçmaya hazırlanarak gözlerimi ona çevirdim. Çünkü hayatım söz konusuymuş gibi hissediyordum. Junior tehlikeliydi ve sadece aklımı karıştırdığı için değil, babası için çalıştığı için de. Tam olarak ne yaptığına dair bir fikrim yoktu ama mafyayla ilgili olduğunu biliyordum ve Küçük İtalya'da büyürken akıllı insanların mafyadan mümkün olduğunca uzak durduğunu öğrenecek kadar çok şey görmüştüm. Lakin gözlerim Junior'a odaklanınca kala-kaldım. Bana yıllar önceki gibi, kimsenin fark etmediği gizli anlarda baktığı gibi bakıyordu.

Yoğun, *duygu yüklü* bakışları yüzümde gezindi, sonra dudaklarıma odaklandı. O lanet parmağı hâlâ karnımda baştan çıkarıcı daireler çiziyordu ve duvara sabitlediği elimi o kadar sıkı tutuyordu ki kaçmak imkânsız geliyordu. O bu kadar yakinken düşünemiyor, onun neden yanlış olduğunu hatırlayamıyordum.

Dudaklarını yaladı, gözlerine yerleşen aç bakış bakış doğrudan hain kadınlığıma ulaştı. Kahretsin, son zamanlarda kendimi tatmin etmeye o kadar fazla vakit harcamıştım ki başkalarının beni tatmin etmesine zaman kalmamıştı.

"Beni özledin mi?" diye sordu. Sesi alçak, mahrem ve sadece benim kulaklarım içindi.

"Hayır," dedim kendimi zorlayarak. "Aklıma bile gelmedin. Olanlardan sonra benim için bir hiç haline geldin, yok hükmündesin."

Sesimin sertliği sözlerimi bıçak gibi keskinleştirmişti ama Junior sadece gülümsedi, kaşlarından birini kaldırırken sonunda gözlerini benimkilere çevirdi. Bu kadar yakından bakınca gözlerinin sadece yeşil olmadığını fark ettim; içinde kehribar rengi benekler de vardı ve bu da gözlerinin neden her zaman alev almış gibi görüldüğünü açıklıyordu.

“Hiç kimse olan birine böyle mi karşılık veriyorsun?” diye sordu, kavrayışı güçlenirken bakışları vücudumun üzerinde dolaştı.

Aşağı baktım ve istemsizce kendimi ona bastırduğımı görünce dehşete kapıldım. Azgın bir kilise hayaleti tarafından ele geçirilmiş olmalıydım. Hayatı boyunca bekaret yemini etmiş ve öldükten sonra öbür tarafa geçmeden önce tek istediği sertçe becerilmek olan bir rahibenin hayaleti tarafından.

“Tanrı seni ıslah etsin,” diye mırıldandım hayaletin bedenimden çıkmasını umarak.

Junior’ın dudakları seğirdi. “Şeytanlarımı mı çıkarmaya çalışıyorsun, Lo?”

“Eski sevgilinin hayaleti ortaya çıktığında böyle yapmak lazımmuş diye duydum.”

Aşağı baktığımda *hâlâ* kendimi ona bastırduğımı gördü. “Pek işe yaramıyor gibi görünüyor.”

“Kendini bir şey sanma,” dedim ona. “Sadece dışın güzel olduğu için. Ne yazık ki için bomboş.”

Tamam, hayatımın en iyi laf sokması değildi ama azgın rahibe bana *gerçekten* aptalca bir şey yaptırmadan önce onu bedenimden kovmaya çalışırken konsantre olamıyordum.

“Yaa,” dedi Junior ve sırtışı genişledi. “Beni güzel buluyorsun demek.”

Lanet olsun. Ne kadar ukala olduğunu unutmuşum.

“Bırak beni, *Nico*,” dedim, aramıza çok ihtiyaç duyduğum mesafeyi koymak için tam adını, yani babasının adını özellikle kullanmıştım. “Ne yapmaya çalıştığını bilmiyorum ama bunun bir parçası olmak istemiyorum.”

“Komik,” dedi talebimi duymazdan gelip bana daha da yaklaşırken. Göğsü benimkine değdi. Dudakları kulağımın kenarına dokundu. Kokusu burnumu doldurdu ve hiç istemesem de onu bir kez daha koklamak için derin bir nefes aldım. Eğer cehennemde grup seks partileri

olsaydı tıpkı onun parfümü gibi kokardı: karanlık, dumanlı, baştan çıkarıcı dozda baharatlı bir misk kokusu ve hafif bir sadizm aroması. “Hatırladığım kadarıyla,” diye fısıldadı kulağıma, “lisedeyken sana böyle dokunmam için yalvarırdın.”

Adi. Pislik.

Aklımı bulandıran şehvet bir anda kayboldu ve anlık bir refleksle dizimi kasıklarına geçirmeye çalıştım ama o bunu tahmin etmiş olmalı ki yana doğru kayarak darbeyi uyluğuyla karşıladı. Acıdan mı yoksa şaşkınlıktan mı kaynaklandığını anlayamadığım bir ses çıkardı, parmakları gevşedi ve ben de o boşluktan sıyrılıp kurtulabildim. Elimi çantama soktum ve topuklularımın izin verdiği kadar hızlı bir şekilde uzaklaştım.

Peşimden gelen ayak sesleri duymuyordum ama yine de emin olmak için omzumun üzerinden baktım. Bacakları açık ve elleri cebindeki Junior koridorun ortasında durmuş, benim gidişimi izliyordu. Duruşuyla bir tür güç gösterisi sergiliyor gibiydi. Rahat ve kendini beğenmiş bir tavrı vardı. Tezgâhtaki bardağı yere düşüren ve “Ne yapacaksın, ha?” diye meydan okuyan bir kedi gibi.

Önüme dönüp adımlarımı hızlandırdım.

Alec yaklaştığını duyunca döndü. Çekici gülümsemesi abisinininkine benziyordu. Bu tuzağa ikinci kez düşmeyecektim.

“Nereye gittiğini sanıyorsun?” diye sordu.

Elimi çantamdan çıkardım ve şok cihazını yüzüne doğrulttum. “Siz iki pislikten uzağa. Yoluma çıkarsan, seni herkesin önünde yere sermeyeceğimi sanma.” Bu insanlar zaten hakkımda en kötüsünü düşünüyordu, kilisede bir adamın üzerinde şok cihazı kullanmam pek bir şeyi değiştirmezdi. Hatta muhtemelen haftaya kadar konuşacakları en ilginç dedikodu olurdu.

Arkamda küçük bir kahkaha koridorda yankılandı. Junior tabii ki kardeşinin yüzüne şok cihazı doğrultmamı çok komik bulmuştu.

Alec ellerini kaldırdı ve usulca kenara çekildi. Gülümsemesi samimi görünüyordu. "Aferin kız. Liseden sonra cesaret kazanmana sevindim."

"Senin için aynısını söyleyemeyeceğim," diye karşılık verdim. "Görüyorum ki hâlâ abinin küçük yardakçısısın."

Elini göğsüne koyup üzgün bir ifade takındı. "Acıdı."

Gözlerimi devirip yürümeye devam ettim ve şok cihazımı çantama geri koyarak etkinlik salonunun güvenliğine döndüm.

Seksen sekiz yaşında olmasına rağmen aklı zehir gibi çalışan Nonna Bianchi, oturduğum anda bir terslik olduğunu fark etti. "Ne oldu?" diye sordu ve bakışları salonun köşesinde yan yana durmuş beni izleyen Junior'la Alec'e kaydı. "O çocuklar sana sorun mu çıkardı?"

Başımı iki yana salladım ve gözlerimi onlardan ayırdım. "Ben iyiyim."

Gözlerini kıstı ve ayağa kalkmaya yeltenecekmiş gibi masayı kavradı. "Soruma cevap vermedin."

Onu durdurmak için kolunu tuttum. Onu tanıyorsam, çantasının bir yerine sakladığı tahta kaşığı (benim şok cihazımın analog versiyonuydu) çıkarıp Trocci kardeşlerin kafasına vurmak üzereydi. "Nonna, gerçekten iyiyim. Junior sadece... Junior'lık yapıyordu işte." Az önce olanları edepli bir şekilde tarif etmenin imkânı yoktu ve azgın rahibenin hayaleti konusunda bana inanacağını sanmıyordum.

Ayakta dikilen adamlara son bir sert bakış attıktan sonra bana döndü. "Onların burada olacağını bilmiyordum. Genellikle sadece Moira gelir, bazen de Nico."

Kolunu hafifçe sıkıp bıraktım. "Senin suçun değil. Zaten hallede-meyeceğim bir şey olmadı."

"Emin misin?" diye üsteledi. "Moira'ya iyi bir derse ihtiyaçları olduğunu söylersem onları pataklayacağından eminim."

Bu düşünce beni gülümsetti. "Eminim öyledir ama fikrimi değiştirsem sana haber veririm."

Başını yukarı aşağı salladı, bakışları beni geçip arkamdaki bir noktaya kaydı. "Öyleyse, arkadaşım Barb'la tanışmanı istiyorum." Kemikli

kolunu kaldırıp salladı. “Barb! Buradayız!” Nonna bir homurtuyla ayaklanmaya çalıştı. “Dur bakayım. Bu kadın yarasa kadar kör.” Ayağa kalkıp bastonunu aldı ve topallayarak uzaklaşmaya başladı. “Yine duvara toslamadan gidip onu getireyim.”

Bir buçuk saat sonra ruhum çekilmiş gibi hissederek dairemin kapısından içeri girdim. Junior karşılaşmamızdan kısa bir süre sonra gitmişti, Alec de çok geçmeden ayrılmıştı. Onların yokluğu beni bir nebze rahatlatmış olsa da bu geçici olmuştu çünkü nonna'nın arkadaşları *fazla yorucuydu*.

Kahve saatinin büyük bir kısmını babam hakkında konuşarak geçirmiştik. Nonna ve ben konuyu ondan uzaklaştırmaya ve ortadan kayboluşunu asılsız göstermeye çalışmıştık ama hanımlarda teoriden bol bir şey yoktu. Çoğu, onun birilerini kızdırdığı için Florida'ya kaçmak zorunda kaldığını düşünüyordu. Birkaç kişi FBI tarafından yakalandığına ikna olmuştu. Üç kişi de öldüğünü düşünüyordu.

Nonna hepsini savuşturmuştu. Tommy –babam dememi hak etmiyordu– canı ne zaman isterse gelip sonra kaybolurdu ve ben onunla yıllardır neredeyse hiç konuşmamıştım. Aylar önce ortadan kaybolmuş olsa bile fark etmezdim. Ya da umursamazdım. Benim için o sadece DNA'mın yarısına katkı sağlayan adamdı. Gerçek babam –ve hazır konu açılmışken annem de– Nonna Bianchi'ydi; beni ve ablam Kristen'ı bebekliğimizden beri büyüten kişi oydu.

“Geliyor!” diye bağırdı Ryan ve Walter üzerime uçmadan önce aldığım tek uyarı buydu.

Tam zamanında yana kayarak tekrar yere serilmekten kurtuldum. Walter heyecanla etrafımda dolaşırken kuyruğu bacaklarıma çarpıyor, boğazından mutlu inilti çıkarıyordu. En sevdiği oyuncak –içi yarıya kadar boşalmış, hırpalanmış bir fil– ağzındaydı. Yani muhtemelen ben gelmeden önce o ve ev arkadaşlarım cumartesi sabahı rutinlerinin keyfini çıkarıyor,

kanepeye tünemiş *Love Island*'ın tekrarlarını izliyorlardı. Hepimiz İngiliz versiyonundaki ilk beş sezonun en iyisi olduğu konusunda hemfikiridik.

Kapının yanında topuklu ayakkabılarımı çıkarıp Walter'ın peşinden salona girdim.

Ryan ve Taylor kanepede oturdukları yerden başlarını çevirerek bana baktılar.

“Kilise nasıldı?” diye sordu Ryan.

Cevap olarak yanlarındaki şezlong koltuğa kendimi yüzüstü bırakarak yüksek sesle inledim.

“O kadar kötüydü demek?” diye tahmin yürüttü Taylor.

“Junior oradaydı,” dedim ama yüzüm yastığa gömülü olduğu için anlaşılmadı ve başımı kaldırıp tekrarlamak zorunda kaldım.

Ryan bu ismi duyar duymaz yüzünü buruşturdu.

Kafası karışan Taylor ikimize baktı. “Junior kim?”

Ryan ve ben neredeyse on yıl kadar önce, yeni okulumdaki son yı-
lımda tanışmıştık. O zamanlar yaşananlardan dolayı hâlâ berbat du-
rumdaydım, bu yüzden de Ryan tüm ayrıntıları biliyordu. Taylor'la ise
ondan beş sene sonra, Junior'ı aklımdan tamamen sildiğim bir dönem-
de tanışmıştık. Onun yanında ilk kez adını anıyordum.

Ryan uzun bedenini Taylor'ın yanından kaldırdı ve mutfığa yöneldi.
“Bu hikâye için mimosa'ya* ihtiyacımız olacak.”

Taylor kocaman açtığı gözleriyle bana baktı. “O kadar yani?”

Başımla onayladım. Tam o anda Walter şezlongun etrafından do-
lanıp oyuncağını yüzüme tuttu. Salya kokusu burnuma çarpınca geri
çekildim. “Üstümü değiştireyim de sana bütün hikâyeyi anlatayım.”

Merdivenin yarısına geldiğimde telefonum çaldı. Ekranda “Nonna”
yazıyordu. Son bir dedikodu daha anlatmak için aradığını düşünerek
telefonu açtım.

“İyi misin?” diye sorarken sesi nefes nefese geliyordu.

* Şampanya ve portakal suyundan yapılan bir kokteyl. (ç.n.)

Kaşlarımı çattım. “Evet, neden? Ne oldu?”

“Biri kilisenin otoparkındaki arabaların lastiklerini kesmiş,” dedi. “Sokak serserilerinin seni kaçırmış olabileceğinden endişelendim.”

“Ben iyiyim, nonna,” diyerek ona güvence verdim.

“Oh, şükürler olsun,” dedi. “Bu mahalle iyice zıvanadan çıktı bak, demedi deme.”

@ayisigikitap

6

Lauren

“Ee, neler oldu?” diye sordu Taylor.

Love Island duraklatılmıştı ve elimizde mimosa’larımızla hep birlikte kanepede birbirimize dönük oturmuştuk.

“Şey,” dedim çekinerek, “lise yıllarımdaki AO3 bağımlılığımı da içeren uzun versiyonu mu duymak istersin yoksa kısaltılmış versiyonu mu?”

Taylor bana surat yaptı. “*Tabii ki* uzun versiyonu.”

Sakinleşmek için derin bir nefes aldım. “Okulda benden bir sınıf büyük, takıntılı olduğum bir çocuk vardı.”

“Şu bahsettiğin Junior mı?” diye sordu Taylor.

Başımı yukarı aşağı salladım. “Klasik bir kötü çocuktur işte. Dövmeler. Mafyayla bağlantısı olan aile. Bir keresinde müdürün arabasını kafeteryanın çatısına çıkardığından şüphelenilmişti.”

Ryan güldü. “Nasıl ya?”

Omuz silktim. “Vinçle? Helikopterle? Bir sürü teori var. Hiçbiri kanıtlanmadı.”

Taylor bacak bacak üstüne attı ve yaklaştı. “Anlat anlat. İlgimi çektin.”

“Aynı kiliseye gidiyorduk,” dedim ona. “Yani birlikte büyüdüğümüz ama hiç yakın değildik. Junior çok *havalıydı*, bense utangaç, sessiz bir kitap kurduydim. O zamanlar onunla konuşacak cesareti bile zor

buluyordum. Derken, lise için sonlarına doğru bir hafta sonu kilise-mizin yıllık bağış toplama etkinliği yapıldı. Farklı farklı stantların, yüz boyama ve çocuklar için eşek gezintileri gibi etkinliklerin olduğu, kilise için para toplama amacıyla düzenlenen büyük bir fuardı. Her bahar bu etkinliği dört gözle beklerdim.”

Zihnim geçmişe giderken yanıma yayılmış olan Walter’a baktım. “O yıl gönüllüydüm. Arkadaşım Kelly ve ben halka atma standının başındaydık. Karşımızdaki kum torbası fırlatma oyunundan da Junior ve kardeşleri sorumluydu ama işi o kadar şamataya vurmuşlardı ki insanların biletlerini almayı unuttuklarından eminim. Bir ara Kelly’yle beni de şakalarına dahil ettiler ve Junior’ın bana baktığını hatırladığım ilk an o. Bana *gerçekten* baktığı. Gün boyunca biraz flört ettik, öyle aşırı bir şey değildi ama yine de kalbimi deli gibi hızlandıran hafif sataşmalardı çünkü *aman Tanrım, Junior Trocci benimle konuşmuştu.*”

Ryan titreyip mimosa’sının kalanını içti. “Ergenlik hormonları ne fenaydı.”

Taylor başıyla onayladı. “Felaketti.”

“Doldurayım mı?” diye sordu Ryan.

Taylor ve ben içkilerimizi bir dikişte içip boş bardaklarımızı ona uzattık.

“Gece havai fişekler vardı,” diye devam ettim Ryan mutfağa yönelirken. O bu hikâyeyi çoktan duymuştu, daha çok Taylor için anlatıyordum. “Kelly’yle bir örtünün üzerinde oturmuş havai fişekleri izliyordum. O sırada Junior’ın kilisenin arka tarafında durduğunu gördüm. Bana gel işareti yaptı, ben de bir bahane uydurup yanına gittim. Ne beklediğimi bilmiyorum ama beni gölgelere çekip öpmesini kesinlikle beklemiyordum.”

Taylor’ın gözleri fal taşı gibi açıldı. “Seksi.”

“Hafif kalır,” dedim. “Hâlâ pamuk şeker kokusu aldığımda tahrik oluyorum.”

“Sonra ne oldu?” diye sordu.

“Junior beni döndürdü, elini şortumun içine soktu ve havai fişekler tepemizde patlarken beni oracıkta boşalttı. Birileri baksa bizi görebilirdi ama herkes gökyüzünü izlemekle meşguldü.”

Ryan içeceklerimizle geri döndü, benimkini uzatırken yüzünde şeytani bir sırıtış vardı. “Ve o zamandan beri fetiş şeyleri seviyorsun.”

Bardağımı onunkiyle tokuşturdum. “Huyum kurusun.”

Taylor kaşlarını çatı. “Ama bu hikâye kulağa harika geliyor?”

Gülümsemem soldu. “Öyleydi. Sonraki birkaç hafta da harika geçti. Her fırsatta oynayıyorduk. Ona buluşacağımız yeri ve onunla ne yapmak istediğimi yazdığım küçük notlar bırakıyordum. Hayran kurgusu yazma takıntım burada devreye girdi.”

Taylor yüzünü buruşturdu. “Sakın anne babanın, büyükannenin ya da bir öğretmeninin o notlardan birini bulduğunu söyleme.”

“Onlar bulmamış,” dedi Ryan.

Taylor rahat bir nefes aldı.

Tek bir cümleyle o rahatlamayı yok ettim. “Arkadaşım Kelly buldu.”

Taylor ihtiyatlı bir ifadeyle, “Tamam, sonra ne oldu?” diye sordu.

“Eh, o da Junior’a kafayı takmıştı,” diye açıkladım. “Junior’la birlikte olduğumu ona söylemedim çünkü bozulacağını biliyordum. Arkadaşlığımızda her zaman garip bir rekabet vardı ve bunu bana karşı kaybettiği bir şey olarak görecekti ki buna tahammül edemezdi. Bir gece yatıya gelmişti, ben duştayken sanırım canı sıkılmış ve odamı karıştırmaya başlamış. Günlüğümü bulmuş, Junior’la yaptığım her şeyi okumuş. Bana hesap sordu. Ona anlatmadığım için özür diledim ama beni dinlemedi. Hatta inanmayı reddetti. Yalan söylediğimi ve tüm bunların Junior hakkında sapığın teki gibi yazdığım hayran kurguları olduğunu söyledi. Sonra evimden çıkıp gitti ve ancak gittikten sonra günlüğümü de yanında götürdüğünü fark ettim.”

Taylor nefesini tuttu. “Olamaz.”

Başımı yukarı aşağı salladım. “Sayfaların fotoğrafını çekip Instagram’da paylaştı ve oradan da hızla yayıldı çünkü kimse utangaç,

küçük Lauren Marchetti'nin içten içe böyle bir sürtük olduğuna inanmıyordu."

Taylor ağzını kapadı, gözleri fal taşı gibi açılmıştı. "Aman Tanrım."

"Aynen," dedim içkimden bir yudum alarak.

Elini ağzından çekti. "Resmen kâbus gibi."

"Ah, öyleydi," dedim ona. "Sanırım Kelly hemen pişman oldu çünkü paylaşımları sildi ama iş işten geçmişti. İnsanlar çoktan ekran görüntülerini birbirlerine göndermeye başlamıştı. Pazartesi olduğunda bütün okul bununla çalkalanıyordu."

"Ne yaptın?" diye sordu Taylor.

"Hasta numarası yapıp okula gitmedim," dedim.

"Nonna Bianchi bir şeyler olduğunu mutlaka anlamıştır," dedi Ryan, büyükanneyle onu yeterince tanıyacak kadar karşılaşmıştı.

"Hiç sormadım," dedim. "Ama o hafta boyunca evde kalmama izin verdi ki bu hiç onluk bir davranış değildi. Ablam söylemediyse bile mahalledeki annelerden biri söylemiş olmalı." Taylor'a döndüm. "Ertesi pazartesi okula gitmeyi denedim ama biri o sayfaların kopyalarının çıktısını alıp okulun her yerine asmıştı."

Taylor kusacak gibi görünüyordu. "Müdür engellemek bir şey yapmadı mı?"

"Hayır," dedim. "Mahallemizde herkes ispiyonculuğun cezasız kalmayacağını bilerek büyüdüğü için kimse kimseyi ele vermezdi. Ayrıca müdürümüz, olması gerekenden çok daha fazlasını görmezden gelen bir yöneticiydi."

"Adi herif," diye mırıldandı Taylor.

"Aynen ama ettiğini buldu," dedim. "Kısa bir süre sonra trafik kazası geçirdi ve sayılamayacak kadar çok kırık kemikle hastaneye kaldırıldı."

Taylor kaşlarını çatı. "Peki ya Junior nasıl devreye girdi?"

İç çektim. "İlişkimiz olduğunu inkâr etti."

Taylor'ın yüzüne bir öfke yerleşti. "Sen ciddi misin be?"

Onu başımla onayladım. “Kesinlikle. Kelly’nin yaftaladığı üzere takipçi sapık gibi göründüm ve sonra kız okuldaki herkese takma adla hayran kurgusu yazdığım için sonumun böyle olacağını tahmin ettiğini yaydı. Sanki yeterince aşağılanmamışım gibi.”

İşte bu yüzden insanlara güvenmek benim için çok zordu. Hem sosyal hem okul hayatımın mahvolması, ebeveynlerim tarafından terk edilmişliğimin yarattığı boşluğu daha da şiddetlendirmişti. Hayatımın en karanlık dönemiydi. O günlerde Maya Angelou’nun bir sözünü ilke edinmiştim: “Biri size kim olduğunu gösterdiğinde, ona ilk seferinde inanın.” Bu benim hayat felsefem haline gelmişti çünkü insanlara ikinci bir şans verdiğinizde, bunu sizi daha fazla incitmek için kullandıklarını acı yoldan öğrenmiştim.

Walter’a bakıp kulaklarının arkasını kaşıdım. “İnsanlar benim deli olduğumu düşündü. Zorbalık o kadar kötüleşmişti ki nonna beni dönemin bitmesine birkaç hafta kala okuldan aldı, ödevlerimi ve sınavlarımı evden hallettim. O yazı o kadar izole ve depresif geçirdim ki nonna sonbaharda okulumu değiştirmeme bile izin verdi.”

Ryan beni tek koluyla kucakladı. “İşte orada benimle tanıştı ve iyileşme yolculuğu başladı.”

Ona gülümsedim. Dalga geçiyor olabilirdi ama dediği doğrudu. Ryan’ın gösterdiği empatiye sonsuza kadar minnettar olacaktım çünkü on yedi yaşındaki paramparça halimi görür görmez yanımda birine ihtiyacım olduğunu anlamıştı. Ayrıca ürkek olduğumu da sezmişti ve içedönük bir dâhi olduğu için beni onunla arkadaş olmam ya da ona açılmam için fazla zorlamamıştı. Bunun yerine Ryan sadece... etrafımda olmuştu. Öğle yemeğinde sessizce yanımda oturur, tenefüslerde dolabımın yanında dolaşırdı. Eninde sonunda kabuğumdan çıkıp daha fazla konuşmaya başlamıştım ve böylece dostluğumuz filizlenmişti. On yıl sonra Ryan artık arkadaşım değildi, ailem olmuştu.

“Peki Kelly’ye ne oldu?” diye sordu Taylor. “Hiç özür diledi mi?”

Başımı iki yana salladım.

Taylor içkisini bir kenara koyup ayaklanmaya başladı. “Şafakta yola çıkıyoruz.”

Ryan onu yerine geri çekti. “Sakin ol, manyak. O da ettiğini buldu.”

“Nasıl?” diye sordu Taylor. “Ayrıntı verin ki cezası yeterli mi karar verebileyim.”

Gülümseyerek başımı iki yana salladım. Tanrım, onu seviyordum. Hayatımın en kötü hikâyesini anlatırken bile beni gülümsetmeyi başarıyordu.

“Kelly okulda uyuşturucuyla yakalandı,” dedim. “Aslında sınıf birincisiydi, beş kulüp yönetiyordu ve gitmek istediği üniversiteye ön kabul almıştı. Sonra dolabında bir torba esrarla yakalandı ve hayatı mahvoldu.” O dönemi hatırlayarak kaşlarımı çattım. “Çok garipti. Aslında son derece kuralcı birine benziyordu. Kelly uyuşturucunun ona ait olmadığına yemin etti ama polisler evini arayınca odasında daha fazlasını buldu. O noktadan sonra masumiyetini savunması bir işe yaramadı. Sanırım sonunda ıslahevine gitmemek için itirafı karşılığında ceza indirimi anlaşmasını kabul etmek zorunda kaldı.”

Taylor omuz silkti. “Demek ki bazen insanları sandığın kadar iyi tanıyamıyormuşsun.”

“Olabilir,” dedim. “Ama yaşanan onca şeyden sonra bile, o kadar büyük bir uyuşturucu işini benden saklayabildiğine hâlâ inanamıyorum. Herkes şok olmuştu.”

“Peki bugün ne oldu?” diye sordu Taylor. “Junior senden özür diledi mi?”

Alaycı bir homurtu çıkardım. “Yanından bile geçmez.”

Taylor tekrar ayaklanmak için hareketlendi. “Şafakta yola çıkıyoruz.”

Güldüm, bu kez onu yerine oturtma sırası bendeydi. “O buna değmez.”

Ryan gülüşüme katılmadı, bunun yerine yüzümü inceledi. “Sana bir şey yaptı, değil mi?”

“Şey...” Gözlerimi kaçırıp saçlarımı kulaklarımın arkasına attım, dostlarımın gergin olduğumda yaptığım bu hareketi fark ettiklerine

emindim. “Beni arka koridorda köşeye sıkıştırmış olabilir ve...” Tanrım, aramızda olanları nasıl açıklayabilirdim ki?

“Ve?” dedi Ryan.

Bundan kaçmanın bir yolu olmadığını fark ederek yüzümü buruşturdum. “Onu görür görmez yeniden ergen Lauren’a dönüştüğüm diyelim.”

Ryan boğulur gibi oldu.

Taylor çığlık attı.

Walter havladı ve belki de pişmanlık duyduğum için öyle hissediyordum ama beni yargılıyor gibiydi.

“Detaylar. Hemen,” dedi Taylor.

“Anlatacak pek bir şey yok,” dedim. “Tuvaletten çıktığımda onu koridorda beni beklerken buldum. Kardeşi Alec’i kimse bizi rahatsız etmesin diye nöbetçi gibi dikmişti ve bir anda kendimi duvara yaslanmış buldum.”

“Tamam,” dedi Taylor. “Bu bayağı seksi gerçi.” Onay almak için Ryan’a döndü.

Ryan ona sanki ikinci bir kafası çıkmış gibi baktı. “Az önce Lauren’a nasıl ihanet ettiğini duymadın mı? Ondan nefret ediyoruz.”

“Tabii ki ondan nefret ediyoruz,” dedi Taylor gözlerini devirerek. “Ama bu, sahneyi *daha az* seksi yapmıyor. Hatta tam tersine...” Bakışları bana kaydı ve utanmadan eliyle kendini yellemeye başladı.

Yakındaki bir yastığı kapıp kafasına fırlattım. Lanet olsun. Onun Ryan’a katılıp beni bu geçici aptallığımdan vazgeçirmesi gerekiyordu, ateşi körüklemesi değil.

Taylor hiç istifini bozmadan yastığı savuşturdu. Walter heyecanla havlayıp yastığın peşinden koştu.

“Peki sen ne tepki verdin?” diye sordu Ryan.

“Donakaldım,” dedim.

Taylor kaşlarını oynattı. “Donup kaldın mı yoksa tam bir itaatkâr küçük sürtüğe mi dönüştün?”

Walter yastıkla birlikte geri döndü. Ona kibarca teşekkür ettim ve yastığı tekrar Taylor'a fırlattım. Bu kez daha iyi nişan almıştım, yastıktan kaçmaya çalışırken neredeyse kanepeden düşüyordu.

"Donakaldım," diye tekrarladım. "Beni tuttu ve öylece... durdu. Öyle hazırlıksız yakalandım ki ben..." Ev arkadaşlarımla yüz ifadelerinden tek kelimeme bile inanmadıklarını anlayabiliyordum. Gerçeği söylemenin vakti gelmişti. "Benim suçum değildi; ben kurbandım, bedenim ele geçirilmişti."

Taylor sırtıttı. "Azgın bir rahip tarafından mı?"

"Cinselliğe aç bir rahibe tarafından."

Benim saçmalıklarına tamamen inanıyormuş gibi başını yukarı aşağı salladı.

Ama öte yandan Ryan...

"Aman iyi," diye homurdandım. "İtaatkâr bir sürtük gibi kendimi bıraktım ama kendimi savunmam gerekirse, Junior'ı on yıldır görmemişim ve erkek gibi erkek olmuş. O lanet olası yeşil gözleri doğrudan benim azgın ruhuma bakıyordu. Direnemedim."

Taylor minderlerin üzerine yığıldı ve yumruklarını havaya savurarak, "Nefret seksi, nefret seksi, nefret seksi," diye bağırdı.

Walter yastığı tekrar getirdi ve o yastığı Taylor'a son bir kez daha fırlattım. "Kes şunu. O adamla yatmayacağım."

Ryan bana baktı. "Sana bir şey söyledi mi yoksa sadece sıkıştırdı mı?"

Ciddileşerek konuşmamızı hatırladım. "Flört etmeye çalıştı." Junior'ın cazibesine neredeyse yenildiğimi itiraf edemedim, bunun yerine onlara küçük atışmamızı ve Nonna Bianchi'yle arkadaşlarının yanına kaçışımı anlattım.

Ryan'ın gülümsemesi buruktu. "Tahta kaşık birliği imdadına yetişmiş."

"O yaşlı kurtlar hiç şakaya gelmez," diye onayladım. "İki kardeş de çok geçmeden gitti de neyse ki başka bir şey olmadı. Şansım yaver giderse, Junior'la tekrar karşılaşana kadar bir on yıl daha geçer."

Taylor doğrulup oturdu. "Ama aranızda hâlâ kapanmamış bir hesap yok mu sence?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Adamın özür dilemesi gerekiyor ya hani," dedi.

Omuz silktim. "Onun özüne ihtiyacım yok. Artık yok yani. O meseleyi çoktan geride bıraktım."

Taylor'ın mükemmel kavisli kaşları havalandı. "Peki ya... bedeniyle özür dilese?" Kollarını yeniden tezahürata başlayacakmış gibi sallamaya başladı.

Bu sefer yastık atma sırası Ryan'daydı. Yan yana oturdukları için yastık Taylor'ın kafasının yanından sekip mutfığa doğru uçtu ve Walter sevinçten çılgına döndü.

"Nefret seksi yok," dedim. "Yine de..." Gözlerimi kapadım ve koridorda Junior'ın bedenini bana yasladığı, elinin kalçamı kavradığı, boynuma vuran sıcak nefesini hissettiğim o anlara geri döndüm. Parfümünün kokusunu hâlâ alabildiğime yemin edebilirdim. Başparmağının bedenimde daireler çizdiğini hâlâ hissedebiliyordum. Eğer kilise dışında bir yerde olsaydık...

Bariz bir öksürük beni kendime getirdi ve gözlerimi açtığımda arkadaşlarımdan aklımın nereye gittiğini çok iyi biliyorlarmış gibi bana baktıklarını gördüm.

Taylor sırtıttı. "Nefret seksi, nef--"

Ryan'ın yanından uzandım ve elimle ağzını kapadım. Atacak yastık kalmamıştı. "Bu, dokuz milyon nedenden dolayı berbat bir fikir."

Taylor avucumu yaladı.

Elimi pijamasına sildim.

"Hey!" diye sızlandı.

İntikam alamasın diye ulaşamayacağı bir yere oturdum. "Junior beni bir kez çok kötü incitti. Ve her ne kadar şehvetin etkisiyle bir süre mantığımı kaybetmiş olsam da o adama bunu bir daha yapma şansını

asla vermeyeceğim. Eminim ki bugün beni o kadar etkilemesinin tek nedeni çok uzun zamandır kimseyle birlikte olmamış olmam.”

Ryan içkisini bir kenara koydu ve ayağa kalktı. “Tamam. O zaman bu gece kulübe gidip bunu düzeltiyoruz.”

Taylor heyecanla bağırdı. “Evet!” Bana baktı. “Değil mi? Evet?”

“Evet,” diye onayladım ve kanepeden kalktım. “Walter’ı dışarı çıkarıp geleyim ama gitmeden önce biriniz daha gezdirin.”

“Ben hallederim,” dedi Ryan.

Bir dakika içinde Walter’a yürüyüş tasmaını takıp dışarı çıkarmıştım.

Güneş ufukta yavaş yavaş batmaya başlamış, etrafımdaki tuğla ve taş binaları altın rengine boyamıştı. Gündüz hava çok sıcaktı ama eve geldiğimden beri hafif bir esinti çıkıp sıcaklığı biraz hafifletmişti. Kışın eninde sonunda bastırıp bu havayı bozacağını bilerek elimden geldiğince tadını çıkarmaya çalıştım.

Yolun karşısındaki bir hareketlilik dikkatimi çekti. Tam zamanında baktım ve pahalı görünen bir motosiklete binmek üzere olan bir adam gördüm. Kaskını çoktan takmıştı ve bir motosikletçiden çok DC çizgi romanlarındaki kötü adamlara yakışan deri ceketiyle yerine oturdu. Elini döndürünce motor düşük bir homurtuyla çalışmaya başladı. Bu adamı ilk görüşüm değildi. Belki de buralarda oturuyordu. Ne yazık ki onu hiç kasksız görmemiştim. Belki de böylesi daha iyiydi. Motosikletli adamlarla ilgili bir şey aklıma o kadar allak bullak ediyordu ki onunla konuşmaya kalksam muhtemelen, “Selam. Seksi. Siktir?” gibi aptalca şeyler söylerdim.

Ona baktığımı fark etmiş olmalıydı çünkü *N’aber?* der gibi bir baş selamı verdi. Gülümseyip el salladım ve hızla başımı çevirdim. Ağzım kurumuştı, alt tarafım ise... hiç kuru değildi. Bir adamın motosiklet kıyafetiyle bu kadar tahrik edici görünmesinin nedeni neydi? Sert erkek stereotipi mi? Filmlerde ve televizyonda pek çok motosikletçinin asi karakter olarak gösterilmesi mi? Yoksa kaskın yarattığı gizem mi? O şeyin

SINIRLAR KALKTIĞINDA

altında herhangi biri olabilirdi ve benim maskelere karşı her zaman bir zaafım olmuştu.

Sebebi her ne olursa olsun, çok net olan bir şey vardı: Kesinlikle çok uzun zamandır kimseyle yatmamıştım.

Umarım bu gece durum değişirdi.

7

Junior

Motor bacaklarımın arasında kükrerken Lauren bana bir bakış atıp kaldırımda yürümeye devam etti. Ayı büyüklüğünde bir çoban köpeği ona öncülük ediyordu. Kiliseden sonra keten şort ve bir atlet giymiş, topuklu ayakkabılarını da parmak arası terliklerle değiştirmişti. Saçı da farklı görünüyordu, sanki parmaklarını saçlarının arasından geçirmiş gibiydi. Bunu yapanın kendisi olduğunu umuyordum. Henüz bilmediğim bir sevgili yapmışsa, Lauren'la aramızda hiçbir engel kalmaması için onu öldürmem gerekirdi. *Acımasız* bir şekilde...

Lauren omzunun üzerinden bana yine pek de gizleyemediği bir bakış attı.

Sırıttım ve cinayet dolu düşüncelerim aklımdan uçup gitti. Yok ya, gayet bekârdı. Her şeyine bahse girebilirdim. Biriyle görüşüyorsa bile, kan dökmeyi gerektirecek kadar ciddi bir şey değildi. Mutlu ve ciddi bir ilişkisi olan biri bana böyle bakışlar atmazdı. Ve kesinlikle kilise koridorunda bana verdiği tepkiyi vermezdi. Aramızdaki o kıvılcım hâlâ oradaydı, hatta gençliğimizdekinden daha şiddetli yanıyordu. Ona yaklaşır yaklaşmaz bunu hissetmiştim, sadece tepkisinden bile onun da hissettiğini anlamıştım: Gözleri büyümüş, dudakları hafifçe aralanmış, içgüdüsel olarak bana yaklaşmış ve sonra ne yaptığını fark edince beni cehenneme yollamak istemişti.

Başımı iki yana salladım, içinde hâlâ eski Lauren'dan bir parça olmasına seviniyordum. Ever, utangaç ve çalışkandı ama aynı zamanda biraz tuhaftı ve bu onun en sevdiğim yanlarından biriydi.

Gündüz beni istemiyormuş gibi davranmaya çalışırken dikkati o kadar dağılmıştı ki çantasına gizlice bir takip cihazı yerleştirmek çocuk oyuncağı olmuştu. Onu keşfetmediğini biliyordum çünkü beni doğrudan evine götürmüştü. Yıllar boyunca onunla ilgili her şeyi öğrenmeyi kendime görev edindiğim için nerede yaşadığını zaten *biliyordum*. Takip cihazı, onu bizzat izleyemediğim zamanlarda da konumunu görmek içindi.

Lauren aramızdaki caddede sıralanan arabaların arkasında kaybolunca isteksizce bakışlarımı ondan ayırıp çevreme baktım. Şehrin bu tarafı güzeldi. Arabaların çoğu lüks Avrupa modelleriydi, kumtaşı evler iyi durumdaydı ve o kadar çok bitki vardı ki mahalle beton çölün ortasındaki küçük yeşil bir vaha gibi görünüyordu.

Liseyi zar zor bitirmiş olabilirdim ama matematik benim için hiç problem olmamıştı. Farklı bir hayata, farklı bir aileye doğmuş olsaydım matematik üzerine bir kariyer yapabilirdim. Hatta Lauren'la aramız daha iyi olsaydı bunu gerçekten yapardım. Bana daha *fazlası* olabileceğimi, babamın izinden gitmek zorunda olmadığını söyleyen tek kişi oydu. Babamın beni ondan uzak tutmaya bu kadar takmasına şaşmamalıydı.

Hatırladığım kadarıyla, Lauren Me4U hesabında aylık kırk dolarlık bir sabit ücret alıyordu. Bu ücret karşılığında onun tüm eski içeriklerine, ayda dört yeni videoya ve sayısız fotoğrafına erişebiliyordunuz. Pahalı görünebilirdi ama bin altı yüzden fazla kişi abone olmuştu, bu da onun yılda yedi yüz elli bin dolardan fazla gelir elde ettiği anlamına geliyordu. Bahşışleri ve benim gibi onun birkaç dakikalığına kendilerine ait olmasını isteyen abonelerin ücretli isteklerini *saymıyordum* bile. Bunu tahmin etmek zordu ama ücretlerini bildiğimden, aylık gelirine birkaç bin dolar daha eklediğine emindim.

Lauren bu semtte yaşamayı kolaylıkla karşılayabilirdi ve onu bu kadar huzurlu görmek içimi her zaman rahatlatıyordu. Mutlu ve hayatından memnun görünüyordu. Buraya aitmiş gibi. Onu burada ne zaman görsem aynı şeyi hissediyordum.

Lauren iyiydi. Lisede olanlar hayatını mahvetmemişti. Dik durmayı öğrenmiş, kendine bir yol çizmiş ve kimseye boyun eğmeyen biri haline gelmişti. Taşaklarını tekmelemeye çalışması ve sonra kardeşimi şok cihazıyla tehdit etmesi bunu kanıtlıyordu.

Cebimdeki telefonum titredi. Çıkarıp baktığımda babamdan bir mesaj geldiğini gördüm.

Sadece, *Şimdi*, yazıyordu.

İç çektim. Bu, acil durumlar için kullandığımız şifreydi; ne yapıyorsan bırak ve hemen eve gel demekti. Bir kez olsun bu emri görmezden gelme isteğim çok güçlüydü ama babam boş yere alarm verecek bir adam değildi. Bir şeyler dönüyordu.

İsteksizce motosikletimi park yerinden çıkardım. Güneyden gitmek daha hızlı olurdu ama Lauren kuzeye doğru yürüyordu ve ona son bir kez bakmadan edemedim. Motoru gereğinden fazla bir devirle çalıştırarak şeride girdim, başımı hafifçe çevirerek yanından geçerken beni izlediğini gördüm.

Merak etme, Lo. Yakında geri döneceğim.

"Söylüyorum," dedi Alec, "bir kafa için mükemmel boyutta."

Küreği toprağa sapladım ve fener ışığında ona döndüm. Saat gece ondu ve biz meşhur Kutuda Ne Var? oyununu oynuyorduk.

"Babam neden bizi bir kafayı gömmeye göndersin ki?" diye sordum.

Kardeşim omuz silkti. "Ne bileyim? Adamı öldüren kişiye ileride şantaj yapmak için?"

"Başka bir şey olmalı," dedim. Babam vücut parçalarını saklayacak kadar salak bir adam değildi.

“Peki,” dedi Alec, küreğini yarısı kazılmış çukura saplayıp bir miktar daha ıslak toprak çıkardı. “O zaman içinde paha biçilmez bir kadeh var.”

“Altın külçeler,” diye karşılık verdim. “Ağırlığı buna uyuyor.”

“Olabilir,” dedi Alec.

Onu tek başına kazmaya bırakırken omuzlarımı esnettim. Kaslarım gerilmeye başlamıştı ve bıçak yaramın etrafına sardığım bandajlardan kan sızdığından endişeleniyordum çünkü yan tarafımdan aşağı doğru süzülen sıvı, ter olamayacak kadar yoğundu. Bir saattir buradaydık ve killi toprağı kazıp duruyorduk çünkü babam çukuru normalden daha derin kazmamızı söylemişti, biz de aynen öyle yapıyorduk.

Telefonum tanıdık bir bildirim sesiyle öttü. Alec birkaç dakika daha kendi başına idare edebilecek gibi görüldüğü için cebimden telefonu mu çıkardım. Lauren Me4U’da bir fotoğraf paylaşmıştı. Parlak mermer zemini, koyu renk duvarkâğıdı ve antika pirinç lambaları olan şık bir banyoda duruyordu. Kıyafeti komikti. Aşırı abartılı olduğu için değil, o beyaz mini elbise parmaklarımın hafif bir dokunuşuyla kıvrımlarından aşağı süzülüp düşebileceği için.

Daha fazlasını görmek ister misin? yazıyordu mesajda. Altında ona yirmi dolar bahşiş verme butonu vardı. Lauren bunu haftada en az bir kez yapıyordu, bu yüzden bahşiş butonuna basarsam ödül olarak daha ateşli bir fotoğraf alacağımı biliyordum. Bu, onun para kazandığı yerd. Mesaj tüm abonelerine gönderiliyordu ve eminim ki çoğumuz onun memelerini, kıcını ya da *—lütfen Tanrım—* tamamen çıplak vücudunu, banyo lavabosuna eğilmiş, arkadan sahip olunmayı bekler halde görmek için yirmi doları seve seve verirdik.

Alec’e baktım ama o hâlâ ter içinde çukuru kazmaya devam ediyordu, böylece Lauren’a bahşişini gönderdim. Birkaç saniye sonra ikinci fotoğraf gelen kutuma düştü. Aynı pozisyonda duruyordu ama kolları arkasındaki tezgâha dayanmış ve başı geriye düşmüştü. Elbisesi kalçalarına kadar toplanmıştı, altın ışığın altında memeleri tamamen ortadaydı.

Lanet olsun. Bu fotoğrafın içine girip o dik meme ucunu ağızma alabilmek için neler vermezdim...

"Belki de kurşun kaplı olduğu için bu kadar ağırdır," dedi Alec beni gerçekliğe geri çekerek.

Telefonu kilitleyip kaldırdım. Şimdi hayal kurmanın sırası değildi. Küreğimi kaldırıp tekrar kazmaya başladım ve muhtemelen pişman olacağımı bilsem de Alec'in yemini yuttum. "Kutu neden kurşun kaplı olsun ki?"

"Plütonyum."

Kesin uyuşturucu kullanmaya başlamıştı. "Lanet plütonyum mu?"

Alec sırtıttı, fenerin keskin ışığında iyice dengesiz görünüyordu. "Neden olmasın? Babam şu Bratva herifle çok samimi oldu."

"Boris mi? O Bratva değil. O bir kasap."

"Tabi tabiiiii," dedi Alec abartılı bir tonla.

Başımı iki yana salladım. "Sen ve şu komplo teorilerin. Belli ki bu bir sınav."

Bir kürek dolusu toprak daha çıkardı ve ben de hemen ardından kendi küreğimi sapladım. İkimiz de daha önce bunu sayısız kez yaptığımız için uyum içinde çalışıyorduk. Ormanın bu kısmına gömdüğümüz rasgele şeyler bir gün gelecekteki arkeologların kafasını allak bullak edecekti.

"Sınav derken?" dedi Alec.

"Eminim içinde bir takip cihazı falan vardır ve babam toprağın sinyali bastırması için ne kadar derine gömülmesi gerektiğini görmek istiyordur."

"Bana komplo teorisyeni diyene bak."

Omuz silktim. "Ya da belki de bunu bize içinde ne olduğunu bilmek bizi delirteceği için yaptırıyordur."

Alec küreğini bir kenara attı ve dizlerinin üzerine çöktü. Brad Pitt taklidi yaparak, "Kutunun içinde ne var?" diye bağırdı.

Omzuna vurdum. "Çenenin kapatır mısın? Etrafta kampçılar olabilir."

Akıllıca davranıp sustu ve oyunumuzu unutarak kazmaya geri döndük. Sanırım çalışırken bir saat geçmişti ve bu kadar uzun sürmesi sinirimi bozuyordu. Bu gece Lauren'ın yanına gitmeyi planlamıştım ama görünüşe göre bu pek mümkün olmayacaktı.

"Neden saçmalıklarını hep yağmur yağdıktan sonra gömmemizi istiyor ki?" diye sordum.

"Çünkü adi herifin teki," dedi Alec. "Hey, sana bir şey sorabilir miyim?"

"Sorabilirsin. Belli ki sabaha kadar buradayız."

"Lauren'a ne dedin de beni şok cihazıyla tehdit etti?"

"Ona benine bakmasını söyledim," dedim. "Muhtemelen onu senin için almayı teklif etmiştir."

Bana bir avuç toprak attı. "Ciddi soruyorum."

İç geçirdim, keşke burada Alec yerine Stefan'la olsaydım. Sessiz Stefan'la. "Hiçbir fikrim yok," dedim Alec'e.

"Yalanı kes." Bana sinirli bir bakış attı ve küreğini tekrar toprağa sapladı. "Onu gerçekten kızdırmış olmalısın. Lauren'ı hiç o kadar öfkeli görmemiştim."

"Onu sık görüyor musun ki?" diye sordum lamba ışığında gözlerimi ona dikerek.

"Annemle kiliseye gittiğimde ara sıra görüyorum."

"Peki *tam olarak* niye birden kilise çocuğu oldun?"

Başını iki yana salladı. "Yook. Konuyu bana çevirmeye çalışma. Lauren'a ne dedin?"

"Bilmiyorum," diye yalan söyledim. Aslında ne dediğimi çok iyi biliyordum. "Lisede beni nasıl istediğini falan söylemiştim sanırım."

Alec inledi. "Hayır, bunu yapmadın."

Kazmaya devam ederek onu görmezden geldim.

"Söylemedim de lütfen," diye tekrarladı.

Umursamıyormuşum gibi omuz silktim. Lauren'la geçmişteki, şimdiki ve umarım gelecekteki ilişkim onu ilgilendirmezdi. Alec'in beni

hayvan gibi yargıladığını biliyordum ama o şeyleri Lauren'in nasıl tepki vereceğini görmek için demiştim ve onu kızdırmış olsam da sonuçtan memnundum. Çünkü bana ihtiyacım olan cevapları vermişti.

"Tanrım, bazen çok kalın kafalı oluyorsun," dedi Alec.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordum sohbete devam etmesi için.

"Onun hayatını mahvettin be."

Kazmayı bıraktım. "Hayır, mahvetmedim. İlk başta ben de öyle sanıyordum ama o şu an gayet iyi. Nezih bir mahallede yaşıyor ve neredeyse bizim kadar para kazanıyor."

Kaşlarını çattı. "Bunu nereden biliyorsun?"

Dikkatli ol... "Biraz araştırdım."

"Tam olarak nasıl araştırdın acaba? Josh'tan senin için bakmasını mı istedin?"

"Evet," dedim çünkü Alec'in kuzenimizin erkek arkadaşından yardım istediğini düşünmesi, benim gerçekte ne yaptığımı öğrenmesinden iyiydi.

Kardeşim beni süzdü. Hiç istifimi bozmamaya çalıştım. O da benim gibi yalanın kokusunu almakta iyiydi ve benim daha fazlasını söylememi beklerken neredeyse bir dakika sessizlik içinde geçti. Ama ben aptal değildim.

Sonunda dikkatini tekrar aramızdaki çukura verdi. Küreğini indirdi. Ben de kendiminkini aldım ve tekrar işe koyulduk.

"Şu anda ne kadar iyi durumda olduğu önemli değil," dedi Alec. "Yine de zamanında kızı mahvettin. Ona elini bile sürmediğini söylemek, senin için bile aşağılıkça bir hareketti."

"Onu korumak için yaptım."

"Bu onu nasıl korumuş olabilir ki?" diye sordu.

"İnsanların onun bir fantezi dünyasında yaşadığını düşünmeleri, bizim gerçekten birlikte olduğumuzu bilmelerinden daha iyiydi."

"Saçmalık," dedi. "Sen sadece bu dramaya dahil olmak istemediğin için onu kurtların önüne attın."

SINIRLAR KALKTIĞINDA

Şimdi sinirlenmeye başlamıştım işte. Evet, onu kurtların önüne atmıştım çünkü onlar, yakınlardaki bir ağacın arkasında bekleyen aslandan daha iyiydiler. Keşke Alec babamızın o zamanlar ne kadar ileri gitmeye hazır olduğunu, Lauren'ın babasının da ondan aşağı kalır yanı olmadığını bilseydi. İkisi de bildiğiniz *Romeo ve Juliet* tarzı bir trajedi hazırlığındaydı ve ben onları durdurmak için yapmam gerekeni yapmıştım.

O zamanlar bunu kimseye söylememiştim. Sadece Lauren'ı korumak için değil, kardeşlerimi babamızın sandıklarından daha büyük bir canavar olduğu gerçeğinden korumak için de. Şimdi de gerçeği söylemeye hazır değildim çünkü hâlâ babamdan nasıl kurtulacağımı bulmaya çalışıyordum ve kardeşlerime onunla baş başa kalacaklarını nasıl söyleyeceğimi bilmiyordum. Bu yüzden Alec'i başımdan savmak için gerçeğin yarısını söylemeye karar verdim.

"Öyle olmadı," dedim kendimi sakin kalmaya zorlayarak. "Annemin babam yüzünden neler çektiğini gördün. Bizim yüzümüzden. Okuldaki herkesin Lauren konusunda çıldırması, benimle birlikte olan her kadının da aynı cehennemi yaşayacağını kanıtladı. Lauren'ı, ona bunu yapamayacak kadar önemsiyordum."

Lauren'ı o kadar önemsiyordum ki onu korumak için ikimizin de kalbini kırmıştım.

Alec'in yüzünde gönülsüz bir anlayış belirdi. "İyi ama ortalık durulduktan ve Lauren okul değiştirdikten sonra kızın adını temize çıkarmak için gerçeği söyleyebilirdin."

Neredeyse inleyecektim. "Tanrım, anlıyorum. Hâlâ ona bir özür borçlu olduğumu düşünüyorsun."

"Evet, borçlusun," dedi. "O kadına dünyaları borçlusun. Tüm iyilikleri borçlusun. Onunla ikinci bir şans istiyorsan, affını kazanmak için ne gerekiyorsa yapmaya hazır olsan iyi olur."

Küçük kardeşim bana ders veriyordu. Hayatım ne hale gelmişti? "Bak, Lo ile aramda ne olursa olsun bu seni zerre ilgilendirmez."

Alec'in bana çıkışmasını ya da en azından alaycı bir yorum yapmasını bekliyordum ama yüzü ciddileşti. "Baksana, sen neden gitmiyorsun? Çukur yeterince derin. Kutuyu aşağı indirmeme yardım et, kapama işini ben hallederim."

Ona baktım. Bu da nereden çıkmıştı? Konuyu aniden değiştirmesi çok şüpheliydi ve komplo teorisi saçmalığını ciddiye alıp almadığını merak etmeme neden oldu. "Ben gider gitmez kutuyu açmaya çalışmayacaksın, değil mi?"

Ürperdi. "Sikseler açmam. O dersi beş yıl önce aldık."

Bir anı zihnimin yüzeyine çıkmaya çalıştı ama onu ruhumun derinliklerindeki, basturmak için çok uğraştığım çirkin şeylerin bulunduğu kara çukura geri ittim. "O zaman niye?"

Alec gözlerini kaçırdı ve küreğini kenara bıraktı. "Ona hâlâ Lo diyorsun."

Başımı iki yana salladım. "Fazla anlam yükleme. Bu bir aşk hikâyesi falan değil. Sadece on yıl önceki bir kaşınmayı geçirmeye çalışıyorum."

Kutuya doğru yavaşça yürüdü. "Öyle diyorsan."

"Ben ciddiyim," dedim peşinden giderken. "Bu romantik saçmalıkların bana göre olmadığını *daha demin* açıkladım."

Eğilip kutunun bir ucunu tuttu. Ben de öteki ucunu tuttum ve birlikte kutuyu kaldırdık. Lanet şey kırk kilodan fazlaydı, motosiklet kasımı koyduğum kutudan biraz daha büyük olduğunu düşünürsek bu kadar ağır gelmesi akıllmazdı. Kutuyu dikkatlice aşağı yerleştirirken homurtularımız ve küfürlerimiz cırcırböceklerinin sesini bastırdı. Kutu nihayet yerine oturduğunda sırtımdaki kasların yarısını incitmiştim ve gömleğimin bedenime yapışmasından yaramın kanadığını anlayabiliyordum. Bu gidişle asla iyileşemeyecektim.

Alec inleyerek doğruldu ve ellerini beline koydu. En azından tek acı çeken ben değildim. Yüzünü buruşturarak bana döndü. "Neden kendini sevgiye layık görmüyorsun, Nic?"

"Hay ben..." diye homurdandım ve arkamı döndüm.

“Çünkü öyle olduğunu bilmelisin,” diye devam etti, ifadesi düz olsa da kelimelerindeki sırtışı duyabiliyordum. “Sevgiye layıksın.”

Meraklı bir kampçı bizi duyar diye küreğimi kafasına geçiremedim. Bunu ona daha sonra ödetecektim ama şimdilik teklifini kabul edip işi bitirmeyi ona bırakacaktım. Babam, Alec’e daha fazla sorumluluk vermem gerektiğini söyleyip duruyordu ve işte bu onun ilk sınavıydı.

“İşini bitirmeden bir ayıya yem olma,” dedim ona.

“Bitirdikten sonra olabilir miyim yani?” dedi sahte bir öfkeyle.

“Harika olur,” diye bağırdım omzumun üzerinden. “Ve babama Lauren hakkında bir şey söylersen, ona geçen yıl yaptığın hatayı anlattırım.”

“Yapamazsın,” diye tısladı.

Ona ortaparmağımı gösterdim ve yürümeye devam ettim.

8

Junior

Lauren'in çantasına attığım takip cihazı hâlâ çalışıyor ve lüks mahallesinden uzakta, Batı Yakası'nda bir yerde olduğunu gösteriyordu. Orada olmasından hoşlanmadım. Bu şehirde hangi sokağı kimin kontrol ettiğini, uyuşturucuyu kimin dağıttığını, kızları kimin çalıştırdığını ve gece dışarı çıktığında nerede soyulma ihtimalinin en yüksek olduğunu biliyordum. Lauren gaspın en yoğun olduğu bölgedeydi. O lanet şok cihazını yanında taşıyor olsa iyi olurdu. Eğer taşımıyorsa, bir sonraki konuşmamız muhtemelen *onu* fena halde azarlamamla sona erecekti.

Motosikletimi çalıştırıp şerit değiştirdim. Şehrin yarısı kaldırımlardaymış gibi görünüyordu; minicik kıyafetler içindeki kadınlar küçük gruplar halinde yürürken, şişmiş egolarıyla onların dikkatlerini çekmeye çalışan erkekler tavuskuşu gibi kabarıyordu. Trafik de aynı derecede yoğundu, sürücüler sarhoş yayalara çarpmamak için direksiyon kırarken kavşaklarda yavaş yavaş ilerliyorlardı.

Fren lambaları geceyi kırmızıya boyuyordu. Nabzım sabırsızlıktan hızla atıyor, *Hadi. ÇEKİLİN*, diye bağıriyordu. Sırf aptallar yüzünden trafikte sıkışıp kalayım diye rekor hızda eve gidip, duş alıp üstümü değiştirmemiştim.

Sikerler böyle işi.

Motoru bağırtıp iğne deliğinden geçer gibi süzıldüm, tekerleklerim kesik beyaz çizgileri takip ederken duran arabaların arasından sıyrıldım. Bu aptalca ve tehlikeliydi ama Lauren'ı tekrar göreceğim olmamın düşüncesi damarlarıma öyle bir adrenalin pompalıyordu ki kendimi yenilmez hissediyordum.

Önümde bir taksi sola kırıncı son anda manevra yaparak yanından sıyrıldım. Kıl payı kurtulduğum için yüzümde bir sırıtış belirdi. Ailem motosikletimden şikayetçiydi ama onu asla bırakmazdım. Yakalanmamak, yanlışlıkla bir bölge savaşını başlatmamak veya ailemin düşmanlarına açık vermemek için ince eleyip sık dokuyarak çok zaman geçirmiştım. Ağzımdan çıkan her kelimeyi dikkatle seçer, ifademin gerçek duygularımı ele vermesine asla izin vermez ve en kötü koşullarda bile soğukkanlılığımı korurdum. Gerçi son zamanlarda öfkeli mizacıım yüzünden bunu yapmak gitgide zorlaşıyordu. Bu motosiklet benim isyanım, stresimi atma yolumdu. Üzerindeyken kendimi pervasız ve umursamaz hissediyordum. Sanki her şeyi yapabilirmişim gibi. Bütün ailem o ya da bu şekilde bana bel bağlamıyormuş gibi. Özgürmüşüm gibi.

Arkamda bir korna çaldı. Ben hızla geçerken biri açık penceresinden küfretti. Umursamayıp yoluma devam ettim. Lauren'ı görmeme sadece iki blok kalmıştı. Onun internette olduğu kadar cesur olup olmadığını öğrenmeme sadece iki blok.

Neon ışıklar görüş alanıma girdi. Rüzgâr deri ceketimi sırtıma çarparken, neredeyse çıldırmış gibi sıırttım. Tommy meselesinden sonra Lauren'a olan ilgim kontrol edilebilir bir takıntı olmaktan çıkıp çok daha karanlık bir şeye dönüşmüştü. Sahiplenme hissine çok daha yakın bir şeydi. Sanki bedenem ve ruhen çoktan *ona sahipmişim* de geriye sadece ödülümü almak kalmış gibi.

Bunun için son on yılı suçluyordum. O yılları onu izleyerek ama dokunmadan geçirmiştım ve şimdi, bastırduğım tüm duygular şiddetle yüzeye çıkmaya başlamıştı.

Lauren'la geçirdiğim o iki hafta, hayatımın en güzel anlarından bazılarıydı. Kendime sakladığım anlardı onlar – kendime izin verdiğim son gerçek şeydi. Ona olan ilgim karnavalda, karşımdaki tezgâhta çalışmasını izlerken birdenbire ortaya çıkmamıştı. Onun yıllardır farkındaydım: On iki yaşında, kızların düşündüğüm kadar sinir bozucu olmadığını ilk fark ettiğim zamandan beri. Ama o zamanlar bile onun bana yasak olduğunu anlamıştım. Lauren iyi bir kızdı. Nonna Bianchi onun üniversiteye gitmesini, diploma almasını ve havalı bir işte çalışmasını bekliyordu. O, bir mafyanın oğluyla takılamayacak kadar saygın biriydi.

Elimden geldiğince ondan uzak durmuştum ama o gün fuarda her şey değişmişti. Kendimi o kadar uzun süre mahrum bıraktıktan sonra sağduyuma karşı gelerek sonunda kendime onu öpme, ona dokunma iznini vermek hayal edebileceğimden bile daha iyi hissettirmişti.

Belki de bu yüzden bu kadar takıntılıydım. Lauren'la birlikte olduğum o zamanlar, içimdeki o ölü histen başka bir şey hissetmeme izin verdiğim son zamandı ve bir parçam hayatta olmanın nasıl bir şey olduğunu hatırlamak istiyordu.

İlerideki ışık sarıya döndü. Motosikletimin üzerine eğildim ve motoru tekrar çalıştırarak gaza yüklendim. Telefonum motosikletimin sağ iç gidonuna takılıydı; ekranda takip programı açtı ve beni Lauren'a götürüyordu. Onu takip ederek soldaki bir ara sokağa girdim.

Ekranda onun konumunu gösteren yeşil noktaya yaklaşırken hızımı yavaşlattım. Çantasına koyduğum cihaz küçük olabilirdi ama sivil kullanıma sunulmayan, güçlü, askeri sınıf bir takip cihazıydı. Yükseklik verileri de dahil olmak üzere, nokta atışı doğrulukta çalışıyordu. Lauren tam karşımdaki binanın ikinci katında bir yerdeydi.

Dikkat çekmemek için binayı geçip bir blok öteye park ettim. Geri dönerken karşı kaldırımı kullandım, gözlerim binaya sabitlenmişti. Dört katlıydı ve sokaktaki diğer binalar gibi tuğladandı.

Yıllar içinde, dikkat çekmemek için nasıl davranmam gerektiğini bilecek kadar gözetleme işi yapmıştım, bu yüzden yavaşladım ve

sigarayla çakmağı bulana kadar ceketimin cebini karıştırdım. Aslında sigara içmezdim ama her zaman yanımda bir paket bulundururdum çünkü bu, bir iki dakika durup etrafı gözlemlemek için harika bir bahane oluyordu.

Sigaramı yakıp sahte bir nefes çektim ve dumanı ağızımda tutarken binayı gözlemledim. Önünde herhangi bir tabela yoktu, bu yüzden Lauren'ın bir arkadaşının evinde olduğunu düşünmeye başlamıştım ki hızlı bir Google araması beni aydınlattı. Burası konut değil, bir tür kulüptü. *Velvet*. Sloganında *Fantezilerin gerçeğe dönüştüğü yer* yazıyordu.

Kulübün internet sitesi sinir bozucu derecede hiç yardımcı olmuyordu. Navigasyon bilgisi bile yoktu, sadece *Bilgi için arayınız* yazısının altında bir adres ve bir telefon numarası vardı.

Google'a geri döndüm ve yeraltı seks kulüpleriyle ilgili 18 yaş üstü bir Reddit forumuna girdim. Yorumlara bakındım ve Velvet adını görünce şu satırları okudum: *"Harika bir atmosfer. Olağanüstü güvenlik. Çok hoş karşılandık ve kendimizi güvende hissettik. Dönüşümlü olarak farklı performansçıların sahne aldığı özel izleme odalarını kesinlikle tavsiye ederiz. Geçen cuma sahnede, şimdiye kadar gördüğüm en büyük memelere sahip bir kadının bir erkeği götünden becermesini izleyerek harika bir gece geçirdik. İkisi de müthiş bir iş çıkardı. 10/10."*

Şaşkınlıkla nefesimi içime çektim ve anında duman yüzünden öksürmeye başladım.

Tanrım, bunu okumaya hazır değildim.

Binaya yeni bir gözle bakarken sigara dudaklarımdan düştü. Bir fetiş kulübü. Lauren şu anda bir fetiş kulübünün içindeydi. Reddit'te yazdığına göre her türlü cinsel ihtiyacını karşılayabileceği bir yerdeydi.

Başka biriyle.

Ah, hayır, sikseler olmaz.

Kulübün internet sitesini açtım ve tereddüt bile etmeden verdikleri telefon numarasına tıkladım. SIM kartım kullan-at rühdendi, bu

yüzden numaramın kaydedilmesinden veya izlenmesinden endişelenmiyordum; zaten gelecek hafta bu zamanlar yenisini alacaktım.

Üçüncü çalıştan sonra bir kadın, "Burası Velvet," dedi, sesi alçak ve boğuktu. "Nasıl yardımcı olabilirim?"

Sesimi gizlemek için belirgin aksanımı yumuşattım. "Önümüzdeki hafta şehirde olacağım ve kulübünüzü ziyaret etmek istiyorum."

"Sizi ağırlamaktan memnuniyet duyarız," dedi kadın. "Kulübümüzün sadece üyelere açık olduğunu ve giriş yapabilmek için bir hesap oluşturmanız gerektiğini bilmelisiniz."

Telefonu kapadım. Üyelik demek, kişisel bilgilerimi vermek ve bir tür geçmiş kontrolünden geçmek demekti, bu da başka bir arama yapmam gerektiği anlamına geliyordu.

Bu sefer telefonu bir erkek açtı. "Selam Junior. Senin için ne yapabilirim?"

Babamın teknoloji işleriyle ilgilenen adamı Mack'ti. Kuzenimin erkek arkadaşı Josh'ı iş başında görene kadar Mack'in birinci sınıf bir hacker olduğunu düşünüyordum. Artık o kadar emin değildim.

"Bana verdiğin şu sahte kimlik var ya," dedim, "kapsamlı mı yoksa sadece göstermelik mi?"

"Kapsamlı," diye temin etti.

"Ne kadar süre geçerli? Geçmiş kontrolüne girmesi gerekebilir."

"Yeterince uzun. Adres, sosyal güvenlik numarası ve tıbbi kayıtları var," dedi gururlu bir sesle.

"Sorun çıkmayacağından emin misin?" diye sordum.

"Kesinlikle," dedi.

Ona teşekkür edip telefonu kapadım. Söylediği kadar sağlam olsa iyi olurdu.

Yarım saat sonra, görevlinin verdiği bir maskeyi takarak Velvet'in ana salonuna girdim. Plastik maske sade, siyahtı ve alnımdan ağzımın

üst kısmına kadar her yerimi kaplıyordu. Onunla kendimi aptal gibi hissediyordum ama diğer seçenek, bir fetiş kulübünde –pardon, *oyun kulübü* denmişti– bütün yüzümü herkesin görebileceği bir şekilde sergileyerek dolaşmaktı ve bunu hiç istemezdim.

Yeni basılmış üyelik kartım cebimi yakıyordu ve canımın istediği herhangi bir özel odada kullanmam için hazırды. Bu yer hakkında tek bir şey söyleyebilirdim: İyi işletiliyordu. Sert görünümlü yaşlıca bir kadın sahte kimliği alıp geçmişimi kontrol ederken, çok daha hoş bir görevli beni iyi donanımlı bir ofise götürmüş ve şaşırtıcı derecede uzun kurallar listesini açıklamıştı. İnsanların sınırlarına saygı duymak ve açıkça izin verilmedikçe kimseye dokunmamak gibi mantıklı kuralların yanı sıra, birini boğarken dudakları maviye dönmeye başlarsa durmak gibi daha *ilginç* kurallar da vardı.

Onlara benim için endişelenmelerine gerek olmadığını söyleyerek şaka yapmışım. Zaten para kazanmak için insanları boğuyorum, bunu özel hayatıma da taşımaya gerek yok demişim. Alec bunu çok komik bulurdu ama görevli sadece bana gözlerini kırpıştırarak bakmıştı ve ben de çabucak geri adım atıp *finansal anlamda* söylüyorum diyerek palavra sıkmak zorunda kalmışım. Ondan sonra ağzımı kapalı tutmuştum. Mafyalar ve normal insanlar bu yüzden iyi anlaşıyorlardı.

Şimdi birinci kattaki salondan geçerken, dışarıda okuduğum Reddit yorumunun ne kadar haklı olduğunu görebiliyordum. Burası sadece kuralları değil, güvenliği de ciddiye alıyordu. Girişi koruyan iriyarı adamlar vardı. Köşelerde, mat siyah kaplamaları duvarkâğıdına karıştığı için zar zor görünen birkaç kamera fark ettim. Tüm oyun odalarının kapılarında tarayıcılar vardı ve içeri girmek için üye kartınızı okutmanız gerekiyordu. Her kart okuma işleminin kaydedildiğine emindim; böylece herhangi bir sorun çıkarsa, kimlerin o sırada içeride olduğunu saniyesi saniyesine bilebilirlerdi.

Etkileyiciydi. Dekor da öyleydi. Karanlık, kasvetli, atmosferik. Birçok kulüpte gördüğüm parlak tavan ışıkları yerine, bu kulüpte yer ve

masa lambaları vardı. Bu lambalar içeriyi yumuşak ve rahatlatıcı bir ışıkla aydınlatıyordu. Mobilyalar tüvit, kadife ve deriyle kaplıydı. En uzak köşedeki duvarda, antika bir maun bar yeni cilalanmış gibi parlıyordu. Ortam narenciye ve eski kitap kokuyordu ama bunun altında inkâr edilemez bir seks ve lateks kokusu da vardı.

Etrafımdaki insanları süzdüm. Bu salon, kulübün ana merkezi gibi görünüyordu; üyelerin diğer odalara girmek için beklediği, arkadaşlarıyla buluştuğu ya da aralarda nefes almak için çıktığı bir yer... Seans araları mı yoksa sahne araları mı demeliydim? Jargonu bilmiyordum. Tek bildiğim buranın kalabalık olduğu ve loş ışığın yüzleri seçmeyi zorlaştırdığıydı ki bunun kasıtlı yapıldığına emindim.

Buradaki maskeli tek kişi ben değildim. Birkaç kişi daha vardı ve klasik balaklavadan korku filmlerinden esinlenilmiş yüz maskelerine kadar değişik değişik maskeler takmışlardı. Bu bana çok tuhaf geldi ama Jason taklitçisinin etrafında toplanmış kadın sayısına bakılırsa, belki bu da bir tür fetişti?

Odada ilerlerken üzerimde bakışlar hissettim. Bu insanlar benden çok daha rahat görünüyordu. Sanki buraya sık sık geldikleri için katılanların çoğunu tanıyorlardı ve hem yazılı hem de dillendirilmeyen kurallara hâkimlerdi. Ben taze kandım ve tabii ki dikkatleri üzerime çekmiştim.

Bir kadın duvardan ayrılıp bana yaklaştı. Benden birkaç santim kısaydı; kıvrımlı, çekici, sarı saçlı ve mavi gözlüydü. Tam önümde dururken gözlerini yere indirdi. Etrafımıza baktım ama en yakınımızdaki insanlar sadece hafif bir merakla izliyordu, gözlerinde benimle dalga geçtiklerini gösteren bir eğlence yoktu. Sarışın kadın önümde *eğilip* ellerini uzattığında kafam iyice karıştı. Bana bir tür deri aksesuar –tasma mıydı?– uzatmıştı.

Bununla ne yapmam gerekiyordu amına koyayım?

Açıklama yapmasını bekledim ama o sadece sessizce duruyordu.

“İ...” Kaba görünmek istemediğimden elimi uzatıp başının üstüne hafifçe dokundum. “Hayır, teşekkürler.”

Daha da eğilerek geri çekilince ben de en azından pot falan kırmadığımı düşündüm. Yanından geçip giderken terlemenin eşiğindeydim. İsa aşkına, bu çok rahatsız ediciydi. Buraya hışım ile girmeden önce bir saniye durup düşünseydim muhtemelen kendimi vazgeçirirdim ama Lauren'ın başka biriyle birlikte olduğunu düşünmek, ona ulaşmak dışındaki tüm düşüncelerimi yok ederek içeri dalmamı sağlamıştı. Bunca yıldır buraya mı geliyordu? Bu pisliklerin kaç onun nasıl hissettirdiğini biliyordu? Tadının nasıl olduğunu? Kaç kişinin dilini kesmem gerekecekti...

Hayır. Kes şunu, dedim kendime. *Daha iyi bir insan olmaya çalışıyorsun ve cinayete meyleden düşünceler onu bulmana yardımcı olmayacak.*

Telefonuma baktığımda Lauren'ın hâlâ ikinci katta olduğunu gördüm, bu yüzden merdivene doğru yöneldim. Merdiven beni loş bir koridora çıkardı. Buradaki sesler daha belirgindi ve geçtiğim her kapalı kapının ardında yeni bir şey saklı gibiydi. Kahkahalar, inlemeler, derinin ete çarpmasıyla çıkan keskin şaklama.

Kapılarda levhalar vardı ama etiketler Velvet'in internet sitesi kadar sinir bozucu derecede anlaşılmazdı. En azından benim gibi bu işlere yabancı biri için öyleydi. *Öğrenme, Avlama, Isınma, Güvenme.* Telefonum Lauren'ın *İzleme* odasında olduğunu gösteriyordu (tabii ki oradaydı). Böylece derin bir nefes alıp üyelik kartımı okuttum ve dikkatlice kapıyı açtım. Neyle karşılaşacağımı zerre bilmiyordum.

Oda şaşırtıcı derecede kalabalıktı. Çoğu kişi çoktan oturmuştu, geri kalanlarsa arka tarafta dolaşarak içkilerini yudumluyor ve aralarında sessizce konuşuyorlardı. Aydınlatma koridordakinden bile loştu, sadece uzakta tek bir tavan lambası vardı ve sahneden çok kürsüye benzeyen bir platformu aydınlatıyordu. Platformun ortasında, koyu renkli ipek çarşaflarla kaplı bir yatak duruyordu.

Yumuşak, *tanıdık* bir kahkaha dikkatimi çekti. Lauren ön sırada oturuyordu. Üzerinde hâlâ o baştan çıkarıcı derecede ince, ipek elbisesi vardı ve yanındaki kişiyle o kadar hararetle bir şekilde konuşuyordu ki

eliyle yaptığı bir hareket, incecik askılardan birinin omzundan kaymasına neden oldu. Lauren askıyı rahatça yerine çekerken olduğum yerde kalmak büyük bir çaba gerektirdi.

Bakışlarım yanındaki kişiye takıldı. Bir erkekti. Gözlerinde hiç hoşuma gitmeyen bir açlıkla ona bakan bir erkek. Hayır. Olmaz. Bunca yıl, rasgele bir herifin ona gözlerimin önünde asılmasına izin vermek için beklememiştim.

Kalabalığın arasında ilerleyip birkaç sıra sandalyeyi geçerek Lauren'a yaklaştım, gözlerimi yanındaki adamdan bir an olsun ayırmamıştım. Nasıl hareket edeceğime hemen karar vermem gerekiyordu: Güç mü kullanacaktım yoksa ikna yoluna mı girecektim? Bazıları için üstünlük kurmanın ve rakiplerine kiminle uğraştığını göstermenin tek yolu güç kullanmak olurdu. Bu seçeneği hemen eledim. Ne kadar cazip olsa da burası dar bir alandı ve adamı tanımıyor, doğrudan yüzleşmeye nasıl tepki vereceğini bilmiyordum. Amacım Lauren'a yaklaşmak ve onun yanında *kalmaktı*, içeri girdikten hemen sonra kulüpten atılmak değildi.

Ayrıca, baskı yapmak çok daha eğlenceliydi. Evet, bunun ne kadar sorunlu olduğunun farkındaydım ama en azından dilini koparma isteğini bu kadar çabuk aşmış olmamı gelişme sayıyordum.

Hedefimin önünde durup samimi bir gülümseme takındım. "Selam." Sesim normalden daha dostça ve beni tanıyanlar için neredeyse tanınmazdı. "Kusura bakma ama benim yerimde oturuyorsun."

Adam başını kaldırıp bana baktı; açık kahverengi saçları özenle dağıtılmıştı, burnunun üzerinde duran siyah çerçeveli gözlüğü tavandaki ışığı yansıtıyordu. Normalde insanları yargılayan biri değildim ama kendini beğenmiş bir pisliğe benziyordu. Sanki öğrencilere uygunsuz imalarda bulunacağı bir konferans salonuna aitmiş gibi. "Pardon?"

"Sorun değil," dedim, lafını kasıtlı olarak bir özür olarak yorumlamıştım.

Samimi bir tavırla omzuna vurdum ve ayağa kalkmasını sağladım. Kaşlarını çatsa da ayaklandı, neler olduğunu anlayamamış gibi

görünüyordu ama olay çıkarmayacak kadar kibardı. Tam da umduğum gibi. Yeterince baskı uygulandığında, insanlar istemedikleri her türlü şeyi yapmaya ikna olurdu. Şansıma, bu profesör alışık olduğum çoğu pislikten daha kolay ikna edilebilecek birine benziyordu.

“Yerimi verdiğin için minnettarım,” dedim.

Kaşlarını daha da çatarak, “Imm... rica ederim?” dedi.

“Teşekkürler.” Omzuna son bir kez daha vurarak boşalttığı yere oturdum.

Lauren şaşkın bir ifadeyle oturuyordu, bu da bana onu baştan aşağı süzmem için zaman verdi. Yüz yüzeysken de banyoda çekip paylaştığı selfie'deki kadar güzeldi; makyajı bu sabahkinden daha çarpıcıydı, saçları gevşek dalgalar halinde dökülüyordu. Dudaklarına sürdüğü parlatıcı, eğilip altdudağını ısırarak istememe neden oldu ama kilisenin arkasında gösterdiği sert tepkiyi düşününce bunun oynaşmayla sonuçlanmayacağı belliydi, bu yüzden kendimi tuttum.

Yavaşça dikkati uzaklaşan adamdan maskeli yüzüme kaydı. Sonra gözleri benimkilerle buluştu ve kısılarak ellerime, sonra da parmak eklemlerimdeki “*La Famiglia*” dövmeime indi.

“Görüyorum ki şeytan çıkarma işe yaramamış,” dedi.

Sırıttım. “Bir dahaki sefere kutsal su dene istersen.”

Tamamen bana döndü ve eğilerek kısık sesle konuştu. “Burada ne yapıyorsun?”

Ben de eğildim, ona yaklaşmak için bir bahane bulduğuma memnundum. “Vergi beyannamemi doldurmaya geldim, sen?”

“Uzaklaştırma kararı çıkarmaya geldim,” diye karşılık verdi.

“Kime karşı? O inek profesöre mi?” Hafifçe doğrulup o herifi arıyormuş gibi yaptım. “Evrak işine gerek yok. Onu ben halledebilirim.”

Beni geri çekti. “Ciddiyim, Junior. Burada ne işin var?”

“Seninle konuşmaya geldim.”

"Ama burada olamazsın," dedi ve benimle görölmekten korkuyormuş gibi etrafına bakındı.

Alınmamaya çalıştım. "Neden?"

Bakışları tekrar bana döndü, sabah gördüğüm ateş geri gelmişti. "Çünkü burası *benim* yerim."

"Ve benim gibi insanları içeri almıyor musun?" Kendimi tutamayıp biraz daha yaklaştım. "Ayrımcılık yapmak suç, Lo."

"Öyle demek istemedim," dedi. "Demek istediğim, burası sadece bana ait bir yer ve geçmişimden birinin buraya gelip kötü anıları canlandırmasını ve gecemi mahvetmesini istemiyorum."

Lanet olsun. Alec haklıydı. Sadece beni görmek bile akşamını mahvetmeye yetiyorsa, ona bir özür borçluydum.

"Özür dilerim," dedim.

Gözlerini kırpıştırarak geriye yaslandı.

"Bugün sana söylediklerim için," diye açıkladım, "ama daha çok yıllar önce aramızda olanlar için. Babamın işlerine çoktan sürüklenmişim ve insanların seni benim için önemli biri olarak değil de sadece bana takıntılı bir kız olarak görmelerinin daha güvenli olacağını düşündüm."

Kaşları çatıldı, büyük gözleri yumuşak ışıktaydı. "Bir dakika, tehlikede miydim yani?"

Gözlerine bakarak başımı yukarı aşağı salladım.

Parlak dudakları aralandı ama cevabı tavandaki hoparlörlerden gelen düşük bir zil sesi tarafından kesildi. Onun yerine, "Gösteri başlamak üzere. Gitmelisin," dedi.

"Benimle gelecek misin?" diye sordum, parmaklarımı dizlerinin arkasına dolayıp onu kendime doğru çektim. Siktir, teni yumuşacıktı.

Burnu neredeyse benimkine değdi, gözbebekleri loş ışıktaydı büyü-müştü. "Aklını mı kaçırdın? Hayır, ben..."

Yan kapı açıldı ve bir adamla bir kadın el ele tutuşarak içeri girdi. Adam uzun boylu, geniş omuzlu, soluk tenli ve koyu sarı saçlıydı.

Yanındaki kadın ise ondan en az otuz santim kadar kısaydı, Latin kökenliydi ve kırmızı elbisesi dolgun hatlarını zar zor saklıyordu. Oda insanlarla doluydu ama ikisi de bizleri fark etmemiş gibi, birbirlerine bakarak yavaşça ilerliyorlardı.

“Junior,” diye fısıldadı Lauren dikkatimi ona çekerek, “gitmelisin.”

Başımı iki yana salladım ve gözlerimiz birbirine kilitlendi, başparmaklarım dizlerini okşuyordu. “Sen kalıyorsan ben de kalıyorum.” Onu artık gözümün önünden ayırmamın imkânı yoktu.

İtiraz etmek için ağzını açtı ama arkamdaki kişi onu susturdu.

Sırtarak parmağımı dudaklarıma götürdüm ve önüme döndüm. Bir elim hâlâ onun üzerindeydi ve mucizevi bir şekilde, ona dokunmama izin veriyordu.

Zaferim sadece birkaç saniye sürdü, sonra beni itti ve aramıza mesafe koymak istercesine bacak bacak üstüne attı. Yüz ifademi kontrol altına alarak eğlendiğimi gizledim, Lauren’ın değerini bilmesi ve beni peşinden koşturacak olması hoşuma gitmişti. Kolay kazanılan zaferlerdense avın heyecanı tercih ederdim. Mecazi anlamda tabii.

Çoğunlukla.

Hareketler dikkatimi tekrar sahneye çekti. Ne beklediğimi bilmiyordum. Aklımda kırbaçlar ve zincirler canlanmıştı, benim gibi turistlerin bu tür kulüplerle özdeşleştirdiği klişe şeyler. Büyük bir gösteri yapacaklarını, abartılı ve utanç verici olacağını düşünüyordum. Bir parçam, yan kapıdan bir sunucunun çıkıp teatral bir duyuru yapmasını bekliyordu.

Hiçbiri olmadı. Bunun yerine, adam kadını yatağın yanındaki sandalyeye götürdü. Kadın oturdu ve adam onun önünde diz çöktü.

“Ayağını uzat,” dedi, sesi sanki onu izleyen otuz kişi yokmuşçasına kısık ve samimiydi.

Kadın yaramazca gülümsedi ve yüksek topuklu ayakkabısını adamın göğsüne öyle sertçe bastırdı ki adam birkaç santim geriye

sendeledi. Adam kıkırdadı, sesi odada yankılanırken kadının bacağını öptü, sonra yavaşça kadının ayak bileğindeki kayışı çözmeye başladı.

Arkamdaki kalabalıktan yumuşak, kadınsı iç çekişler yükseldi. Sesini duyabileceğim kadar yakınımnda olan biri yanındakine, “Kendini bana böyle adamayacak bir adamı istemiyorum,” diye fısıldadı.

Aniden, aşağıda olduğumdan daha da rahatsız hissettim. Bu, belli ki birbirlerini önemseyen iki kişi arasındaki özel bir andı. Burada oturup sapık gibi onları izlememeliydim.

Ama yine de...

Gözlerimi onlardan ayıramıyordum.

9

Lauren

Junior, Velvet'taydı. İzleme odasında oturuyordu. Tam yanımda. Üstelik az önce, sanki büyük bir mesele değilmiş gibi, on yıl gecikmiş bir özür dilemişti.

Beynim olan biteni anlamlandıramıyordu. Beni nasıl bulmuştu? Kiliseden sonra bütün gün beni mi takip etmişti? Yoksa günahkâr düşüncelerimle onu buraya ben mi çağırmıştım? Bu sabah bedenimin ele geçirilmesinden sonra paranormal ihtimalleri göz ardı edemezdim.

Başımı ona bir bakış atacak kadar çevirdim. Siyah botlar. Siyah pantolon. Siyah gömlek. Siyah yarım maske ve dövmelemlerle birlikte tam da olduğu gibi görünüyordu: Azgın ruhumu almaya gelmiş bir seks iblisi gibi.

Boynumu uzatıp iki sıra arkadaki Taylor'la göz göze geldim.

Junior'ı işaret ederek *O MU YOKSA?* diye ağzını oynatarak bağırdı. Onu içeri girerken görmüş olmalıydı ve daha önce verdiğim tarifle eşleştirip şanslı bir tahminde bulunmuştu.

Başımınla onaylayınca hain kadın erkek arkadaşının üzerine bayılır gibi yığıldı ve kendini yellemeye başladı. Neredeyse iki metre boyunda, kızıl saçlı ve en az kız arkadaşı kadar ciddiyetsiz olan Jackson beni gördü ve yüzünde kocaman bir gülümsemeyle bana heyecanla el salladı.

Onlardan yardım gelmeyecekti.

Diğer tarafa dönüp kalabalığın içinde Ryan'ı bulmaya çalıştım ama onu göremedim. İçimi bir panik kapladı. Junior'ın gitmesi gerekiyordu. Hemen. İşler *gerçekten* başlamadan önce. Belki onu polisi aramakla falan tehdit ederek dışarı çıkmaya zorlayabilirdim. Onu burada, güvenli alanımda istemiyordum. Burası benim, arkadaşlarımdan, bizim gibi insanların yeri ve Junior onlardan biri değildi. O, eski hayatımdan kalma bir hayaletti ve geri kafalı, kadın düşmanı bir çevrede büyümüştü. Birazdan olacakları onaylamasını bırak, anlayacağını bile sanmıyordum.

Kahretsin, ya bunu mahvederse? Sahnenin ortasında iğrenç bir şaka yapar ya da kırıcı bir şey söylerse? Ya da daha kötüsü, buradaki herkesi sapık olarak damgalarsa?

Yüzüm şimdiden utançtan yanmaya başlamıştı. Ondan kurtulmam gerekiyordu.

Bacaklarımı çözüp fısıldayacak kadar eğildim. "Git yoksa bomba ihbarında bulunur ve suçu sana atarım."

Tek kaşını kaldırdı. "Bu aşırı bir tepki olur gibi."

"Beni sına. Hızlı aramalarımda Ulusal Güvenlik var."

Piç kurusu elini kaldırdı, saçlarımı omzumun üzerinden geriye atarak kulağımı ortaya çıkardı ve "Cesaretin varsa ara," diye fısıldadı.

Sonra boynumu öptü.

Bütün vücudum gerildi ama hissetmem *gereken* öfke, korku veya tiksintiyle değil.

Of, bu çok kötüydü. Yıllar boyunca önceki partnerlerimle keşfettiğim tüm o fetişlerim şimdi dönüp başıma bela oluyordu. Çünkü korku oyunu, sert seks ve tehlike sadece rol icabıydı ve güvenli kelimelerle korunuyordum. Junior ise gerçektir, benim için gerçek bir tehdit oluşturabilirdi ve ben korkmak yerine tahrik olmuştum.

Bu sefer suçlayabileceğim edepsiz bir rahibe de yoktu. Bu tamamen benim suçumdu.

Geç de olsa kendimi ondan uzaklaştırdım. Kahretsin, kahretsin, *kahretsin*.

Sahnedeki Morgan, Stephanie'nin ikinci ayakkabısını çözmeyi bitirmiş, ayakkabıyı yavaşça yere koyuyordu. Sonra bacağına kaldırıp ayak parmaklarına bir öpücük kondurdu. Stephanie memnun bir mırıltı çıkardı ve Morgan onun ayaklarının altını, cennetteymiş gibi hissettirdiğini bildiğim bir şekilde yoğurmaya başladı.

Hoparlörlerden yumuşak bir müzik geliyordu; alçak, ahenkli, şehvetli ama kışkırtıcı değil. Daha çok bir ihtimal, gelecek zevkin habercisi gibiydi. Çaresiz hissetmeye başlamıştım.

Tekrar Junior'a dönerek, "Lütfen," diye fısıldadım.

Sahnedeki çifte odaklanmışken bakışlarını bana çevirdi. "Merak etme. Seni utandırmayacağım."

Gözlerimi kırptırdım. Aklımdan geçenleri nasıl bilebilmişti?

Bana doğru kayarak omzunu omzuma çarptı. "Çünkü seni tanıyorum, Lo."

Ona ters ters baktım. Şu adamdaki cürete bak! Son görüşmemizin üzerinden on yıl geçmişti ve bu süre içinde çok şey değişmişti. Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyordu ve bildiğini ima etmesine içlerimden.

Yeşil gözlerinin girdabına kapılmamaya çalışarak ona son bir uyarı bakışı attım ve sonra önüme döndüm. Eğer sözünü tutmazsa ya da önümüzde yaşanacak olaylar karşısında soğukkanlılığını koruyamazsa, Tanrı ona acısın çünkü ben acımayacaktım.

Buranın *benim* yerim olduğunu söylerken yalan söylememiştim. Velvet ortak hisseli bir kulüptü ve en büyük hissesi arkadaşım Sylvia'ya aitti. Ryan, Taylor, ben ve birkaç başka tanıdıkla performansçı, kulübe çok ihtiyaç duyduğu desteği vermek ve ayakta kalmasını sağlamak için daha küçük hisseleri satın almıştık. Hepimiz Velvet'ı inanıyorduk. Buraya sadece maddi olarak değil, bütün kalbimizle bağlanmıştık ve bu güvenli mekânın açık kalıp gelişmesi için ne gerekiyorsa yapmaya hazırdık.

Sahnedeki Morgan'ın parmakları karısının ayağından ayak bileğine doğru ilerlemeye devam etti.

"Bu harika hissettiriyor," dedi Stephanie.

Normalde bu noktada uyarılmanın ilk dalgalarını hissederdim ama bu kez hoş bir arzunun yerini bedenimin kendiyile savaşı almıştı. Hissettiğim şey saldırganlığa daha yakındı. Gergin, şiddetli. Rahatsız edici. Velvet'ta olmasına alıştığım hislerden çok uzaktı. Ve bunun tek nedeni yanımdaki adamdı. Son on yılda onu pek düşünmemiş olabilirdim ama şimdi anıların sel gibi üzerime hücum etmesini engelleyemiyordum. Havai fişeklerin altında beni parmaklaması. Okulun merdivenlerinde onu elimle boşatmam. Yatak odama gizlice girdiği ve bekâretimi ona verdiğim gece. Üç gün sonra beni tanıdığını inkâr edişi.

Bunu mantıklı bir açıdan ele almaya çalıştım. Bir kişinin ilk cinsel deneyimleri sözkonusu olduğunda, özellikle çekirdek anılar çok *önemliydi*. Hepimizin böyle şeyleri vardı. Taylor ucuz kolonya kokusuyla karışık sigara kokusu aldığı an tahrik oluyordu. Aynı şekilde Ryan, halk içindeki ilk ereksiyonunu tanınmış bir zincir restoranda yakışıklı bir garson ona vasat bir pizza servis ettikten sonra yaşamıştı ve o günden sonra o restoranlardan birine girdiği anda ereksiyonunu gizlemek için hemen oturmak zorunda kalıyordu.

Benim Junior'a verdiğim tepki de doğaldı ve bundan daha fazlasını ifade etmek zorunda değildi. Bununla savaşmak durumu sadece daha da kötüleştirirdi. O yüzden onun bana fiziksel olarak böyle hissettirdiğini kabul etmeye karar verdim, böylece bunu geride bırakıp daha önemli bir meseleye odaklanabilirdim: Onun bana kendimi duygusal olarak nasıl hissettirdiğine.

Ki bu da kafa karıştırıcıydı. Hem de çok.

İtiraf etmekten nefret etsem de karşılıklı atışmalarımız aslında biraz... eğlenceliydi. Üstelik kilisedeki saçmalamaları yüzünden baya *hızlı* özür dilemişti. Beni bulmasının sebebi bu muydu? Özür dilemek için mi peşime düşmüştü? Eğer öyleyse, bugünkü takipçiliği birden çok daha az endişe verici ve çok daha... bilemiyorum, kararlı gibi görünüyordu. Erkeklerin hatalarını kabul etmelerine alışkın değildim çünkü

onlara bu şansı pek vermezdim. Bu yüzden bu konuda ne hissedeceğimi bilmiyordum. Junior'ın son sözünü de kaçırmamıştım: *İnsanların seni benim için önemli biri olarak değil de sadece bana takıntılı bir kız olarak görmelerinin daha güvenli olacağını düşündüm.*

Yani o zamanlar onun için önemli miydim? Bu şaşırtıcıydı. Fuardan önce yüzüme bile bakmazdı ve sonrasında beni o kadar hızlı terk etmişti ki ilişkimizin onun için hiçbir anlamı olmadığını düşünmüştüm.

Hayır. Beni yatağa atmak için yalan söylüyor olmalıydı. O zamanlar bunu yapması çok kolaydı ve şimdi de aynı şekilde kolay olacağını sanıyordu. Ama öyle olmayacaktı. Güven sorunlarımın büyük bir kısmının nedeni oydu ve cazibesine kapılıp bunu unutmaya hiç niyetim yoktu.

Ona yandan baktım ama sahnedeki çifte o kadar dalmıştı ki bunu fark etmedi. Bakışları onlara kilitlenmişti, duruşu dik, vücudu neredeyse tamamen hareketsizdi, sadece göğsünün düzenli bir ritimle inip kalkması ruh halini ele veriyordu. Velvet'ta hazır olmadan derin sulara dalan insanlar görmüştüm ama hiçbiri Junior gibi değildi. Gergin ve açıkça sinirli olurlar, önlerinde olanları izleyemez, bakışlarını sahneden kaçırdıkları. Junior ise büyülenmiş gibiydi. Morgan ve Stephanie'nin seyircilere yaptığı büyüye kapılmış gibi.

Hah. Belki de beni utandırması konusunda endişelenmeme gerek yoktu.

İçimdeki kargaşayla mücadele etmeye devam ederken tekrar sahneye döndüm. Junior gelmeden önce gayet şeye güzel vakit geçiriyordum... Neydi adamın adı? Ah, evet, Kevin. Yoksa Carl mıydı? Kahretsin. Yüzleri asla unutmazdım ama isimler ezeli düşmanımdı. Her neyse, aramızda bir kimya oluşmuştu. Kevin ya da Carl hoş konuşan, cana yakın biriydi ve benimle ilgilendiği barizdi: Risk çok düşük olduğundan biraz eğlenmek için mükemmel bir adaydı. Belki gösteri bittiğinde onu tekrar bulabilirdim. Junior'ı şutlar ve gecemin keyfini çıkarmaya geri dönebilirdim.

Odada yumuşak bir inleme yankılandığında Junior'la ilgili düşüncelerimi bir kenara bırakıp bütün dikkatimi tekrar sahneye verdim. Morgan, Stephanie'nin bacağından yukarı doğru öperek çıkmıştı. Kırmızı elbisesi kalçalarına kadar toplanmıştı ve Stephanie'nin vücudu öne doğru kalkmış, arkasındaki sandalyenin oturma yerine tutunan kolları gerilmişti. Ben izlerken Morgan biraz daha yaklaştı ve Stephanie'nin bacaklarını seyircilerin görebileceği kadar açtı. Bir parmağını iç çamaşırına geçirerek nazikçe yana çekti ve bize gösterdi.

Stephanie'nin vajinası tamamen ağdalanmıştı, dudaklarının kıvrımları tahrik oluşunun kanıtıyla ışıldıyordu. Kendi arzusunun çılgın enerjisi, bu manzarayla birlikte daha sakin, daha hoş bir sıcaklığa dönüştü. Morgan ve Steph izlemeyi en sevdiğim çiftti. İkisi de çok seksiydi ama asıl mesele birbirlerine olan aşklarının hissedilebiliyor oluşuydu. Ve o şehvetleri yok mu? Tanrım. Odayı ateşe veriyorlardı.

Ayrıca tiyatro geçmişleri olduğu için sahne hâkimiyetleri muhteşimdi ve seyircilerin her dokunuşu, her okşamayı, her yalamayı en iyi şekilde görebilmeleri için nasıl durmaları gerektiğini çok iyi biliyorlardı. Kalabalıkta istekli bir partner bulmayı ummuştum –Velvet'ta seyircilerin katılımı çok hoş karşılanırdı– ama böylesi daha iyi olabilirdi. Dayanamayacağım bir raddeye gelene kadar tahrik olduktan sonra, sonunda bir başkasının parmaklarıyla, diliyle veya aletiyle rahatlayabilirdim. Kevin/Carl artık bir seçenek değilse bile aşağıda Moriah'yı görmüştüm. Zoe Saldana'ya çarpıcı biçimde benzeyen, muhteşem bir kadındı. Daha önce burada birkaç kez takılmıştık ve kısa süre önce kız arkadaşından ayrılmıştı. Ayrılığının üzerinden iki hafta geçmesi hamle yapmak için çok mu erkendi?

Önde Morgan boğuk bir memnuniyet sesi çıkardı. Ürperdim. Sesi sahne için eğitilmişti; derin, yankılı, doğru koşullar altında tek bir dokunuşa bile gerek kalmadan sizi orgazma ulaştırabilecek seslerden biriydi.

Karısına baktı. "Sırılsıklamsın, Steph."

SINIRLAR KALKTIĞINDA

Kadın onu kendine çekti, gülümsemesi baştan çıkarıcı bir hal aldı. “Bu konuda ne yapacaksın?”

Morgan alçak bir inlemeyle ona doğru eğildi. Yalnız olsalardı muhtemelen hiç oyalanmadan işe koyulurdu ama biraz tahrik hem seyirci hem de partner için çok etkiliydi ve Morgan bunu herkesten iyi biliyordu. Büyük eli Steph’in bacaklarını daha da açarak karısının onu ne kadar istediğini bize gösterdi.

“Burası mı?” diye sordu uyluğunu öperken.

Karısı başını iki yana salladı ve nefes nefese, “Hayır,” dedi.

Morgan diğer bacağına geçti. “Peki ya burası?”

“Yaklaştın,” dedi kadın.

Adam bir parmağını kaldırıp karısının uyluğunun kıvrımını okşadı ve ben kadının bütün vücudunun titrediğini görebilecek kadar yakındım. Morgan aynı muameleyi diğer tarafta da tekrarladı. Ağırdan alarak, parmağını dudaklarına neredeyse değecek kadar yaklaştırdı. Tam bir işkenceydi.

Arkamda insanlar yerlerinde kıpırdanmaya başlamıştı. Sırıttım. Sabırsızlıkları hissediliyordu. *Artık dokunsana!* diye yalvarışlarını neredeyse duyabiliyordum. Ama Morgan kalabalığın baskısına boyun eğmedi. Bunun yerine eğilip Stephanie’nin alev almış tenine nefesini üfleyerek kadının ayak parmaklarını kıvrmasına ve sandalyeyi kavrayan kollarının iyice gerilmesine neden oldu.

Nihayet onu tadacağını düşünmüştüm ki geri çekilmeye başladı. Kalabalıktan hayal kırıklığı dolu bir inleme yükseldi ve hepimiz gerginliğin kırılmasına sevinerek güldük. Bir sahnenin genellikle başlarında, hem oyuncuların hem de izleyenlerin rahatlayıp performansın içine girmesine yardımcı olan böyle anlar neredeyse her zaman olurdu.

“Hadi şunu çıkaralım,” dedi Morgan, Stephanie’nin iç çamaşırının kenarlarını tutarken melodik sesinde hafif bir eğlence vardı.

Stephanie, Morgan’ın iç çamaşırını çıkarabilmesi için kalçalarını biraz kaldırdı. Morgan kumaşı Stephanie’nin bacaklarından aşağı doğru

çekerken kadının tenine öpücükler kondurdu. Çıkarma işlemi bittikten sonra Morgan iç çamaşırını yüzüne götürerek derin bir nefes aldı.

“Kokuna bayılıyorum,” dedi alçak, boğuk bir sesle.

Junior yanımda kıpırdanarak beni o anın içinden çekip çıkardı. Uslu duracağına söz vermiş olmasına rağmen en kötüsünü bekleyerek bakışlarımı ona çevirdim ama o sadece kendini toparlamaya çalışıyordu.

Bakma, bakma, bakma, diye yalvardım kendime ama gözlerim aşağı indi ve siyah pantolonunun altındaki bariz ereksiyonunu yakaladım.

Lanet olsun.

Bakışlarımı başka yöne çevirerek nabzımı sakinleştirmeye çalıştım. İzlediğimiz şeyden Junior da benim kadar tahrik olmuştu ve bu bilgiyle ne yapacağımı bilmiyordum.

Beynim, *Şuna ne dersin?* diyerek yardımsever bir öneride bulundu ve Junior’ın beni arkadan becerdiği, bir eliyle saçlarımı kavradığı, diğer eliyle kalçamı sıkıdığı, ifadesinin acımasız, hareketlerinin ise vahşice olduğu bir görüntüyü canlandırdı. Neredeyse küfredecektim. Beynime ne yapmıştım da birdenbire bana karşı böyle cephe almıştı, merak ediyordum.

Sahnede Morgan karısının iç çamaşırını top haline getirip cebine attı ve kalp atışlarım tamamen kontrolden çıktı. Bu yaptığı bana aşırı seksi gelmişti. Sanki onu emniyete almak için cebine koymuştu ya da daha sonra karısına tekrar ihtiyaç duyduğunda çıkarıp tekrar koklamak için. Bu hareket sahiplenmenin, takıntının göstergesiydi ve bana göre, partnerine böylesine filtresiz bir aşkla bağlı olan birinden daha seksi bir şey yoktu.

Morgan tekrar öne eğildi, geniş omuzları Steph’in dizlerinin arasına yerleşti. Steph sırtını kavislendirerek ona daha da yaklaştı, Morgan ise kollarını Steph’in bacaklarının altından geçirip kalçalarını kavradı ve onu yerinde tuttu.

Odanın uzak bir köşesinden alçak bir inilti yankılandı. Kumaşların hışırtısı kulaklarımı doldurdu. Seyircilerin de oyuna dahil olduğu noktaya gelmiştik ve arkamı dönersem, karanlıkta öpüşen ya da gizlice

partnerlerine dokunan insanlarla karşılaşacağımı biliyordum. Bazı geceler bütün dikkatimi gösteriye vermek için ön sırada otururdum. Diğer gecelerse hem sahneyi hem de etrafımdaki insanları izleyebilmek için arka sıraları tercih ederdim. Hangisinin daha ateşli olduğuna hâlâ karar verememiştim. İzlemeyi seven biri olarak seçim yapmak zordu.

Morgan sonunda bizi bu işkenceden kurtardı, tereddüt etmeden eğildi ve parmakları karısının kalçalarında küçük çukurlar oluştururken ağzını onun kadınlığına yerleştirdi. Stephanie'nin çıkardığı inilti alçak ve düzensizdi, tüylerimi diken diken etti. Morgan başını hafifçe eğdi ve her ne yaptıysa Steph'i titretti, kadının dudakları şaşkınlıkla kusursuz bir O şeklini aldı.

"Tekrar yap," dedi sandalyeyi bırakıp memelerini avuçlayarak.

Morgan hareketi tekrarladı. Steph bir inilti daha koyuvererek göğsünü çıkardı ve parmaklarını meme uçlarının üzerinde gezdirdi. Bu manzara bende yerimde kıpırdanma isteği uyandırdı. Tanrım, bu ikisi inanılmaz seksiydi.

"Kendine dokun," diye soludu Steph.

Morgan karısının sözünü ikiletmedi. Elini pantolonunun bel kısmına götürüp düğme ve fermuarı hızla açtı. Aleti serbest kalınca büyük eli onu kavradı; kendini tatmin ederken kolu ritmik hareketlerle ileri geri gidiyordu.

Merakıma yenik düştüm ve yine yan tarafa baktım, Junior'ın tüm bu olanlar hakkında ne düşündüğünü merak ediyordum. Mafya, kadın düşmanlığı ve maço tavırlarıyla ünlüydü. Başka bir erkeğin otuzbir çekmesini izlemek muhtemelen tüm yazılı olmayan kurallara aykırıydı ve en sevdikleri homofobik hakaretlere maruz kalmalarına neden olabildi. Ama Junior kaçtı kaçacak gibi görünmüyordu. Hafifçe öne eğilmiş, sahneyi büyük bir dikkatle izliyordu. Bakışları Morgan'ın karısının kadınlığına gömülü olduğu yerden Steph'in kendini okşadığı yerlere kayıyor, sonra tekrar geri dönüyordu. Sanki nereye bakacağına karar veremiyormuş gibiydi.

Yoksa... buna *ilgi* mi duyuyordu?

Kucağına bir bakış atmamla artık taş gibi sert olduğunu gördüm. Pantolonuna sıkışmış büyük aletinin tüm hatlarını görebiliyordum. Bu çok rahatsız edici olmalıydı. Sıcak ve sıkışmışlık kan akışını kesiyor olmalıydı ve... Of, hayır. Şimdi onu çıkarıp kendini tatmin ettiğini hayal etmenin sırası değildi. Ama lanet olası zihnim yine de oraya gitti ve bana penisinin ne kadar pürüzsüz olduğunu, başının altını yaladığımda ne kadar hoşuna gittiğini hatırlattı. O kadar büyük bir şeyi boğazıma sokmaya çalıştığım anı hatırlayınca ağzım sulandı.

Sanki onu izlediğimi hissetmiş gibi kıpırdandı ve bana doğru dönmeye başladı.

Yakalanmadan önce bakışlarımı sahneye çevirdim. Aferin, Lauren. Onu bir daha asla düşünmeyeceğime yemin ettikten beş saniye sonra adamın aletini ağzımda hayal ediyordum.

Taylor'ın, *Nefret seksi, nefret seksi, nefret seksi*, diye bağırduğu görüntü istemeden aklıma düştü.

Hayır. Yapamazdım. Bu çok fazla olurdu. Dünyamın yerle bir olmasını durup izleyen adamla yatmak mı? Asla olmazdı. Bunu yapmayacak kadar özsaygım vardı. Bu gösteri biter bitmez Moriah'ya bakınır, bulabildiğim en büyük belden bağlamalı dildoyla birlikte üst kattaki yatak odalarından birine çıkar ve akıllı bir yetişkin gibi onu becerirdim.

Stephanie çaresizce inledi, elleri memelerinden kocasının başına kaydı. Tırnaklarını saçlarına geçirip onu sıkıca kavradı ve kalçalarını sallayarak kocasının yüzüne sürtündü. Kalabalığın içinden daha yumuşak inlemeler yankılandı ve birkaç sıra arkadan ateşli, ıslak sesler duydum. Şu anda harika bir oral seks yapılan tek kişinin Steph olmamasına şaşırıyordum.

Morgan hızlanmak yerine aletini bırakıp iki elini karısının kalçalarına koydu ve onu diliyle becerirken karısının hareketlerine yardımcı oldu. Özellikle Stephanie'nin gözleri kapanıp başı geriye düştüğünde,

bu manzara karşısında inlememek için dudaklarımı ısırarak zorunda kaldım.

“Bebeğim, gelmek üzereyim,” dedi Steph, çılgınca bir hızla hareket etmeye başlamıştı.

Morgan onun neye ihtiyacı olduğunu bildiği için olduğu yerde kaldı ve Steph ritmini kaybetmeye başladığında onu kendine çekti. Birkaç saniye sonra Stephanie inlemeler eşliğinde titreyerek boşaldı ve yanaklarına bir kızarıklık yayılırken kocasının adını haykırdı. Bu, seksi olmanın da ötesinde büyüleyici bir manzaraydı. Şu anda birinin parmaklarının klitorisime sadece dokunması bile benim de boşalmama yeterdi.

Junior yanımda duyulur bir nefes verdi. Gözümün ucuyla, sağ dizini eklemleri bembeyaz kesilecek derecede sıkıştığını gördüm. Bana döndü ve bunun muhtemelen bir hata olduğunu bilsem de gözlerine baktım.

“Lo,” dedi, sesi leziz bir şekilde boğuk çıkmıştı. Gözbebekleri büyümüş, bakışlarına beni endişelendiren bir vahşilik yerleşmişti. Sanki beni oracıkta yere yatırıp herkesin önünde becerecekmiş gibi görünüyordu.

Tanrı yardımcım olsun çünkü bu durumda ona izin verebilirdim.

Gitmesini bu kadar çok istememin gerçek nedeni buydu. Beni utandırmasından korktuğum için olduğunu söylemişim kendime. Oysa kendi kendimi utandırmaktan daha çok korkuyordum. Ryan ve Taylor kalabalığın içindeydiler ve ben *daha demin* onlara Junior’ın beni ne kadar incittiğini anlatmışım. Hemen ardından onunla birlikte olursam ne kadar acınası görünürdüm?

Sahnedeki bir hareket dikkatimi tekrar o yöne çekti. Morgan karısını sandalyeden kaldırmış, Steph bacaklarını Morgan’ın beline dolamıştı ve Morgan da onu yatağa taşıyordu.

Asıl gösteri başlamak üzereydi.

10

Junior

Hayatımda hiç bu kadar tahrik olmamıştım; sadece fiziksel olarak değil, duygusal olarak da. Bu neredeyse aşırı uyarılma sınırındaydı. Şu ana kadar her şeye karşı ne kadar hissizleştiğimi, işimin benden ne kadar çok şey çaldığını fark etmemiştim. Sürekli acı ve ölümün içinde olmak beni tamamen duyarsızlaştırmıştı çünkü tam bir psikopata dönüşmemek için böyle olmak *zorundaydım*. Ama şimdi, yıllar sonra ilk kez tüm duyularım ateşlenmişti ve bu hissin bitmesini istemiyordum.

Lauren'ın gözleri yine sahnede idi ama ben gözlerimi ondan alamıyordum. Dimdik oturuyordu ve elleri birbirine kenetlenmişti, sanki serbest kalsalar ne yapacaklarına güvenmiyormuş gibiydi. Yanaklarıyla göğsünün üst kısmı pembeye çalmıştı ve dudakları ara sıra titrek bir nefesle aralanıyordu.

En azından patladı patlayacak durumda olan tek kişi ben değildim. Yine de onun da benim kadar tahrik olduğunu bilmek şu anki duruma hiç yardımcı olmuyordu. Onu tutup kucağıma çekmek, o incecek elbisesini çıplak ellerimle parçalamak ve onu sikimle *mahvetmek* istiyordum.

Hayatımda ilk kez arzularımı dizginledim. Kendimi tehlikeli hissediyordum, kontrolden çıkmaya o kadar yakındım ki kendime

güvenemiyordum. En son istediğim şey, ona çoktan yaşattığım acıdan daha fazlasını yaşatmaktı.

Bana ne oluyordu lan böyle? Elbette ben de her erkek gibi seksten hoşlanıyordum ve bolca porno izlemiştim ama başka insanlarla dolu bir odada canlı seks izlemek hiç fantezisini kurduğum bir şey olmamıştı.

Bir inleme kulağıma çarptı ve başımı biraz daha çevirerek Lauren'ın ötesindeki loş kalabalığa baktım. Bu bir hataydı. Çünkü gecenin tadını çıkaranlar sadece sahnedekiler değildi. Dizlerinin üzerine çöküp bir adama sakso çeken bir kadın gördüm. Hemen yanlarında iki adam birbirlerine otuzbir çektiriyordu ve onların arkasında da lavanta rengi saçlı, minyon bir Asyalı kadın kızıl saçlı, dev gibi bir adamın üzerinde ters kovboy pozisyonunda oturmuştu, böylece ikisi de gösteriyi izleyebiliyordu. Onlarla göz göze gelmeden hemen döndüm ama önüme dönmek de aynı derecede kötüydü çünkü sahnedeki çift yatağa geçmişti.

“Çok fenayım, Steph,” dedi adam, sesi bir hırıltıya dönüşmüştü.

“Al beni, Morgan,” dedi kadın. “Al amımı.”

Of, siktir.

Morgan kadını yüzüstü çevirip kalçalarını yukarı kaldırdı. Siki ni kadının girişine yerleştirdi, kalçalarını kavradı ve sertçe içine girdi. Steph şaşkın bir nefes verdi ve hemen ardından inledi. Sonra hareket etmeye başladılar. Adam kalçalarını öne doğru iterken kadın da ellerini kullanarak kendini geriye doğru itiyordu. Bu kadar yakından, adamın aletinin üzerindeki her damarı görebiliyor, taşaklarının kadının amına çarpışını duyabiliyordum. Hatta seksin o varla yok arası, miski andıran kokusunu bile alabiliyordum.

Bu benim için pornoyu mahvedecekti. Çünkü olayı tam karşımda, canlı canlı izledikten sonra nasıl bir videoya bakarak otuzbir çekebilirdim ki?

“Beni çok güzel sıkıyorsun, Steph,” diye inledi Morgan.

“Sen de beni çok güzel dolduruyorsun,” dedi kadın.

"Tekrar boşal," diye buyurdu adam, bir elini kalçasından aşağı kaydırarak kadının klitorisini uyarırken onu becermeye devam ediyordu. "Kocanın aletine boşalmanı hissetmek istiyorum."

Kaşlarım kalktı. Evli miydiler? Nedense onların sadece kalabalığın önünde düzüşmek için para alan iki kişi olduğunu düşünmüştüm. Ciddi ilişkisi olan bir çiftin böyle bir şey yapmak isteyebileceğini hayal bile edemezdim. Yargıladığımdan değil; sadece daha önce böyle bir şey hiç aklıma gelmemişti. Hayatımdaki tüm ilişkiler heteronormatif türündü. Mafya, her kesimi kucaklamasıyla tanınan bir yapı değildi ve bu yüzden bir bakıma fazlasıyla korunaklı bir ortamda büyümüştüm.

"Boşalacağım," dedi Steph. Elleri yatak örtüsünü sıkıca kavramış, omurgası yay gibi gerilmiş, kalçasını geriye doğru hareket ettiriyordu.

Morgan hızını artırdı ve karısının inlemeleri arşa çıktı. Kulaklarıma başka sesler de ulaştı, fısıltıyla söylenen yakarışlar ve övgüler. Kalabalığın geri kalanı da Morgan ve Steph'le birlikte uçuruma sürükleniyordu. Sikim o kadar sertleşmişti ki pantolonumu yırtacakmış gibi hissettim. Onu düzeltmek istiyordum ama dokunduğum anda üzerime boşalmaktan korktuğum için kendimi tuttum.

"Evet, Steph," dedi Morgan, kadın boşalırken içine sertçe girdi. "Aferin. Benim. Kızıma."

Lauren yanımda inledi ve dönüp ona bakmamak için kendimi zor tuttum. Tepkisini, son on yılda topladığım diğer tüm bilgiler gibi zihnimin bir köşesine kaydettiğimi belli etmemeliydim.

"Nereye istersin?" diye sordu Morgan.

"Memelerime," diye cevapladı karısı.

Adam kadının içinden çıktı ve kadın ona dönerek elbisesini beline kadar indirdi. Morgan kendini birkaç kez sıvazladı ve sonra karısının güzel memelerine dölleri fişkırtarak boşaldı. Onunla birlikte boşalan diğer insanların da sesleri odayı doldurdu ve arzum rahatsız edici bir raddeye ulaştı. Hemen boşalmam gerekiyordu yoksa bu hayatımda yaşadığım en kötü taşak ağrısı vakasına dönüşecekti.

Sahnede Morgan son bir kez inleyerek karısına sırtıttı. Kadın da ona gülümsedi; memelerinin arasına yayılmış beyaz izlerle dünyadaki en mutlu kadın gibi görünüyordu. Umarım sahne arkasında giyecek başka kıyafeti vardı. Ve umarım burayı temizleyecek harika bir temizlikçi vardı çünkü arkamda hâlâ devam eden şey ortalığı *fena batıracaktı* gibi geliyordu.

Biri ıslık çaldı ve sonra herkes alkışlayıp tezahürat yapmaya başladı – inlemeye devam edenler hariç herkes. Sonunda Morgan ve Steph, sanki burada olduğumuzu yeni fark ediyorlarmış gibi kalabalığa döndü. Diğer herkesle birlikte alkışlasam da bakışlarımı indirdim. Seks yapmalarını izlemiştik, tamam ama hemen ardından göz teması kurmak? Bu beni çok rahatsız etmişti.

“Teşekkürler,” dedi Morgan.

Karısı da teşekkür etti ve yan kapı tekrar açıldı. Kafamı çevirip baktığımda, küçük bir havlu yığını taşıyan bir kadın odaya girdi. Lauren bu kısa dikkat dağınıklıktan yararlanarak sandalyesinden kalkıp kaçmaya çalıştı.

Ah, Lo, diye düşündüm. Benden kurtulamayacağını bilmen gerekir.

Yerimden kalkıp peşine düştüm.

Dışarıdaki koridor da aynı derecede loştu ama beyaz elbisesi karanlıkta parlıyordu ve onu takip ederken bana yol gösteren bir işaret fişegi gibi görünüyordu. Omzunun üzerinden arkasına baktı ve beni görünce hızını artırdı. Ne düşündüğünü merak ederek peşinden gittim. Kesinlikle korkmuş bir kadın gibi davranmıyordu. Çığlık atmıyordu, yardım istemiyordu ve kalabalık girişin güvenliğine doğru kaçmak yerine koridorun sonuna, üzerinde ışıklı bir “Çıkış” tabelasının olduğu kapıya doğru gidiyordu.

“Koş, Lauren,” dedim kendimi tutamayarak. “Bunu ikimiz için de eğlenceli hale getir.”

Şehvet ve panik arasında kalmış bir ses çıkarıp o yüksek topuklularının izin verdiği kadar koşmaya başladı.

Ona iyi bir avantaj sağlayarak kapıya yaklaşmasına, kaçma şansı olduğunu düşünmesine izin verdim ve sonra peşinden koşmaya başladım.

İki eliyle kapıyı iterek açtı ve içeri daldı. Kapıyı arkasından kapayamadan botumu kapı aralığına soktum. Kapı çarptığında ayakkabımın çelik burnu ayağımı korudu.

“Siktir,” dedi merdivenlere yönelirken.

Kolunu yakaladım.

Sonunda bağırmak için ağzını açtı.

Elimi ağzına kapayıp onu döndürdüm, karnını duvara yapıştırdım ve bedenimi arkasına bastırarak onu orada tuttum. Kapı bir tabutun kapanışı gibi tok bir sesle arkamızdan kapandı. Bu kadar yakından Lauren’in kokusu seks ve şeker gibi lezzetliydi. Eğilip burnumu parfümünün en yoğun olduğu yere, boynuna sürttüm.

“Beni yalnız yakalamak istiyorsan sorman yeterdi,” dedim ona.

Avucumun altında son derece alaycı gibi gelen bir şey mırıldandı.

Gülümsedim ve sertliğimi beline sürttüm. Bana doğru kıpırdanışı içgüdülerimin doğru olduğunu ve biraz da olsa bundan hoşlandığını gösteriyordu. Benimle savaşıyordu. Yardım çığlığı atmıyordu. Beni cehenneme geri yollamak için başka bir girişimde bulunmuyordu.

Ama ben onun bundan daha *fazla* hoşlanmasını istiyordum. Bana katılmaya istekli olmasını istiyordum ve bunun için artık kalan gururumu da bir kenara bırakıp ne gerekiyorsa yapma zamanıydı.

“Özür dilerim, Lo,” dedim. “Her şey için.”

Avucum cevabını bastırdı.

“Bağırarak mısın?” diye sordum.

Başını iki yana salladı.

Elimi çektim ama bir anda ürküp tekrar kaçmasını istemediğimden vücudumun geri kalanını sıkıca bastırmaya devam ettim.

“Özür dilemek yetmez,” dedi. Sesi kısık ve öfkeliydi ama bedeni ona ihanet ederek kendini sertliğime bastırıyordu. “Tüm arkadaşlarımı

kaybetti. İnsanlar deli olduğumu düşündü. Okul değiştirmek zorunda kaldım, Junior.”

Kolumu göğsünün üst kısmına dolayarak onu kendime çektim. Kahretsin, çok iyi hissettiriyordu. Çok sıcak, çok davetkâr. Küçücüktü, başı çenemin altına sokuldu. “Hatırlıyorum,” dedim. “O zaman doğru şeyi yaptığımı sanmıştım.”

Kollarımda dönüp beni itmeye çalıştı ama ben ona daha sıkı sarıldım. “Hayatımı mahvettin!” Sözlerini göğsüme yumruk atarak vurguladı.

Bir yumruk da omzuma çarparken, “Biliyorum,” dedim. Bu seferki ilkinden daha güçsüzdü, sanki yüreği daha sert vurmaya el vermemiş gibi. “Keşke geçmişe dönebilsem ama yapamam. Bunu telafi etmek için ne yapabilirim, söyle bana. Müdür Michaels’ı tekrar mı döveyim? Kelly’nin odasına daha fazla mı uyuşturucu yerleştireyim?”

Öyle bir hareketsiz kaldı ki nefes almayı bıraktığını sandım. “Ne?”

Yanağımı şakağına sürttüm. “Hadi ama, Lo. Kelly’nin uyuşturucu suçlamasıyla nasıl karşı karşıya kaldığını hiç merak etmedin mi? Ya da en azılı zorbaları cezalandırmayı reddeden adamın o yazını neden hastanede geçirdiğini?”

“Trafik kazası olduğunu sanıyordum,” diye fısıldadı.

Dudaklarım kulağının kıvrımını okşadı. “Değildi.”

Bana bakmak için geriye çekildi. “Sen mi yaptın?”

Yıllar içinde çok daha fazlasını yapmıştım ama bilmediği şeyler ona zarar vermezdi. “Ben yaptım. Daha fazlasını hak ediyorlardı. Sen iste, daha kötüsünü de yaparım.”

“Hayır, ben... bunu istemiyorum,” dedi, kendini ikna etmeye çalışıyormuş gibi çıkmıştı sesi. “Benim yüzümden kimsenin zarar görmesini istemiyorum.”

“Emin misin?” diye sordum sırtarak.

Omzuma bir tokat attı. “Evet, psikopat.”

Kendime engel olamayarak daha da yaklaştım ve onu duvara yapıştırdım, ne kadar sertleşmiş olduğumu hissedebildiğini biliyordum. “O zaman ne yapmam gerektiğini söyle, Lo. Sana kendini nasıl daha iyi hissettirebileceğimi söyle. Her şeyi internette itiraf etmemi mi istersin? Seni ne kadar çok istediğimi dünyaya haykırmamı? Yaparım.” Bu da yalandı ve blöfümü görmemesi için dua ettim. Babam bunu öğrenmemeliydi. Henüz değil. Geçen geceki konuşmasından, Lauren’la birlikte olmama çocukluğumuzdaki kadar karşı olduğu gayet belliydi.

Lauren başını iki yana salladı. “Bunu da istemiyorum. İnsanların benim hakkımda ne düşündüğü umurumda değil, özellikle de eski mahallelerdeki o pisliklerin.”

“O zaman bana ne *istediğini* söyle.”

Bir an sessiz kaldı ama sonra yüzüne yavaşça, şeytani bir gülümseme yayıldı ve sonunda konuştuğunda sesi net ve sarsılmazdı. Kararlıydı. “Diz çökmeyi istiyorum.”

Ondan uzaklaştım. Aklıma gelen ilk tepki ona siktirip gitmesini söylemek ve sonra da hayatından çıkmaktı. Ben, Nico Emanuel Trocci, birinin önünde diz mi çökecektim? Taleplerde bulunan, kuralları koyan bendim. Kiminle konuştuğunu sanıyordu?

Karşıdaki Lauren, seni yavaşak, diye hatırlattım kendime.

Yine de kendimi o uçurumun kenarından geri çekmem çok uzun sürdü. Lanet olsun şu kahrolası öfkeme. Lanet olsun şu gururuma. İsteddiğimi elde etmeye çok alışmıştım. Bir şeyler ciddiye binmeye başladığında ya da yattığım kadınlar taleplerde bulunduğunda kaçmaya fazla alışmıştım. Hayatım boyunca her şeyi yüzeysel tutmuştum. Haklı sebeplerim vardı. Bu akşam Alec’e yalan söylememiştim; babamın anemize yaptıklarını kimseye yapmak istemiyordum. Kimseyi düşmanlarımın hedefi haline getirmek ya da sürekli hayatım için endişelenmek zorunda bırakmak istemiyordum.

Ama babamdan kurtulmayı planlıyordum. Nasıl olacaksa artık. Ve bu olunca, bağlanmaktan kaçınmak için kendimi ikna ettiğim tüm

nedenler geçersiz kalacaktı. Eğer Lauren'la bunu *gerçekten* yapacaksam, değişmeye başlamalıyım. Bu yarım yamalak saçmalıklar ortadan kalkmalıydı. Ona tamamen bağlı olmalıyım. Pislik küçük kardeşimin tavsiyesini dinlemeli ve Lauren'ın gözüne girmek için ne gerekiyorsa yapmaya hazır olmalıyım.

Çünkü Lauren sıradan biri değildi. Sevdiğim ilk ve muhtemelen tek kızdı. Ve ben ona nasıl davranmıştım? Benim için hiçbir önemi yokmuş gibi, bir hiçmiş gibi. Elbette onu korumak için yapmıştım ve bunun için asla pişmanlık duymayacaktım ama böyle davranarak ona acı çektirdiğim için de kendimi asla affetmeyecektim. Eğer bu kraliçe beni hayatına geri almayı gerçekten düşünüyorsa, o zaman diz çökmek muhtemelen hak ettiğim en hafif ceza olurdu.

Derin bir nefes alarak onu tekrar duvara döndürdüm ve kulağına fısıldadım: "Sadece senin için, Lo."

Ve sonra dizlerimin üzerine çöktüm.

11

Lauren

Junior yüzünü belime dayayınca nefesim kesildi. Elleri uyluklarımı kavradı, parmakları etime gömüldü. Ona bu durumdan kolayca kurtulmak için diz çökmesini söylemiştim, çekip gideceğini düşünmüştüm ama bunun yerine arkamda yere çökmüştü.

Bu manzarayı görmek için arkamı dönmek istiyordum –Junior’ın daha önce biri için kendini böyle alçalttığını hiç sanmıyordum– ama bu, yüzünü şu anki ruh halim için fazlasıyla tehlikeli bir yer olan kadınlığıma çok fazla yaklaştırırdı. Hayır, beton duvara yapışık kalmak daha iyiydi. Soğuk yüzey yanan tenimi serinletiyor, akıl sağlığımın son kırıntılarını koruyordu. Çünkü onu bu arka merdivene kadar sürüklediğim keyifli (daha çok azgın) kovalamacadan sonra, gerçekten son bir iki kırıntı kalmış olmalıydı.

Bu gece ne halt ediyordum ben? Seçimlerim onun arkamda diz çökmesiyle sonuçlandığı için şanslıydım, arka taraftaki çöp konteynerinde parçalara ayrılmış halde de olabilirdim. Tamam, bu son düşünce daha çok isterik beyin hücrelerimin işi olabilirdi ama şu ana kadar verdiğim kararlar en iyi ihtimalle *şaiibeliydi*. Yine de her şey bitmiş sayılmazdı. Bu gidişatı tersine döndürmek ve akıllıca seçimler yapmaya başlamak için hâlâ zaman vardı; irademi toplar toplamaz tam da bunu yapmayı planlıyordum. İrademi toplamak derken, şehvetimi bastırmayı

kastediyordum tabii. Şu anda o kadar tahrik olmuşum ki, dönüp gitmeye kalksam muhtemelen yüzüne sürtünmekle kalırdım.

Bu çok kolay olurdu, o *tam* arkamdaydı.

“Özür dilerim,” dedi yine, gerçekten içten gibiydi. “Çok ama çok üzgünüm, Lauren, hatamı telafi etmek için her şeyi yaparım. Lütfen telafi etmeme izin ver.”

Ah, Tanrım. Bir erkeğin böyle perişan olması neden bu kadar seksiydi? Sesinin alçalıp boğuklaşması, aksanının belirginleşmesi, ses tonunun leziz bir şekilde sertleşmesi de hiç yardımcı olmuyordu.

Yüzünü elbiseme sürttü ve parmaklarını bacaklarımdan aşağı kaydırды. Dizlerim titredi. Buna dayanamayacak kadar tahrik olmuşum ve kendime güvenmiyordum, güçlü ve bağımsız halimden eser kalmamıştı. Arkamda dizlerinin üzerine çökmüş muhteşem bir adam vardı, beni mutlu etmek için resmen *yalvarıyordu* ve ona teslim olma isteğim artarken feminizmin bedenimi terk ettiğini hissedebiliyordum.

Aklımı kaçırıyor olmalıydım. *Az önce* Kelly’nin hayatını mahvettiğini ve müdürümüzün vücudundaki neredeyse tüm kemikleri kırdığını itiraf etmişti ama yine de kıcımlı yüzüne sürtmek ve yaptıklarını beni burada, herkesin bizi bulabileceği bu alanda boşaltarak telafi edebileceğini söylemek üzereydim.

Bu düşünce kalbimin dört nala atmasına sebep oldu. İnsanların izlemesi hoşuma gidiyordu...

“Lütfen,” diye tekrarladı Junior, elleri yön değiştirerek yukarı doğru hareket etti. “Lütfen, Lo. Ne istersen yaparım.”

Sesi kısık ve boğuk çıkıyordu, sanki hayır dersem yıkılacakmış gibi. Yıllardır kendimi bu kadar güçlü hissetmemiştim. Sanki kaderi benim ellerimdeydi ve tek bir kelimeyle onu mahvedebilir ya da kurtarabilirdim.

Elleri elbisenin altına girerek bacaklarımda daha da yukarı kayınca nefesim kesildi.

“Siktir,” diye homurdandı. “Şu an bu elbisenin altında çıplak mısın?”

“Evet,” diye fısıldadım betona karşı.

Alnı belime çarptı ve acı dolu bir ses çıkardı. “Yani bütün bu zaman boyunca yanımda otururken üzerinde sadece bu ince kumaş mı vardı?”

Konuşmadım. Çünkü cevap belliydi.

“Sana dokunmama izin ver, Lo,” dedi parmakları belimden aşağı kayarken. “Lütfen sana dokunmama izin ver. Seni iyi hissettireceğime söz veriyorum.”

Kendimle bir savaşa girerken zaman yavaşlamış gibiydi. Bu adam hayatımı neredeyse mahvetmişti; muhtemelen beni gizlice takip etmiş, kesinlikle benim adıma insanlara zarar vermiş ve başkalarına da kimbilir neler yapmıştı. Hayır demek çok *iyi* gelirdi. Onun beni mahvettiği gibi ben de onu mahvedebilirdim. Ama bunun için fazla yufka yürekli, fazla merhametliydim. Junior’ı şu anda incitmeye gönlüm el vermiyordu, özellikle de bana o kadar yalvardıktan sonra. Onun gibi gururlu ve egosu yüksek bir adam için bunu yapmak kolay değildi. Ama yine de yapmıştı.

Benim için.

Ben istediğim için.

Büyük bir hata yapmış olmamayı dileyerek bacaklarımı açtım. “Dokun bana.”

İnledi ve iki elini de doğrudan kadınlığıma götürdü. Bir elinin parmakları klitorisime yerleşirken, diğer elinin iki parmağı içime kaydı ve *Ah, siktir*, bunu ona kim öğretmişti? Ergenliğimden hatırladığım o acemi, deneme-yanılgı dokunuşlardan eser yoktu. Junior artık bir erkekti, bir adamın arzuları ve bilgisine sahipti. Ve bu kadar çabuk doğruya ulaşmam onun *çok iyi* olmasından mı yoksa bu anın yasak gelmesinden mi bilemiyordum.

Elinin açısını değiştirdi ve içimde baş döndürücü bir haz patladı. Ah, Tanrım. Ah, siktir. Çoktan parmaklarının etrafında kasılmaya başlamıştım. *Junior Trocci*’nin parmakları içime gömülmüştü ve üzerlerine boşalmama yaklaşık üç saniye vardı.

Bacaklarım titredi. Bedenim sarsılırken gözlerimi sıkıca kapadım. Klitorisimi uyaran parmaklar hızlanmış, içimdeki parmaklar daha derine girip çıkmaya başlamıştı ve ne olduğunu anlamadan, nefes nefese titreyerek, o kadar yoğun bir şekilde boşaldım ki çıkardığım sesler neredeyse hayvaniydi.

Ah Tanrım, *ah Tanrım*, çok iyi gelmişti. Son zamanlarda yaşadığım her şeyden daha iyiydi ve üstelik bu sürede epey boşalmıştım. Bu kadar güçlü bir tepkiyi Junior tetiklediği için kendi bedenim tarafından ihanete uğramış gibi hissediyordum. Beklenmedik ve *sarsıcıydı*, hayatımda hiç bu kadar hızlı boşalmamış olmam da durumu hiç kolaylaştırmıyordu.

Dizlerimin bağı çözüldü.

Junior tek eliyle beni kucağına indirdi, diğer elinin parmakları hâlâ içimdeydi. “Sonuna kadar hissetmek istiyorum,” dedi ve içimde küçük bir haz dalgası uyandıran bir hareket yaptı.

Üzerinde kıpırdandım ve zevki uzatmak için avucuna sürtündüm. Vay canına.

“Seni hâlâ affetmedim,” dedim, sesim istediğimden çok daha nefes nefese çıkmıştı.

Dudakları omzuma indi ve piç herif arsızca gülümsedi. “O zaman sanırım özür dilemeye devam etmem gerekecek.” İçimdeki parmaklarını öne doğru kıvırdı ve başparmağı klitorisime gitti. “Özür dilerim,” diye fısıldadı. Diğer eli memelerime uzandı ve iki meme ucumu da aynı anda okşayacak şekilde genişçe açtı. “Özür dilerim.”

İki saniye boyunca hareketsiz kalmayı başardım, sonra ona yaslandım ve... a-ha. Neden yine kendimden geçmeye başlamıştım? Normalde ikinci kez boşalmadan önce biraz nefeslenmem gerekirdi ama Junior böyle devam ederse ben...

Merdiven kapısı *pat* diye açıldı. Junior bizi hemen döndürüp beni kendine çekerek iri bedeniyle beni gözlerden saklamaya çalıştı.

“Ah, şey... pardon?”

Ryan’ın sesini hemen tanıdım.

“Sanırım kurtarılmaya ihtiyacı yokmuş,” dedi Taylor kendini beğenmiş bir sesle.

“İyi misin, Lauren?” diye sordu Ryan.

“İyiyim,” dedim.

“Peki ya sen, Junior olduğunu tahmin ettiğim adam?” diye sordu Taylor. “Senin kurtarılmaya ihtiyacın var mı?”

“İyiyim,” diye cevapladı Junior.

“Gördün mü?” dedi Taylor. “Gayet *iyiler*. Sadece karşılıklı rızaya dayalı, güzel bir parmaklama.”

Tanrı aşkına ama ya.

Junior’ın nefesi boynumu ısıttı. “Onlardan kurtulmamı ister misin?”

“Onlar benim ev arkadaşlarım,” dedim.

“Bu bir hayır değil.”

Düşünüyormuş gibi bir ses çıkardım. “Belki sadece Taylor’dan.”

“Hey!” diye bağırdı Taylor, öfkesi merdiven boşluğunda yankılandı.

Junior kısa bir homurtu çıkardı. Tam bir gülme değildi ama ona yakındı.

“Sylvia toplantı çağrısı yaptı,” dedi Ryan. “Seni bulmaya geldik.”

“Birazdan geliyorum,” dedim.

“Tamam,” dedi. “Ama çok gecikme. Baya stresli görünüyordu.”

“Aynen,” diye ekledi Taylor. “Senin yabancı birinin parmaklarına düşmeden önce görüldüğün kadar stresli görünüyordu.”

“Ryan,” diye inledim.

“Onu ben hallederim,” dedi Ryan.

Kısa bir boğuşma sesi geldi.

“Off.”

“Siktir.”

“Lanet olsun.”

“Bak yemin ederim, Taylor...”

Kapının menteşeleri gıcırdadı.

Taylor uzaklaşırken, “Sana başının çaresine bakabileceğini söylemiştim,” dedi.

“Endişelendiğim kişi o değildi,” diye karşılık verdi Ryan ve kapı arkalarından kapanınca Taylor’ın itirazını bastırdı.

Gülmekten omuzlarını sarsılıyordu. Bir anı hem mahvedip hem de bir şekilde daha da güzelleştirmeyi ancak onlar becerebilirdi.

“Ev arkadaşların, ha?” dedi Junior birbirimizden ayrılip ayağa kalkarken.

“Evet,” dedim. “Bir kızın isteyebileceği en iyi dost ve koruyucular.”

Daha fazla şey söylemek için ona döndüm. Benimle oynamaması, yoksa bunun hesabını onlara vereceği konusunda onu uyarmak istiyordum ama maskesini başının üzerine çekmişti ve yüzünü net görebiliyordum. Sözler dilimde takılı kaldı. Bu kadar yakışıklı olmasına lanet okudum. Direnmeye çalışsam da bu, ona karşı yumuşamama neden oluyordu. Bundy ve Katil Ken gibi seri katilleri düşündüm. “Bu kadar yakışıklı biri böyle korkunç şeyler yapamaz” denildiği için uzun süre suçlarından paçayı sıyırmış adamları. Junior onlar kadar kötü değildi tabii. En azından öyle olmadığını umuyordum.

Az önce içimde olan parmaklarını kaldırıp ağzına sokarken gözleri benimkilere kilitlendi. Parmaklarını yalayarak temizlerken yüzünü kaplayan açlık titrememe neden oldu. Genç bir kadına iftira attığını ve bir adamı yaraladığını açıkça itiraf etmişti. Kızgın ve dehşete düşmüş olmalıydım ama tek düşünebildiğim o parmakların en kısa sürede tekrar içime girmesiydi.

“Al,” dedi gömleğinin düğmelerini çözerken. “Elbisenin önü duvardan kirlenmiş.”

Aşağı baktım ve elbisemin göğüs kısmında koyu lekeler gördüm. “Bu gece, Velvet’tan biraz hırpalanmış halde çıktığım ilk gece olma-yacak.”

Junior’ın yüzü karardı. “İsimlerini ve adreslerini istiyorum.”

“Ha ha,” dedim.

Buz gibi soğuk bir ifadeyle bakmaya devam etti ve aptal mizah anlayışı, şaka mı yaptığını yoksa gerçekten de onu suçladığını gibi bir psikopat mı olduğunu anlamamı imkânsız kıldı.

Ona sakın olmasını söylemek için ağzımı açtım ama tabii ki tam o anda gömleğini çıkarmaya karar verdi. Alaycı bir yorum yapmak yerine, ağzım aniden Atacama Çölü'nden bile daha kuru bir hal aldı ve çıkan tek ses kuru bir hırıltı oldu. Junior gömleğinin altına atlet giymişti ve *kahretsin* ki içinde harika görünüyordu. Beyaz kumaş, kollarını kaplayan siyah dövmeleleri ortaya çıkarmıştı ve geniş göğsündeki gerilişi, daha kaç dövmenin gizlendiğini merak etmeme neden oldu...

"*Kanıyor* musun sen?" diye sordum yan tarafındaki kırmızı lekeye bakarak.

"Önemli bir şey değil," dedi.

Buna pek inanmadım ama üstelemedim. Hem umursuyormuş gibi görünmek istemiyordum hem de ona ne olduğunu gerçekten bilmek istemiyordum çünkü bunun beni işlediği suçlardan birine bulaştırmasından endişeleniyordum.

Bana gömleğini uzattı. Bir yanımda hayır demek ve aramıza çok ihtiyacımız olan o mesafeyi yeniden koymak istiyordu. Bir başka yanımda ise onun kokusuna bulanmak ve Junior'ın beni herkesin içinde sahiplendiğini hayal ettiğim lise fantezilerimi –bir maçtan sonra bana ceketini vermesi gibi– yaşamak istiyordu. Ama daha büyük bir yanımda donuyordu, bu yüzden lanet gömleği aldım ve kendimi sadece gerçekçi davrandığıma ikna etmeye çalıştım.

"Teşekkür ederim," deyip kollarımı gömleğin kollarına soktum.

Junior da gömleği omuzlarıma sardı ve evet, bu bir hataydı. Çünkü vücut ısısından dolayı gömlek sıcacıktı, günahkâr parfümüyle her zaman garip bir şekilde çekici bulduğum o erkeksi misk kokusu birbirine karışmıştı ve harika kokuyordu.

Yakasını burnuma kaldırıp derin bir nefes aldım. "Kükürt mü kokuyor bu?"

Gülümsemek ya da laf sokmak yerine Junior parmağını çenemin altına koydu ve yüzümü yukarı kaldırdı. Bakışlarımız birbirine kenetlendi ve aramızda uzun, sessiz bir an geçti. Gözlerinin ardında düşüncelerin dönüp durduğunu görebiliyordum ama konuştuğunda sadece, “Gecenin geri kalanının tadını çıkar, Lo,” dedi.

“Ne demek kirayı yine artırıyor?” diye sordu Taylor.

O, Ryan ve ben Sylvia’nın üçüncü kattaki ofisinde, altı kişiyle birlikte duruyorduk. Antika aplikler odayı sıcak bir ışıkla aydınlatıyordu. Ayaklarımızın altında pelüş bir halı seriliydi, üzerindeki kadife kanepelerle koltuklar yumuşak ve davetkârdı ama hiçbirimiz oturmamıştık.

“Ne dediysem o,” diye cevapladı Sylvia, masasının diğer tarafında volta atarken vücudunu saran siyah elbisesinin kumaşı her adımda geriliyordu. “O piç herif gidecek başka yerimiz olmadığını biliyor ve bizi sömürmeye çalışıyor.”

Arkasındaki açık perdelerden şehrin ışıkları görölüyordu. Parıltıları onu arkadan aydınlatıyor, kahverengi tenini neon maviye ve floresan beyazına boyuyordu. Gerçekten stresli olduğunu anlayabiliyordum çünkü elini kaldırıp sifıra yakın kesilmiş saçlarını ovuşturdu. Bu alışkanlığı buklelerini ilk kestirdiğinde edinmişti ve hâlâ bırakmaya çalışıyordu.

“Bu sefer ne kadar istiyor?” diye sordu biri.

Sylvia volta atmayı bırakıp bize döndü ve yumruklarını masaya dayadı. “Yılda metrekare başına beş yüz dolar.”

Kafamda hızlıca hesap yaptım.

“Bunu karşılayamayız,” dedi Ryan. “Değil mi?”

Sylvia başını iki yana salladı.

“En azından ilk ayı ben karşılayabilirim,” dedim.

“Bir sonrakini de ben karşılarım,” diye ekledi Taylor.

“Hayır,” dedi Sylvia. “Teklifiniz için minnettarım ama bu kadar kolay boyun eğsek bizi daha da sömürmeye çalışacaktır. Bence zorlanıyor gibi görünmek daha akıllıca. Ayrıca kalmaya karar verirsek, kirayı uzun vadede sürdürülebilir kılmanın bir yolunu bulmamız gerek.”

Sonraki on beş dakikayı, sadece önümüzdeki birkaç ayın kirasını nasıl ödeyeceğimizi değil, taşınırsak ve ciddi tadilatlar yapmamız gerekirse elimizde biraz birikim olması için ek para bulmanın yollarını da düşünerek geçirdik. Ortakları artırmak, bir bağış kampanyası başlatmak, kiraladığımız kat sayısını azaltmak, evsahibimizi ölümle ve uzuvlarının kesilmesiyle tehdit etmek (Taylor’ın önerisiydi ama içimden onu desteklemek geliyordu) gibi fikirler ortaya atıldı.

Sorun şu ki, seçeneklerimiz sınırlıydı. Bu şehirde hâlâ vatandaşların ahlaki davranışlarını düzenlemeyi amaçlayan bir sürü ahlak yasası yürürlükteydi. Bu yasalar yüzünden yalnızca özel, üyelere açık bir kulüp olarak faaliyet gösterebiliyorduk. Asla mülk sahibi olamıyor, Velvet’ın bulunduğu bina gibi yerleri kiralamak zorunda kalıyorduk. Bu şekilde, seks yapma imkânı sağlayan bir yer olmaktan çıkıyorduk, dolayısıyla fuhuşla suçlanamazdık; sadece seksin gerçekleşip gerçekleşmeyeceği belirsiz olan gri bir alan sağlıyorduk. Alkol bile satamıyorduk. Bunun yerine, müşterilerin getirdiği içkilerden kokteyl yapıp servis eden bar-menlerimiz vardı.

Tam bir göt olan evsahibimiz Patrick McKinney, yaşlı ve üçkâğıtçı bir adamdı. Tüm bunları biliyor ve bunu bize karşı kullanıyordu. Bu, bir yıldan kısa bir süre içinde yapılan üçüncü kira artışıydı ve o kadar yüksekti ki, Sylvia’nın haklı olmasından ve durumun daha da kötüye gitmesinden endişeleniyordum. Metrekare başına beş yüz dolar astronomik bir fiyattı. Şehir merkezindeki büyük binaların talep ettiği kadar yüksek bir fiyattı ve konumu göz önüne alındığında, bu büyüklükteki bir yer için çok pahalıydı.

McKinney bizi buradan çıkmaya mı zorluyordu? Ticari açıdan bu hiç mantıklı değildi. Buranın mevcut kirasını ödemeye razı olan yalnızca

bizdik, artırmakla tehdit ettiği miktarı saymıyordum bile. Burası pek de güzel bir semt değildi ve iç mekânın bu kadar güzel görünmesinin tek sebebi bizim yaptığımız tadilatlardı. Biz gittikten sonra, McKinney sonunda aklını başına toplayıp kirayı makul bir seviyeye indirene kadar bina kimbilir ne kadar süre boş kalırdı.

Yoksa açgözlü piç bizi başka bir yer aramaya ittiğinin farkında değil miydi? Onunla sadece bir kez görüşmüştüm ama bu, karakterini anlamama yetmişti: Kaypak, kadın düşmanı, bağınaz ve cimriydi. Bu tip insanlar genelde büyük resmi görmezdi. Sadece, geriye hiçbir şey kalmayana ya da sömürdükleri insanlar sonunda bıkip patlayana kadar (Taylor'ın önerisini gerçekten desteklemeliydim) alabildiklerini alırlardı.

Toplantıyı, herkesin kendi görevini üstlendiği bir yol haritasıyla sonlandırdık. Ryan, Taylor ve ben başka mekânlar bakmaya, büyük alanlar için mevcut kira standartlarını araştırmaya ve şehirde bizim gibi oyun kulüplerinden para kazanılabileceğini fark ederek hesaplarımızı incelemeyi kabul edecek, ileri görüşlü başka evsahiplerini bulmaya gönüllü olduk.

Velvet için yeni bir yuva bulana kadar hiçbir şey beni durduramazdı. Bu yeri bütün kalbimle seviyordum ve sadece hissem olduğu için değildi. Velvet şehirdeki *tek* oyun kulübüydü; insanların fantezilerini güvenle keşfedebilecekleri, cinselliklerini sahiplenebilecekleri ve gerçek benliklerini bulabilecekleri bir yerdi. Ve bu benim için davamı savunmaya yönelik çalışmalarım kadar önemliydi.

Burayı kurtarmak için her şeyi yapardım ve kimse, iğrenç yaşlı Patrick McKinney bile, onu bizden alamazdı.

12

Lauren

“Peki gerçekten yalvardı mı?” diye sordu Taylor.

Başımla onayladım. “Resmen dizlerinin üzerine çöktü.”

Kolumu tuttu ve dramatik bir tavırla titredi.

“Az önce boşaldın mı sen?” diye sordum.

“Sanırım boşaldım.”

Yanındaki Ryan gözlerini devirdi ve Walter’ın tasmaını daha sıkı tuttu. Kaldırımın ilerisinde bir güvercin vardı ve Walter, onlarla arasının iyi olmadığını kanıtlamıştı. Çok güzel bir yaz günüydü. Mavi gökyüzü pofuduk bulutlarla kaplıydı, hafif bir esinti vardı ve sanki şehirdeki herkes mümkün olduğunca az kıyafet giyerek havanın tadını çıkarmak için dışarı çıkmıştı.

Velvet’ta Junior’la karşılaşmamın üzerinden birkaç gün geçmişti ve bu süre zarfında ev arkadaşlarımla her birimiz kendi programlarımızla meşgul olduğumuzdan neredeyse hiç görüşmemiştik. Bu öğleden sonra için çok sayıda bina turu ayarlamaya çalışmak ekstra bir stres yaratmıştı. Şu ana kadar, merkezi bir konumda ama karşılayamayacağımız kadar çok tadilat isteyen bir yer ve bizim mahalleye daha yakın, ulaşımı harika, içi nefes kesici ama aşırı pahalı bir yer görmüştük. Şimdiyse kahve alıp biraz sohbet etmek için öğle molası vermiştik.

“Onu ne kadar yalvarttın?” diye sordu Taylor.

“Epey fazla” dedim, “ve bunu itiraf etmekten nefret ediyorum ama adam iyi yalvarıyor.”

Ryan başını iki yana salladı. “Her zaman en korkunç insanların gizli yalvarma fetişi oluyor.”

Taylor’ın gözleri benimkilerle buluştu. “Merdiven boşluğunda parmaklanmanla sonuçlanan olaylar silsilesini en ince ayrıntısına kadar anlatman gerekecek.”

Yanımızdan geçen bir kas yığını onu duydu ve neredeyse kendi ayağına takılıp düşecekti. Taylor halka açık alanlarda sesini ayarlamayı hiç öğrenememişti ve bu, onun en sevdiğim özelliklerinden biriydi.

“Her şey gösteriden önce başladı,” dedim. “Junior yanımda oturan adamı manipüle ederek gönderdi, sonra kilisede ve lisede olanlar için benden özür diledi.”

“Seni nerede bulacağını nereden biliyordu ki?” diye sordu Ryan.

Şeytani ruhları çağırmam konusundaki şüphelerimi kendime sakladım ve bunun yerine çok daha mantıklı bir cevap verdim. “Sanırım ayinden sonra beni eve kadar takip etmiş.”

Bunu duyunca Taylor kıpır kıpır oldu. “Peki bunu ürkütücü-seksi skalasında nereye koyuyoruz?”

“Ürkütücü,” diye cevapladı Ryan.

Taylor başını yukarı aşağı salladı. “Harika, evet, tabii, ben de bunu diyecektim.”

“Yalancı,” dedi Ryan.

Taylor güldü. “Tamam, öyle olsun ama özür dilemek için o kadar uğraşması *biraz* seksi.”

Öyleydi ama... “Ona o kadar paye verebileceğimi sanmıyorum,” dedim. “Bana daha çok hesaplı bir şey gibi geldi. Junior’ı hâlâ birlikte büyüdüğüm çocuk olarak görüyorum ve bunu bırakmam lazım. Artık çok daha tehlikeli biri olabilir.”

Ryan bana katılarak başını salladı. “Özellikle de son on yılını mafyanın içinde geçirmişse. Ne tür boktan şeyler yapabileceğini kim bilebilir?”

Haklıydı. "Aynen öyle."

Taylor'ın yüzünde düşünceli bir ifade belirdi. "Onun yanında kendini tehlikede mi hissettin?"

O geceyi düşündüm. Junior ortaya çıktığında şaşırmış ve endişelenmişim, hatta biraz da korkmuştum ama bu korku Junior'ın bana zarar vermesinden çok beni utandırmasıyla ilgiliydi. Ve gösteriden sonra, koridorda bana koşmamı söylediğinde hissettiğim tek şey heyecandı. Sanki liseye geri dönmüştüm de kimseye yakalanmadan buluşma noktamıza ulaşmak için koridorda koşuyor gibiydim.

"Hayır," diye itiraf ettim. "Hiç tehlikede hissetmedim."

"Ama ya içgüdülerin yanıyorsu?" diye üsteledi Ryan.

"Dikkatli olurum," dedim. "Birbirimizin arkasını kollamaya devam ederiz ve eğer Velvet'a tekrar gelirse, ondan bir şekilde kaçınırım."

"Gerçekten yapmak istediğin bu mu?" diye sordu Taylor. "Hani o..." Sol eliyle bir yuvarlak yaptı ve sağ elinin üç parmağını yuvarlağın içine sokup çıkarırken ağzıyla emme sesleri çıkardı.

Ellerini tokatladım. Etrafta çocuklar vardı. "Evet, eminim. Azgındım ve o an orada o vardı. Bundan daha fazlası olmak zorunda değil."

Ryan her zamanki gibi zırvaladığımı görerek bana gözlerini kısarak baktı. "Tamam ama bundan daha fazlası *var* mı peki?"

Kahveciye vardık ve kapıyı onlar için tutma bahanesiyle cevap vermeyi geciktirdim. Elbette Junior beni tahrik ediyordu ve onunla karşılıklı atışmak eğlenceliydi ama şu anda sıradan bir takılmadan fazlasını aramıyordum ve ortak geçmişimizde sıradan olan hiçbir şey yoktu. Bana onu affetmem için *yalvarışındaki* hiçbir şey sıradan değildi.

Sıraya girdiğimizde, "Daha fazlası yok," dedim Ryan'a. Ve ciddiydim. Junior benim ilk ve en kötü kalp kırıklığımdı; bana bunu tekrar yaşatmasına izin vermeyecektim.

Taylor gözlerini devirdi. "Madem öyle, en azından bize aranızda olanların tüm müstehcen ayrıntılarını anlat."

"Bir oturalım da," diye söz verdim. Sırada ayrıntılara giremeyeceğim kadar kulak vardı.

Dışarıdaki kafe masalarından birine oturduğumuzda, ev arkadaşlarıma olanları hiçbir detayı atlamadan anlattım çünkü Taylor anlatmazsam beni fiziksel şiddet uygulamakla tehdit etmişti.

Bitirdiğimde Taylor, "Seni o kadar hızlı orgazma ulaştırdıktan sonra ondan gerçekten uzak duracak mısın?" diye sordu.

Lattemin üstünden ona baktım. "Takip kısmını unuttun galiba?"

"Amaaan," dedi. "Hangimiz birilerini takip etmedik ki?"

"Ben etmedim," dedim.

Ryan öksürünce bakışlarımı ona çevirdim. Bana tek kaşını kaldırarak baktı. "Lise aşkımın evinin benimkine ne kadar yakın olduğunu görmek için okul çıkışı onu evine kadar takip etmeme yardım ettiğin zamanı unuttun mu?"

Yüzümü buruşturdum. "Pek gurur duyduğum bir an değildi."

Taylor sandalyesinde öne doğru eğildi. "Peki Jackson'la çıkmaya başladığımda, onun sadakatini test etmek için sahte bir Instagram hesabı açıp ona mesaj attığın zamana ne demeli?"

Ryan'ı işaret ettim. "Bu fikir onun başının altından çıkmıştı!"

Ryan pancar gibi kızararak Taylor'a döndü. "Sadece Brett seni çok incittiği için Jackson'ın da onun gibi bir pislik olmadığından emin olmak istemiştik!"

"Ayrıca," dedim. "Teknik olarak o bir kandırmacaydı, takipçilik değil."

Taylor sırtıttı. "Ve bu, durumu daha mı iyi yapıyor?"

Bu konuşma kontrolden çıkıyordu. Konuyu toparlama zamanı gelmişti. "Takipçiliği onaylayıp onaylamadığımızdan bağımsız olarak, hayır, onu tekrar görmeyi planlamıyorum." Aklım yine o geceye ve belki de son karşılaşmamız olan o olaya gitti. "Hakkını vermek gerekirse, özrü samimi görünüyordu."

"Özrüne ihtiyacın olmadığını söylememiş miydin?" dedi Taylor.

Sırtıttım. "Yok zaten. Sadece onun biraz yalvardığını görmek istedim."

Ryan başını iki yana salladı. "Seni şeytani küçük sürtük."

Onu zerre pişmanlık duymadan başımla onayladım ve lattemden bir yudum aldım.

Ryan ciddileşti. “Onun yanında dikkatli olman gerektiği konusunda haklısın bence. Takip meselesi bir yana, eski arkadaşına iftira attığını ve müdüre saldırdığını itiraf etmesi başka bir seviye.”

“Biliyorum,” dedim. “İkisi için de hiç pişmanlık duymuyor gibiydi.”

Taylor omuz silkti. “Bence bu çok romantik.”

Ryan sinirli bir nefes verdi. “Öyle düşünüyorsunuzdur tabii.”

“Hayır, bir düşünsene,” dedi Taylor ve bir kez olsun ciddi görünüyordu. “Bu bildiğin kavuşamayan âşıklar hikâyesi. Lauren’la birlikte olmadığını söyleyerek onu koruduğunu düşünmüş, sonra da ona kötülük eden insanları cezalandırmış. Gerilla adaleti uygulamış.”

“Ama bu baya boktan,” diye itiraz etti Ryan.

“Öyle olmadığını söylemedim zaten. Ama iki şey aynı anda geçerli olabilir. Hem boktan hem de fazlasıyla romantik olabilir.” Taylor bana döndü, gözlerinden âdeta kalpler fışkırıyordu. “Sanki güzel prensesini uzaktan korumaya çalışıyormuş gibi.”

Arkamı dönerek bahsettiği prensesi aradım. “Aa, beni mi kastettin?”

“Evet, seni kastettim,” dedi Taylor ve öne eğilerek kollarımı tuttu. Pastel renkteki saçları aramızdaki boşlukta dalgalandı, beni sarsarken kara gözlerinde çılgın bir parıltı vardı. “Neden onun seni sevmesine izin vermiyorsun?!”

Etrafımızdaki insanlar dönüp bize bakmaya başlamıştı.

“Keser misin şunu, deli kadın?” dedim elinden kurtulmaya çalışarak. “Ben sadece...” Tanrım, hissettiklerimi nasıl açıklayabilirdim ki? “Onu tekrar hayatıma alamam çünkü beni yine inciteceğini biliyorum ama aramızdaki çekimin hâlâ orada olduğunu da inkâr edemem.” Böyle demek az kalırdı. O çekim bir kıvılcımdan alev alan bir yangına dönüşmüştü. Lattemi içerek otururken alevlerin yaklaştığını neredeyse *görebiliyordum*. Kafamın üzerinde, “Yok bir şey, yok bir şey,” yazan küçük bir metin balonu asılı gibiydi.

“O zaman onu hayatına alma,” dedi Taylor. “Sadece takulmanın nesi yanlış?”

Bir nefes verdim. “Tüm o kırmızı alarmlar dışında mı?”

Başını yukarı aşağı salladı.

“Belki de geçmişe dönmek istemiyordumdur,” dedim. “Junior’ın o zamanlar zor bir dönemden geçtiğini zaten biliyordum ve her ne kadar tamamen aynı fikirde olmasam da ya da onu neyin bu kadar korkuttuğunu tam olarak çözemesem de gerekçelerini anlıyorum. Pişman olduğuna da inanıyorum ama onun yanında olmak bana sadece olanları değil, sonrasında yaşananları da hatırlatıyor. Hayatımın gerçekten karanlık bir dönemiydi. Kendimi kaybolmuş hissediyordum. Sadece yaşıtlarım tarafından değil, beni koruması gereken yetişkinler tarafından da hayal kırıklığına uğratılmıştım. Ve o utanç...”

Herkesin beni deli sanması, Kelly mahlasımı ifşa ettikten sonra hayran kurgularımın yerin dibine sokulması, fantezilerimi şeytanlaştırmaları ve sırf fetişlerim olduğu için kendimi kötü, sorunlu, *sapkın* hissetmeme neden olmaları utanç vericiydi.

Başımı iki yana salladım, bir dakikaya ihtiyacım vardı. Walter sıkıntımı hissetmiş olacak ki Ryan’ın ayaklarının dibinde yattığı yerden kalkıp başını kucağıma koydu. Gerçekten dünyanın en iyi köpeğiydi. Uzanıp kulaklarının arkasını okşadım, ensesindeki tüyleri karıştırdım ve tasmaşının altındaki en sevdiği noktayı kaşıdım. Gözleri mutlulukla kısıldı, kuyruğu yere vuruyordu.

Taylor sandalyesini yaklaştırdı ve kolunu omzuma attı. “Başka bir şey söylemene gerek yok. Anlıyorum.”

Ona minnetle gülümsedim. Taylor utanç kültürünü çoğu kişiden daha iyi anlardı. Benim gibi o da katı bir Hristiyan çevrede büyümüş-tü, tek fark Katolik değil Mormon olmasıydı. Ayrıca evlatlıktı. Beyaz ebeveynleri çocuk sahibi olmayı çok istemiş fakat olamamışlar, böylece Vietnam’a uçup Taylor’la ablası Tasha’yı hayatlarına almışlar. Tasha al-tın çocukmuş, mükemmel bir öğrenciymiş ve sonra da geleneksel bir eş

olup bir sürü çocuk doğurmuş. Taylor ise “sorunlu çocuk” olarak görülmüş ama bu göreceli bir tanımdı. Aslında her bakımdan normal bir çocuktü ama aşırı katı ebeveynlerinin ve neredeyse tarikat gibi olan inançlarının gözünde? Kurtarılamaz bir durumdaydı.

İkimiz de terapistlerimizle uzun saatler geçirerek yaşadıklarımızı atlatmaya çalışmıştık ve artık kimsenin bize kendimizi kötü hissettirmesine izin vermememize rağmen eski yaralar hâlâ oradaydı. Yaramı yeniden açmak istemediğim için beni kim suçlayabilirdi ki?

Karşımda Ryan boş kahve fincanıyla oynuyordu. “Peki, sen oradayken Junior karşına çıkarsa ne yapacaksın?”

“Saklanacağım,” dedim. “Onun yanında hormonlarıma güven olmuyor.”

“Esas sorun adamın yüzü,” dedi Taylor.

Bundan etkilenen tek kişinin ben olmadığımı bilmek içimi rahatlattı. “Değil mi ama?”

“Yakışıklı adam,” dedi Ryan, bunu itiraf etmek pek hoşuna gitmemiş gibiydi.

Başımla onayladım. “Komik de. Sert, alaycı ama ona yakışıyor.”

Taylor yaklaşarak, “Peki ya içeri daldığımızda seni vücuduyla koruması?” dedi. Bana imalı imalı baktı. “Diyorum bak, kızım. Bu adamın beyaz atlı prens fetişi var.”

Ryan başını yana eğdi. “Bu bir fetiş mi ki?”

Ona baktım. “Yeterince uzun düşünürsen, her şey ama her şey bir fetiş olabilir.”

İkna olmamış gibiydi. “Bu doğru mu?”

“Kesinlikle,” dedim.

Gözleri kısıldı.

“Konuyu değiştirelim mi?” diye sordum, dikkatleri üzerimden çekmek istiyordum. “Olan biten her şeyi sindirmek için daha fazla zamana ihtiyacım olduğu açık.”

SINIRLAR KALKTIĞINDA

Taylor kahvesinin dibini karıştırdı. "Pekâlâ, bir aboneden tuhaf bir istek aldım ve bu konudaki görüşlerinizi merak ediyorum."

"Nasıl tuhaf?" diye sordu Ryan. Junior konusunu bu kadar kolay kapadıkları için minnettardım. Gerçekten bir kızın isteyebileceği en iyi arkadaşlardı.

"Şöyle tuhaf; çıplak bir halde zeytinyağı ve otlarla kaplanmamı, etrafımda sebzelerle bir video çekmemi istedi," dedi Taylor. "Hatta ağzıma bir elma koyup kendimi soslamamı bile istedi."

Ryan kaşlarını kaldırdı. "*Soslamak* derken?.."

Taylor başını iki yana salladı. "Hayır, içime bir şey sokmamı falan istemiyor. Sadece hindi gibi kendimi soslamamı istiyor."

"Ah, hayır," dedim omzunu kavrayarak.

"Bu tuhaf bir istek yani?" diye sordu. "Yemek fetişi falan mı?"

Ryan uzanıp onun diğer omzunu tuttu. "Hayır, tatlım. Yemek fetişi değil."

Taylor kafası karışmış gözlerle bir ona bir bana baktı.

Sesimi alçalttım. "Adam seni yemek istiyor. Ve seksi bir şekilde değil."

Yüzündeki ifade şoka dönüştü. "Olamaz."

Ryan başıyla onayladı. "Bu bir yamyam fetişi."

Taylor kusacakmış gibi görünüyordu. "*Hayır.*"

"Bu senin ilkin mi?" diye sordum.

"NE DEMEK BU BENİM İLK YAMYAMIM MI?" diye ciyaktı.

Walter zıplayıp havlamaya başladı. Ryan onu sakinleştirmeye çalışırken, gitme zamanının geldiğine karar vererek Taylor'ı ayağa kaldırdım ve Ryan'la birlikte onu suç mahallinden uzaklaştırdık. Biraz daha kalırsak bu kafeden temelli kovulacağımız kesindi.

"O gerçekten yamyam mı?" diye sordu Taylor titrek bir sesle.

"Olabilir," dedi Ryan. "Ya da sadece fantezisini kuruyordur. Her halükârda Me4U kullanım şartlarına tamamen aykırı."

"Ne yapayım? Onu şikâyet mi edeyim?"

“Onu hemen engelle,” dedim çünkü ne yazık ki daha önce başıma böyle bir şey gelmişti. “Ve sonra evet, onu şikâyet et. Me4U yöneticilerine göndermek için bir sürü ekran görüntüsü alman gerekecek ama tecrüberime göre yamyamları oldukça hızlı banlıyorlar. Eve geçince sana yardımcı olurum.”

Bazen Taylor’ın seks işçiliğinde nispeten yeni olduğunu unutuyordum. Bunun yaşanabileceğini ona söylemediğim için kendimi çok kötü hissettim ama dürüst olmak gerekirse, yaptığımız işin karanlık tarafını zaten bildiğini düşünmüştüm. Bu akşam oturup dikkat etmesi gereken az bilinen şeyleri ona anlatacaktım.

Ryan’ın telefonu çalınca çantasından çıkarıp baktı. “Eyvah,” dedi. “Bir sonraki randevumuza geç kalıyoruz.”

Hızlanıp günün üçüncü mekân gösterimine doğru koşturduk. Takipçiler ve yamyamlar hakkındaki sohbetimizi kendi evimizin güvenliğine dönene kadar rafa kaldırmıştık.

13

Junior

Lauren şu an ne yapıyor acaba? diye düşündüm.

Onu son gördüğümünden beri çok uzun zaman geçmişti. İki yabancı-
nın gözümün önünde sevişmesinin, Lauren orgazm olurken parmakla-
rımın etrafında kasılan amını hissetmemin üzerinden çok uzun zaman
geçmişti ve daha fazlası için yanıp tutuşuyordum. O zamandan beri
işim başımdan aşkındı, örgütteki bir haini bulmakla uğraşıyordum ama
Lauren ve Velvet'taki o izleme odası hakkındaki düşünceler sürekli ak-
lımı dağıtıyordu ve onu tekrar kollarıma alana kadar doğru düzgün
düşünemeyeceğimi biliyordum.

Tam karşımda biri osurdu.

Gömleğimi burnuma çektim ve bunu yapan orta yaşlı İtalyan ada-
ma tekme savurdum. Etraftaki diğer herkes de kendi tekmesi, yumru-
ğu ve küfrüyle bana katıldı. Minibüs adabının birinci kuralı, arkada
osurmanın yasak olmasıydı çünkü burayı havalandıramazdık. Gecenin
körüydü ve yol kenarına park etmiş, plakasız bir minibüsün arka ka-
pısından aniden yüzünü ekşiten bir grup adam dışarı fırlarsa bu çok
şüpheli görünürdü.

"Tanrı aşkına, Vinny," diye inledi yanındaki adam. "Yine mi gluten
tükettin?"

Vinny özür dilercesine omuz silkti. "Akşam yemeğini annemde yedik. Ne yapacaktım yani? Kadına yemeğini yiyemeyeceğimi mi söyleyecektim?"

Minibüs ikiye bölünmüştü. Bir yandan hepimiz Vinny'nin davranışlarının sonuçlarından mustariptik. Öte yandan, bir İtalyan kadının önünüze koyduğu yemeği yememek büyük bir hakaretti.

Kokunun dağılması –ya da bizim kokuya alışmamız (iğrenç)– beş dakika sürdü ve o zamana kadar hepimiz yeniden yerlerimize yerleşmiştik. Gözetleme görevlerinden nefret ediyordum. Özellikle de arkada bu hıyarlarla sıkışıp kaldığımda. Çok sıkıcıydı, pis kokuyordu ve sıcaktı, özellikle de yazın. Buradan kurtulur kurtulmaz duşta kendimi derim yüzülene dek çitilemek istiyordum.

Ama görev buydu. Bu salakların görevi tek başlarına halledeceklerine güvenemezdim ve çoğu benden yaşça büyük olsa da onlara bakıcılık yapmak zorundaydım. Bu durum babamı biraz daha iyi anlamamı sağlıyordu, özellikle de emirlerini yerine getirmesi için neden bu kadar az kişiye güvendiğini.

Benimle birlikte bu cehennemde mahsur kalan Alec omzunu omzuma vurdu ve eğildi. "Bu gece sessizsin."

"Aklım dolu."

"Lau–"

O ismi herkesin önünde söylemesini engellemek için ona dirseğimi geçirdim. İnsanlar kadınların dedikoducu olduğu iddia etmeyi severlerdi ama onlar, dedikoduyu bir sanat haline getirmiş orta yaşlı İtalyan erkeklerinin yanında solda sıfır kalırlardı.

Alec, "Kız meselesi mi?" diye düzeltti kaburgalarını ovuşturarak.

"Hayır," diye yalan söyledim.

"Onu tekrar gördün mü?"

"Hayır."

"Nasıl geçti?" diye üsteledi. Hay sikeyim, hiç laftan anlamıyordu.

“Bir şey geçmedi.”

Vinny karşımızdan, “Ooo,” dedi. “Junior, hatunuyla sorun mu yaşıyor?”

Benim tarafın en ucunda oturan biri, “Ne?” diye sordu. “Junior kendine yeni bir kadın mı buldu?”

Minibüsteki herkes bana döndü ve bir anda hiç istemediğim bir ilginin odağı oldum. Koduğumun meraklıları.

Alec ve ben aynı anda konuştuk.

“Hayır.”

“Evet.”

Hain kardeşime uyarıcı bir bakış attım.

“Daha çok yeni,” dedi.

Yeterli alan bulur bulmaz onu fena halde pataklayacaktım.

“Ve işler yolunda gitmiyor mu?” diye sordu biri.

“Öyle bir şey yok dedim,” diye tersledim. “Konuşacak bir şey yok, herkes çenesini kapasın artık.”

Vinny burnunu çekti. “Belli ki fena batırmışsın.”

Tanrı aşkına.

Yanında oturan Jimmy öne eğildi. “Katılıyorum.”

Herkes başıyla onayladı.

“Siz pisliklerle bunu tartışmayacağım,” dedim.

Vinny ve Jimmy alınmış bakışlar attılar. “Nedenmiş? İkimiz de yaşıntının iki katı süredir evliyiz.”

“Altı farklı kadınla,” diye hatırlattım.

“Evet,” dedi Alec. “Ama bu, ne *yapılmaması* gerektiğini bildikleri anlamına gelir.”

İki adam da bilgece başlarını salladı.

“Bu konuşmayı yapmayacağız,” dedim.

Jimmy, “Özür dilemeyi planlıyorsun, değil mi?” diye sordu beni duymazdan gelerek.

“Özür dilemek önemlidir, yanlış bir şey yapmadığını düşünsen bile özür dile,” diye ekledi Vinny.

“Siktir et özrü,” dedi kapının yanındaki iri adamlardan biri olan Enzo. “Alfalar asla özür dilemez.”

Ona baktım. “Alfa, ha? Bu bir tür *furry** muhabbeti mi?”

Alec öksürüğe boğuldu.

Kimse şakayı anlamamış gibiydi. Takıldığım çoğu insanın benim mizahımı anlayamayacak kadar yaşlı olmasına hayıflanarak iç geçirdim.

“Ona çiçek alabilirsin,” dedi Jimmy.

“Ya da çikolata,” diye ekledi biri.

Bu durum nasıl bu kadar hızlı bir şekilde kontrolümden çıkmıştı?

“Şahsen ben büyük jestleri severim,” diye ekledi başka bir adam.

Vinny etkilenmiş görünüyordu. “İyi fikir. Onu en sevdiği yere götür ve evlenme teklif et.”

“Evlenme teklifi mi?” dedim. “Sen kafayı mı yedin?”

“Ne var? Evlenme teklifleri beni her türlü beladan kurtarmıştır.”

“Aynen,” diye katıldı Jimmy. “Evlilik teklifleri, evrensel bir hapisten kurtulma kartı gibidir.”

Alec sessizce sarsılarak gülüyordu. Onu dövmek yetmezdi. Bunun için onu ormana götürüp tuhaf şeylerle dolu mezarlığımıza diri diri gömecektim.

Tam o anda elimdeki telsiz cızırdadı. Bu aptallar hakkında söyleyebileceğim bir şey varsa, o da ne zaman *gerçekten* susmaları gerektiğini çok iyi bilmeleriydi.

Hattın diğer ucundan kardeşim Stefan’ın sesi geldi. “Arabası mahalleye giriyor.”

“Hazır olun,” dedim.

* Furry, insan özellikleri taşıyan kurgusal hayvan karakterlere ilgi duyan, bu karakterleri sanat veya kostüm ile canlandıran bir alt kültürdür. (ç.n.)

Etrafımdaki herkes balaklavasını kafasına geçirip silahlarını kontrol etmeye başladı.

“Planı biliyorsunuz,” dedim onlara. “Kapıya ulaşmadan tepesine çöküyoruz. Kendi kışınızı kurtarmak dışında sakın ateş etmeyin. Lorenzo onu canlı istiyor.”

Telsiz tekrar cızırdadı. “Köşeyi dönüyor.”

Enzo kapı kollarını tutup açmaya hazırlandı.

Konuşma tuşuna bastım. “Zamanı gelince söyle.”

Hepimiz yerimizde öne doğru kayarak hazır pozisyonda bekleme-ye geçtik. Vücudum adrenaline doldu. Hedefimiz deşifre olduğundan habersizdi, yine de onu böyle hazırlıksız yakalamak risksiz sayılmazdı. Bizim işimizdeki adamların çoğu daima üzerinde en az bir silah taşırdı. Ve hainler çoğu insandan daha paranoyak olurdu. Muhtemelen direnişle karşılaşacaktık. Stefan saatlerdir hainin evini gözetliyordu. Bu süre içinde kimse gelip gitmemişti ama bu, içeride onu savunmaya hazır adamların olmadığı anlamına gelmiyordu.

Minibüsün içi o kadar sessizdi ki iğne düşse duyulurdu.

“Şimdi,” dedi Stefan.

Enzo kapıları açtı ve hepimiz gecenin içine daldık.

Saatler sonra Alec ve ben ailemizin evine dönmüştük. Stefan'ın görevi bizimki başladığında bittiği için o bizden çok önce gelmişti. Greg ise kimbilir hangi cehennemdeydi. Son zamanlarda canlı insanlardan çok cesetlerle vakit geçiriyordu ve babam ona bilmek istemediğim türden tuhaf işler yaptırıyordu.

Duş alıp üstümü değiştirdikten sonra elimde kanlı kıyafetlerimle bodrumdaki yakma fırınına iniyordum ki babam merdivenin dibinde beni durdurdu. Gençliğinde ona Crooner derlermiş çünkü Sinatra'ya çok benziyordu. Mavi gözleri hariç tabii. Babamın gözleri soğuk, karanlık ve düşmancaydı. Yüzündeki ifadeden, bu kadar uzun süre

ortalarda görünmediğim için beni azarlamak istediğini anlayabiliyordum. Omuzlarım gerilirken kendimi tartışmaya hazırladım.

“Nasıl gitti?” diye sordu.

“Çocuk oyuncağıydı,” dedim. “Ateş bile edemedi. On dakika olmadan işimizi hallettik.”

Babamın bakışları kanlı kıyafetlerime indi.

“Ateş etmedi dedim, dövüşmedi demedim.”

Babam homurdandı. “Ve kendini kanıtlarla kaplamadan onu kontrol altına alamadın mı?” dedi. Başını iki yana salladı. “Tam da büyüklüğe hazır olduğunu düşündüğüm anda hâlâ bir amatör olduğunu kanıtlıyorsun.”

Aklıma alaycı bir cevap geldi ama durumu daha da kötüleştireceğini bildiğimden dilimin ucunu ısırdım. Söyleyeceklerim konusunda kendime güvenmediğim için öfkeden kudursam da orada sessizce durdum. Ne yaparsam yapayım onun için asla yeterince iyi olmayacaktı. Hep bir kusur, hep bir hakaret bulacaktı.

“Yatmaya gidiyorum,” dedi. “Sabah kahvaltıda burada olsan iyi olur. Annen dolaba yumurtalı ekmek koymuş.”

Dönüp kıyafetlerimi yakmaya gittim ve alevleri izlerken seçeneklerimi düşündüm. Böyle devam edemezdim. Bu lanet evin içinde olmak bile beni sinir ediyordu. Babam yalnızca güç ve tehditten anlıyordu, gitmeme izin vermesi için sonunda şantaja başvurmam gerekeceğini düşünmeye başlamıştım. Tanrı biliyor ya, elimde onun hakkında yeterince kirli bilgi vardı. Ama onu polise veya FBI’a gitmekle tehdit edemezdim çünkü başka biri öğrenirse bu benim ölüm fermanım olurdu. Ama belki babamın rakiplerinden birine, onların yüzüne gülümseyip arkalarından iş çevirdiği *birçok* olaydan birini anlatmakla tehdit edebilirdim.

Ama önce her şeyi düzene sokmam, kendi paramı kazanmam ve o paranın *temiz para* olması gerekiyordu. Biraz birikimim vardı ama Lauren’a hak ettiği lüks yaşamı sunabilmek için daha fazlasına, düzenli bir

gelir kaynağına ihtiyacım vardı. Böylece hayatımın geri kalanını birimlerini ve borsa hesaplarımı eriterek geçirmek zorunda kalmazdım.

Odama geri dönüp kapıyı arkamdan kilitledim ve dolabımın yanındaki halının kenarını kaldırdım. Altında, lisede yerinden söktüğüm bir döşeme tahtası vardı; meraklı kardeşlerimin hâlâ keşfetmediği tek saklama yerimdi. Döşemeyi kaldırdım ve zulamın hâlâ orada olduğunu görünce rahat bir nefes aldım. Yığının en altında küçük, çiçek desenli bir defter vardı. Onu çıkarıp tozunu sildim ve döşeme tahtasını yerine geri koyup halıyı üzerine örttüm.

Bu, Lauren'ın lisedeki günlüğüydü. Onu Kelly'nin odasına uyuşturucu yerleştirdiğim gece çalmıştım. O zamanlar, o pis hainin Lauren'ın yazdıklarını internette yayınlamaya devam etmesinden endişeleniyordum. Bir kez ihanet eden hep ederdi.

Yıllardır bu deftere bakmamıştım ama Jimmy ve Vinny'nin büyük jestler hakkındaki aptalca yorumları kafama takılmış ve aklımda bir fikir oluşmaya başlamıştı. Bu günlükte, Lauren'la birlikte yaptığımız ve onun benimle yapmak istediği her şey vardı. Lauren'ın yalnızca ikimiz için yazılmış, en gizli fantezileriydi. Peki ben ne yapmıştım? Hepsinin yalan olduğunu iddia etmiştim. Elbette sıradan bir özür onun bana karşı yumuşamasına yetmezdi. Peki ya ona başka bir şey verirsem?

Günlüğü karıştırıp havai fişeklerin olduğu geceye geldim. Olayları Lauren'ın bakış açısından okumak yıllar önce gözlerimi açmıştı ve beni hâlâ şaşırtıyordu. O gecedен önce de onun benden hoşlandığını biliyordum ama bu sayfaları okuyana kadar bana olan ilgisinin ne kadar derin olduğunu hiç fark etmemiştim.

Gözlerim bir sonraki sayfaya kaydı. Fuardan sonraki günü anlatıyordu. Lauren'ın ne kadar heyecanlı olduğunu ve benim de ona aynı derecede ilgi duyup duymadığımı merak edişini okurken yeniden suçlulukla doldum. Ona birkaç haftalık mutluluk yaşattıktan sonra hayatını mahvedeceğimi bilmek, bana kendimi bu akşam o haine yaptıklarımdan on kat daha kötü hissettirdi.

Bizimle ilgili yazdığı ve hiç gerçekleştiremediğimiz son “hayran kurgusuna” geçtim. Lauren’ın fantezisinde eski mahallemizdeki eğlence merkezinde buluşuyorduk ve Lauren fotoğraf kabininde bana oral seks yaparken kamera fotoğraflarımızı çekiyordu.

Başımı iki yana salladım. O zaman bile kamera işine merakı varmış.

Sayfayı baştan okumaya koyulurken planım netleşmeye başladı. Vinny haklıydı; çiçekler ve çikolatalar yetmezdi. Lauren’ı beni affetmesi için ikna etmek istiyorsam büyük bir jest yapmam gerekiyordu ve bu günlük, kendimi affettirmenin anahtarıydı. Sonrasında olanlar yüzünden o zamanlara ait anıları muhtemelen kötüydü ama ya onları tekrar yaşayıp *iyi* anılara dönüştürürsek ne olurdu?

Cebimden bir bildirim sesi geldi. Telefonumu çıkardım ve Lauren’dan başka bir fotoğraflı Me4U mesajı geldiğini gördüm. Fotoğrafta Lauren çıplak bir halde yatağında oturuyordu ve elleriyle kendini gizlemeye çalışmıştı.

Bu gece yaramazlık yapasım var, yazmıştı mesajında.

“Bahşış gönder” seçeneğine dokunarak ona yirmi dolar gönderdim ve neredeyse anında başka bir mesaj geldi. Elleri hâlâ karedeydi ama bu kez biri memesine gitmiş ve meme ucunu iki parmağı arasında sıkıştırmıştı, diğeri ise bacaklarının arasındaydı.

Keşke şu an üzerimde senin ellerin olsaydı, yazmıştı yeni mesajında.

Eğer işler istediğim gibi giderse, ellerim yakında her yerinde olacaktı.

14

Lauren

Rahat eşofmanlarımla yatak odamdan çıktım. Çarşamba gecesiydi ve evde sadece Ryan'la ben vardık çünkü Taylor, Jackson'ın evinde kalıyordu. İlginçtir ki yemek yapma sırası ondaydı ve sevgilisinde kalarak beni doyurmaktan kurtulacağını sanıyorsa DoorDash giriş bilgilerini ezbere bildiğimi unutuyordu.

Peşimde Walter'la koridordan mutfığa doğru ilerledim. Ryan'ı mutfak adasına oturmuş, bir kâse mısır gevreği yerken görünce şaşırdım.

"Hâlâ ayakta mısın?" diye sordum buzdolabına yönelirken.

"Evet," dedi lokmalarının arasından. "Maxine videosunu geç gönderdi, ben de bu gece bitirmeye karar verdim."

Ryan, Taylor ve bana yardım etmenin yanı sıra, başka NSFW* içerik üreticileri için de video düzenleme işi yapıyordu ve gitgide popülerleşiyordu. Bunu fazlasıyla hak ediyordu. İşinde harikaydı, klipleri hangi noktada kesip birleştireceğini çok iyi biliyordu, renklerden iyi anlıyordu, ayrıca son derece profesyonel ve gizli çalışıyordu.

"Bütün hafta sabahlara kadar çalıştın," dedim sürahimizden kendime bir bardak soğuk su doldururken. "Başka birini işe almayı

* Not Safe For Work: Sözkonusu şeyin rahatsız edici içerik olduğunu belirten uyarı ibaresi. (ç.n.)

düşündün mü?” Suyu buzdolabına geri koyup döndüğümde başını yukarı aşağı salladığını gördüm.

“Sanırım bu artık şart oldu. Sadece mülakat yapma düşüncesi gözümü korkutuyor.”

“İçedönüklerin en büyük kâbusu. Yardım etmemi ister misin?”

Ryan rahatlamış görünüyordu. “Sakıncası olmazsa, evet, lütfen.”

İvir zıvırların olduğu çekmecemizi açtım ve bir not defteriyle kalem çıkardım. “Birinci madde: Seksi olmalı.”

Ryan kâğıdı elimden çekip aldı. Kalem için kısa bir boğuşma yaşandı ve mememe vuracakmış gibi yapınca savaşı kaybettim. Bunun bariz bir hile olduğu konusunda söylendikten sonra işe koyulduk ve gerçek bir aranan nitelikler listesi ile mülakat soruları hazırladık. Şaşırtıcı derecede uzun oldu ama ikimiz de Ryan bunu yapacaksa, doğru düzgün yapması gerektiği konusunda hemfikirdik.

Tam bitiriyorduk ki telefonum çaldı. Elime aldım ve bildirimi görünce neredeyse telefonu düşürüyordum.

“Ne oldu?” diye sordu Ryan.

Cevap vermek yerine telefonu tezgâhın üzerinden ona doğru kaydardım. Ekranımdaki video isteğini görür görmez öksürmeye başladı. “*Beş bin dolar mı?*” Bir öksürük daha. “Ne yapmanı istiyor, uzun metraj porno çekmeni mi?”

“Bu kadarı filmin sadece yarısını karşılar,” diye şaka yaptım ve telefonu geri aldım. Gözlerim ekranda hızla gezinerek okumaya başladım. İstek NT95’ten gelmişti. Bir saatlik bir seans istemişti ve “ayrıntılara” tıkladığımda karşıma sadece bir adres çıktı.

“Aman Tanrım,” dedim.

“Sorun ne?” diye sordu Ryan.

“Buluşmak istiyor.”

Ryan başını iki yana salladı. “Yemin ederim insanlar artık gözlerini nasıl kullanacaklarını bilmiyor.”

“Yok artık,” dedim ihanete uğramış gibi hissetmemeye çabalayarak.

Me4U profilimde, özel çalışma kurallarım da dahil olmak üzere birkaç yerde yüz yüze görüşmediğimi açıkça belirtmiştim ama yine de her ay birkaç tane böyle istek gelirdi. Genellikle insanlar sadece buluşup bedavaya seks yapmak istiyorlardı çünkü hiç utanmaları yoktu. Ama NT95’in de onlardan biri olacağını hiç düşünmemiştim. Daha önce hiç sınırı aşmamıştı, düzgün biri olduğuna inandığım nadir abonelerdendi. Onun hakkında yanıldığımı öğrenmek canımı fena sıkıyordu.

Çok üzgünüm, yazdım profesyonel tavrımı koruyarak. Ama yüz yüze görüşmüyorum. Lütfen “Yapılması ve Yapılmaması Gerekenler” listeme bakın. Linki ekleyip gönderdim ve hemen ardından isteğini reddettim.

Telefonum neredeyse anında yeniden çaldı. NT95’ten başka bir istek gelmişti ve teklifini iki bin dolar artırmıştı. Bazı insanlar hayır cevabını kabul edemiyordu.

İsteği tekrar reddetmek için mesajı açtım ama donakaldım. Bir fotoğraf eklemişti. İlk başta neye baktığımı anlayamadığım için kaşlarımı çatarak fotoğrafı yakınlaştırdım. Çizgili bir defterden yırtılmış bir sayfa gibi görünüyordu, üzerinde ise...

Telefon parmaklarımdan kayıp tezgâha düştü.

Ryan ayağa kalktı. “İyi misin?”

Başımı o kadar hızlı iki yana salladım ki oda bulanıklaştı.

“Lauren? Beni korkutuyorsun.”

Bir yanıma Ryan, öbür yanıma ise bir şeylerin ters gittiğini anlayarak huzursuzlaşan Walter geldi.

“Günlüğüm,” diyebildim. “Lisede tuttuğum günlüğüm onda.” Günlüğüm onun eline nasıl geçmişti? Bakışlarım bodrum kapısından kanepeye, oradan da kapalı perdelerle kaydı, evin her köşesinde sapıklar gizleniyormuş gibi hissediyordum. Hayır, mümkün değildi. Evde başka biri olsaydı, Walter çoktan kokusunu alır ve aklıktan ölüyormuş gibi davranarak kendini besletmeye çalışırdı.

Ryan telefonu aldı ve hemen başka bir mesaj geldi. Mesajı okurken gözleri fal taşı gibi açıldı.

“Ne yazmış?” diye ciyaktım ve sanki kendimi yeterince küçük bir hedef haline getirirsem Ryan’ın ağzından çıkacaklardan etkilenmezmişim gibi sandalyemde küçüldükçe küçüldüm.

Gözlerimin içine baktı. “Lütfen, Lo.”

Neredeyse tabureden düşecektim.

Yok artık.

NT95, Junior’dı.

Junior benim abonemdi.

İlk abonemdi. *En sevdiğim* abonem.

Ve lise günlüğüm elindeydi.

Telefona uzandım, sesim ürkütücü bir şekilde sakindi. “Bir şeye bakmam lazım.”

Ryan telefonu verince Junior’ın gönderdiği günlük sayfasını sonuna kadar okudum, sonra onunla buluşmamı istediği adresi kontrol ettim. Tahmin ettiğim gibi, oyun salonunun adresiydi. Telefonu bırakıp Ryan’a döndüm ve fark ettiğim şeyi ona da anlattım.

Kaşlarını çattı. “Ne yani? Son fantezini yaşamak karşılığında sana yedi bin dolar mı verecek?”

“Bu fiyata başka ne isteyebilir ki? Tabii tüm bunlar koca bir tuzaksa ve beni öldürüp derimi yüzmeyi, ardından Lauren köftesi yapıp önümüzdeki on yıl boyunca beni yavaş yavaş yemeyi planlamıyorsa.” Ne diyebilirdim ki? Taylor yüzünden aklımda hâlâ yamyamlar vardı.

Ryan burun kıvrıdı. “Sanmam. Muhtemelen bir ısırık aldıktan sonra tadının ne kadar kötü olduğunu fark edip geri kalanını çöpe atar.”

Bunu duyunca gülmeye başladım ama sesim biraz dengesiz çıkınca hemen kendimi susturdum. “Başından beri Junior’mış.”

Ryan yüzünde temkinli bir ifadeyle yavaşça yanımdaki tabureye oturdu. “Biliyorum.”

“O benim ilk abonemdi.”

Yüzünü buruşturdu. “Biliyorum.”

Yüzümü ellerimin arasına gömdüm. NT95 özel video istekleri için binlerce dolar harcamıştı. Saatlerce seks sohbeti yaparak mesajlaşmış-
tık. Hatta babasının ne kadar narsist bir pislik olduğu konusunda dert-
leşmiştik ki bu, hahahahaha, ne kadar da hafif kalıyordu.

Aklım allak bullaktı. Olanları kabullenemiyordum. NT95’i seviyor-
dum. Ona bir abone olarak değer veriyor, neredeyse *arkadaşım* olarak
görüyordum ve bunca zamandır o, lanet olası Junior Trocci miydi?

“Yaaaniii,” dedi Ryan, “takip meselesinin yeni başlamadığını söyle-
mek yanlış olmaz herhalde.”

Yine güldüm ve evet, bu kesinlikle isterik bir gülüştü. Sinirlerim
çok *bozulmuştu*. Bütün bedenim, kopmuş bir elektrik kablosuna fazla
yaklaşmışım gibi titriyordu. Duygular ardı ardına üstüme çöküyordu:
ihanet, kafa karışıklığı, öfke ve garip bir şekilde... sevinç? Hayır, hayır,
bu doğru olamazdı. Felç geçiriyor olmalıydım.

“Ne yapacaksın?” diye sordu Ryan.

Başımı kaldırdım. “Kimliğimi değiştirip Avrupa’ya taşınacağım. Da-
nimarka’da takipçi sapıklık konusunda katı yasalar olduğunu duydum.”

“Ben ciddiylim,” dedi Ryan.

Omuz silktim. “Hiçbir fikrim yok ama bu çok para. Daha fazla
sosyal yardım çalışmasına veya yasa tasarısını anlatan reklamlara har-
canabilir.”

“Yok, olmaz,” dedi Ryan. “Bunları karıştırma. Savunuculuk çalış-
malarını bunun dışında tut. Kimse senin kendini bu yüzden tehlikeye
atmanı istemez.”

Gözlerimi kaçırdım. Gerçekten tehlikede miydim? Son birkaç yılı
düşündüm. NT95 bunca zamandır Junior’dı ve sessizce benim en
büyük destekçim olmuştu; asla fazla bir şey talep etmemiş, sınırı hiç
aşmamıştı. Mitinglerden ya da politikacılarla olan görüşmelerimden
sonra beni ilk tebrik eden hep oydu ve sohbet ettiğimizde, sanki beni

gerçekten *önemsiyormuş* gibi her zaman günümün nasıl geçtiğini sorardı. Hatta çevrimiçi konumumuzu gizlemek için VPN yerine Tor kullanmamızı öneren de oydu. Ve işin aslı, onun yanında kendimi hiçbir zaman tehlikede *hissetmemiştim*. Ne lisedeyken ne de şimdi, hem de artık muhtemelen tehlikeli bir adam olduğunu bilmeme rağmen.

Ryan beni süzdü. “Kabul etmek istiyorsun, değil mi?”

Başımı eğip Walter’ın ensesindeki tüyleri okşayarak düşündüm. “Yapabilir miyim bilmiyorum. Yaşananlardan sonra yanımdaydın. Ne halde olduğumu gördün.”

Ciddi bir ifadeyle başını yukarı aşağı salladı. “Hatırlıyorum.”

“Korkunç olan ne, biliyor musun? Beni en son ne zaman birinin bu kadar heyecanlandırıldığını hatırlamaya çalışıyorum ama aklıma hiçbir şey gelmiyor.”

Omuz silkti. “Bu gayet anlaşılır. Eskiden takıntılı olduğun bir adam aniden hayatına geri giriyor, her şeyi düzeltmeye çalışıyor ve şimdi de o sana takıntılı. Bu durumda kim olsa heyecanlanırdı.”

“Olabilir ama onun beni özünde internet üzerinden takip ediyor olması hiç hoşuma gitmedi.”

“Benim de,” dedi Ryan.

“Ama ya tüm bunları benim güvende olduğumdan emin olmak için yaptıysa? Bu, bir şekilde durumu kabul edilebilir kılar mı?” Yüzümü ovuşturdum. Bu adam bana ne yapıyordu böyle? *Beynim* uyuşuyor gibiydi.

“Bilmiyorum, Lauren,” dedi Ryan. “Keşke daha fazla yardımcı olabilseydim ama sen onu benden çok daha iyi tanıyorsun.”

İç geçirdim. “Tanrım, birkaç günlüğüne Taylor olmak için neler vermezdim. Onun gibi her şeyi akışına bırakabilen, her şeyi didik didik analiz etmeyen biri olsam keşke.”

“Ciddiyim,” dedi Ryan. “Şu an burada olmasa da ikimiz adına rahatlıkla söyleyebilirim ki, seçimin ne olursa olsun arkadayız.”

Uzanıp ona sarıldım. “İyi ki varsın.”

Beni sıkıca kucakladı. “Eğer bunu *yapmaya* karar verirsen, Taylor’la yanında geleceğiz ve oyun salonunun kapısında bekleyeceğiz. Silahlarımızla. Ve Walter’la. Her ihtimale karşı.”

Ağzında fil oyuncuğıyla hâlâ yan tarafıma sokulmuş halde duran ve masum gözlerle beni izleyen melek oğlumuza baktım. “Walter’ın ne yardımı olacağını bilemedim,” dedim ortamı yumuşatmaya çalışarak. “Ayağımıza takılıp düşmemize neden olmak dışında.”

Ryan kıkırdadı, sonra bir an sessiz kaldı ve “Bu gece karar vermek zorunda değilsin,” dedi.

“Biliyorum,” dedim ona.

Hâlâ karmakarışıkım. Junior’ın lisede bana yaptıklarını affetmiş olsam bile, bu onu hayatıma geri kabul edeceğim anlamına gelmiyordu. Kalbimi ona emanet edemeyeceğimi çoktan kanıtlamıştı ve ben ona inanmıştım.

Öte yandan...

Kendime tamamen dürüst olursam, onunla seks yapmak istiyordum. Sertçe. Hoyratça. Ününün vaat ettiği her şeyi istiyordum. Acımasız olmasını istiyordum. Beni oyuncuğı gibi kullanmasını istiyordum. Belki bu, işin içinde şefkat ya da sevgi olmazsa kendimi bağlanmaktan korumam daha kolay olacağı içindi ya da belki de sadece böylesi hoşuma gittiği içindi. Her halükârda, o fotoğraf kabiniinde dizlerimin üzerine çöküp Junior’ın aletini boğazıma kadar aldığımı ne kadar hayal edersem bunu yapmayı daha çok istiyordum.

Belki de Taylor’a geçmişimi ilk anlattığımda sözünü ettiği kapanış buydu. Beni inciten adamla son bir kez birlikte olmam, ona sonsuza dek veda etmeden önce beraber son bir *güzel* anı yaşayıp hayatıma öyle devam etmem gerekiyordu.

Gözlerimi Ryan’a çevirdim. “Evet dersem aptal olduğumu düşünür müsün?”

Bana ters ters baktı. “Tabii ki hayır. Sadece güvende olmanı istiyorum.”

“Ben de. Benimle gelme konusunda ciddi misin?”

Sırıttı. “Yani, seninle *gelmeyeceğim* tabii ama evet, pisliğin teki çıkarsa diye yakınlarda bir beyzbol sopasıyla bekliyor olacağım.”

Bu boş bir tehdit değildi. Lisede beyzbol oynamıştı ve vurdu mu vururdu. Junior şansını zorlarsa gerçekten öldürücü olabilirdi.

“Teşekkürler.”

Başını yukarı aşağı salladı. “Taylor’ın da seve seve geleceğinden emin olabilirsiniz.”

“Muhtemelen Harley Quinn kostümü giyip ortalığı dağıtmaya hazır olur.”

Böyle gözü kara ve sadık arkadaşlarım olduğu için sonsuza kadar minnettar olacaktım.

Bakışlarım Ryan’dan telefonuma kaydı. Yedi bin dolar. Bunu Junior’ın geçmiş günahlarının bedeli olarak düşünebilir, bağlanmamak için tamamen basit bir alışveriş meselesi olarak görebilirdim. Böylece ona olan bu bitmeyen ihtiyacımı içimden söküp atar, sonunda özrünü kabul ettiğimi söyleyip onu bir daha asla görmezdim.

Bu konuda daha fazla düşünerek başımı ağrıtmadan telefonumu tezgâhtan aldım ve kabul et tuşuna bastım.

15

Junior

Yeniden eski mahallemdeydim ve ayaklarım atari salonunun arkasındaki ezbere bildiğim yolu arşınılıyordu. Burası ergenken ilk esrarımı içtiğim, saçma sapan laflar ettiğim için büyük çocuklardan dayak yediğim yerdii.

Pinball makinelerinin karnaval gibi yanıp sönen ışıkları pencere-lerden sızmadığı için gece vakti eski halinden daha karanlıktı. Çöpler sokak köşelerine yığılmıştı. Hava çürümüş yemek ve sidik kokuyordu. Buraya son geldiğimden beri çok şey değişmişti ama ben buranın arkadaşlarla buluşulan ve kızlarla flört edilen o yer olduğu zamanları hatırlıyordum. Şimdiyse sessizdi. Artık tablet ve telefonlarında sınırsız oyuna kolayca erişebilen çocukların oyun salonuna ihtiyacı yoktu.

Yine de sahipleri burayı mümkün olduğunca, hatta muhtemelen gereğinden bile daha uzun süre ayakta tutmuştu. Ancak pandemi onları kepenkleri indirmeye zorlamıştı. O zamandan beri satılıktı ama şimdiye kadar kimse talip olmamıştı.

Sahibinin oğlu Gino eski bir arkadaşımdu ve ona binayı bir geceliğine kullanabilir miyim diye sorduğumda tek kelime etmeden anahtarı elime tutuşturmuştu. Gino iyi bir insandı.

Motosiklet kaskımı kolumun altına sıkıştırıp arka kapıyı açtım. İçerisi bir anıt mezar gibiydi. Tüm makineler hâlâ yerlerindeydi, duvarlar

boyunca nöbet tutuyor gibi dizilmişlerdi. Üzerlerinde ince bir toz tabakası vardı ve havada terk edilmişliğin bayat kokusu asılıydı. Binanın içine doğru ilerlerken pencerelerin tahtalarla kapatıldığını gördüm ama en azından aralarındaki boşluklardan içeri biraz ışık sızıyordu. Gördüğüm az buçuk şey, Lauren'ı buraya davet etmekle hata yapıp yapmadığımı sorgulamama yetti. Eski mekânlarımızda gizlice dolaşmanın nostaljik ve eğlenceli olacağını düşünmüştüm ama şu ana kadar burası sadece iç karartıcıydı.

Boş versene. Artık geri dönmek için çok geçti. Lauren yakında burada olacaktı ve o gelene kadar burayı biraz adam etmeye çalışabilirdim. Fotoğraf kabini hâlâ hatırladığım yerdeydi, arka taraftaki bir köşeye sıkıştırılmıştı ve diğer her şey gibi onun da düğmeleriyle perdesi tozla kaplıydı. Depoda birkaç bez bulup kabini hızla temizledim ve işim bittiğinde geri çekilip alıcı gözle baktım. Daha iyi görünüyordu, en azından hayaletli bir müzeden çıkmış gibi değildi ama yine de Lauren'ı buraya sokma düşüncesi beni pek heyecanlandırmadı. Perde açık olsa bile içeride hiçbir şey göremezdik.

Çarpılmamayı umarak fotoğraf kabininin fişini prize taktım. Kabin anında canlandı, ışıklar yandı, düğmeler elektrik mavisi bir renkte yanıp sönmeye başladı.

Tepemde duvarla tavanın birleştiği yerde parıldayan bir şey fark ettim. Peri ışıkları. Bingo. Yakar yakmaz mekân yumuşak bir ışıkla kaplandı ve ortam ürkütücü olmaktan çok, sıcak ve davetkâr görünmeye başlamıştı. Sırf bir kızı etkilemek için, terk edilmiş bir atari salonunu yirmi dakikadan fazla bir süredir yenilediğimi fark ettim. Daha geçen hafta bir adamın evini yakıp ardından onu neredeyse öldüresiye dövmüştüm.

Çelişkilerle doluydum.

Telefonum çaldı. Cebimden çıkarıp baktığımda Lauren'dan bir mesaj geldiğini gördüm.

Dışarıdayım, yazmıştı. Kapının hemen dışında bekleyecek iki arkadaşım var. Eğer çılgılık atarsam içeri dalarlar ve senin için çok kötü bir gece olur.

Tehditler. Hoşuma gitmişti.

Kapı kilitli değil, diye cevap yazdım. *Beni nerede bulacağını biliyorsun.*

Bu bir sınavdı. Son görüşmemizde onu kovalamak zorunda kalmıştım. Bunu ya da en azından parayı, ilk adımı atacak kadar çok isteyip istemediğini bilmem gerekiyordu. Buraya tek başına girecek kadar cesareti yoksa, muhtemelen benimle başa çıkacak kadar da yoktu.

Kapı gürültülü bir gıcirtıyla açıldı.

“Bu hiç de ürkütücü değil,” diye mırıldandı.

Bir gıcirtı daha, ardından kapının kapanma sesi. Kulak kesildim ve içeri doğru mu ilerliyor, yoksa şöyle bir bakındıktan sonra geri mi dönecek anlamaya çalıştım. Yumuşak ayak sesleri kulağıma ulaştı ve sonra köşeyi dönüp ana salona girdiğini gördüm. Yüzünü yukarı çevirip peri ışıklarını seyretti. Saçları gevşek dalgalar halinde dökülüyordu, üzerinde de şort ve kısa bir atlet vardı. Onu yakından ilk kez topuklu ayakkabıları olmadan görüyordum ve onlarsız çok küçük görünüyordu. Narin. Kırılgan. Ta ki bakışlarını benimkilerle buluşturup arkasından şok tabancasını çıkarana kadar.

“Buna ihtiyacım olacak mı?” diye sordu, tabancanın iki ucu arasında elektrik çaktı.

Başımı eğdim ve dilimi tutamadım. “Yalnızca acı fetişin varsa.”

Gülümsemesi şeytani bir hal aldı. “Öğrenelim bakalım.”

Bir adım yaklaştı, ben de yana kayıp aramıza bilardo masasını aldım. Lauren gibi tuhaf tiplerin ne kadar ileri gideceklerini asla bilemezsiniz ve ben bu gece zaten bir kez elektrik çarpması riski yaşamıştım.

Yüzünde zafer dolu bir ifadeyle tabancayı çantasına koydu ama orada kullanmaya her an hazır duracağından emindim. Akıllı kadın.

“Ee,” dedi. “NT95 demek?”

Başımı yukarı aşağı salladım ve kendimi hazırladım.

Yüzündeki gülümseme kayboldu. “Bunca zamandır, öyle mi Junior?”

“İyi olduğunu bilmem gerekiyordu, Lo.”

Ağzını açtı ama ne diyeceğini bilemez gibi tekrar kapadı.

“Günlüğünü getirdim,” dedim. “Sana geri vermek için.”

“Onu Kelly’den aldın, değil mi?” diye sordu.

“Evet.”

“İstemiyorum. Çok fazla kötü anı var. Yak gitsin.”

“Emin misin?” diye sordum.

Başıyla onayladı ve bir an sessizliğe gömüldük. Çok daha büyük bir tartışma yaklaşıyordu ama ben buna henüz hazır değildim ve Lauren’in dikkatini dağıtacak bir şey arıyor gibi etrafa bakışından onun da hazır olmadığını anlayabiliyordum.

“Burası hatırladığımdan daha büyükmüş,” dedi. “Gerçi muhtemelen etrafımızda çığlık atan yüzlerce İtalyan çocuk olmadığı içindir.”

Tanrı’ya şükür.

Arkasını dönüp duvardaki bir makineye doğru yöneldi. Gözlerim kışına ve onu saran kot şortuna, oradan da sıkı bacaklarına kaydı. Siktir, o bacaklar başımı sıkarken onun tadına bakabilmek için neler vermezdim.

Üzerinde “Powder Mountain” yazan, parlak pembe bir makinenin önünde durdu ve omzunun üzerinden bana baktı. “Bu benim en sevdiğim oyundu.”

“Hatırlıyorum,” dedim bilardo masasının etrafından dolaşırken.

Kaşlarını çattı. “Hatırlıyor musun?”

Başımı yukarı aşağı salladım; Lauren’la ilgili *her şeyi* hatırlıyordum. Yanından geçerek makinenin fişini taktım. “Bir el oynasana.”

Kocaman gözlerle gülümsedi, sonra bakışları kontrol paneline düştü. “Hiç bozuk param yok.”

Ön cebime uzanıp bir avuç dolusu bozuk para çıkardım. Hazırlıklı gelmişim. Oyun elli sentti, iki çeyreklik atıp oyunu başlattım ve hemen yanındaki makineye yaslanarak onun eğlenmesini izledim. Gariptir ama daha önce o kadar sabırsız olmama rağmen şu an acele etmeye

hiç gerek duymuyordum. Onu gerçek hayatta izlemek, ekranda izlemek kadar büyüleyiciydi. Konsantre olurken kara gözlerinin kenarları kırışıyor ve özellikle zor bir hareket yapması gerektiğinde altdudağını ısıırıyordu.

Çok geçmeden öldüğünde, "Yemin ederim eskiden daha iyiydim," dedi.

"Belki ben yardımcı olabilirim." Arkasına geçtim ve ellerimi iki yanından geçirip oyun kollarının olduğu yere dayayarak bedenimle onu kafese aldım. "Sen saldırıları yap. Savunmayı ben hallederim."

Hızlı bir nefes çekti ve başını onaylarcasına salladı. "Tamam."

Anında ölüverdik.

"Hayda," dedim.

Kollarımın arasında döndü. "Bu senin suçundu."

"Nasıl yani?"

Elini gelişigüzel sallayarak beni işaret etti. "Duruşun yüzünden."

Sırıtarak yaklaştım. "Dikkatini dağıttığımı mı söylüyorsun?"

"Hayır," dedi.

"Ağzıma bakışın tam tersini söylüyor."

Oflayarak geri döndü. "Tekrar oynayalım."

İki çeyreklik daha çıkardım ve Lauren oyunu yeniden başlattı.

"Yapabilirsin, Lo," dedim. "O uzaylılara Powder Mountain'ın kraliçesi kimmiş göster."

Lafımı bitirir bitirmez öldü.

"Bile bile yaptın," dedim. "Doğruca dinazorun açık ağzına atladın."

"Kafasına tekme atmaya çalışıyordum," diye sızlandı. "Tamam. Dikkatimi dağıtıyorsun."

Ona daha da yaklaştım, bedenlerimiz baştan ayağa birbirlerine yapıştı. Bu sefer konuştuğumda sesim daha alçak çıktı, kontrolümün sıkıca tuttuğum dizginleri elimden kaymaya başlamıştı. "Dikkatini dağıtmaya daha başlamamıştım bile."

Lauren tekrar bana dönünce oyun tamamen unutuluverdi.

Onu belinden kavrayıp makinenin üzerine kaldırdım ve yüz yüze geldik. Dengesini sağlamak için ellerini omuzlarıma yerleştirdi, ben de ellerimi dizlerinin altına geçirerek bacaklarını belime doladım. Parmak uçlarımin altında pürüzsüz tenini hissetmenin keyfini çıkardım.

Neon ışıkların koyu gözlerinde dans etmesini izlerken, "Acayip güzelsin, biliyor musun?" dedim.

"Asıl *sen* acayip güzelsin," diye karşılık verdi, sanki bundan pek hoşnut değil gibiydi.

Gülümsedim ve eğilip dudaklarımı dudaklarına değdirdim, bakışlarımız birbirine kenetlendi. "İstemiyorsan yapmak zorunda değiliz."

"İstemeseydim burada olmazdım," dedi.

"Duymam gereken tek şey buydu."

Onu kucaklayıp fotoğraf kabinine doğru yürüdüm; bir kolum poposunun altında, diğeri sırtındaydı. Omuzlarıma sarılıp yüzünü boynuma gömdü ve dilini tenime değdirerek beni tattı. Siktir, onu istiyordum. İçine *gömülmek* istiyordum. Fotoğraf kabininin perdesini hışımla açtım ve içeride Lauren'ı indirdim. Yüzünde aç bir ifadeyle elleri hemen kemerime indi.

Başlangıçta planım onun fantezisini birebir gerçekleştirmekti ama dudaklarının aletimi sarması fikrine bayılsam da o şortu çıkarıp onu tekrar boşaltma düşüncesi çok daha cazip geliyordu. Üstelik aramızda bir orgazm dengesizliği vardı. O beni sayamayacağım kadar çok boşaltmıştı ve artık eşitliği sağlama zamanı gelmişti.

Bileklerini tutup onu bankın üzerine doğru ittim. "Yok. Sen oturacaksın. Ben diz çökeceğim."

Bana baktı. "Ama günlüğümde..."

Onu bir öpücükle susturdum. O kahrolası parlak dudaklar beni bir denizkızının şarkısı gibi çağırıyordu ve artık dayanacak gücüm kalmamıştı. Anında beni kabul etti. Nane ve karpuzlu dudak parlatıcısının tadını aldım, bir de daha basit zamanların anılarının tadını.

İnleyerek yaklaştım ve onu duvara yapıştıırken daha da tutkuyla öptüm. Omuzlarımı kavradı, dilimin her hareketine kendi diliyle karşılık verdi. Ellerim yüzünden memelerine kaydı, avuçlarım yanlarını kavradı, başparmaklarım videolarındaki tempoyu taklit ederek önce yavaşça, sonra hızlanarak meme uçlarını okşadı.

Titredi ve başını geriye atarak bana daha çok alan açtı. Kulakmemesine doğru öperek, yalayarak, hafifçe ısırarak ilerledim. Verdiği her tepkiyi, neleri sevdiğini, nelere bayıldığını aklıma kazıdım. Dilimi belirli bir şekilde döndürdüğümde tırnaklarını tenime batırmasını. Meme uçlarını nazikçe çimdiklediğimde verdiği keskin nefesi. Ve sonra ağzımı boynuna indirdiğimde çıkardığı yumuşak, nefes nefese küçük iniltiyi.

“Nic,” dedi nefesi kesilmiş gibi.

Cevabım ise zafer dolu bir sırtıtlı oldu. Henüz başlamamıştık bile ama ben çoktan Junior’dan terfi etmiştim. “Mmm?” diye mırıldandım, konuşmak için dudaklarımı ondan ayırmak istemiyordum.

“Ağzını üzerimde hissetmek istiyorum,” dedi.

Ne istediklerini söylemekten çekinmeyen kadınlara şükürler olsun.

İkimizi de döndürdüm ve Lauren’i, dizlerinin arkası banka çarpacak kadar sertçe ittim. Yumuşak koltuğa düşer düşmez önünde diz çöküp bacaklarının arasına girdim, ellerim askısını yukarı sıyırıp başının üstünden çıkardı, parmaklarım sutyeninin içine kaydı. Onu tekrar öperken meme uçlarıyla oynayarak kışkırttım, sonra danteli aşağı çekip memelerini serbest bıraktım. Ardından dudaklarımı dudaklarından ayırıp eğildim ve bir meme ucunu yalarken diğerini parmaklarımla okşadım.

Çaresiz bir ses çıkardı ve kalçalarını öne doğru itti, bacaklarının arasında bir sürtünmeye ihtiyaç duyuyordu. Kalçamı onunla buluşacak kadar yukarı kaldırdım ve aletimi kadınlığına sıkıca bastırarak ona sürtünebileceği bir şey verdim.

“Nic,” dedi daha da çaresiz bir sesle.

Konuşabilmek için biraz uzaklaştım. “Gerçek hayatta videolarındaki kadar oyalanmaktan hoşlanmıyorsun galiba?”

“Videolarda oyalanmıyorum. Tek başımayken havaya girmem biraz zaman alıyor sadece.”

Başım döndü, vücudumdaki bütün kan sikime hücum ediyordu. Kendi kendine havaya girmesi biraz zaman alıyor olabilirdi ama ben ona dokunur dokunmaz çoktan daha fazlasını istemeye başlamıştı.

Ağzımla memelerine tapınmaya devam ederken parmaklarım aşağı ilerledi. Şortunun düğmelerini açıp fermuarını indirdim. Bir çekişle şortu kaymaya başladı ve Lauren kalçalarını azıcık kaldırıncaya hem şortunu hem de tangasını sıyrıp çıkardım. Onları yanımda, yere bıraktım ve geriye yaslanarak onu bir an için doya doya seyrettim. İri, kara gözlerinden ayak bileğindeki küçük gökkuşağı dövmesine kadar her şeyiyle büyüleyiciydi.

Cebimi karıştırarak daha fazla bozuk para çıkardım ve hafifçe arkamı döndüm.

“Ne yapıyorsun?” diye sordu Lauren.

“Bir anı yaratıyorum,” dedim ona ve bozuk paraları makineye atıp çalıştır düğmesine bastım.

Geri dönüp eğildim ve bacaklarını omuzlarıma alarak onu bankın kenarına doğru çektim. Velvet’taki o gece başka bir kadına oral seks yapılmasını izlerken ne kadar tahrik olduğunu fark ettiğimden beri ona bunu yapmak istiyordum. Hiç ön hazırlık yapmadan eğildim ve yüzümü amına gömdüm.

Şaşkın bir nefes aldığı sırada ilk flaş kabini doldurdu. Dilimi kıvrımlarında gezdirirken, ortaya çıkacak fotoğrafları hayal ederek sırtımda. Sonra tadı ağzıma geldi ve aklımdaki diğer tüm düşünceler uçup gitti. Bununla kıyaslanabilecek hiçbir şey yoktu. Tatlı, acı, keskin ve misk gibi kelimeler geldi aklıma. Çoğu kadının duymak istemeyeceği tanımlamalardı çünkü kulağa güzel bir tatmış gibi *gelmiyordu*. Ama inanılmaz güzeldi.

Lauren’ın ıslaklığı bir anda açlıktan gözümü döndürdü. İnleyerek daha da yaklaştım ve dilimi ulaşabildiğim kadar derine kaydardım.

SINIRLAR KALKTIĞINDA

“Ah, siktir,” dedi hazırlıksız yakalanmış gibi. Elini omzuma indirdi ve kalçalarını kaldırırken omzumdan destek aldı. Bir flaş daha patlayarak görüşümü beyaza boyadı – bu fotoğraf serisi baya *müstehcen* olacaktı.

Dilimi parmaklarımla değiştirdim ve onları, Lauren’in yumuşak inlemeleri bana G noktasını bulduğumu söyleyene kadar derine soktum. G noktasının bir efsane olduğunu iddia eden tüm o aptal erkekler ya partnerlerine neyin iyi hissettirdiğini sormak için yeterince zaman ayırmamışlardı ya da temel anatomiden bihaberlerdi.

Parmaklarımı Lauren’in içinde çağırma işareti yaparak kıvrırken dilimi yukarı kaydardım. O küçük, gergin sinir demetinin etrafında daireler çizdikten sonra dilimle birkaç fiske attım.

“Aman Tan– Ne yapıyo– Ah, siktir.” Sözleri bir inlemeyle sona erdi. Bir flaş daha çıktı.

Lauren’in kelimeleri tükenene ve hareket etmeyi bırakana kadar parmaklarımla dilimin hareketine devam ettim. Kasları parmaklarımı o kadar sıktı ki nöbet geçirecek sandım. İçim zafer duygusuyla karışık bir gururla doldu ve hızımı artırarak Lauren’i daha sert, daha hızlı becermeye başladım.

Nefes nefeseydi, tırnakları gömleğime saplanıyor, bacakları yüzümü sıkıyordu. Titremeye başladı. İç kasları parmaklarımın etrafında kasıldı. “*Nic!*”

Boşalmadan önce aldığım tek uyarı bu oldu. Vücudu sarsılarak titriyor, bacakları beni bir boa yılanı gibi sarıyordu. Parmaklarımı içine sokup çıkarmaya devam ederken bir sıcaklık hissettim. Boşalırken klitorisini uyarmaya devam etmenin çok fazla gelebileceğini bildiğim için dilimi yanlara kaydardım ve hızımı yavaşlatarak onu orgazmın doruğundan yavaşça indirdim.

Kameranın deklanşörü son bir kez çıktı.

Lauren’in kıvrımlarına son bir öpücük kondurdum ve başımı kaldırıp onun perişan haline baktım. Gözleri vahşice parlıyor, göğsü inip kalkıyordu. Ruju, çılgılık atmamak için dudaklarını ısırması gibi dağılmıştı.

“Bu da,” dedi, “neydi böyle?”

Kıkırdadım ve parmaklarımı nazikçe içine sokup benim için ne kadar ıslandığını hissettim. “Bu, beni affettiğin anlamına mı geliyor?”

Gözleri kısıldı. “Bunu yapmayı nasıl öğrendiğini söylersen belki düşünürüm.”

“Neyi? Bunu mu?” Parmaklarımı tekrar öne doğru kıvırdım ve onu inletene kadar okşadım.

Onu tekrar doruğa çıkarmak ne kadar cazip olsa da daha fazlasını istemesini sağlamanın daha avantajlı olacağını biliyordum, bu yüzden parmaklarımı yavaşça geri çektim. Yine de onu bir kez daha tatmadan duramadım, parmaklarımı ağızma götürdüm ve kalan her damlasını yalayıp yuttum. Tanrım, tadı uyuşturucu gibiydi.

Beni aç gözlerle izledi, sonra bakışları kemerime indi. “Sikini çıkar.”

Emri beni neredeyse güldürecekti ama başımı iki yana salladım. Ellerini, dilini ve ağzını üzerimde hissetmek istiyor muydum? Kesinlikle. Ama bu gece onun gecesi idi. Öne eğilip iç çamaşırını ve şortunu giymesine yardım ettim.

“Lütfen?” dedi ve sesindeki açık ihtiyaç kulağıma müzik gibi geldi.

“Bu gece olmaz,” dedim çünkü onun beni ağızına almasıyla yetinebileceğimi sanmıyordum. Daha fazlasına, *her şeyine* ihtiyacım vardı ve sonunda içine girdiğimde rahatça çığlık atabilmesini istiyordum. “Kalçanı kaldır,” dedim kıyafetlerini bacaklarından yukarı çekerek.

Dediğimi yaptı da üstünü başını giydirebildim.

Memelerini sutyeninin içine sokarken bana gözlerini kısarak baktı. “Neden bu kadar naziksin? Seni hatırlıyorum. Benden saklanmaya çalışma, Junior.” Demek onu tatmin ederken Nic, geri kalan zamanda ise Junior’dım, öyle mi? “O zamanlar huysuz piçin tekiydin ve kilisedeki teyzelere attığın ölümcül bakışlardan anladığım kadarıyla şimdi daha da betersin.”

Kilisedeki kadınlara *başka* neler yaptığımı bir bilseydi. “Belki değişmişimdir.”

SINIRLAR KALKTIĞINDA

Alaycı bir homurtu çıkardı. “Nedense bundan şüpheliyim.”

Bacaklarını kavrayıp onu tekrar kendime çektim. “Seni inandırmak için ne yapmam gerekiyor? Biraz daha mı diz çöküp yalvarayım?”

Titrek bir nefes verdi. “Hayır.”

Gözlerindeki şüphe geçmeyince ellerimi bacaklarından yukarı doğru kaydırıp kalçalarını kavradım. “Peki ya hepsini silsek?”

Kaşları çatıldı. “Ne demek istiyorsun?”

“O kötü anıların hepsini iyi anılarla yeniden yazsak? Kaldığımız yerden devam etsek?”

Gözleri dudaklarıma indi. “Şu anda ciddi bir ilişki istemiyorum.”

Başımı yukarı aşağı salladım, onu yeniden görebilmek için ne gerekiyorsa söylemeye hazırdım. “Ben de ciddi bir ilişki kuramam.”

Gözleri tekrar benimkilerle buluştu ve karar verdiği sırada içlerindeki kargaşayı gördüm. “Bak, tüm kurallarımı çiğniyorum ama cuma akşamı ne yapıyorsun?”

Sırıtişımı bastırmaya çalıştım. “Sen cuma akşamı ne yapıyorsan onu.”

“Velvet’in başka neler sunduğunu sana göstereyim, sonra hâlâ ilgileniyorsan bu konuyu detaylı konuşabiliriz.”

“Orada olacağım.”

@ayisigikitap

16

Lauren

Atari salonundan nemli gece havasına sendeleyerek çıkarken neredeyse Taylor'ı deviriyordum. Bacaklarımın beni taşıyacak hali kalmamıştı ve klitorisim o kadar uyarılmıştı ki en ufak bir kumaş sürtünmesi bile rahatsız ediyordu. Junior'ın *bunu* yapmayı kimden öğrendiğini bilmiyordum ama her kimse, ona güzel bir buket çiçek göndermem gerektiğini hissediyordum.

"Oha," dedi Ryan omuzlarımı tutarak. "İyi misin? Sana uyuşturucu falan vermedi, değil mi?"

Walter da yanıma yaklaştı ve burnunu kasıklarına sokmaması için yana doğru kaçmak zorunda kaldım.

"İyiyim," dedim sırtarak.

Taylor bir homurtu çıkardı. "Ah, gayet de vermiş bir şeyler. Seks hormonları falan."

Kollarımı ev arkadaşlarımdan bellerine doladım ve onları oyun salonundan uzaklaştırdım. "Hadi. Eve gidelim de her şeyi anlatayım."

Kumtaşı evimize döndüğümüzde bir şişe şarapla kanepede toplandık, arka planda *Love Island*'ın eski bir bölümü oynuyordu.

"Ee," dedi Taylor. "Seviştiniz mi?"

Başımı iki yana salladım. "Ona dokunmama bile izin vermedi. Beni fotoğraf kabinine taşıdı ve ağzıyla boşalttı."

Taylor'ın gözleri neredeyse yerinden fırlayacaktı. "Ve bunun için sana yedi bin dolar mı ödedi?"

"Evet," dedim. "Suçluluk duymalıyım belki ama bu onun parası. Eğer böyle harcamak istiyorsa, ben kimim ki ona karışacağım?"

Ryan başını sallayarak bana katıldı. "Aynen öyle."

Taylor başını yana eğdi. "Farklı görünüyorsun. Bir şey değişmiş."

Hakkını vermek lazım, sezgileri çok güçlüydü. "Onu Velvet'a davet etmiş olabilirim." Takılmamızdan sonra yaptığımız konuşmayı ve Junior'a kendini affettirmesi için bir şans vermeyi düşündüğümü hızlıca anlattım.

Taylor'ın gözleri kocaman açıldı. "Vay canına, ilk hatada silme kuralını çiğniyorsan ondan gerçekten hoşlanıyor olmalısın."

Şarabıma bakarak doğru kelimeleri bulmaya çalıştım. "Bu karışık bir durum. Evet, beni incitti ama doğru şeyi yaptığını düşündüğüne ve daha da önemlisi, pişman olduğuna inanıyorum. Onun yanında hissettiklerimi de inkâr edemem." Başımı iki yana salladım. "Aramızda bir... çekim var, bir bağ. On yıl önce de vardı, hâlâ da var. Sadece fiziksel de değil. Onu daha yakından tanımak, şu anda olduğu kişiyi öğrenmek istiyorum."

Ryan bardağını bırakıp bana döndü. "Karamsar konuşmak istemiyorum ama Junior hâlâ mafya için çalışıyor ve kimbilir ne işler çeviriyor. Babası da resmen şeytanın vücut bulmuş hali değil miydi? Bununla gerçekten sorunun yok mu?"

İç çektim. "Var tabii ama Junior'ın da var bence. Lisedeyken, mezun olup da aile işine gireceğini bildiği için ne kadar korktuğunu görme-lydiniz. Benden saklamaya çalışırdı ama ne zaman babasından bahsetse bunu gözlerinde görür, sesinde duyardım. Bütün o karamsarlık ve korkudan biraz olsun uzaklaşsın diye, birlikte geçirdiğimiz zamanın yarısını onu güldürmeye çalışarak geçirirdim. Şansı olsaydı, kendisi için böyle bir hayat seçmezdi bence. Kulağa biraz boktan gelebilir ama eski mahallemizde mafya hayatımızın olağan bir parçası olarak büyüdük.

Nonna ve Nonno Bianchi köşe başında bir şarküteri işletirdi ve onlar çalışırken ben de tezgâhta ödevlerimi yapardım. Her iki haftada bir cumaları iriyarı bir adam gelir ve Nonno ona içi para dolu kahverengi bir zarf verirdi.”

“Koruma parası mı?” diye sordu Taylor.

Başımlla onayladım.

“Ever,” dedi Ryan. “Zamanında ödeme yapmazlarsa dizkapaklarını kırmamalarına karşı koruma.”

“Bu çok klişe,” diye onayladım. “Ama gerçekte durum daha karmaşık. Mahalledeki herkes birbirini tanır. Çocukları aynı okula gider, her pazar ayininde yan yana otururlar. İnsanlar koruma parasını ödeyemediğinde mafya çoğu zaman anlayış gösterir. Ve o koruma parası *gerçekten* koruma içindir.”

“Nasıl yani?” diye sordu Ryan.

“Ben ortaokuldayken bir keresinde dükkâna hırsız girmişti,” dedim. “Birileri arka kapının camını kırmış, kasadaki bütün parayı almış ve dükkânı darmadağın etmişti. Büyükanнемle büyükbabam polisi ya da sigortayı aramak yerine parayı toplayan adamı aradılar. Ertesi gün öğleden sonra dükkân temizlenmiş, bütün para yerine konmuştu ve yeni arka kapı banka kasası kadar sağlamdı. Bizimkilere bunun bir daha asla olmayacağına dair söz verildi ve onlar emekli olduktan sonra dükkânı ablam devraldığında bile bir daha hiç hırsızlık olmadı.”

“Grinin binbir tonu işte,” dedi Ryan.

Başımlla onayladım. “Hiçbir şey siyah beyaz değildir. Mafya bile. Demem o ki, Junior’ın yaptıklarından hoşnut değilim ama bu beni ondan uzaklaştırmaya da yetmiyor. Zaten onunla evlenmeyi planlamıyorum, yani uzun vadede bu konuda varoluşsal bir kriz yaşamam gerekmeyecek.”

Ryan beni süzdü. “Yani bu sadece öylesine bir takılma mı olacak?”

“Daha çok... Bilmiyorum. Belki de kaybedilen zamanı telafi etmek olabilir? Ya da geçmişte yaşayamadığımız kıvılcımı keşfetmek?”

“Anladım,” dedi Ryan. “Dikkatli ol, yeter.”

Taylor sırtıttı. “Gerekirse çifte koruma kullan.”

Ryan ona vurdu. “Duygusal olarak dikkatli ol demek istedim.”

Taylor da ona vurdu. “*Biliyorum*. Ben de kalbinden bahsediyordum zaten, adamın aletinden değil.”

Şak. “Sen niye böylesin ya?”

Şak. “Çünkü böyle olmasaydım asla gülmezdin, seni gotik sürtük.”

Öne eğilip ben de Taylor’ın bacağına bir tane patlattım.

“Hey!” diye bağırdı. “Bu ne içindi?”

“Dışlanmış hissettim.”

O da bana vurdu. Sonra Ryan ona vurdu. Ben de Ryan’a vurdum. Neden mi? Hiçbir fikrim yoktu. Sadece doğru olanın bu olduğunu hissetmiştim. Kısa süre sonra, Walter’ı uyandıran bir tokat kavgası başladı. Walter aramıza girdi ve heyecanla havlamaya başladı çünkü *Yaşasın! Oyun zamanı!*

“Harika,” dedim. “Bebeği uyandırdınız.”

Taylor ve Ryan aynı anda, “Biz mi?” diye sordu.

Sonunda herkes sakinleşti ve yerlerimize geri döndük. Walter daha fazla eğlence çıkarsa diye gözlerini açık tutup bizi kolaçan ederek kucağıma uzandı. Rahatlamasını umarak onu okşamaya başladım ve Taylor’a baktım.

“Birkaç gündür hiçbir şey paylaşmadığını fark ettim. İyi misin?”

Dizlerini göğsüne çekti ve başını iki yana salladı. “Canım paylaşım yapmak istemiyor. O yamyam beni gerçekten çok korkuttu ve bu aralar normalden daha fazla kötü yorum gelmeye başladı.”

Onun için gerçekten üzüldüm. Benim de başıma defalarca gelmişti. Sürekli olarak sürtük, orospu ve akla gelebilecek diğer tüm aşağılayıcı kelimelerle dolu yorum yağmuruna tutuluyorduk ve çoğu zaman bunu mesleğin bir parçası olarak kabul etmek zorunda kalıyorduk. Hatta bu kelimeleri sahiplenmeyi o kadar iyi becermiştik ki artık gördüğümde

gözüm bile seğirmiyordu. Bunun yerine, birinin kadın düşmanlığını ona karşı kullanmanın bir yolunu bulmuştum ve *Senin için ne kadar orospu olabileceğimi görmek istersen seks yazışması kanalım açık* gibi cevaplar veriyor ve sonra da ücretli sohbete girdiklerinde hesabımdaki paraların birikmesini izliyordum.

Yine de bir aboneden ya da sosyal medya trolünden sınırı tamamen aşan en az bir tane iğrenç yorum almadığım gün geçmiyordu. Böyle zamanlarda engelle butonu en iyi dostumdu. Son birkaç yılda pek çok kez kötü yorumlarımda Taylor'ınki gibi rasgele artışlar yaşamıştım. Sanki herkes, sırf kamera karşısında soyunuyorum diye temel insanîyet kurallarının artık benim için geçerli olmadığını düşünüyordu. Bu iş kesinlikle hassas kalplere göre değildi ve kariyerimin başında tanıştığım birçok arkadaşım çoktan başka iş kollarına yönelmiş ya da aile kurmuştu. Sıradaki kişinin Taylor olup olmadığını merak etmeye başladım.

"İstediğin kadar ara ver," dedim ona. "Ruh sağlığın her şeyden önemli."

Bana hüznle gülümsedi. "Teşekkürler. Kira payımı ve diğer masrafları yine de ödeyebilecek durumdayım."

Ryan elini sallayarak onu geçiştirdi. "Ödeyemesen bile seni idare ederdik."

Taylor başını Ryan'ın omzuna yasladı, az önceki "kavgamız" çoktan unutulmuştu. "Hayalet Kız'ın mesajını gördün mü?"

Son iki gündür birkaç saatimizi Ryan için olası çalışma arkadaşlarını araştırmakla geçiriyorduk ve birkaç harika aday vardı.

"Gördüm," dedi Ryan. "Sanırım Ben'i öneren üçüncü kişi falan."

"Ben'in çalışmalarını gördün mü?" diye sordum.

Ryan başıyla onayladı. "Bugün biraz göz attım ve benden daha az tecrübeli olmasına rağmen gerçekten çok iyi. Birlikte çalıştığı birkaç kişiyle konuştum ve hepsi onun son derece profesyonel olduğunu söyledi. Tarzı benimkine benziyor, bu yüzden onu benim standartlarıma çıkarmak için çok fazla eğitime gerek olmayacağını düşünüyorum."

Taylor, Ryan'ın omzunu dürttü. "Ona işi teklif edecek misin?"

"Başvurmadı ki," dedi Ryan.

"Yani?" dedim. "Neden sen ona ulaşmıyorsun?"

Ryan homurdandı ama Taylor'la birlikte onu bir e-posta göndermenin zararı olmayacağına ikna ettik. En kötü ihtimalle hayır derdi.

Cevap vermesinin birkaç gün süreceğini düşünmüştük ama beş dakika bile geçmeden Ryan'ın telefonuna bir bildirim geldi ve Ryan sırtarak ekrandan başını kaldırdı. "Kabul etti."

Taylor bir sevinç çığlığı attı.

Walter havlamaya başladı.

Onu sakinleştirmeye çalışmaktan vazgeçip eğlenmesine izin verdim.

Cuma gecesi Velve'ta, bağlama odasının arka köşesinde otuyordum. Oyun salonundaki buluşmamızdan bu yana Junior'la pek konuşmamıştık. Sadece buraya ne zaman gelmesi gerektiğini Me4U uygulaması üzerinden değil de doğrudan mesaj atabilmek için telefon numaralarımızı paylaşacak kadar.

Onu göreceğim için gergindim. Heyecanlıydım da. Bedenim terikleydi, daha fazlasına hazırды ve ellerinin tekrar üzerimde olmasını deli gibi istiyordu. Ve tam tersini de. Şansım yaver giderse, belki sonunda aletini emmeme izin verirdi. Her kızın bir hayali vardı işte.

Telefonum titreyince onu bulmak için çantamı karıştırdım ama elime soğuk bir metal geldi. Bozuk para gibi görünen ama onun iki katı kalınlığında olan şeyi çıkardım. Onu daha önce hiç görmediğime yemin edebilirdim ama çantamda o kadar çok ıvır zıvır vardı ki muhtemelen bir kulüp veya bardan alıp tamamen unuttuğum bir jetondur.

Onu tekrar çantama attım ve telefonumu çıkardım. Junior mesaj atmıştı.

Gecikeceğim. Bir iş çıktı.

Hayal kırıklığıyla dolarken ona cevap yazdım. *Ne kadar gecikeceksin? Gösteri başlamak üzere.*

Emin değilim, dedi. Bununla ilgilenmem lazım.

Cevap yazmaya tenezzül etmedim. Bu belirsizlik bana bilmem gereken her şeyi söylüyordu.

Beni yüzüstü bırakıyordu.

Tabii ki bırakıyordu. Tanrım, bunun olacağını öngöremediğim için ne kadar da aptaldım.

İçim öfkeyle doldu ama Junior'dan çok kendime kızıyordum. Mantığıma karşı gelmenin sonucu buydu işte. Güvenilmez biri olduğunu zaten kanıtlamıştı ama ben aptal gibi ona bir kez daha beni incitme fırsatı vermiştim. En azından bu sefer sonuç sadece hayal kırıklığı olmuştu, kalp kırıklığı değil. Ve dürüst olayım mı? Belki de bunu bu kadar çabuk yaptığı için, yıllar önce yaptığı gibi uzatıp beni umutlandırmadığı ve ilk hatada silme kuralımın neden var olduğunu bana hatırlatdığı için ona teşekkür etmeliydim. Bir abone sınırı mı aştı? Engelle gitsin. Çıktığım biri ürkütücü mü davranıyor? İletişimi hemen kes. Bu beni güvende tutar, incinmemi engellerdi ve bu kuralı, özellikle de Junior Trocci gibi hak etmeyen biri için çiğnememeliydim.

Telefonumu tamamen kapatıp çantama geri koydum ve Junior'ı bir kez daha unutmaya karar verdim.

Bir süre sonra yumuşak bir zil sesiyle dikkatimi bağlama odasının sahnesine çevirdim. Sylvia yan kapıdan çıktı. Siyah, dar bir tulum ince vücudunu sarmalıyordu ve dizine gelen deri çizmeler giymişti. Elinde bir ip tutuyordu. Durup topukları üzerinde döndü ve ipi çekti. Birkaç saniye sonra Moriah elleri ve dizleri üzerinde sürünerek çıktı. İp boyundaki tasmaya bağlıydı.

Of, Tanrım.

Beyaz iç çamaşırlarının hayal gücüne yer bırakmadığı o muhteşem vücudu tamamen gözler önündeydi. Bunu tek başına izlemek işkence olacaktı.

17

Junior

Babamın onca cuma arasında tam da *bugün* ani bir aile yemeği düzenleyesi tutmuştu. Lauren'la Velvet'ta buluşmam gereken gecede.

Annemle babam genelde ayda bir kez bütün aileyi bir araya getirmek için böyle yemekler düzenlerdi: Babam, annem, ben, kardeşlerim ve son zamanlarda da kuzenim Aly ve erkek arkadaşı Josh katılıyordu. Babam bizi sanki sıradan bir aileymişiz gibi yemek masasının etrafında toplar ve hayatlarımız hakkında konuştururdu. Bazen, çarpık ve narsist bir bakış açısıyla, babamın bizi gerçekten böyle gördüğünü düşünürdüm. Reddederek hayatımızı cehenneme çevireceği için değil de hepimizin isteyerek, memnuniyetle toplandığına kendini inandırmış gibi.

Diğer herkes bu akşam yemeklerinin aslında ne olduğunu bilirdi: Babamın bize üzerimizdeki kontrolünü göstermesinin ve sadakatimizi kime borçlu olduğumuzu hatırlatmasının bir başka yoluydu işte.

Bu akşam ayrı bir sinirliydim çünkü babamın bu yemekleri olabildiğince uzatma huyu vardı ve ailemin banliyödeki evinden Velvet'a gitmek trafiksiz yirmi dakika sürüyordu. Lauren'la buluşmama zamanında yetişebilmek için sürekli saati kontrol etmem gerekecekti.

Ailemin evi, uzaktaki şehri görebilecek kadar yüksek bir tepedeydi. Açık renkli taşlarla kaplı, yeşil panjurları ve kiremitten çatısı olan Toskana tarzı bir villaydı. İtalyan selvi ağaçlarına benzemeleri için sık

budanmış, kışlarımıza dayanamayan mazi ağaçları araç yolunda sıralanmıştı. Güneş evin arkasında battıktan ve dışarıdaki ışıklar yandıktan sonra ev yüzlerce yıldır burada duruyormuş gibi eski ve gururlu görünüyordu. Oysa on yıl önce özel olarak inşa edilmişti.

Evin görünüşünden hiç bu kadar nefret etmemiştim.

Her zamanki yerime park ettim ve kaskımı çıkarmak üzereyken üzerime farlar vurdu. Lüks bir araba dairesel yola girdi ve rahat bir nefes verdim. Aly ve Josh gelmişti. Tatilde oldukları için bir önceki yemeğe katılamamışlardı ve babam bu yüzden çekilmez hale gelmişti. Onlar burada olursa, babam (umarım) biraz daha iyi bir ruh halinde olurdu ve dikkatini benim üzerimden çekecek daha çok insan olurdu.

Araba motorunun yanında durdu ve Josh otuz iki diş sırtarak dışarı çıktı. Adam sadece uzun boylu değil, aynı zamanda geniş omuzlu ve yapılıydı, ayrıca kadınların bayıldığı türden gösterişli sporcu kasları vardı. Üzerine koyu saçları, neredeyse siyah gözleri, buğday teni ve göz kamaştıran beyaz gülümsemesi de eklenince, tam bir süper kahramana benziyordu. Ta ki kollarını kaplayan şeytanlar, hortlaklar ve her türlü karanlık figürle dolu dövmeleri fark edene kadar.

Yolcu tarafına koşarken parmağını kaldırdı. "Bir saniye," dedi. "*Nişanlığım* için kapıyı açmam lazım."

Gözlerimi devirdim. Josh, Aly'yi *sevgilisi* olarak tanıtmaktan her zaman büyük gurur duyardı ve evlenme teklif ettikten sonra bu durumun dayanılmaz hale geleceğini tahmin etmiştim. Görünen o ki haklı çıkmıştım.

Aly de ondan geri kalmamak için kapısı açılır açılmaz elini havaya kaldırdı. İlk başta bana ortaparmağını gösterdiğini sandım –biraz didişmeli bir ilişkimiz vardı– ama sonra sadece parmağındaki devasa yüzüğü göstermeye çalıştığını fark ettim. Josh kolunu uzattı ve Aly onun koluna girerek arabadan indi. Koyu renk saçları yüzünden geriye toplanmıştı ve çalıştığı acil servisin floresan ışıklarından sonunda kurtulup biraz güneş gördüğü için teni sağlıklı bir bronzluk kazanmıştı.

“Ah, selam,” dedi elini hâlâ havada tutarak.

“Seninki geçen hafta bana fotoğrafını göndermişti,” dedim ona.

Josh’a döndü. “Hey!”

Josh mahcup bir tavırla başını eğdi. “Ne olmuş ki?”

“Aileme bu akşam söyleyecektik.”

Josh umursamaz bir edayla elini bana doğru salladı. “Junior aileden sayılmaz.”

Tek kaşımı kaldırdım. “Ayıp oluyor.”

Bana çarpık bir sırtışıla baktı. “Çünkü sen benim arkadaşımsın. Aly arkadaşlarıma söyleyebileceğimi söyledi.”

Garip hissederek bir of çektim. Son altı ay içinde, *hiçbir şeyi* ciddiye almayan bu devasa manyak bir şekilde hayatıma girmişti ve evet, tamam, sanırım arkadaştık. Hâlâ bunu kabullenmeye çalışıyordum. Yine de Aly’yle nişanlandıkları ve ormanda her ne yaptılarsa tepeden tırnağa çizik içinde döndükleri o tatilde onun o aptal halini özlediğimi asla itiraf etmezdim.

Gözlerim onların açıkta kalan tenlerinde gezindi. Dağdan düşmüş gibi görünüyorlardı. Sanki bir tepeden yuvarlanıp dikenli çalıların içine düşmüşlerdi. Orada ne halt etmişlerdi? Gerçi, boş versene. Bilmek istemiyordum.

Aly bana dönerek kaşlarını çatı. “Kimseye söylemedin, değil mi?”

Josh’ı işaret ederek “Yok be. *Bu herifin* ailemize katılacağını babama kendim söylemek ister miyim sanıyorsun?” diye sordum.

“Yaaa,” dedi. “Ben de seni özledim, dostum.”

Burnuma dokunmaya çalıştı.

Elini tokatlayıp o tuhaf derecede uzun kollarının erişim alanından çıktım.

“Acaba siz üçünüzü,” diye seslendi annem kapıdan, “neden hep dışarıda dikilirken buluyorum?” Verandaya çıktı ve bizi çağırdı. “İçkiler içeride, aptal çocuklar. Ve hava da nemli, tıpkı bir rahi—”

“Anne, lütfen,” diyerek sözünü kestim. “Artık rahibe şakaları yapma.” Hava durumunu rahibelerin ağza alınmayacak yerlerine benzetmek gibi berbat bir alışkanlığı vardı. Son zamanlarda duyduklarım arasında, “Rahibenin amı kadar kuru”, “Rahibenin memeleri kadar soğuk” ve “Rahibenin kıcı kadar rüzgârlı” gibi baya kötü şeyler vardı. Daha kaç tane kaldırabileceğimi bilmiyordum, özellikle de beni yakında tekrar kiliseye sürükleme tehdidini yerine getirirse.

Aly ve Josh sırtarak ona doğru yürüdü. Babamdan nefret ediyor olabilirlerdi ama annem karanlık İrlanda mizahıyla onların kalbini fethetmişti ve onu gördüklerine gerçekten mutlu görünüyorlardı.

“Üzgünüm, Moira,” dedi Josh. “*Nişanlım* yüzüğünü göstermek istedi de.”

Annem daha önce hiç duymadığım, hıçkırıkla çığlık arası bir ses çıkardı ve Aly’nin üzerine atladı. Bu manzara beni sersemletti. Onu en son ne zaman bu kadar mutlu, dünyadaki hiçbir şeyi umursamıyormuş gibi tasasızca gülüp eğlenirken gördüğümü hatırlayamıyordum. Bu, evden uzak durduğum ve onunla daha fazla zaman geçirmedığım için kendimi piçi teki gibi hissetmeme neden oldu. Kardeşlerimle ben babamızdan kaçabilirdik; annemse ona mahkumdu.

Siktir, umarım annemle ilişkiimi riske atmadan babamdan kurtulabilirdim.

Sanki onu çağırışım gibi, babam elinde silahla kapıdan fırladı, kardeşlerim de hemen arkasındaydı. “Ne oldu? Sesini duy—” Annemin Aly’yi bıraktığını görünce silahını indirdi. “Ne diye bağırdın, Moira? Tanrım, az kalsın kalp krizi geçirecektim.”

Annem Aly’nin elini kaldırarak, “*Nişanlanmışlar*,” dedi.

Gözlerim babama kilitlendi, haberi sindirirken gözlerinin kısılmasını ve ağzının büzülmesini izledim.

Hayatında bir kez olsun nazik davran, diye düşündüm.

“Sanırım gidip iyi şampanyalardan birini getirmeliyim,” diye mırıldanarak uzaklaştı.

Annem rahat bir nefes aldı. Babam için bu, olabilecek en nazik davranıştı.

Hayatımın en uzun saatinden sonra nihayet yemeğe oturabildik. Lauren'la dokuz buçukta buluşmam gerekiyordu ve sürekli telefonumdan saati kontrol ediyordum. Böyle giderse yemeğimizi bitirir bitirmez buradan ışıık hızıyla çıkmam gerekecekti.

"Kuralı biliyorsun," diye söylendi babam. "Yemek masasında telefon yok."

Telefonumu tabağımın yanına yüzüstü koydum. "Vinny'den bir haber bekliyorum." Tam olarak yalan sayılmazdı.

Babam bana baktı, muhtemelen ne halt beklediğimi merak ediyordu. Ona aynı dik bakışla karşılık verdim ve başka bir şey söylemesi için sessizce meydan okudum. Annem o anda boğazını temizledi ve akşam yemeğinde iş konuşulmayacağını nazikçe hatırlattı.

Babam isteksizce Aly'ye döndü. "Haziran en uygunu."

Josh ona salata koyarken tabağını havada tutan Aly duraksadı. "Ne için?"

"Düğününüz için," dedi babam. "Bahçenin en güzel zamanları ve davetiyeleri göndermek için de bolca vaktimiz olur." Bakışları Josh'a kaydı. "Ya da fikrini değiştirmen için."

Annem babama gözlerini kısarak baktı.

Aly'nin bakışı da en az onunki kadar sertti. "Öncelikle, daha yeni nişanlandık. Henüz plan yapmaya başlamadık bile ve ikincisi..."

"Güzel," diyerek onun sözünü kesti babam ve Greg'in ona uzattığı mantı makarnayı aldı. "Demek aceleniz yok." Bakışları, Aly'nin masanın altında gizlenmiş olan karnının olduğu noktaya kaydı. "Biraz kilo mu aldın yoksa hamile misin anlayamamıştım da."

Oda buz kesti. Kahretsin, ileri gitmişti.

"Nico," diye tısladı annem.

Josh sandalyesini gürültüyle geriye itince masa sallandı, yüzündeki ifade babam için hiç de hayra alamet olmayan bir karanlığa büründü. Bir şeyler söylemeye niyetlendim ama buradaki herkes içinde, kendini savunmaya en az ihtiyaç duyanlar Josh ile Aly'ydi ve bu akşam hedef rahtası olmak istemiyordum.

"Herkes sakın olsun," dedi babam ve tüylerimi diken diken eden bir sırıtışla baktı. "Şakaydı. Kızın yağ oranı yüzde iki falan."

Karşımda oturan Alec ağzı tıka basa peynirli makarnayla doluyken konuştu. "Kadınlar kilolarıyla ilgili şaka yapılmasından hoşlanmaz."

"Ağzın doluyken konuşma," dedi babam, ardından bakışlarını Aly'ye çevirdi. "Diğer kadınlar kadar hassas olmadığını düşündüğüm için özür dilerim."

Annem şarabını *shot* bardağıymış gibi tek dikişte içti ve fena bir şeyler mırıldandı.

Aly lafı hiç bölünmemiş gibi, "İkincisi," diyerek devam etti, "Josh'la evlenme konusunda fikrimi değiştirmeyeceğim."

Babamın yüzünde hesapçı bir ifade belirdi. "Hazirana kadar daha çok zaman var."

Aly başını iki yana salladı. "Kim o kadar bekleyeceğimizi söyledi ki?"

"Dedim ya," dedi babam. "Bahçe en güzel..."

Aly sonunda patladı. "Sikerler bahçeyi!" Josh elini onun omzuna koydu ve Aly sakinleşmek için derin bir nefes aldı. "Kusura bakma, Moira."

Annem onu eliyle geçiştirip şarap şişesine uzandı ve kadehini doldurdu.

Harika bir akşamdı cidden.

Aly bakışlarını tekrar babama çevirerek, "Düğünü burada yapmayacağız," dedi. "Akşam yemeğinde bile sen herkesin sinirini bozmadan beş dakika geçiremiyoruz."

Babam umursamazca omuz silkti. "Erkek arkadaşının babasıyla ilgili haberlerin yayılması için de bolca zaman var."

Bir anda herkesin gözleri sorgularcasına Josh'a çevrildi. Annem ve kardeşlerim Josh'ın karanlık geçmişini bilmiyordu, sadece ben ve babam biliyorduk.

Ve Aly patlamak üzere olan bir volkan gibi görünüyordu. "Bu meseleyi bir daha açmaman konusunda seni uyarmıştım."

Aklıma babam, Aly ve Josh'la birlikte babamın çalışma odasına kapandığımız o an geldi. Aly o zaman da şu anki kadar öfkeliydi ve Josh'ın sırlarını ifşa ederse babamla bir daha asla konuşmayacağına yemin etmişti.

Babamın gözleri karanlık bir ışıltıyla parladı. "Düğünü burada yaparsanız açmam."

"Seninle bu oyunu oynamayacağım," dedi Aly. "Biz gidiyoruz. Üzgünüm, Moira."

"Üzülme," dedi annem.

Josh'la Aly bize hızlıca veda etti ve annem babama öldürecekmiş gibi bakmasaydı peder beyin onların gidişine sessiz kalacağını sanmazdım.

Onlar gittikten sonra annem de şarap kadehiyle birlikte ayağa kalktı, "Benden de bu kadar," dedi. Kapıda durup babama son bir kez düşmanca bir bakış fırlattı. "Sakın bu gece yatağa gelme."

Annem öfkeyle odadan çıktıktan sonra Alec, "Oo," dedi. "Birileri kanepede uyuyacak."

Babam hiç konuşmadan ona döndü, gözleriyle Alec'e *bir kelime daha söylemesi* için yalvarıyordu. Böylece öfkesini boşaltacak birini bulabilecekti ama Alec akıllıca davranıp susarak tabağına bakmaya başladı.

Sonra sıra bana geldi ve babamın bütün dikkati üzerime yöneldi. "Vinny'den ne haber bekliyorsun?"

Tek kaşımı kaldırdım. "Yemekte iş konuşulmuyordu hani?"

Babam dirseklerini masaya dayayıp öne eğildi, kara gözleri tehditkâr bir ışıkla parlıyordu. "Neden soruyu geçiştiriyorsun, Junior?"

Neyse ki telefonumu çıkarmak için gerçek bir mazeretim vardı ve yalan söylememe gerek yoktu. Babama uzun süre yalan söylemek mümkün değildi çünkü o kadar paranoyaktı ki kendi oğullarının söylediklerini bile iki kez kontrol ederdi. Şu anda en son ihtiyacım olan şey, ona yalan söylediğimi çıkmasıydı. Peşime birini takma olasılığını göz ardı edemezdim ve ben hazır olmadan Lauren'ı öğrenmesini göze alamazdım.

"Vinny limanda, gümrük memurunun cüzdanını doldurmakla meşgul," dedim.

Babam kaşlarını çatı. "Adam daha mı fazla para istiyor?"

Başımı yukarı aşağı salladım.

Greg üflendi. "Neden? Tekne kokainle değil, zeytinyağıyla dolu."

"Sahte zeytinyağı," diye hatırlattım ona.

Greg kaşlarını çatı. "Ee? Heriften kurtul ve çalışması daha kolay bir memur bul."

Başımı iki yana salladım. "Şu anda şehir zaten kızıışmış durumda. Bir ceset daha eklememize gerek yok. Ayrıca bu bir soruşturma başlatır ve federaller araştırmaya başlarsa ipin ucu bize kadar uzanabilir. Hem zaman yok. Bir sonraki sevkiyat bu gece geç saatlerde gelecek."

Babam çenesini bana doğru kaldırdı. "Junior ne diyorsa o." Ağzını silip peçetesini kenara koydu. "Aslında seninle konuşmak istediğim bir şey var. İthalatı genişletmeyi düşünüyoruz. Lorenzo'yla konuştum ve bu işin başına senin geçmeni istiyoruz."

Alec'in makarnası neredeyse boğazına kaçıyordu. Yanında oturan Stefan donup kaldı.

Greg alçak bir ıslık çalıp sırtıma vurdu. "Görünüşe göre terfi alıyorsun."

Yüzümü ifadesiz tuttum ama zihnim deli gibi çalışıyordu. Bu, babamın cömertlik gösterisi değildi. Uzaklaşmama verdiği bir

karşılıktı. Beni reddedemeyeceğim bir duruma sokarak kendisine daha sıkı bağlamak için son çare olarak başvurduğu bir girişimdi. Çünkü bu teklifi reddetmem için mantıklı bir neden yoktu.

Özgür olmayı her şeyden çok istesem de şu anda hazır değildim, ne bir güvencem vardı ne de babamla bağlarımı koparmanın sonuçlarıyla nasıl başa çıkacağım konusunda bir planım. Bu da evet demek zorunda olduğum anlamına geliyordu.

Lorenzo için yağ operasyonunu yöneterek her zamankinden daha fazla sorumluluk ve risk üstlenecektim. Yakalanırsak kellesi gidecek ya da hayatını parmaklıklar arasında geçirecek kişi ben olacaktım.

Sinirden ensemden terler boşaldı. Çığlık atmak istedim. Yakıp yıkmak istedim. Bu siktiğimin masasını devirip babamı canı çıkana kadar dövmek istedim. Ama babamın bana karşı olan şüphelerini daha da artırmak istemiyorsam kendimi kontrol etmeliydim.

Babam başını yana eğdi, gözleri kısıldı, yüzünde bir sırtış belirdi ama daha çok dişlerini gösteren bir yırtıcı hayvana benziyordu. "Bu konuda sana güvenebilirim, değil mi oğlum?"

Kabul etmekten başka seçeneğim yoktu, bu yüzden kendimi gülümsemesine karşılık vermeye zorladım. "Elbette." Yalan ağzımda kül gibi, hayallerimin sönmüş korları gibi bir tat bıraktı. "Seni hayal kırıklığına uğratmayacağım."

18

Junior

Motorumun gazını kökledim ve şeritlerin arasında zikzak çizerek hızla ilerledim. Lauren bana ikinci bir şans verecek kadar cesur davranmıştı, bense geç kalarak bunu şimdiden mahvediyordum.

İşte bu yüzden daha önce hiç ciddi bir ilişki yaşamamıştım; sonunda birini hayal kırıklığına uğratacağımı biliyordum. Hayal kırıklığına uğratacağım kişinin Lo olmasıysa kabul edilemezdi ve normal bir hayat sürme şansım varsa, babam pençelerini daha da derine geçirmeden buradan defolup gitmem gerektiğine iyiden iyiye ikna olmuştum artık.

İleride ışık sarıya döndü. Gazı kökledim ve ışık tam kırmızıya dönerken kavşağı geçtim.

Rüzgâr bedenimi dövüyordu. Yolumdaki arabalar ve yayalardan kaçınmak için başımla sürekli iki tarafımı kontrol ediyordum. Lauren onu ektiğim için beni affetmezse, sonuçları ne olursa olsun bedelini ödeyecektim. Biraz önce babama kızmıştım ama şimdi aramıza biraz mesafe girince o kızgınlık hiddete dönüşmüştü. Köşeye sıkışmış, kaçma şansı olmayan vahşi bir hayvan gibi hissediyordum.

Babamla ilgili düşünceleri kafamdan atmaya, bana güvenilebileceğini söylediğimde yüzünde beliren o zafer ifadesini gözümün önünden silmeye çalışarak başımı iki yana salladım. Bu öfkem bir problemdi ve

Lauren'la geçireceğim zamana bulaşmasına izin veremezdim. O benim için çok önemli, çok özeldi.

Bu sefer kulübün tam önüne park ettim ve girişe yöneldim. Görevli üye kartımı tararken kaskımı ve ceketimi vestiyere verdim. Kadının elindeki cihaz yeşil ışık yaktığı anda masasından bir maske kapıldığı gibi lobiye koşar adım daldım.

Lauren barın ön tarafında, muhteşem bir kadının ve tanıdık bir adamın ortasında duruyordu. Bir anda yine öfkeyle doldum. O adam, daha önce de Lauren'ın yanında gördüğüm akademisyen tipli pislikti.

Üçlüye doğru ilerlerken gözlerin üzerimde olduğunu hissedebliyordum. Bardaki insanlar ortamdaki havanın değiştiğini sezmiş gibi dönmeye başladı, Lauren da onlarla birlikte döndü ve ifademi görünce yüzündeki gülümseme kayboldu.

"Ah," dedi, "gerçekten gel—"

Onu bir öpücükle susturdum. Bacaklarının arasına girip yüzünü ellerimin arasına alarak başını doğru açıda tuttum ve onu sertçe öptüm. Tadı şampanya ve çilek gibiydi, bense burada olup onları yiyip içmesini izleyemediğim için kızgındım.

Maske yüzüme batıyordu ama umursamadım; Lauren'ın kollarında ne kadar kaskatı olduğuna, bedeninden yayılan o gerilime odaklanmıştım. Eğilip dilimi dudaklarında gezdirdim, dokunuşumla beni affetmesi için yalvardım ve ona ne kadar üzgün olduğumu söyledim. Avuçlarını göğsüme bastırdı ve beni iteceğini düşünerek kendimi hazırladım ama bunun yerine parmaklarıyla gömleğimi kavrayarak beni kendine çekti. Dudakları kesik bir nefesle aralandı, dilinin benimkine ilk teması cennetten bir dokunuş gibiydi.

"Hop, dur bakalım," dedi yanımdaki adam.

Ona siktirip gitmesini söylemek için öpüşmeye kısa bir süreliğine ara verdim ve sonra tam bir mağara adamı gibi Lauren'ı sahiplenmeye geri döndüm. Evet, geç kalmıştım ama bu ondan vazgeçtiğim anlamına

gelmiyordu. Lo'nun etrafında dolanan akbabaların yokluğunda onun üzerine üşüşebileceği anlamına gelmiyordu.

Bu benim en iyi halim miydi? Hayır. Ama en kötüsü de değildi ve Lauren'ın öpücüğüme karşılık vermesinden, onun da pek şikâyetçi olmadığı anlaşıyordu. Bir elimi indirip bacağını belime doladım ve onun için ne kadar deli olduğumu, beni nasıl da sertleştirdiğini hissedilsin diye kasıklarımı bacaklarının arasına bastırdım.

"Nereye?" diye sordum.

"Üst kata," dedi.

Onu bar taburesinden kaldırıp merdivenlere doğru taşıdım. Bana sımsıkı sarıldı. Göğüslerimiz birbirine yapışmıştı, kolları boynumda, bacakları belimdeydi. Elbisesi kısa olduğundan etraftakiler görmesin diye kolumu poposunun altına sokup eteğini sabitledim.

Eğer az önce bizi gizlice izleyenler varsa, şimdi açık açık seyrediyorlardı. İsteyen izleyebilirdi. Bu binadaki herkesin, Lauren'ın peşine düşerlerse kiminle uğraşacaklarını bilmesi gerekiyordu. İfademi örten tüm maskeleri indirdim, hissettiğim tehdit ve saldırganlığı yüzüme yansıttım. Gözlerimden ateşler çıkıyor, sırtışıım şiddet vaat ediyordu ama yine de Lo'yu kollarımda dünyanın en değerli şeyiymiş gibi taşıyordum. İnsanlar benimle göz göze geldiklerinde bakışlarını kaçırdı ve bu, lanet olası öfkemi dizginlemem gerektiğine dair bir uyarı olmalıydı belki ama hissettiğim tek şey karanlık bir zaferdi. Kanım uğulduyor, ruhum avını sahiplenmiş bir kurt gibi uluyordu.

Benim.

Lauren'ı üst kata taşıdım, kollarımdaki hissine o kadar dalmıştım ki nereye gittiğimizi fark etmedim bile.

Bir kapının önünden geçerken kolumu çekti. "Burası."

Sağa döndüm ve Lauren bir kolunu benden ayırıp kartını kilide okuttu. Kilit açılır açılmaz içeri girdik. Onu tekrar tatmak için can atıyordum, en yakın düz yüzeye yatırmak ve... Bir dakika, bu insanlar nereden çıkmıştı?

Etrafımızı fark edince donup kaldım. Tam olarak izleme odasındaydık. Ya da en azından aynı yatak, yastıklar ve sandalyeyle oranın birebir kopyasıydı.

“Sonunda gelebildin,” dedi biri.

Hâlâ Lauren’ı kucağımda tutarken döndüm ve onun ev arkadaşlarından birini gördüm. Merdiven boşluğunda bizi yakaladıklarında yüzü kıpkırmızı olan, uzun boylu, androjen sarışındı bu. Siyah, diz altı bir etek ve takım bir askılı giymiş, saçları dağınık bir topuz halinde başının tepesinde toplanmış ve açık mavi gözleri koyu renk göz kalemiyle çevrelenmişti.

Lauren’ı yere indirdim ve belirgin sertliğimi gizlemek için onu önümde tuttum. Bu... beklediğim şey değildi. Bizi insanların olmadığı, yalnız kalabileceğimiz bir odaya götüreceğini sanmıştım.

“Junior, bu Ryan,” dedi. “Ev arkadaşlarımdan biri.”

Nazik davranmak benim için en iyi zamanlarda bile kolay değildi, hele ki şu anda tek istediğim Lauren’ı soymakken... Ama Ryan’ın onun için önemli olduğu açıktı, bu yüzden hayal kırıklığımı bastırıp ilkinden daha iyi bir izlenim bırakmaya çalıştım.

Elimi Lauren’ın yanından uzattım. “Biz...” Başımı yana eğerek gü-lümsedim ve tek kaşımı soru sorarcasına kaldırdım. “Tanışmış mıydık?”

Ryan garip bir kahkaha attı ve elimi sıktı. “Öyle de denebilir.”

“O gece öküzlük ettiysem kusura bakma,” dedim el sıkışırken.

Beni bırakıp geri çekildi. “Koşullar düşünüldüğünde anlaşılabilir bir durum.”

“Doğru,” dedi Lauren. “Merdiven.”

Lauren’ın diğer ev arkadaşı, “Harika bir belgeseldi,” diyerek söze karıştı. “Kesinlikle hakkını verdi.”

Başımı iki yana salladım ve büyük bir çaba sarf ederek onun bakışlarına karşılık verdim, en son bu odadayken onun birinin aletine binişini

izlediğimi düşünmemeye çalıştım. “Bilemiyorum. Baykuş teorisinde bir gerçeklik payı olabilir.”

Gülümsedi ve Lauren’a baktı. “Onu sevdim. Kalabilir.” Sonra arkasını dönüp kalabalığa karıştı.

Lauren eğlenerek başını iki yana salladı. “O da Taylor’dı.”

“Ben yerime geçeyim,” dedi Ryan. “Resmen tanıştığımıza memnun oldum, Junior.”

Başımı kaldırdım. “Ben de.”

Dönüp gitti ve Lauren beni kapıdan uzaklaştırıp odanın köşesindeki boş iki sandalyeye götürdü. Duvara en yakın olana ben oturdum, Lauren yanıma oturacakken kollarımı beline doladım ve onu kucağıma çektim. Odanın bu tarafının gölgeler içinde kaldığına memnundum.

“Geciktiğim için özür dilerim,” dedim.

Aşağıda beni öpmüş olabilirdi ama omuzlarındaki gerginlikten ve yüzündeki temkinli ifadeden hâlâ tedirgin olduğunu anlayabiliyordum. “Beni ektiğini sandım.”

Onu kendime çekip yanaklarımızı birbirine yasladım, alt bedenimin ona sürtünme isteğini zorlukla bastırabiliyordum. “Bunu asla isteyerek yapmam.”

“O zaman neredeydin?” diye sordu.

“Felaket geçen bir aile yemeğinde.”

Şaşkın bir ifadeyle geri çekildi. “Ciddi misin?”

Bakışlarımı ondan ayırmayarak başımı yukarı aşağı salladım ve su götürmez bir şekilde yüz ifademden yalan söylediğimi anlamaya çalışırken beni süzmesine izin verdim.

“Ayda bir yapıyoruz,” dedim. “Babam bu akşamı son anda ayarladı.”

* Baykuş Teorisi (Owl Theory), 2001 yılında Kathleen Peterson’ın merdivenlerdeki şüpheli ölümüyle ilgili Michael Peterson davasında ortaya atılan; kadının bir insan tarafından değil, eve giren veya dışarıda saldıran bir baykuş tarafından öldürüldüğünü savunan alternatif bir teoridir. (ç.n.)

“Hı.” Kaşlarının arasında küçük bir çizgi oluştu. “Bunu bana neden söylemedin?”

“Söyledim, lanet telefonunu hemen kapamasaydın görürdün.”

Yanakları kızarıırken gözlerini kaçırdı. “Başka bir odadaydım ve gösteri başlamak üzereydi.”

Çenesini tutup onu tekrar bana çevirdim. “Hadi oradan.” Uzaklaşmaya çalıştı ama onu sıkıca tuttum. “Gerçekten neden yaptın, Lo? Bu sefer doğruyu söyle.”

Cevabı o kadar kısık çıktı ki zar zor duyabildim. “Bana eskiden yaptığın şeyi tekrar yapıyorsun sandım.”

Kısık, öfkeli bir küfür savurdum ve onu tekrar göğsüme çektim. Elim omuzlarını okşarken, ona kendimi nasıl doğru ifade edebileceğimi düşünerek birkaç saniye durdum. “Artık o korkak çocuk değilim. Seni bir daha görmezden gelmeyeceğim. Bundan sonra ne olursa olsun önce seninle konuşacağım. Ama işim yüzünden plan yapmanın zor olduğunu bilmelisin.”

“Ne yani?” Gömleğime doğru mırıldandı. “Öylece durup seni mi beklemem gerekiyor?”

“Hayır. Sadece bir dahakine biraz daha sabırlı olmanı istiyorum.” Dudaklarımı başının tepesine bastırdım ve beni anlamasını diledim. “Sonrasında telafi edeceğime söz veriyorum.”

“Nasıl?”

“Nasıl istersen,” dedim ona.

Geriye yaslandı ve beni bir gülümsemeyle ödüllendirdi. Belki gölgeler yüzündendi ama gülümsemesi biraz korkutucu görünüyordu. “Tehlikeli sözler. Artık o utangaç kız değilim.”

“Hangi utangaç kız? Benim hatırladığım kız aletime neler yapmak istediğini en ince ayrıntısına kadar arkalı önlü anlattığı bayağı müstehcen bir not yazmıştı bana.”

“O kız şu anki halime kıyasla uysal sayılır.”

Ona imalı bir bakış attım. “Ne kadar zamandır abonen olduğumu düşünürsek, bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?”

Başını iki yana salladı. “Paylaştığım ve senin istediğin şeylerin çoğu oldukça standart. Ama ben başka şeyler de seviyorum, başka şeyler de istiyorum.”

Bakışlarım onu geçip boş sahneye kaydı. “Bunun gibi şeyler mi?”

“Ve daha fazlası.”

Göz göze geldik. “Koridorda kovalanmak gibi şeyler mi?”

Dudaklarını ısırды ve başıyla onayladı. Kucağımda biraz kıpırdandı ve aletimin pantolonumun bacağına sıkışmak üzere olduğunu fark ettim. En yakınımızdaki izleyicilere gizlice bir bakış atıp elimi Lauren’in altına kaydurdım ve kendimi toparladım. Bakışları hareketimi takip etti ve yüzünde yine atari salonundaki o aç ifade belirdi.

Tekrar eğilip yanağını öptüm, ardından kulakmemesini dişlerimin arasına alana kadar ilerledim. “Ne istersen, ne zaman istersen.”

Yaklaşarak ellerini omuzlarıma koydu. “İstiyorum ki...”

Tavandaki ışıklar kapanarak gösterinin başlamak üzere olduğu haberini verdi.

Lauren hayal kırıklığı dolu bir ses çıkardı ve kucağımdan indi.

Çevremizdeki herkes yerlerine otururken kendimi zaptetmek için çabaladım. Şu anda Lauren’a yapmak istediklerim insan içinde yapılabilecek türden değildi. Ya da belki de öyleydi ama ben başkalarını bu işe dahil etmeyecek kadar bencil piçin tekiydim. Onu sadece kendime istiyor, iç çekişlerini ve inlemelerini başkalarıyla paylaşma düşüncesine katlanamıyordum.

Onu zaten binlerce aboneyle paylaştığım o anda kafama dank etti ama yine de Lauren’ı onlardan uzak tutma ihtiyacı duymuyordum. Belki de ilişkileri iş amaçlı ve internet üzerinden olduğu içindi. Ya da belki de bu, Lauren’in geçim kaynağı olduğu içindi ve ben bile ondan bunu almak isteyecek kadar büyük bir pislik değildim. Ya da...

Hoparlörlerden gelen kısık bir zil sesi düşüncelerimi bölüp daimarlarımnda beklenmedik bir heyecan dalgası yarattı. Evet, Lauren'ın röntgencilik fetişini kesinlikle paylaşıyordum çünkü bunu tekrar yapma düşüncesi –iki kişinin sevişmesini yakından izlemek– beni taş gibi sertleştirmişti.

Morgan ve Steph'in yerine sahneye bornozlar içinde siyahi bir çift çıktı. Lauren eğildi. "Ray ve Ella. Sürprize hazır ol."

Bakışlarım saçları örgülü, ince yapılı adamdan onun elini tutan kadına kaydı. Saçları yoğun bukleler halinde yüzünün etrafına dökülüyordu. Giydiği bornoz biçimli baldırları, çıplak ayakları ve parlak pembeye boyanmış ayak tırnakları dışında vücudunun çoğunu gizliyordu.

Yatağın önünde durdular ve Ray, Ella'yı kendine çekti.

"Selam," dedi ve eğilip alnını onun alınına değdirdi.

"Selam," diye cevapladı Ella.

"Bu gece çok güzelsin."

"Sen de fena sayılmazsın," dedi Ella.

Eh, tatlı bir çift gibi görünüyordardı. Umarım bu sıkıcı ve duygusal bir şeye dönüşmezdi. İzlediğim ilk gösteriden sonra hayal kırıklığı olurdu ve içimde hâlâ çok fazla duygu yüklüyken hiç yumuşak bir şey çekecek havamda değildim.

Lauren hafif bir iç çekti ve ona baktığımda çifti özlem dolu bakışlarla izlediğini gördüm. Şu anda Ray ile Ella'nın ve Morgan ile Steph'in sahip olduğu şeyi isteyen biri gibi görünüyordu. Ciddi bir ilişki istemediğini söylememiş miydi? Yoksa istemediği, benimle ciddi bir ilişki miydi?

Sahneye döndüğümde Ray ve Ella öpüşüyordu. Öpüşmeleri yavaş, nazik ve keşfeder gibiydi. Aceleci değildi. Başkalarının kafalarının arasından izlemek zorunda kaldığımdan ikiliyi görebilmek için biraz yana kaymam gerekti. Her sırada altı sandalye vardı ve sahneye aramızda dört sıra bulunuyordu, bu da performansçılardan çok izleyicileri daha net görebildiğim anlamına geliyordu. Bu dikkat dağıtıcıydı, özellikle de kimse yerinde duramıyor gibi görüldüğü için.

Lakin önümüzdeki iki kadın öpüşmeye başladığında bu durumun cazibesini anlamaya başladım. Tek bir çifti izlemek yerine odadaki herkesi izleme şansımız vardı. İlgimi çeken kişiye odaklanabilirdim ve kimse bunu fark etmezdi.

Bunun en başından beri planı olup olmadığını merak ederek Lauren'a baktım ve onun da hiç utanmadan o kadınlara baktığını gördüm. Gökkuşağı dövmesinden heteroseksüel olmadığını tahmin etmiştim ama şimdi yüzündeki yoğun ifade bunu kesinleştirmişti. Belki endişelenmeli ya da kıskanmalıydım ama tek hissettiğim, onun için uygun olan onca insan arasından zamanını benimle geçirmeyi seçmiş olmasının verdiği böbürlenmeydi. Bu da her şeyin içine sıçmamak konusunda beni daha da kararlı hale getirdi.

Bir ses dikkatimi sahneye çekti. Ray, Ella'nın omuzlarından bornozunu yavaşça sıyrıyor, ortaya çıkan her santimetreyi usulca öperek ilerliyordu. Ona bir şeyler fısıldıyordu ama sesi o kadar alçaktı ki yalnızca Ella duyabiliyordu. Ella buna karşılık parmak uçlarında yükselerek ona uzandı ve bornozu düşürerek onu bütün ihtişamıyla ortaya çıkardı.

Gözlerim kadının üzerinde dolaştı. Sırım gibi, kaslı, uzun boylu bir kadındı ve vücudu benimkinden bile fazla dövmeyle kaplıydı. Omzundan başlayıp kaburgalarına inen kol dövmesi oradan kalçasına doğru kıvrılıyordu. Memeleri küçük ve dikti, meme uçları piercingliydi ve her iki halkayı birbirine bağlayan ince bir zincir bacaklarının arasından geçiyordu ki bu da beni koltuğumda daha dik oturmaya itti. O zincir hangi cehenneme gidiyordu lan? Kadını yönlendirmek için memelerinden –ve amından?– hafifçe çekmek yeterliydi ve bunun düşüncesi bile tuhaf bir şekilde çekici geliyordu.

Ella ellerini uzatıp Ray'in bornozunu üzerinden çıkardı ve seyirciler topluca bir iç çekti. Ray'in tamamen ereksiyon halindeki sikinin alt tarafı, âdeta bir merdiven gibi dizilmiş piercinglerle doluydu.

Lauren'a baktım, yüzümdeki ifadeden dehşete düştüğüm belli olmalıydı çünkü hasiktir, bu çok acıtmış olmalıydı. Lauren'ın yaramaz ifadesi geri gelmişti ve artık *tam olarak* ne izleyeceğimizi merak ediyordum.

"Aşağı," dedi Ray ve uzanıp Ella'yı dizlerinin üzerine çekti. *Zincirle.*

Kendi meme uçlarım bile içime kaçmak ister gibi oldu ama Ella inleyerek yere indi. Tamam, bundan hoşlanıyorsa sorun yoktu. Rıza dışı şeyler benim için kesinlikle kabul edilemezdi.

"Aç," dedi Ray ve Ella bu emirle dudaklarını araladı.

Lauren bana biraz daha yaklaştı, kollarımız birbirine değdi ama ben gözlerimi sahneden ayıramıyordum. Ella öne eğilip ağzını Ray'ın aletinin başına yerleştirmiş, dilini uzunluğunun alt kısmında gezdirdiyordu. Dudaklarını ilk piercingin üzerinden geçirirken demir çubuğu çekiştirdi. Tanrım, bu iyi hissettiriyor muydu ki? Gözlerim Ray'e kaydı. Ella'nın onu ağzına almaya çalışmasını izlerken yüzünde acıdan eser yoktu, sadece zevk okunuyordu.

Lauren'in eli bacağıma yerleşti ve sonunda ona baktım. Siyah elbisesinin dekoltesi o kadar derindi ki her nefes alışında kumaşa baskı yapan memelerini net biçimde görebiliyordum. Bu görüntü dikkatimi dağıtmışken sahnede bir şey olmuş olmalıydı çünkü tırnakları bacağıma biraz battı. Bakışlarımı Lauren'in yüzüne çevirdiğimde Ray ve Ella'yı hayranlıkla izlediğini gördüm; gözleri kocaman açılmış, dudakları aralanmıştı. Sanki o da o kadar büyük bir siki almaya çalıştığını hayal ediyormuş gibiydi. Eh, eğer istiyorsa tek yapması gereken sormaktı.

Yakınımdan gelen bir şaşkınlık sesiyle tekrar sahneye döndüm. Ella birkaç piercingi daha ağzına almıştı, gözlerinden yaşlar süzülüyordu. Eğer sürekli çıkardığı teşvik edici inlemeler ve bir eliyle Ray'ın sikini sıvazlayarak taşaklarını avuçlaması olmasaydı, bu manzara tüylerimi ürpertebilirdi.

"Çok iyi gidiyorsun, bebeğim," dedi Ray, parmakları Ella'nın kıvrık saçlarına gömüldü. "Bir tane daha al."

Ella'nın boğazına bir santim daha sığdırmak için gösterdiği o kahramanca çabayı izlerken, *Lanet olsun*, diye düşündüm. Evet, artık benim için porno işi bitmişti.

Son piercing de ağzına girer girmez Ella biraz geri çekilip nefeslendi; ağzı Ray'in aletinin başıyla, elleri de taşaklarıyla oynamaya devam etti.

Lauren'ın parmakları ölümcül sıkışını gevşetip bacağımdan yukarı kaydı.

Lauren'ın sağındaki çifte baktım ama onlar bize aldırış etmiyorlardı. Kimse etmiyordu. Zaten aklı başında kim şu anda gözünü sahneden ayırırdı ki? Ben hariç tabii, çünkü Lauren'ın eli bacağımda gitgide yukarıya doğru kayıyordu ve ben gözlerimi elinden ayıramıyordum. Gerçekten de insanlarla dolu bir odada aletime dokunacak mıydı? Daha da önemlisi, ben ona izin verecek miydim?

Salonda mırıldanmaların yükselmesiyle başımı kaldırdım ve parlak kırmızı saçlı, kıvrımlı bir vücudu olan çıplak, beyaz bir kadının yan kapıdan girdiğini gördüm. Kadın doğrudan Ella'nın yanına gitti. Ella, Ray'in sikini ağzına sokup çıkarırken piercingleri dişlerine çarparak sesli tıkırtıların yankılanmasına neden oluyordu.

"Bri," diye fısıldadı Lauren.

Cevap veremedim. Bri'nin Ella'nın arkasında dizlerinin üzerine çöküşü, bir elini Ella'nın memesine, diğerini bacaklarının arasına kaydırışı beni çok etkilemişti. Ella geriye uzandı ve Bri'nin yüzünü boynuna çekti, Bri de Ella'nın kulağına kadar onu öpüp emdi. Üçlü seks. Sürpriz, üçlü seksti ve lanet olsun ki bu, ölmeden önce bir kere üçlü yapmak istediğimi kesinleştirmişti.

İnsanlar önümüzde kıpırdanıyor, birbirlerine dokunuyordu. Hareket eden bedenlerinin arasından, Bri'nin Ella'nın zincirini çekmesini ve Ella'nın Ray'in aletinin üzerinde inleyip kıvranmasını izledim. Of, siktir, bunu bu kadar ateşli bulmamalıydım.

Lauren'ın parmakları aletime dokununca şaşkın bir nefes alarak tısladım ve yanımdaki çiftin fark edip fark etmediğine baktım. Adam elini kadının eteğinin altına sokmuştu ama dikkatleri tamamen sahnede idi, ayrıca bu köşedeki gölgeler ve Lauren'ın bana dönük duruşu nedeniyle, baksalar bile bir şey göreceklerini sanmıyordum.

SINIRLAR KALKTIĞINDA

Lauren elini düzleştirip penisimi baştan aşağı okşadı. Sözlerimi bana hatırlatarak, “Ne istersem, ne zaman istersem,” diye fısıldadı kulağıma.

Sözüm sözdü.

Gözlerimiz buluştu ve başımla onayladım. “Ne istersen.”

Pantolonumu açtı ve yabancılarla dolu odada aletimi dışarı çıkardı.

19

Lauren

Beynim son yarım saatte yaşananlara hayret etmekle meşgul olsa bile Junior'ın sert ve sıcak penisinin verdiği hisle neredeyse inleyecektim. Kulübün yarısının önünde beni o öpücükle sahiplenmeden önce ondan tamamen ümidi kesmiştim, başka biriyle devam etmeye hazırdım –ya da en azından kendimi buna ikna etmeye çalışıyordum– ama sonra çıkagelmiş ve kanımı kaynatarak aramızdaki çekimin öyle kolay kolay unutulmayacağını hatırlatmıştı.

Bana yaptığı şey, beynimi altüst edişi ve bedenimin ona verdiği tepki hiç adil değildi. Aklım, *Kötü fikir!* diye bağırırken hormonlarım, *Çekil kenara, kaltak*, diyordu.

Onu buraya değil de üçüncü kattaki yatak odasına götürmek çok cazip gelmişti ama eğer hayatımda kalıcı olma konusunda ciddiye ve ben de onun için kurallarımı bir kez daha esneteceksem, Junior'ın benimle birlikte olmanın benim dünyama adım atmak anlamına geldiğini anlaması gerekiyordu. Baş başa zaman geçirmek harikaydı ama ben bundan daha fazlasını istiyordum, bundan daha fazlasına *ihtiyacım* vardı ve kendimi inkâr etmeyi ya da küçültmeyi reddediyordum. Bu kulüp, hayatımın büyük bir parçasıydı. Fantezi oyunları da öyleydi ve benim onlara katılamayan ya da katılmak istemeyen biriyle yetinmeye niyetim yoktu.

Fazla düşünme, diye uyardım kendimi ve ana odaklanarak bakışlarımı Ray, Ella ve Bri'nin birbirlerini okşayıp emdiği sahneye çevirdim. Junior'ın aleti elimde kaya gibi sertti, sıcak ve ısrarcıydı, izlediklerinden ne kadar hoşlandığını bana açıkça söylüyordu.

Elimi uzunluğu boyunca kaydırdım. Günlerdir, beni atari salonunda reddettiğinden beri ona dokunmayı hayal ediyordum. Yaramaz tarafım o kadar güçlüydü ki hayır denilmesinden hoşlanmazdım. Bu hemen sınırları zorlamak istememe neden olurdu ve Junior başka biri olsaydı çoktan onun damarına basmıştım. Ama benim fantezilerimi keşfetmek için bolca zamanım olmuşken onun fırsatı olmadığı açıktı ve onu hazır olmadan fazla zorlamamanın da bu dünyaya yavaş yavaş alıştırmamanın da benim sorumluluğum olduğunun farkındaydım.

Yaklaşıp boynuna bir öpücük kondurdum ve parmaklarımı gergin sertliğine doladım. "Emin misin?"

Başını eğmiş, bakışları ona dokunduğum yere sabitlemişti. "Emim," dedi ve sanki beni harekete geçirmeye çalışır gibi kalçalarını hafifçe kaldırdı. Her zamanki gibi sabırsızdı.

Ona istediğini verdim ve elimi aleti üzerinde yavaşça gezdirerek her santimini tadını çıkara çıkara okşadım. Dudaklarımın onun kalınlığını nasıl sardığını, bekâretimi alırken ne kadar nazik olmaya çalıştığını hatırladım. Ne kadar acı verici olduğunu. Ta ki acı geçene kadar. Her şey mahvolmadan önce birlikte olduğumuz tek gece oydu ve şimdi nasıl olacağını merak ediyordum. Eğer öncesinde kendimi hazırlarsam, onu içime almak kesinlikle daha kolay olurdu. Hazırlamazsam... Tanrım, çok hoş bir şekilde sert, neredeyse acı verici olurdu ama kim zevki artırmak için ara sıra biraz acı çekmeyi sevmezdi ki?

Sahneye bakarken onunla oynamaya devam ettim. Ray ve Ella her zaman inanılmaz bir gösteri sunardı; bazen tatlı, bazen sert ama her zaman günah kadar ateşli olurdu. Özellikle de Bri onlara katıldığında.

"Yeter," dedi Ray ve Ella'nın dudakları anında geri çekildi. "Yatağa. Hemen."

Bri, Ella'nın zincirini nazikçe çekerek onu ayağa kaldırdı. Junior yanımda kaskatı kesilince gülümsedim ve ona Ella'nın iyi olduğunu, Ray ve Bri'nin onun canını yakmamak için ne kadar güç kullanacaklarını çok iyi bildiklerini söylemek istedim ama dikkatini dağıtmak istemediğim için sustum.

Yatağa önce Ella çıktı, seyircilere dönerek bacaklarını açtı ve klitorisinin başındaki piercingden meme uçlarına kadar uzanan zinciri gösterdi. Onun ardından Bri yatağa çıkarak Ella'nın açık bacaklarının arasına yerleşti ve Ella'nın bacaklarından yukarı doğru öperek ilerlerken Ray de onlara katıldı.

Junior'ı sıktım, bakışlarım kucağına indi ve aletinin ucunda biriken sıvıyı yalama düşüncesiyle ağzım sulandı.

Kalabalıkta inlemeler yükseldi ve sahneye baktığımda Bri'nin yüzünü Ella'nın bacaklarının arasına gömdüğünü gördüm. Ray, Bri'nin arkasına geçerek kalçalarını yukarı çekti ve aletini onun girişine yerleştirdi. İşler *gerçekten* ilginçleşmek üzereydi ama bakışlarım yine Junior'a kaydı. Junior sahneyi izlerken ona oral seks yapma arzusu düşüncelerimi ele geçirmişti.

Yaklaşp onu kökünden başına kadar sıvazladım ve baharatlı kolonyasının kokusunu içime çektim. "Ağzıma alabilir miyim?"

Bana döndü, burnu burnuma değdi ve gözlerimiz buluştu. Bunu istediğini görebiliyordum ama ona baskı yapmadan, kararı kendisinin vermesine müsaade ettim.

"Şimdi yapmak zorunda değiliz," diye fısıldadım. "Sonrasına kadar bekleyebiliriz."

Ray hafifçe inledi ve Junior'ın bakışları sahneye kaydı. Ardından etrafımızdaki kalabalığa, herkesin zevke kapılıp kıvranan bedenlerine baktı. Sonunda yeniden bana döndü ve başını yukarı aşağı salladıktan sonra bacaklarını genişçe açarak bana yer açtı. "Yap."

Hemen koltuğumdan kayarak soğuk ahşap zeminde dizlerimin üzerine çöktüm. Junior kalçalarını öne doğru kaydırды ve ben de aletinin

kökünü kavradım, sonra da dudaklarımla başını sardım. Tuzlu zevk suyunun tadı dilime değince inledim ve dilimi döndürerek onu olabildiğince yaladım.

Başımı biraz aşağı indirip ağızımdaki genişliğini test ettim. Junior o kadar büyüktü ki yavaş gitmem, işimi kolaylaştırmak için onu tükürükle kaplamam gerekiyordu. Aklım Ella'ya gitti ve tüm o piercingler eklendiğinde bunun ne kadar zor olacağını düşündüm. O kadın bunu kusursuz yaptığı için resmen ikundu.

Elimle Junior'ı sıvazlarken onu nasıl emeyeceğimi yeniden öğreniyordum. Onu ne ağızma tamamen sokuyor ne de çok sert sıkıyordum. Bunun yerine, Junior ve seyircilerin tepkilerini takip ederek kendime bir tempo belirledim. Her an kalabalıktan penetrasyonun gerçekleştiğini belirten büyük bir tepki yükselebilirdi ve işte o zaman hızımı artırıyordum.

Ne zaman olacağını anlayabiliyordum çünkü Junior'ın penisi yeni bir arzu dalgasıyla şişti. Bir saniye sonra kalabalığın içinden sesli iç çekişler ve mırıldanmalar duyuldu. *Gösteri zamanı.* Junior'ı daha sıkı kavradım ve hızımı artırdım, yanaklarımı içe çekip onu alabildiğim kadar derine aldım. Elleri kollarımdan yukarı kayarak tüylerimi ürperttikten sonra parmaklarını saçlarıma daldırdı.

Memnuniyet dolu bir ses çıkardım ve eline doğru eğildim, hareketin yarattığı esinti ıslak külotumda serin bir his bıraktı. Daha önceki bağlanma gösterisi beni heyecanlandırmıştı ama kesinlikle şu anki kadar tahrik olmamıştım. Odayı dolduran inlemeleri ve daha ateşli başka sesleri dinlerken ağızımda bir erkeğin sert sıcaklığını hissetmek bambaşka bir şeydi. Sürtünmeye ihtiyaç duyduğumdan, boşta kalan elimi bacaklarımdan arasına kaydırdım ve parmağımın ucuyla kendimi okşamaya başladım. Gözlerimi açık tuttum çünkü yanımdaki çift de kendi eğlencesine dalmıştı ve kadının partnerine mastürbasyon yapmasını göz ucuyla izlemek beni daha da tahrik ediyordu. Bu gidişle Junior'dan önce ben boşalabilirdim.

Junior bana istediği ritmi anlatırcasına parmaklarını sıkıp başımın arkasına bastırdı ve sonra bıraktı. Ben de ona uyum sağladım ve daha derine girebilmesi için çenemi gevşetip boğazımı açtım. İnlemesi bana bundan hoşlandığını söylüyordu. Keşke yukarı bakıp onu görebilseydim, bakışlarını benimle sahne arasında gezdirmesini izlemek isterdim ama aç uygun değildi.

Her geçen dakika kontrolünü kaybediyor, parmakları saçlarıma dolanıyor, kalçalarını daha da güçlü itiyordu. *Evet, ağzımı becer,* diye düşündüm, şehvet içimi kavuruyordu. Dantelli tangamı kenara itip ortaparmağımı içime kaydırdım. Kaslarım hemen kasıldı ve avucumu klitorisime bastırarak her hareketimle orayı ovuşturdum.

Tanrım, harika hissediyordum. İhtiyacım olan *daha fazlası* buydu işte. Sevdığım şey buydu: ben kendimi tatmin ederken etrafımızdakiler tarafından izlenmenin verdiği heyecan, başkalarının kendi zevklerini kovalamasını izlemenin verdiği coşku, sahnedeki üçlünün doruğa yaklaştıkça bütün odayı da beraberlerinde zirveye çıkarmasının verdiği mutlak haz.

“Lo,” dedi Junior saçlarıma yumruklarının arasına alarak.

Sadece bir an için geri çekilip, “Boğazıma boşal,” dedim ve sonra onu alabildiğim kadar derine aldım.

İnledi ve her itişte beni kendine doğru çekmeye başladı. Evet, istediğim buydu; kontrolünün yok oluşunu hissetmek, benim için inşa ettiği temkinli maskenin altında saklanan acımasız adamı görmek. Kendini ehlileştirmekte iyi iş çıkarmış, beni korkutmamak için sert köşelerini yumuşatmıştı ama ara sıra, tıpkı o öpücükle beni susturduğu an gibi, gerçek Junior ortaya çıkıyordu ve benim arzuladığım, beni tatmin etmesine *ihtiyacım* olan adam oydu.

İtişleri hızlandı, aleti iyice sertleşti, elleri beni o kadar sıkı tuttu ki canım yandı. Gözlerim yaşardı. Bu mükemmeldi, *Junior* mükemmeldi, bana istediğim her şeyi ve daha fazlasını veriyordu.

İç duvarlarım parmağımın etrafında seğiriyordu. Orgazmım yakındı ama Junior’ı boşaltmaya o kadar odaklanmıştım ki dikkatimin

dağılmasını istemiyordum. Tek istediğim, ağzımın içine boşaldığını hissetmekti.

Birkaç saniye sonra, neredeyse hiç ses çıkarmadan bana istediğimi verdi. Vücudunun titreyip sarsılmasından her şeyi anladım. Tuzlu sıcaklık dilimin üzerinde infilak etti ve boğazımın arkasına çarptı. Neredeyse boğulacaktım ama hepsini yutmayı başardım ve orgazmı son bulup parmakları gevşeyene kadar ritmimi korudum.

Ne olduğunu anlamadan beni yerden kaldırıp kucığına oturttu. Bir hırıltıyla elini elbisemin altına soktu ve tangamı yırtacak kadar sertçe çekmesiyle bir anda ten tene kaldık.

"Kıpırda," dedi kalçalarımı çekerek.

Ah, siktir.

Dengemi sağlamak için sandalyenin arkasına tutundum ama o beni hâlâ yarı sert penisinin üzerinde kolayca yukarı aşağı hoplattığı için neredeyse hiç çaba sarf etmem gerekmedi. Islaklığım onu kapladı, sıcak ve kaygan bir hale getirdi. Bu şekilde bana sürtünüşü müthiş bir histi. Onu tamamen içime almak çok kolay olurdu ama şu anda, insanların içinde penetrasyonun gerçekleşmesi onun için fazla mı olur bilmiyordum, bu yüzden ipleri onun eline verdim.

Junior eğilip elbisemin üzerinden meme ucumu diliyle yakaladı ve... Ah, Tanrım, o kadar sert boşalacaktım ki.

Oda silinip gitti ve sadece ben, Junior ve aramızda olanlar kaldı. Tırnaklarım sandalyeye gömüldü. Gözlerimin önünde noktalar dans etti. Çok uzun süredir tahrik olmuş bir halde geziyordum ve şimdi vücudum beni bunun için cezalandırıyordu. Beni ihtiyaç duyduğum yerin hemen eşiğinde, tatlı bir işkence içinde tutuyordu.

Sonra Junior meme ucumu ısırdı ve beni uçurumdan aşağı itti. Gözlerimi sımsıkı kapadım, gözkapaklarımın ardında yıldızlar patladı, kadınlığım kasıldı ve kıvranarak, inleyerek paramparça oldum. Kalçalarım ritmini kaybettiğinde Junior kendini bana doğru itti.

Kendime geldiğimde kolu bana dolanmıştı, başım göğsündeydi ve kalbi kulağımın altında düzensiz bir ritimle atıyordu. Yavaş yavaş, etrafımızdaki insanlar doruğa ulaştıkça odadaki enerji de ateş gibi yükseldi, daha yüksek inlemeler ve yakarışlar duyulmaya başladı. Havadaki elektrik elle tutulur cinstendi. Seks kokusu burnumu doldurdu. Sahnenin doruk noktasına ulaşması sarhoş olmak gibiydi ve belki de bunun bir açıklaması vardı, belki de kapalı bir alanda bu kadar çok feromon insanları bu şekilde etkiliyordu. Daha önce de tam anlamıyla seks partisine dönüşen kalabalıkların içinde bulunmuştum ve gösteri bittikten sonra da kapılar uzun süre kilitli kalmıştı.

Dönüp etrafımızdakilere bakmak istesem de bunun için enerjim olduğunu sanmıyordum ve Junior beni sıkıca tuttuğu için zaten hiçbir yere gidemezdim.

Fakat bu uzun sürmeyecekti.

20

Junior

İzleme odasından en son çıkanlardan olduk. Çoğunlukla kendimizi toparlamaya ihtiyacımız olduğu içindi. Anın heyecanına kapılıp gitmek eğlenceliydi elbette, ta ki ışıklar yeniden yanıp ortalığı kirlettiğinizi ve kız arkadaşınızın bir kıyafetini daha mahvettiğinizi fark edene kadar. Koridora çıktığımızda gece sona ermek üzereydi ama ben Lauren'dan ayrılmaya henüz hazır değildim.

Parmaklarımı onunkilere geçirerek, "Bir içki?" diye sordum.

Sırıtarak başını yukarı aşağı salladı. "Evet, iyi gider."

Aşağıda fuaye tıklım tıklımdı ama meraklı gözlerden uzakta, iki rahat deri koltuklu boş bir köşe bulmayı başardık. Lauren kulüpte alkol siparişinin nasıl verildiğini açıkladı ve arkada sakladığı şampanyadan bana ikram etti. Gecemin henüz bitmediğini bildiğim için kahve içmeyi tercih ettim. Velvet'tan ayrıldıktan sonra gitmem gereken yerler vardı ne yazık ki. Son sevkiyatımız sabah üçte limana gelecekti ve orada olmam gerekiyordu.

İçeceklerimiz getirildikten sonra Lauren bana dönerek, "Ee," dedi. "Pişmanlık var mı?"

Başımı iki yana salladım ve kahvemden bir yudum aldım. "Hayır, ben... bundan nefret etmedim."

Böyle demek az kalıyordu aslında ama kalabalık bir odanın ortasında Lauren bana sakso çekerken üçlü seks izlediğim gerçeğini hâlâ sindirmeye çalışıyordum. Bu sapkınca ve ahlaksızcaydı. Hayatımda yaptığım en ateşli şeydi. Daha fazlasını istiyordum ve bu konuda ne hissedeceğimi bilmiyordum.

Bardağımı bir kenara koyarken Lauren'a baktım. Saçları hâlâ biraz dağınıktı ve benden bu kadar uzakta olması hoşuma gitmedi. "Buraya gel."

Daha önce dizlerimin arasına çağırdığımda olduğu gibi itiraz etmeden yerinden kayıp geldi. Aklımdan "itaatkâr" kelimesi geçti ama bu, internette ya da pornoda gördüğüm kadarıyla aşağılayıcı bir kelimeydi. Lauren'ın Me4U profilinde hükmedilmekten hoşlandığına dair bir bilgi yoktu ama belki de aboneleriyle arasına mesafe koymak için gerçek arzularını saklamak istiyordu.

Onu kucağıma çekip yan oturttum ve karıştırdığım saçlarını düzelttim. Kucağımda rahatlayarak şampanyasını yudumladı ve hem sevimli hem de nazlı bir edayla ayaklarını sallamaya başladı. Sanki bu ilgi onun hakkıymış gibi. Belki de öyleydi, belki de onu bu hale getiren ben olduğum için toparlaması da bana düşüyordu.

"Oldu işte," dedim işim bittiğinde ve elimi beline doladım. Diğer elimle kahvemi alıp koltuğa yaslanarak gevşedim, Lauren da benimle birlikte yaslandı ve başını çenemin altına soktu. "Boğazın nasıl?" diye sordum. Ona pek de nazik davranmamıştım.

"Değişir."

"Neye göre?"

"Sana boğazımın ağrıdığını ama buna değdiğini söylersem ne kadar şımaracağına göre."

"Şımarabildiğim kadar çok," dedim.

Göğsüme hafifçe vurdu ve gülmemek için kendimi zor tuttum. Aletim onun canını yakacak kadar büyük olduğu için mutlu olmamalıydım ama yaptıklarımızı ona hatırlatacak bir sızı bırakmasından ne kadar hoşlandığımı inkâr edemezdim.

Parmakları karnımın üzerinden aşağı kaydığında tısladım.

“Ah, Tanrım, özür dilerim,” dedi ve üzerimden kalkmaya yeltendi. “Yarani unuttum.”

Onu kucağıma geri çektim. “İyiym. O tarafa dikkat et yeter.”

Bulunduğumuz girintinin önünden pastel renkli bir siluet geçti, sonra geri döndü. “Aa, selaamm,” dedi Taylor başını uzatarak. “Bakım seansınızı böldüğüm için üzgünüm ama Sylvia on beş dakika sonra bizi görmek istiyor.”

Lauren ona asker selamı verdi. “Orada olacağım.”

Taylor da selama karşılık verip arkasını döndü ve ortadan kayboldu.

Bakım seansı mı? Şu an yaptığımız bu muydu? Bunun BDSM ilişkilerine özgü olduğunu sanıyordum. Oysa bizimkisi daha çok birbirimizi tatmin ettikten sonra birlikte vakit geçirmek gibi geliyordu.

Lauren başını boynumun kıvrımına soktu, ben de kolumu ona daha sıkı sardım. “Sylvia kim?” diye sordum merakla.

“Velvet’in kurucusu ve ana hissedarı,” dedi Lauren. “Ben, ev arkadaşlarım ve birkaç kişi daha hissedarız.”

“Burada olduğunuz her gece toplantı mı yapıyorsunuz?”

Başını iki yana sallayınca saçları çenemin altına sürtündü. “Hayır, günlük işlerin hepsini Sylvia ve partneri Martin hallediyor. Biz daha çok finansal destekçiyiz ve sadece büyük kararlar alınması gerektiğinde çağırılıyoruz.”

“Şu anda öyle bir durum mu var?” diye sordum.

İçini çekti. “Evet. Binanın sahibi kirayı yine artırıyor ve biz de alternatif bir yer bulmak için çabalıyoruz. Ryan, Taylor ve ben tüm boş zamanlarımızı başka binalara bakarak ve bizimle çalışmak isteyen birileri var mı diye yoklayarak geçiriyoruz.”

“Bulabildiniz mi bari?”

“Maalesef hayır. Ya her yer çok pahalı ya da insanlar bizi kiracı olarak kabul etme riskini almak istemiyorlar.”

“Yasaları çiğnemiyorsunuz, değil mi?”

“Her şeyi kurallara uygun yapıyoruz,” dedi Lauren ve bana şehrin imar ve ahlak kanunlarını açıkladı. Konuşmasını bitirdikten sonra, “Bir kere bile ceza ödemek zorunda kalmadık, o kadar dikkatliyiz,” diye ekledi.

İlginç. “Kâr edebiliyor musunuz?”

Derin bir nefes verdi. “Evsahibimiz bu kadar açgözlü olmasa edebilirdik.”

“Sizden ne kadar kira istiyor?” diye sordum kahvemi yudumlarken. Cevabı neredeyse kahveyi püskürtmeme neden olacaktı. “Bu saçmalık.”

“Biliyorum,” dedi. “Ama eninde sonunda ödemek zorunda kalabiliriz.”

“Evsahibiniz kim?” Belki tanıdığım biriydi ve bir şeyler ayarlayabilirdim.

“Patrick McKinney adında ihtiyar bir pislik.” İsim tanıdık gelmedi. “Sanırım kiraya zam yapıp durarak bizi çıkarmaya çalışıyor.”

“Öyle görünüyor.” Kirayı bu kadar yükseltmek için başka bir neden gelmiyordu aklıma. Kârlı bir iş, kârlı bir işti ve halihazırda çok fazla para ödeyen insanları kaybetme riskine girmek finansal açıdan mantıklı değildi. Tabii, sikik bir muhafazakâr olduğun için onları çıkarmak istemiyorsan. Ya da başka bir nedenden dolayı kirayı yükseltmek zorunda kalmadıysan...

Beynimde çarklar dönmeye başladı. Lauren için bu konuyu araştıracaktım. Belki de önemsiz bir şeydi ama bu şehrin sahiplerini ve onları neyin harekete geçirdiğini iyi bilirdim. Burada bir şeyler tutmuyor gibi görünüyordu.

Telefonum çalınca onu cebimden çıkarmak için Lauren’ı hafifçe kıpırdattım.

Ekranda “Baba” ismini görünce neredeyse küfredecektim.

“Evet?” dedim telefonu açarak.

“Şimdi,” dedi.

Hay sikeyim. Kendime birkaç saat ayıramayacak mıydım?

Lauren, muhtemelen iyice gevşemişken bir anda sinirlendiğimi hissederek doğrulmaya başladı. Artık biraz karşı koymanın zamanı geldiğine karar vererek onu tekrar kendime çektim.

“Meşgulüm,” dedim. “Ve yakında limanda olmam gerekiyor. Alec’e hallettir.”

Babam telefonu yüzüme kapadı.

Telefonumu gereğinden fazla bir güçle masaya bıraktım ve kahveden daha sert bir şey sipariş etmediğim için pişman oldum.

“Her şey yolunda mı?” diye sordu Lauren.

Başımı iki yana salladım.

“Gitmen mi gerekiyor?”

“Bakacağız,” dedim. “En azından birkaç dakikam daha var.”

“O mesele...” dedi, çekindiğini hissedebiliyordum, “nasıl gidiyor?”

“Mafyayı mı diyorsun?” diye sordum onunla uğraşmadan edemeyerek. Yine göğsüme hafifçe vurdu. “Daha çok *babanı* diyorum.”

Bir an sessiz kaldım. Seks mesajlaşmalarımız ve ergenlikteki konuşmalarımızdan, muhtemelen aile işine zorla sokulmaktan ne kadar mutsuz olduğumu anlamıştı. Lise yıllarında bile randevularımızı iptal etmek zorunda kaldığım ya da üstüm başım kir içinde, bitkin ve aklımı kaçırmamak için dikkatimi başka yere yönlendirmeye ihtiyaç duyar bir halde geç kaldığım olmuştu. İçimdeki karmaşayı hissetmiş ve sorular sormuştu ama çoğu benim iyi olup olmadığım ile ilgiliydi, yaptıklarım-
dan çok benimle ilgilenmişti.

Kahretsin, onu hak etmiyordum.

“Babamla aramız... gergin,” dedim. “Özellikle de daha fazla sorumluluk gerektiren bir pozisyona zorlandığım için.”

“Ne demek istiyorsun?” diye sordu.

İç çektim. “İtalya’da mafya zeytinyağı piyasasına sızmış durumda. Saf sızma zeytinyağı diye sattıkları şey aslında öyle değil. Diğer birkisil

yağların berbat bir karışımı ve bunu gerçek ürün olarak tanıtip diğer ülkelere ihraç ederek büyük para kırıyorlar. Buraya da biraz getirdik ama bu işe yeni başladığımız için sevkiyatlarımız küçük. Bu gece babam benden operasyonu büyütmemi istedi. Bir imparatorluk kurmak istiyor. Bu girişim, İtalyan mafyasına yurtdışında milyarlar kazandırdı ve o da bu pastadan bir dilim kapmayı umuyor.”

Lauren birden dikleşti. “Az önce *milyarlar* mı dedin?”

Başımla onayladım. “Fırsat bulunca Agro-mafya’yı* bir araştır.”

“Bir saniye, not alayım.” Masadan çantasını almak için öne eğildiğinde elbisesinin önü açıldı ve ben de birkaç saniye dekoltesine baktım.

İşini bitirince telefonunu benimkinin yanına koydu ve yerine yerleşti. “Burada da yurtdışındaki kadar kazançlı mı?”

“Evet,” dedim. “Maalesef babam hâlâ masrafları mümkün olduğunca kısmak istiyor, o nedenle bu işte de elini attığı diğer her şeyde olduğu gibi bir ton yasadışı şey var.”

Lauren hareketsiz kaldı, zihninin hızla çalıştığını neredeyse görebiliyordum. “Yani eğer bu işin başına sen geçersen ve bir şeyler ters giderse bedelini ödeyecek olan sensin, o değil.”

“Aynen öyle,” dedim.

“Tanığa ihtiyacın olursa haber ver. Hâkime yalan söylemekten büyük *zevk duyarım.*”

“Bunu aklımda tutacağım,” dedim ona.

“Gerçekten çok üzgünüm,” dedi ciddileşerek. “Bir ebeveynin çocuğunu böyle bir duruma sokması korkunç ve sana bunu yapmasından nefret ediyorum.”

Göğsümde bir şey sıkışırken ona sıkıca sarıldım. Daha önce kimse bana böyle bir şey söylememişti. “Evet, şey, fırsatım varken bu işin içinden çıkmak istememin bir nedeni daha işte.”

* Tarım-gıda sektöründe üretim, nakliye, dağıtım ve satış aşamalarında faaliyet gösteren mafya örgütleri. (ç.n.)

Başını kaldırıp gözlerime baktı. “Çıkmak mı istiyorsun?”

Gözlerimi ondan ayırmadan başımla onayladım. “Yıllardır bunu düşünüyorum.”

“Peki sonrasında ne yapacaksın?” diye sordu.

“Rahip olmayı düşünüyorum.”

Sırıttı. “Bu sana Babiş diyebileceğim anlamına mı geliyor?”

Az kalsın boğuluyordum. “Peder değil miydi o?”

“Aynısın laciverti.”

Homurdandıktan sonra sorusunu ciddi ciddi düşündüm. “Gerçekten başka ne olursa yapmaya razıyım ama bir iş kurmak isterim. Gerekli deneyimim haydi haydi var. Babamın yancılarıyla yıllarca uğraştıktan sonra normal çalışanları yönetmek çocuk oyuncağı gibi gelir.”

Uzanıp yanağıma bir öpücük kondurdu. “Seninle gerçekten gurur duyuyorum.”

Kalbim bir an tekledi ve başka yere bakmak zorunda kaldım. Bu sözleri Lauren’dan duymak, tahmin edebileceğimden çok daha fazla anlam ifade ediyordu. Onun için daha iyi bir adam olmak, onu gururlandırmaya *devam etmek* istedim ama birdenbire, hayatımda yaptığım affedilmez şeyleri bir gün öğrenirse ne kadar hayal kırıklığına uğrayacağını düşünmekten de kendimi alamadım.

Babası...

Hayır. Bu gece o konuyu düşünme, dedim kendime. Konuyu değiştirmemiz gerekiyordu. Hemen.

“Peki ya sen?” diye sordum.

Başını yeniden omzuma yasladı. “Ne olmuş bana?”

“Sen ne yapmak istiyorsun?” diye sordum ve arkamızdaki kulübü işaret ettim. “Tüm bunlar bittiğinde?”

Sözler ağzımdan çıkar çıkmaz yanlış bir şey söylediğimi anladım çünkü Lauren kaskatı kesildi.

“Ne demek istiyorsun?” diye sordu, ses tonu sıcaklığını yitirmişti. “Tüm bunlar bittiğinde derken?”

Onu sakinleştirmek için elimi sırtına koydum. “Sadece cinsel içerik üretme işinden ayrılmaya karar verdiğinde demek istedim.”

Kollarımdan çekilip doğruldu. Siktir, iyice batırmıştım. “Bu işten ayrılmayı düşünmüyorum.”

“Hani elline geldiğinde falan,” diye açıkladım.

Ayağa kalktı. Kahretsin, sözler ağzımdan niyet ettiğimden tamamen *farklı* çıkıyordu.

“Ellili yaşlarında birçok cinsel içerik üreticisi var,” dedi. “Ve ben de onlardan biri olmayı planlıyorum. Bu, başka bir işi beceremediğim için içine düştüğüm bir şey değil.”

Kahretsin, kesinlikle damarına basmıştım. “Sadece eskiden psikolog olmak ve bir aile kurmak istediğini söylemeye çalışıyordum.”

Sanki ona tokat atmışım gibi geri çekildi. “Psikoloji diplomam *var*. Abonelerimle bağ kurmama çok yardımcı oluyor. Ve seks işçisi olmam, istersem bir aile kuramayacağım anlamına gelmez ama *yapmayacağım* şey, bir erkeğin hayatımı nasıl yaşayacağımı dikte etmesine izin vermek. Beni hamile bırakıp kendisi kimbilir dışarıda neler yaparken onu mutfağında çıplak ayakla makarna pişirerek bekleyemem.”

“Tanrım, hadi ama...”

Lauren’ın gözleri öfkeyle parladı. “Yaptığım işi *seviyorum*, Junior. Abonelerim benim topluluğum.” Fuayeyi işaret ederken sesi yükseldi. “Bu insanlar benim ailem gibi. Onlar tanıdığım en nazik, en kucaklayıcı, en yargılamayan insanlar ve onları terk etmeyi asla düşünmüyorum.”

“Bunu yapman gerekiyor demedim ki,” diye bağırdım, sesim onun-kiyle aynı seviyeye yükselmişti.

Gözleri büyürken bir adım geriledi. Kahretsin, ne yapmıştım ben? Şu *lanet olası* öfkem...

“Artık gitsen iyi olur,” dedi.

Kendimi kontrol etmeye çalışırken göğsüm hızla inip kalkıyordu. “Bu kadar mı yani? Tek bir yanlış şey söyledim diye her şey bitti mi?”

Kollarını göğsünde kavuşturdu ve yüzüme bakmadı.

Siktir, onu kaybediyordum. Bunu *hissedebiliyordum*.

“Özür dilerim, Lauren. Bak, söylediklerimin hiçbirisi ağızımdan doğru çıkmadı ve ben...”

Kulaklarıma sesler geldi. Bağırışlar, itiş kakış sesleri.

Anında fırladım ve bağırarak Lauren’a yerinde kalmasını söyledim. Girişte üç adam içeri girmeye çalışıyordu ve kapıdaki fedailer onları durdurmakta zorlanıyordu. Belli ki güç kullanmak veya durumu daha da kötüleştirmek istemiyorlardı.

Adamlardan biri onları geçip lobiye daldı. İri yapılı, beyaz bir adamdı ve sarhoş olduğu belliydi. “Kim sikişmek ister?!”

Lauren’ın daha önce konuştuğu inek profesör adama yaklaştı. “Hey, burada böyle...”

“Sen değil,” dedi adam ve onu öyle sert itti ki profesör yere savruldu. “Bir kadın istiyorum.”

Bu ani şiddet patlaması ve daha fazlasının geleceğine dair bariz tehdit kalabalığı paniğe sürükledi ve herkes uzaklaştı.

Açılan boşluğa adım attım ve sarhoş adamın karşısına dikildim. “Dışarı. Hemen.”

“Siktir git,” diye çıkıştı.

Kimse onu uyarmadığımı söyleyemezdi.

Adama doğru ilerlerken damarlarım adrenalinle doldu. Babamın manipülasyonları ve Lauren’la yaşadığımız yanlış anlaşılma yüzünden zaten gergindim. İçimde biriken öfkeyi boşaltmak için karşıma iyi bir fırsat çıkmıştı. Bu orospu çocuğu yanlış geceyi seçmişti.

Adam bana yalapşap bir yumruk salladı. Kenara kayarak bileğini yakaladım ve sertçe çekerek dengesini bozdum. Arkasına geçip bileğini bükmek ve dizine bir tekme atarak onu düşürmek çocuk oyuncağı gibiydi. Botumu omurgasına bastırıp kolunu yukarı çektim ve bir *küt* sesiyle omzu yerinden çıktı. Odanın içi acı dolu haykırışıyla doldu. Onu

sırtüstü çevirip eğildim ve hızlıca iki yumruk attım. İkinci yumrukta burnunun parmak eklemlerimin altında kırıldığını hissettim. Kan fışkırdı ve adam sersemlemiş bir halde yere yığıldı.

Her şey on saniyede olup bitmişti.

Gözlerimi adamın kapıdaki arkadaşlarına çevirip dişlerimi gösterek sırtırken nabzım kulaklarımda çınlıyordu. Adamlar akıllıca davranıp ellerini kaldırdılar ve fedailerin onları dışarı çıkarmasına izin verdiler. Bu kadar kolay pes ettikleri için hayal kırıklığına uğramamaya çalıştım.

“Junior.”

Girintiye bir bakış attığımda Lauren’ı, yanında Ryan ve Taylor’la gördüm. Üçü de biraz solgun görünüyordu. Ne vardı yani? Adamın sadece omzu çıkmış ve burnu kırılmıştı. Altı ila sekiz hafta içinde toparlardı. Onu kalıcı olarak sakat bırakmış değildim ya.

“Gitmelisin,” dedi Lauren.

Adamı bırakıp ona döndüm. “Mantıklı ol.”

Taylor yüzünü buruşturup başını iki yana salladı. Harika, yine yanlış bir şey söylemiştim.

“Burada şiddete izin vermiyoruz,” dedi Lauren. “Kuralları çiğnedin. Gitmek zorundasın.”

Hay ben böyle işin... “Herkesi koruduğum için bir istisna yok mu yani?”

Küçük dramamızı izleyen kalabalıktan beni destekleyen mırıltılar yükseldi ama Lauren kararından dönmedi.

“Öyle olsun,” dedim. “Bari telefonumu alayım.”

Lauren’a doğru ilerlediğimde, sanki artık yanına yaklaşmamı istemiyormuş gibi geri çekildi.

Masadan telefonumu aldım ve ona döndüm. “Ne bekliyordun, Lo? Buranın senin için ne kadar önemli olduğunu duyduktan sonra üç sarhoş pisliğin burayı mahvetmesine izin mi verecektim?”

“Bu senin işin değil.”

Öfkem doruğa ulaştı. “Evet, benim işim. On yıldır seni koruyorum ve fedailerinin de pek bir halt beceremediği ortada.”

Gözleri fal taşı gibi açıldı. “Ne dedin sen?”

Siktir. İşte bu yüzden öfkemi her zaman kontrol altında tutuyordum. Serbest bıraktığımda, ağzımdan olmayacak laflar çıkıyor ve tartışmalara neden oluyordu. “Hiç,” dedim sıkıştığım dişlerimin arasından ve yanından geçip kapıya doğru yürüdüm.

“Junior, bir saniye bekle,” dedi ama onu duymazdan geldim ve ves-tiyerden eşyalarımı alıp beni bekleyen geceye çıktım.

21

Lauren

Junior'ın peşinden koştum ve deri ceketini giyip motosiklet kaskını taktığını gördüm. Bacağını motosikletin üzerine attı, siperliğini indirip motoru çalıştırdı ve gecenin karanlığına doğru ok gibi fırladı.

Onun ardından bakakalırken dünyanın yerinden oynadığını hissettim çünkü o ekipmanı ve motosikleti tanıyordum. Sokağımda defalarca görmüştüm. Junior benim mahallemde mi *yaşıyordu*? Bunca zamandır o kadar yakınımda mıydı? Yoksa sadece... beni mi izliyordu?

Ryan ve Taylor yanıma geldi.

“Bir motorcu olduğunu biliyordum,” dedi Taylor. “Barıştıktan sonra belki nazıkçe rica edersen seni motosikletlerin üzerinde becerebilir.”

Zihnimde düşünceler fırlıyor dönerken sessiz kaldım ve arkadaşlarım bana döndü.

“Hey, iyi misin?” diye sordu Ryan.

Başımı iki yana salladım ve eğilip çantamı karıştırarak daha önce bulduğum o madeni paraya benzeyen şeyi çıkardım. “Bunu bir yerde gördünüz mü? Gittiğimiz başka bir kulüpte falan?”

“Yok,” dedi Taylor ona bakarak.

Ryan onu benden aldı ve sokak lambasına doğru çevirerek daha yakından inceledi. “Üzerinde bir yazı var. Sanırım SecPro yazıyor. Casus ekipmanları üreten bir firma değil miydi o?”

Sorun yok. Sorun yok, sorun yok. Paniklemeye gerek yok. Kesinlikle bir takip cihazı falan değildi. Bu, Junior'ın bile aşmayacağı bir sınırdı... Saçmaladığımı fark ederek bu düşünceyi kafamdan attım. Bu kesinlikle Junior'ın yapacağı bir şeydi ve onun yanındayken beynimin mantıklı kısmı uçup gittiğinden cihazı çantama yerleştirmek için bolca fırsatı olmuştu.

Ne demişti? Son on yıldır beni koruduğunu mu? Aklıma Kelly ve Müdür Michaels'la ilgili itirafı, benim için onların peşine düşmesi geldi. Yaptıklarının bunlarla sınırlı kaldığını kim söyleyebilirdi ki?

Kiliseden sonra nonna'nın eve sağ salım vardığımı kontrol etmek beni telaşla aradığı zamanı düşündüm. Onu arayıp kimin lastiklerinin kesildiğini sorsam, ayinden önce beni boklayan o kadınların adlarını mı sayardı? Bir önceki hafta, aylardır bana kibarca siktirip gitmemi söyleyen Meclis Üyesi Blackwell'in aniden benimle görüşmeye karar vermesi de mi Junior'ın işiydi? Ondan önceki hafta, ödemek için gittiğim park cezalarının gizemli bir şekilde kayıtlarda görünmemesi ve ondan önceki hafta...

Hayır. Her şeyin arkasında o olamazdı. Bu delilik olurdu. Junior pek çok şeydi ama deli değildi.

Derken o adamın kolunu neredeyse koparmak üzereyken yüzünde beliren gülümseme gözümün önüne geldi ve belki de biraz deli olabileceğini düşündüm.

"Bu bir takip cihazı," dedi Ryan ve telefonunda açtığı sayfayı bana gösterdi. "Ama bu cihazın halka satışı yasak, bu yüzden senin eline nasıl geçtiğini... Ah."

"Junior mı?" diye sordu Taylor.

Başımı yukarı aşağı salladım.

Arkamızdan öfkeli erkek sesleri yükseldi. Sarhoş adam dışarı çıkarılırken, sakatlanan kolunu göğsünün önünde tutuyor ve yüzünden kan akıyordu. Güvende olmak için içeriye dönme zamanı gelmişti.

İçeri girer girmez doğruca bara yöneldim. "Bana komple bir şişe ver."

Bu gecenin barmeni Scott, tam bir profesyonel gibi gözünü bile kırpmadan bana şişeyi uzattı. Junior'la oturduğumuz köşeye geri döndük ve onun olduğunu çok iyi hatırladığım telefonunun hâlâ masanın üzerinde durduğunu gördüm... Of, hayır. Çantamı açıp kendi telefonumu aradım ama yoktu; yanlışlıkla benimkini alıp gitmişti. Tüylerim diken diken oldu. Bu yanlışlıkla mı olmuştu yoksa beni tekrar görmek için bilerek mi yapmıştı?

"Ne oldu?" diye sordu Taylor. "Yine bir, *Hayır, olamaz* anı yaşıyor gibisin."

Ev arkadaşlarıma telefonların karıştığını söyledim.

"Al," dedi Ryan. Bana kendi telefonunu uzattı, numaramı çoktan açmıştı. "Benden kendini arayıp telefonunu geri getirmesini iste."

Telefonu alıp arama tuşuna bastım.

O kadar uzun çaldı ki açmayacak sandım. Sonunda cevap verdiğinde, arka planda hâlâ motosikletini sürmekte olduğunu duydum. "Siktir, telefonun bende."

"Evet, fark ettim. Geri alabilir miyim?"

"Olmaz. Çoktan şehrin diğer ucuna geçtim ve yapmam gereken işler var. Yarın kiliseye getiririm. Ne yaparsan yap ama biri beni ararsa sakın açma." Sonra telefonu yüzüme kapadı.

Titreyen parmaklarımla Ryan'ın telefonunu ona geri verdim. *Bana* kızma cüretini nereden buluyordu acaba? Onu takip eden ben değilim. Onun adına insanlara zarar vermemiş ya da Tanrı bilir neler yapmamıştım. Ve kesinlikle *yaptığı* işi de aşağılamamıştım.

Şampanyanın mantarını çevirerek açtım. Sonra boş bardağımı doldurup yarısını tek yudumda içtim, köpükler boğazımı yaktı.

"Ee," dedi Taylor saçının bir tutamını parmağına dolayarak. "Nasil gidiyor bakalım?"

Hiç eğlenmeyerek güldüm ve içkimden bir yudum daha aldım.

Ertesi sabah hâlâ nasıl hissedeceğimi bilmiyordum. Hafif bir akşamdan kalmalığın dışında tabii. Önceki gece, ateşliyen görülen tuhaf bir rüya gibi gibiydi. Ve Junior'la ettiğimiz kavga... Uff.

Daha önceki partnerlerim işimi sorun etmediklerini söylemiş, sonra da kontrolcü davranmaya başlamışlardı. Gönderdiğim her seks mesajını onaylamak ya da sayfamdaki aktifliğimi sınırlamak istemişlerdi. Hatta biri, onunla çıkmaya devam etmek istiyorsam işimi tamamen bırakmam gerektiğini söyleyecek kadar ileri gitmişti. İlişkimizi hemen bitirmiş ve bulabildiğim her haber bültenine onu kaydettirerek gelen kutusunu tam bir spam cehennemine çevirmiştim. Canın cehenneme, *Marcus*.

Tartışmanın hararetiyle Junior'ın da onlar gibi olduğundan, işimi uzun vadede sürdürecektik kadar değerli veya geçerli görmediğinden endişelenmiştim. Sonra benim aile kurmak istediğimden bahsetmişti ve düşünebildiğim tek şey kendi anne-babamla aramızdaki paralellikler olmuştu. Evlenmeden önce annem iyi bir işi olan ve kendi ayaklarının üzerinde duran bir kadınmış. Ardından mafya için çalışan babam hayatına girip onu hamile bırakmış ve onu işini bırakıp ev hanımı olmaya ikna etmiş çünkü onun kadını çalışmamalıymış (istese de istemese de). Kontrolcülüğü bununla da kalmamış, zamanla psikolojik şiddete dönüşmüş ve annemi o kadar yıpratmış ki Nonna Bianchi kendi kızını artık tanıyamaz olmuş. Sonra bir gün annem sonunda dayanamayarak pılsını pırtısını toplamış ve Kristen'la beni geride bırakarak çekip gitmişti. Babam o gece geç saatte eve geldiğinde bizi kir içinde ve karnımız aç halde bulmuştu.

O kadar küçüktüm ki anneme dair çok az anım vardı ve hepsi de yüksek ses duyunca irkilen, nadiren gülümseyen, gözlerinde hâlâ kâbuslarımda gördüğüm o ürkütücü donukluk olan bitkin bir kadına aitti.

Kimsenin bana bunu yapmasına *asla* izin vermeyecektim. Bu benim en büyük korkularımdan biriydi ve dün gece Junior, bir gün işimi bırakacağını ve iyi bir İtalyan kadını gibi bir aile kurup onlara bakacağını ima etmeye başladığında bu korku bütün çirkinliğiyle baş göstermişti.

Takip cihazını bulduğumda korkum daha da artmıştı. Junior beni takip ediyorsa, sınır tanımadığı çok açıktı. Takip etmek aşırı kontrolcü olduğunu gösterirdi. Her zaman nerede olduğumu bilme, her zaman bana ulaşabilme ihtiyacı... Bu kabul edilebilir değildi. Kendimi kafese kapatılmış bir hayvan gibi hissederdim.

Ve bir de çıkan kavga vardı. Hiç tereddüt etmeden, sanki şiddet onun için çok normal bir şeymiş de düşünmesine bile gerek yokmuş gibi çok hızlı hareket etmişti. Ve bütün o süre boyunca gülümsemesi... Yüzündeki ifadeyi hatırlayınca titredim.

Kahretsin, bu beni tahrik etmemeliydi. Ama tahrik olduğumu inkâr edemezdim. Sırf o anı düşünmek bile iç çamaşırımın hafifçe ıslanmasına yetmişti.

Başımı iki yana sallayarak kendime şiddet eğilimli birini istemediğimi hatırlattım. Toksik bir partner istemiyordum. Hayat, denkleme sorunlu bir adam eklemekten de yeterince karmaşıktı.

Öte yandan, benimle cinselliğini keşfetmeye istekli birini *istiyordum*, hayattan ne arzuladığını açık açık söyleyen birini *istiyordum* ve en çok da hata yaptığında hemen özür dileyip telafi eden birini *istiyordum*. Bu özellikler derinliği, benimkine benzer bir dürüstlüğü, merakı ve öz farkındalığı olan biri anlamına geliyordu. Azimli biri.

Bunlar bir partnerde hiç şüphesiz aradığım özelliklerdi.

Bu da beni şu soruyla baş başa bırakıyordu: Junior'ın hangi hali *gerçektir*? Bir ilişkide hangisi olurdu?

Kafam tam anlamıyla allak bullaktı ama kesin olan bir şey varsa, o da telefonumu geri almam gerektiği idi. Bu yüzden Ryan'ın telefonundan nonna'yı aradım ve ayinde ona katılacağımı söyledim. Kilisenin birkaç sokak ötesindeki binasının önünde buluştuk, her zamankinden biraz erkendi çünkü fırına uğramak istiyordu.

Sırada beklerken, "Kilise'de yaptıkları o domuz pisliğini içmek zorunda kalmadan önce düzgün bir kahve istiyorum," dedi.

Önümüzde bekleyen kadın kocaman gözlerle bize döndü.

Nonna meydan okuyan bakışlarla karşılık verdi. “Ne var? Herkesin düşündüğünden farklı bir şey demedim.”

Kadın şok olmuş bir ifadeyle önüne döndü.

Büyükanneme yaklaştım ve sesimi alçalttım. “Onu tanıyor musun?”

Nonna başını iki yana sallarken bana sinsi bir gülümsemeyle baktı. Beş yıl önce nonno öldüğünden beri hiçbir şeyi umursamaz olmuştu ve artık hayatını başkalarını şok edip rahatsız hissettirerek geçiriyordu. *Yaşına başına aldirmeden yaşa* onun hayat felsefesi idi. Ben de yaşlanınca onun gibi olmak istiyordum.

Kahvelerimizi alıp dükkânın köşesindeki küçük bir masaya oturduktan sonra, “Seninle bir şey konuşmam lazım,” dedi.

“Ne oldu?” diye sordum.

Elini uzatıp bileğimi tuttu. “Baban kayıp.”

Yerimde donakaldım. Her şey böyle mi başlıyordu? Bir unutkanlıkla? Bir yıl sonra Kristen ve ben onu bir bakım evine yerleştirmek zorunda mı kalacaktık? “Şey... Biliyorum, nonna.”

“Bana öyle bakma,” diye azarladı. “Aklımı yitirmedim.” Eğilip sesini alçalttı. “*Gerçekten* kayıp, Lauren.”

Kaşlarımı çattım. “Nasıl yani?”

“Meğer bir sevgilisi varmış.” Gözlerini devirirken beni bıraktı. “O puştun bir kadını daha kendine katlanmaya ikna edebildiğine inanabiliyor musun?”

. Yakınlardan şaşkın bir ses geldi. Seksen yaşındaki bir kadının böyle küfür ettiğini her gün duyamazdınız ama ben hiç şaşırmadım. Bu tür laflar nonna için olağandı.

“Zavallı kadın,” deyip kahvemden temkinli bir yudum aldım.

Nonna başını yukarı aşağı salladı. “Evet, panik içinde şarküteriye gitmiş ve Kristen’a Tommy’nin haftalardır eve gelmediğini söylemiş. Kristen da polise gidip kayıp ihbarında bulunmuş. Polis birkaç gün

araştırmış ve şerefsiz babanın kaybolduğundan beri ne cep telefonunu ne de kredi kartlarını kullandığı ortaya çıkmış.”

Gözlerimi kırıştırdım. “Bekle, yani *gerçekten* kayıp mı?”

Nonna başıyla onaylayarak arkasına yaslandı.

“Kristen neden bana bundan bahsetmedi?” diye sordum, kafam karışmış ve biraz da kırılmıştım.

Nonna umursamaz bir tavırla elini salladı. “Ablanı bilirsin, seni her zaman Tommy’nin saçmalıklarından korumak ister.”

Kristen hiç de öyle bir şey *yapmamıştı* ama nonna’nın bu yalana inanarak içini rahatlatmasına izin verdim. Kristen her şeyi bilen kişi olmayı severdi, bilgileri parça parça verip insanları soru sormaya zorlar ve geri kalanını yavaş yavaş açıklardı. Peki bana gelince? Çoğu zaman cevap bile vermezdi; sırf bildikleriyle bana üstünlük kurmayı, benim de sinirden kudurmamı izlemeyi sevdiği için. Görünüş olarak anneme benziyor olabilirdi ama karakterini çoğunlukla babamızdan almıştı.

“Polisler başka ne dedi?” diye sordum.

Nonna omuz silkti. “Sadece araştırdıklarını söylediler. Bana sorarsan, arkadaşım Barb haklı; o bencil herifin muhtemelen Batı’da bir yerde ikinci bir ailesi var ve onları ziyarete gitti. Bu, onun önceki kayboluşlarını da açıklar.”

Başımı yukarı aşağı salladım. Bu ihtimal daha önce de aklıma gelmişti. Ama telefonunu ve kredi kartlarını kullanmaması...

“Her neyse,” dedi Nonna, “bunu başkalarından değil de benden duy istedim. Kilisedekilerin nasıl dedikodu yaptığını bilirsin.”

“Biliyorum ve teşekkür ederim.” Ablam yakında benden epey laf işitecekti. Babamın sevgilisi ortaya çıktığı anda bana haber vermeliydi, bunu haftalar sonra öğrenmemeliydim.

Nonna kahvesinden bir yudum aldı, fincanı masaya koyarken bakışları keskinleşti. “Ee, söyle bakalım, bu aralar kiminle yatıyorsun?”

“Şuna bak,” dedim bileğimdeki olmayan saate bakarak. “Kalksak iyi olacak yoksa geç kalacağız.”

Nonna sırtıttı. “Sus bakayım, bolca vaktimiz var.”

“Büyükanneme seks hayatımdan *bahsetmeyeceğim*.” Bu benim için bile fazlaydı.

“Aman iyi,” dedi. “Bari bolca seks yapıyor musun onu söyle. Büyük-babanı her şeyden çok sevdim ama hayattaki en büyük pişmanlığım, onunla tanışmadan önce önüme gelenle yatmamış olmam.”

Yakınlarda biri öksürdüğünde konuyu değiştirme zamanının geldiğine karar verdim. Dün gecedен beri aklımı kurcalayan bir sorunun cevabını almak istiyordum. “Milletin lastiklerine ne olduğunu öğrendin mi?”

Nonna bir an bana konuyu değiştirmeme izin vermeyecekmiş gibi baktı ama sonunda başını iki yana salladı. “Hayır. Biri, otoparkı gören kameranın kablosunu kesmiş.”

Umursamaz görünmeye çalışarak, “Kimlerin arabaları hedef alınmış?” diye sordum.

Kaşlarını çattı. “Sanırım sadece Maria’nın, Angelina’nın ve Nina’nın.”

Tam da o sabah arkamızda oturup fısır fısır konuşan üç kadının. Lanet olası Junior. Kesinlikle o yapmıştı, değil mi?

Nonna’nın yüzü ciddileşti. “Ne diyordum...”

Ah, hayır.

“Umarım hayatın tadını çıkarıyorsundur.” Gözleri kapandı ve yüzünde kederli bir ifade belirdi. “Tek bir penis. Elli yıl boyunca, Lauren.” Gözlerini açıp bana baktı. “Benim hatalarımdan ders al. Hâlâ zamanın varken sürtüğün teki ol.”

22

Lauren

Nonna ve arkadaşları çok şükür hastalıklarından bahsetmeyi bırakmışlar ve şimdi de ben daha doğmadan önce yaşanmış büyük bir drama ilgili derin bir tartışmaya dalmışlardı. Yarım kulak dinlerken parmaklarımı beklentiyle masaya vurmamaya çalışıyordum. Kahve faslının ortasındaydık ve Junior hâlâ ortalarda yoktu. Şerefsiz. Ona kızgındım ve buradan bir an önce çıkıp telefonumu geri almak, ablamı arayarak neden bu kadar kontrolcü bir kaltak gibi davranma ihtiyacı duyduğunu sormak istiyordum.

Eğer Junior beni bilerek ekiyorsa Tanrı şahidim olsun ki...

Bir yerden tanıdık olmayan bir zil sesi yükseldi ve düşüncelerimi böldü. Aşağı baktım ve sesin çantamdan geldiğini fark ettim. Harika, biri onu arıyordu. Neredeyse telefonu açıp onun nerede olduğunu biliyorlar mı diye soracaktım ama kim ararsa açmamamı söylerken ses tonu ciddi bir tehditle doluydu, sanki sözünü dinlemezsem kötü bir şey olabilirmiş gibi. Ve yaramazlık eğilimim güvenliğimi tehlikeye atacak kadar baskın değildi.

Telefonu sessize almayı planlayarak çantamdan çıkardım ama arayan ekranında kendi numaramı gördüm. Donakaldım. Telefonumun kilidini nasıl açmıştı?

"Kusura bakmayın," dedim etrafımdaki hanımlara. "Buna cevap vermem gerekiyor."

Ayağa kalktığımda nonna'nın keskin bakışları üzerime dikildi ve ifademden bir şeyler çıkarmadan önce arkamı döndüm.

"Neredesin?" diyerek cevapladım.

"Buradayım," dedi Junior, sesi alçaktı. "Gel beni bul."

Ve telefonu yüzüme kapadı. Yine.

Telefonu sıkarak kulağımdan çektim. Cihazı pahalı bir frizbi gibi fırlatmamı engelleyen tek şey etraftaki kalabalıktı. Adam beni bir buçuk saat bekletme cüretinde bulunmuştu, üstüne de buluşmak için bütün çabayı *benim* göstermemi mi istiyordu? Hadi oradan. Ona gelen kutusunu spam ile doldurmaktan çok daha kötüsünü yapacaktım.

Derin bir nefes alıp kabul salonundan çıktım ve onu geçen gördüğüm koridora doğru yürüdüm. Orada değildi. Ne olur ne olmaz, belki tam takipçi sapık moduna geçmiştir diye kadınlar tuvaletine baktım ama hiçbir iz yoktu. Geri çıkıp erkekler tuvaletine doğru bir bakış attım. Hayır. Telefonumu geri alma isteği bile beni oraya sokacak kadar güçlü değildi. Bendeki bu şansla, yaşlı bir adamın sarkık vücudunu görür ve gözlerimi oymak zorunda kalırdım.

Koridordan çıkıp kilisenin içine geçtim. Boş görünüyordu.

"Bu komik değil," dedim. Sıraların arasına bakarak girişe doğru ilerlerken Junior'ın boktan bir sürpriz kutudan çıkar gibi önüme fırlamasını umuyordum.

Günah çıkarma kabinlerinin önünden geçiyordum ki kapılardan biri açıldı ve içeri çekildim. Çılgık atamadan bir el ağzımı kapadı. Kapı tekrar kapanırken içeriye Junior'ın yüzünü görebilecek kadar ışık girdi.

"Bırak beni!" dedim, elinin altında sesim boğuk çıktı.

Junior kapalı alanda şeytani bir sesle kıkırdadı.

Ayağına basmaya çalıştım ama topuğum kaya gibi sert bir şeye çarptı ve neredeyse bileğimi burkuyordum. Çelik burunlu bot mu giyiyordu?

Kolunu belime dolayıp beni göğsüne çekti ve ağzını başımın yanına bastırdı. "Özledin mi beni?"

“Hayır,” dedim ama avucu yine sesimi boğdu. Koluna vurarak onu itmeye çalıştım ama belimdeki baskı çelik bir mengene gibiydi.

“Öfkeme hâkim olamadığım için özür dilerim,” dedi.

Biraz paniklemeğe başlayarak kurtulmaya çalıştım. Vücudundan yayılan sıcaklığı hissedebiliyor, baş döndürücü parfümünün kokusunu alabiliyordum. Günah çıkarma kabininin karanlığı, izleme odasındaki gölgeli köşemize çok benziyordu ve zihnim, dün gece orada yaptıklarımızın anılarıyla bana işkence etmeye başlamıştı bile.

“Sorularım o şekilde çıktığı için de özür dilerim,” dedi beni kolayca zaptederken. “Mesleğinin geçerli bir iş olduğunu düşünüyorum ve aksini ima etmek istemedim. Seni asla ama *asla* hapsetmeye çalışmam, Lauren. Söylediğim hiçbir şeye inanmasan bile buna inan.”

Sözleri içime işlerken kalbim kulaklarımda güm güm atıyordu. Kahretsin. Sesi samimi geliyordu. Ve hapsolmanın nasıl bir his olduğunu anlayacak biri varsa o da Junior’dı. Dün gece babasının onun için kurduğu planları anlatırken gözlerinde gördüğüm o kapana kısılmış bakış bunu fazlasıyla açık etmişti.

“Ama o sarhoş adamı yere serdiğim için üzgün *değilim*,” diye homurdandı. “Ben müdahale etmeseydim birine zarar verebilir ya da kadınlardan birine saldırabilirdi.”

Dürüst olmak gerekirse, ben de bunu yaptığına üzülmemiştim ama ağzım kapalıyken bunu söylemenin yolu yoktu.

Normal yetişkinler gibi konuşabilelim diye onu ısırmaya hazırlanıyordum ki elini yavaşça çekti.

“Ben de özür dilerim,” dedim ve bunu içtenlikle söylüyordum. İnsanlar bana nasıl davranırsa davransın, sinirlenip onlara patlamaktan hoşlanmıyordum.

Belimi daha sıkı kavradı. “Dileme. İşin konusunda hassas olduğun için kimse seni suçlayamaz, özellikle de ben. İşinin senin için ne kadar önemli olduğunu biliyorum.”

Off. Böyle şeyler söylerken ona nasıl karşı koyabilirdim ki? Ah, doğru, dün gece öğrendiğim *diğer* şey vardı.

“Ne zamandır beni takip ediyorsun?” diye sordum.

Gerildi. “Ne demek istiyorsun?”

“Çantama koyduğun takip cihazını buldum,” dedim. “Ve son on yıldır beni koruduğunu söylerken *tam olarak* ne kastettiğini açıklamana ihtiyacım var.”

Alnını omzuma dayadı. “Açıklayacağım. Söz veriyorum. Sadece... burada değil.”

“Ama yakında,” dedim. “Bana her şeyi anlatacaksın.”

O kadar uzun süre sessiz kaldı ki cevap vermeyeceğini sandım. Tutuşundan kurtulup buradan çıkmak için cesaretimi topluyordum ki, “Sana her şeyi anlatacağım,” dedi.

“Artık yalan yok,” dedim.

Omzumu öptü. “Artık yalan yok.”

Bir gıcırtı, içeri birilerinin girdiğini haber verdi.

Kahretsın.

Junior tekrar ağzını kapadı. “Bağırma.”

Hiç öyle bir niyetim yoktu. Bu insanlar zaten yeterince yargılayıcıydı; bizi kilisenin en kutsal bölümlerinden birinde, böylesi uygunsuz bir durumda yakalamalarına hiç gerek yoktu.

Sesleri mermer zeminin üzerinde yankılandı. Rahibin alçak, melodik sesini tanıdım. Başka bir adam konuştu, sonra bir başkası. Beyzbol mu konuşuyorlardı?

Kulak kabartarak içeride kaç kişi olduğunu anlamaya çalıştım. Lanet mermerler hiç yardımcı olmuyor, seslerin her yönden geliyormuş gibi yankılanmasına neden oluyordu. Günah çıkarma kabininin hemen dışında biri mi vardı? Yakalanacak mıydık?

Junior, adamların saklandığımız yere yakın olmalarına hiç aldırmıyormuş gibi burnunu yanağıma sürttü. Tıraşsız yüzü tenimi çiziyordu.

Nefesi boynumda sıcak bir dalga gibi yayıldı ve bir anda, vücudunun her sert santimini bana bastırıldığını fark ettim. Uyluklarının benimkileri çevreleyişini, iri bedeninden yayılan sıcaklığı. Kolu belimden yukarı kayarken ceketi hışırdadı. Deri ve parfüm kokusu kabinde kalan hafif rütsü kokusuna karışmıştı. Ağzımdaki el gevşeyip aşağı kaydı, çenemi kavrayarak başımı yana eğdi ve boynumu ortaya çıkardı.

Eyvah...

İtaatkâr bedenim bana anında ihanet etti ve kollarında gevşeyip kendimi bırakmak istedim. Kontrolü bir başkasına bırakmanın getirdiği o huzurlu gevşeme beynimi bulandırmaya başlamıştı. Takip cihazı ve on yıl boyunca izlenmiş olma ihtimalim konusunda öfkeli miydim? Dibine kadar. Ama dünyadaki hiçbir haklı öfke, Junior'ı hâlâ *istediğim* gerçeğini gizleyemiyordu. Vücudum, bu adi herif onun sahibiymiş gibi neredeyse iradem dışında ona tepki veriyordu.

Damarlarımda dolanmaya başlayan adrenalin de hiç yardımcı olmuyordu. Herkesin beni yakalayabileceği halka açık yerlerde, hızlı ve edepsiz kaçamaklar yapmaya *hep* bir zaafım olmuştu. Tek bir ses, tek bir iç çekiş ya da tek bir inleme bizi ele vermeye yeterdi ve *bir kilisede* bu halde yakalanma ihtimalinin yarattığı yasaklı heyecan, damarlarımda arzunun hızla akmasına neden oluyordu.

Junior ona verdiğim tepkiyi hissederek elini boğazıma indirdi ve memnuniyet dolu, erkeksi bir ses çıkardı. Dudaklarını çeneme sürttü ve sonra aşağı doğru öpücükler kondurmaya başladı. Kolunu itmeyi bırakıp onu kendime çekmeye koyuldum. Kıcımlı ona sürtüyor, sertliğini bacaklarımda hissediyordum.

Ne halt ediyordum ben böyle?

Muhtemelen büyük bir hata yapıyordum ama yemin ederim kendimi durduramıyordum. Kabinin dışında sohbete daha fazla ses katıldı ve şehrimizin beyzbol takımına yeni gelen antrenörün bir sonraki şampiyonluğu getirip getirmeyeceği üzerine hararetli bir tartışma başladı.

Daha önce bir grup yaşlı adamın spor muhabbetini dinlerken hiç bu kadar tahrik olmamıştım.

Junior da bunu hissetmiş olmalıydı çünkü eli belimden eteğimin ucuna kaydı. Hemen bacaklarımı açarak ona vücudumla evet dedim ve sunduğu her şeye hazır olduğumu söyledim.

Eteğimin arkasını tek hamlede yukarı kaldırıp kumaşı ikimizin arasına sıkıştırdı, ardından eli pantolonuna indi. Fermuarının açılma sesi kabinde fazla yüksek çıktı ve ikimiz de donup kaldık, bir dakika boyunca nefesimizi tutarak kulak kesildik ama dışarıdaki konuşma sanki hiçbir şey duymamışlar gibi sürüp gitti. Yavaşça Junior'ın eli aramıza girdi. Penisinin ucunun ıslak iç çamaşırımın üzerinden kadınlığımı bastırdığını hissettim ve inlememek için dişlerimi sıkmak zorunda kaldım.

Sanki bunu fark etmiş gibi uyarı olarak boğazımı daha sıkı kavradı. Başımı onaylarcasına salladım, kollarında kıvrılırken o kadar tahrik olmuşum ki bana dokunmazsa ölecekmişim gibi hissediyordum. Junior sabırsızlık ve şehvet karışımı başka bir alçak ses çıkardı ve kasıklarını bana bastırdı. Hayır, bu yeterli değildi.

“Daha fazla,” diye yalvardım, sesim o kadar kısık çıkmıştı ki ben bile kendimi zar zor duyabildim.

İç çamaşırımın yan tarafından yırttı ve sonra aletin başını girişime dayadı. Boynumdaki bileğini iki elimle kavrayıp canım pahasına ona tutunurken içime girmesini delicesine istiyordum.

Bizi bu halde, kilisede düzüşürken yakalayabilirlerdi.

Bu içimdeki arzuyu arşa çıkardı. O kadar tahrik olmuşum ki Junior'ın penisinin başını ıslaklığımınla kapladığımı hissedebiliyordum.

Dudakları kulağımı hemen yanında olmasına rağmen zar zor duyulabilecek bir inleme kaçtı ağzından. “Kıpırdama,” diye fısıldadı.

Arzudan titreyerek ona tutunurken hareketsiz kaldım. Biraz içime girdi ve... *Aman Tanrım*, beni esnetişi o kadar zevkliydi ki hareketsiz kalmak imkânsız görünüyordu. Daha fazlasını, *tamamını* istiyordum.

Aletin dişlerimin arkasına çarptığını hissedecek kadar derine girmesini istiyordum.

Ama bana bunu vermedi. Bunun yerine kendini olduğu yerde tuttu. İkimiz de sessiz kalmaya çalışarak burnumuzdan nefes alıyorduk. Bir titreme vücudunu sarstı ve onun da benim kadar yakın olduğunu anladım. Kendini zar zor zaptediyor ve içime sertçe gömülüp de bizi ele vermemeye çalışıyordu.

Diğer eli kalçamın kenarından kaydı ve bacaklarımın arasına girdi. Parmak uçlarının ilk dokunuşuyla gözlerim kocaman açıldı. Dolu bir kilise salonunun yan tarafındaki bir günah çıkarma kabinindeydim, hemen dışında bir grup insan vardı ve bir adamın aletin başı içimdeyken eli de klitorisimi okşuyordu. Bu, hayatımın en sarsıcı dini deneyimiydi. Tanrı'ya hiç bu kadar yakın hissetmemiştim. Belki bu günahkâr bir düşünceydi ama öyleyse bile seve seve kâfir unvanını kabul ederdim çünkü hiçbir şey beni bunu yaptığımı pişman edemezdi. Bu adamın son on yıldır her gün beni takip ettiğini öğrensem bile. Tanrı affetsin ama onun bunu yapmış olabileceğine dair duyduğum hafif korku arzumu daha da artırıyor ve kalbimin bir an durup sonra deli gibi çarpmasına neden olan tehlikeli bir heyecan katıyordu.

Parmakları klitorisimin üzerinde tekrar tekrar daireler çizerken daha derine girmesini bekledim ama Junior içimde tamamen hareketsiz kaldı ve sinir bozucu bir şekilde çok küçük bir kısmı içimdeydi. Emrine uyarak kımıldamamaya çalışırken bir yandan da penisinin etrafında kasılarak onu hareket etmeye zorladım. Reddedilmenin verdiği gerginlik, yakalanma tehdidi ve parmaklarının beni en sevdiği enstrümanmışım gibi çalması birleşince hızla zirveye tırmanmaya başladım.

İç duvarlarım daha fazlasını isteyerek kasılıyordu. Hayatımda hiç bu kadar vajinamın sadece girişinin farkında olmamıştım. Birbirimize dokunduğumuz yerde her sinir ucunun alev aldığını, Junior'ın aletin başının tüm hatlarıyla beni nasıl genişlettiğini hissettiğime yemin edebilirdim.

Hareket et, diye yalvarmak istiyordum ona ama ağzımı açarsam inleyeceğime emindim.

Bacaklarım titredi, dizlerim çözülmek üzereydi.

Junior'ın eli boğazımı sıktı ve sessiz emrini anladım: *Sakin düşeyim deme*.

Parmakları klitorisimde hızlandı ve bu sefer küçük bir inlemeyi engelleyemedim. Dudakları kulağımın altında aralandı. Dişlerinin keskin uyarısı bana susmam gerektiğini söylüyordu. Of, hayır. Boşalacaktım. Burada. Kocaman bir kilisenin arkasında ve fısıltıdan birazcık bile yüksek bir ses çıkarırsam mermerde yankılanıp bizi ele verebilirdi.

Junior'ın emrine uyup uyamayacağımı bilmiyordum. Daha önce hiç tamamen sessiz kalmak zorunda kalmamıştım. Ama yavaşlamak için çok geçti, kendimi geldiğim sınırdan döndürmek için çok geçti çünkü korkum zevkimi artırıyordu ve içimde devasa bir orgazmın kopardığını hissedebiliyordum.

Siktir, bu resmen işkence olacaktı.

Karnımın alt kısmında bir sıcaklık patlayıverdi. Kaslarım Junior'ın aletini sıktı ve öylece tuttu. Gözlerimi sıkıca kapadım, sessiz kalmak için hayatımda hiç etmediğim kadar dua ettim. Omurgamın tepesinden ayak parmaklarımın ucuna kadar bütün vücudum titremeye başladı. Sadece Junior'ın boynumdaki eli beni ayakta tutuyordu.

Titreyip sarsılırken bacaklarımı birbirine sıkıca bastırdım. Bütün varlığım bacaklarımın arasındaki sinir demetine doğru çekiliyor, sonra tekrar dışarıya doğru patlayarak içimi parçalıyordu. Zevk, coşku ve neşe vücudumdaki her bir hücreyi ateşe verirken yıllardır olmadığı kadar sertçe boşaldım. Nefesimi tutmuştum çünkü bağtırmamak için başka ne yapabileceğimi bilemiyordum.

Junior geri çekilerek içimden çıktı ve orgazmı benimkine yetişirken sıcak sıvısını bacaklarımın iç kısmına fışkırttığını hissettim. Boynumdaki parmaklarını sıkarak omurgamı geriye doğru büktü. Neredeyse dengemi kaybedecektim ama sonra kendine geldi ve bizi doğrulttu.

“Bir şey duydunuz mu?”

Donakaldık.

“Hayır?” diye cevapladı biri.

“Yemin ederim bir ses duydum...” Adam sözünü yarıda kesti ve ben yine nefes almayı kestim. “Aynen, doğru düşünmüşüm. Kusura bakmayın beyler, sanırım karım beni arıyor.”

O kadar rahatladım ki neredeyse bayılacaktım. Arkamda Junior titrek bir nefes verdi. Sonra eli omzumu tuttu ve beni kendine çevirerek öptü. Elleri her yerimdeydi, benim ellerim de onun saçlarına kaydı ve onu neredeyse acımasızca kendime çektim. Kavga mı etmek istiyordum sevişmek mi bilmiyordum ve bu çok kafa karıştırıcıydı.

İçeriye daha fazla ses girdi ama dudaklarımızı sessizce morartmakla o kadar meşgul olduk ki neredeyse çok geç olana kadar fark etmeyecektik. “Diyorum bak, o burada,” dedi İrlanda aksanlı bir kadın.

Junior anında benden uzaklaştı, gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

“Bak,” dedi Moira. “Küçük GPS noktası onun burada bir yerde olduğunu söylüyor.”

“Junior?” diye seslendi Nico Senior.

Olamaz. Yaptıklarımızla Tanrı’yı kızdırmıştık ve şimdi bizi cezalandıracaktı.

Junior rekor hızda aletini pantolonuna geri soktu ve gömleğini içine tıkuştırdı.

“Size yardımcı olabilir miyim?” diye sordu rahip, mermer zeminde yankılanan ayakkabılarının sesi bize doğru ilerlediğini söylüyordu.

Eğilip çantamdan Junior’ın telefonunu kaptım ve ona uzattım. Buradan gitmesi gerekiyordu. Hemen, birlikte yakalanmadan önce. Tanrım, menisi hâlâ bacaklarımdan aşağı akıyordu.

Ceketinin cebinden benim telefonumu çıkardı ve değiş tokuş yaptık.

“Ah, merhaba Peder,” dedi Moira. “En büyük oğlumuzu gördünüz mü acaba?”

Junior gömleğimin önünü tutup beni kendine çekti ve son bir kez öptü. Sonra beni bıraktı, bana anlaşılmaz bir bakış attıktan sonra kapıyı çok fazla açmamaya dikkat ederek kabinden çıktı.

“Üzgünüm,” dedi olması gerekenden daha sakın bir sesle. “Dün gece geç saatlere kadar dışarıdaydım da biraz kestireyim dedim.”

Moira, “Günah çıkarma kabininde mi?” diye sordu şok olmuş bir sesle. “Lütfen onu bağışlayın, Peder.”

Peder küçük bir kahkaha attı. “Buna gerek yok. Ben de bir zamanlar gençtim.”

Onları buradan götür, diye yalvardım içimden. Külotumu çıkarıp kendimi onunla sildim. Yanımda küçük kâğıt mendillerden vardı ama paketin hışırtısı beni ele verir diye elimi bile sürmedim. Junior’ın burada *gerçekten* ne (ya da aslında kimi) yaptığını kontrol etmeye kalkarlarsa diye hızlıca temizlenmem gerekiyordu.

“Kahvaltıya gitmeye hazır mısınız?” diye sordu Junior ve uzaklaşan ayak sesleri kulağıma müzik gibi geldi.

Beyzbolcu elemanların ayrılması on dakika sürdü ve onlar gittikten sonra beş dakika daha kabinde kaldım. Kalbim küt küt atarken en ufak bir ses için bile kulak kesildim. Hiç ses yoktu. Kapıyı araladım.

Nonna hemen dışarıdaki bankta oturmuş, pişmiş kelle gibi sırtıyordu ve karşımda onu görünce az kalsın kalp krizi geçirecektim. Nasıl oldu da gizlice yaklaşmıştı?

“Bakıyorum da tavsiyemi dinlemişsin,” dedi.

Yüzüm alev aldı ama kabinden çıkarken anlamamışım gibi davranmaya karar verdim. Yaptığım şeyi bilmesinin imkânı yoktu. Junior’ı görmemişti bile. “Neden bahsettiğini bilmiyorum.”

Kahkahalarla güldü. “Bunu boynundaki el izine söyle.”

23

Junior

“Hey, geçen gece o telefonun kilidini açtığın için tekrar teşekkür ederim,” dedim. Kuzenimin iki yatak odalı küçük evindeki kanepesine oturdum, yanımda oturan dev gibi sevgilisi –pardon, nişanlısı– koltuğun çoğunu kaplıyordu.

“Bir şey değil,” dedi Josh. “Lauren’ı bulup telefonları değiştirebildin mi?”

“Evet, kilisede.”

Öne doğru eğildi, gözleri kısılırken dudaklarında muzip bir gülümseme belirdi. “Ee?” diye sordu. “Nasıl gitti?”

“İyi,” dedim. Lauren’ın penisimin başını sıkışını ya da bir grup yaşlı adam günah çıkarma kabininin hemen dışında hararetli hararetli sohbet ederken onun sessizce orgazmdan titremesini düşünmemeye çalıştım. Beyzbola bir daha asla aynı gözle bakamayacaktım.

Televizyonda bir maç vardı ama Josh sesi o kadar kısmıştı ki spikerleri zar zor duyabiliyordum. Zaten maç sadece ikimizin bir araya gelmesi için bahaneydi.

Tam arkamdan acıklı bir miyavlama geldi, omzumun üzerinden gri bir bulanıklık geçti ve kabarık tüylü bir yavru kedi kucağıma düştü.

“Maud,” dedim, “görüyorum ki hâlâ hiç terbiye edilmemişsin.”

Cevap olarak yan tarafıma sıçradı ve elime bir pati vurduktan sonra kanepeden aşağı atladı. Diğer kedileri Fred bir anda ortaya çıkıp onun peşine düştü ve birlikte mutfağa koşturdular.

“İyi mi?” dedi Josh, konuyu ne zaman kapaması gerektiğini hiç bilmiyordu. “Gerçekten mi? Senin için köle gibi çalıştıktan sonra bu kadar mı paylaşacaksın yani? Hem de *saatlerce...*”

“Birkaç dakika diyelim ona,” diye düzelttim.

“Telefonun şifresini kırdıktan ve sonra yasadışı bir şekilde...”

“Ki bunu hiç sorun etmedin.”

“Arka planda çalışacak bir takip programı yüklememe rağmen bana *hiçbir şey* anlatmayacaksın...”

“Çünkü Aly’den sır saklama konusunda berbatsın.”

“Ne Lauren’in kim olduğunu ne de senin için neden bu kadar önemli olduğunu, öyle mi?”

Umursamıyormuş gibi davrandım. “Onun önemli olduğunu kim söyledi?”

Josh alaycı bir homurtu çıkardı. “Hadi ama, dostum. Benim yanımda ilk kez bir kadının adını anıyorsun. Ayrıca Aly’den sır *saklayabiliyorum.*”

“Ne gibi?” diye sordum.

Josh’ın yüzündeki alaycı gülümseme kayboldu, gözlerine daha önce sadece birkaç kez gördüğüm soğuk bir ifade yerleşti. İşte arkadaş olmanın sebebi tam da bu bakıştı. Çünkü kahkahalarının ve gevezeliklerinin altında Josh’ın başka bir yüzü vardı. Azılı suçluların bile onun yanında dikkatli davranmasına neden olan, acımasız ve tehlikeli bir yanı. O yanı benim her gün mücadele ettiğim karanlığın aynısıydı ve onun yanında olmak, onu öylesine mutlu ve kuzenime âşık görmek bana da hâlâ umut olduğunu, kendi iblislerimle mücadelemi kazanabileceğimi hissettiriyordu.

Josh arkasına yaslandı. “Beni rahat bırakması için babana söylediklerim gibi.”

Dikkat kesildim, sanırım nihayet aralarında ne geçtiğini öğrenebilecektim. “Ne söylemiştin?”

“İnan bana, bilmek istemezsin.” Kaşlarını çattı. “Baksana, biz akşam yemeğinden ayrıldıktan sonra ne oldu? O zamandan beri keyifsiz görünüyorsun.”

Onu süzerek konunun üstüne gitmeyi düşündüm ama Josh henüz bana anlatmaya hazır değilse, onu zorlayarak arkadaşlığımızı bozmak istemiyordum. “Babam yeni bir operasyonun başına geçmemi istiyor.”

Josh bir küfür savurdu. “Ayrılmak istediğini sanıyordum.”

“Ayrılmak *istiyorum*,” dedim ona, Maud ve Fred’in yine yanımızdan fırtına gibi geçip gitmesini izlerken. “Hatta bana daha fazla sorumluluk vermesi süreci daha da hızlandırdı. Zaten bir iş kurmayı düşünüyordum ama bu konuda biraz yardıma ihtiyacım olabilir.”

Josh’ın yüzünde umut dolu bir ifade belirdi. “*Yasadışı* bir yardım mı?”

“Başka türlüğü var mı ki?”

“Benim uzmanlık alanımda yok. Aklında ne var?”

Onunla ilk tanıştığımda taktığı o aptal bıyık ve gözlüğü hatırlayarak, “Pornocu Joe kişiliğine ihtiyaç duyacağın bir şey değil,” dedim.

Kahkahayı bastı. “Yani sadece dijital iş?”

Başımınla onayladım. “Batı Yakası’nda bir binası olan, Patrick McKinney adında bir adam hakkında ne var ne yok bulmanı istiyorum.”

“Bir saniye.” Josh birasını bırakıp kanepenin arkasından atladı çünkü neden normal bir insan gibi kanepenin etrafından dolaşındı ki? Yatak odasına doğru koşarken ev resmen zeminden sarsıldı ve iki kedinin de renkli bir şimşek gibi onun peşine takılıp koşmasını izledim.

“Ah, beni yakalayabileceğinizi mi sanıyorsunuz?” diye bağırdı Josh, ardından sesini kısıp Batman’e benzetti. “Ben sizi *yakalayacağım!*”

Fred, peşinde Josh’la tekrar salona fırladı ve yan dönüp tüylerini kabarttı. Josh kayarak durdu. Birbirlerine baktılar. Fred tiz bir ses çıkarak Josh’a saldırdı, Josh da dönüp koşa koşa gözden kayboldu.

Daha önce de söylemiştim, yine söylüyorum: Kedi sevenler gerçekten tuhaf tiplerdi.

Yatak odasından gelen gürültülü boğuşma da bunu kanıtlıyordu.

“Hey, hayır,” dedi Josh. “O daha bebek, Fred. Nazik olmalısın. Off, Maud. *Bu* ne içindi şimdi? Ben yapmadım ki, *o yaptı*.”

Bir gün çocukları olursa Tanrı Aly’nin yardımcısı olsun.

Sonunda Josh dizüstü bilgisayarıyla geri döndü. Bilgisayarı sehpanın üzerine koydu ve bir saat sonra, McKinney’nin istemediğim kadar kirli çamaşırını öğrenmiştim. Altmış sekiz yaşındaydı, iki kez evlenmişti, şeker hastasıydı, Velvet’in bulunduğu mahallede bir değil, *dört* binaının sahibiydi ve büyük bir borcu vardı. Banka ya da kredi kartı borcu değildi. McKinney’nin biraz kumar problemi olduğu ortaya çıkmıştı ki bu, sömürmesi çok kolay bir zayıflıktı.

Hayatım bu şehrin gölgelerinde geçmişti ve yasadışı kumarhaneleri işletenler de dahil olmak üzere buradaki neredeyse tüm önemli isimleri tanırdım. Birkaç telefon görüşmesiyle, McKinney’nin hangi bahisçiye borcu olduğunu veya en çok kime borçlu olduğunu öğrenebilir, sonra da baskı kurmaya başlayabilirdim. Borçlar genellikle ucuza satın alınabilirdi çünkü benim param garantiydi ve astronomik meblağlarda borcu olan insanlar, en azından biraz *teşvik edilmedikçe* o paraları ödeyemezdi. Günümüz bahisçileri dizkapağı kırma işinden pek hoşlanmazdı. Kan dökmeden paralarının çoğunu geri almanın bir yolu varsa onu seçer ve pis işi başkalarına bırakmayı tercih ederlerdi. Benim gibi birine yani.

“Ee,” dedi Josh dizüstü bilgisayarını kapayıp arkasına yaslanarak. “Bunun neyle ilgili olduğunu öğrenebilir miyim?”

“Hayır,” dedim. “Aly’nin seni mafya işlerinden uzak tutma kuralını biliyorsun.”

Yüzünde masumiyet timsali bir ifade belirdi. “Ama bunun mafyayla alakalı *olmadığını* söylememiş miydin? Temiz bir iş kurmanla alakalı sanıyordum?”

Tereddüt ederek onu süzdüm. Lauren'la olanlar beni tamamen tüketmişti ve kafam o kadar doluydu ki biraz içimi döküp ne kadar fena sıçıtığımı dair birinin fikrini almak rahatlatıcı olabilirdi. Dün Lauren'dan özür dilemek ve onunla düzgün bir konuşma yapmak istemiştim aslında, kutsal bir mekânda günah işlemek değil.

Kendimi sıkışmış ve yalnız hissediyordum, söylediklerimi babama anlatmayacaklarına güvenemediğimden kendi kardeşlerimle bile hayatım hakkında konuşamıyordum. Bunun için onları değil, babamı suçluyordum. Bizim ihtiyar baskı kurmayı bir sanat haline getirmişti ve benimle ilgili bilgi koparmak için kardeşlerimi tehdit etmeye kalkmasına şaşırımdım. Özellikle Lauren'la ilgili en ufak bir şey bile öğrenmemeliydi. Ondan bilhassa hoşlanmıyor gibiydi ve bunun, on yıl önce Lauren'ın benim üzerimde yarattığı "olumsuz" etkiyle alakalı olduğunu düşünüyordum. O zamanlar babam üzerimdeki etkisinin azaldığını hissetmişti, bu da onun gibi bir kontrol manyağı için kabul edilemez bir şeydi ve bunun suçlusunun Lauren olduğuna karar vermişti.

Yani, hayır. Ailemle konuşamazdım ama Josh kendini savunabileceğini kanıtlamıştı.

Kararımı verdikten sonra televizyona döndüm ama odağım orada değildi. "Lauren ve ben eski mahallede birlikte büyüdük."

Beyzbol maçı altıncı devreye girerken her şeyi anlattım: çocukluk aşkı, havai fişek gecesini, Tommy'nin tehditlerini, Lauren'ı terk etmemi, Kelly ve müdürümüz aracılığıyla bunu telafi etmeye çalışmamı ve onu koruyup hedeflerine ulaşmasına yardımcı olmak için yaptığım neredeyse her şeyi. Tommy'nin "ortadan kayboluşundaki" rolümü atladım çünkü *bu* gerçekten mafya işiydi. Ayrıca Josh'a Lauren'ın iyiliği için Velvet'la ilgilendiğimden bahsederken, kulübe karşı gitgide artan kişisel merakımı kendime sakladım. Evet, sonunda içimi birine açıyordum ama seks hayatımı başka bir adamla, özellikle de kuzenimle yatan biriyle –*öğk*– konuşabileceğimi sanmıyordum.

Bitirdiğimde Josh alçak bir ısıklık çaldı ve birasının kalanını içti. "Lauren'a onu bunca zamandır koruduğunu söyledin mi?"

"Ağzımdan bir şeyler kaçtı ama ayrıntılara girmedim. Kadınlar takip edilmekten pek hoşlanmaz."

Başını hızlı hızlı yukarı aşağı sallayarak, "Hı-hı," dedi Josh.

"Ne?" diye sordum.

"Hiç." Göz temasını kesti ve başka yerlere bakmaya başladı. "Lauren öğrendiğine göre artık durmayı planlıyor musun?"

Başımı iki yana salladım. "Bunu yapacak kadar iyi biri değilim, özellikle de bu şehrin ne kadar tehlikeli olduğunu bildiğim için. Onun dışarıda öylece dolaştığını düşününce bile ülserim azıyor."

"Aşk insana böyle yapar," dedi Josh.

Siktir. Bu muydu yani? Aşk mı? Bunca zamandır Lauren'a *âşk* mıydım? Yani, evet, ergenken onu seviyordum ama pek ciddi bir şey gibi gelmemişti. Yetişkin aşkı tamamen farklı bir şeydi ve ben hiç kimseyi romantik anlamda sevmemiştim, bu yüzden duygularımı karşılaştıracak bir ölçütüm yoktu.

"Bunun bir önemi yok," dedim ama Josh'tan çok kendimle konuşuyordum. "Lauren benim gibi bir adamla ciddi bir ilişki istemez."

"Ama işini bırakmaya çalışıyorsun," dedi Josh. "Bu önünüzü açmaz mı?"

Başımı iki yana salladım. "Çalışıyorum. Ama bu, babamın beni o kadar kolay bırakacağı anlamına gelmez. Hem zaten her şeyi çoktan mahvetmiş olabilirim."

Ona Lauren'la son görüşmemden bu yana geçen birkaç günü anlattım. Kiliseden sonra fazla konuşmamıştık, sadece yeniden konuşmadan önce biraz zamana ihtiyacı olduğunu ve benimle takılmasının onu takip etmem konusunda beni affettiği anlamına gelmediğini söylemişti. Ayrıca ondan utandığımı düşündüğünü de itiraf etmişti. Şimdiye kadar kulüpte hep maske takmıştım ve dışarıdaki her buluşmamız gizli saklı olmuştu. Ailem bizi birlikte görmesin diye kiliseye gizlice girdiğimi fark etmişti ve bunu yanlış anladığı için onu suçlayamazdım.

“Ondan utanıyor musun peki?” diye sordu Josh.

“Tabii ki hayır,” dedim.

Beni süzdü. “Başkalarını tatmin ederek para kazanan biriyle çıkmak çoğu insan için kolay değildir.”

Sanki bunu deneyimlemiş gibi konuşmuştu ama o bir hackerdı, bu konuda ne bilebilirdi ki?

“Başkalarını tatmin ediyor olması umurumda değil,” dedim.

“Emin misin?” diye üsteledi. “Yani, *gerçekten* emin misin? Lauren’in gelen kutusunda neler olduğunu sadece tahmin edebilirim. Eğer babandan kurtulmayı başarırsan, Lauren’in seninle birlikteyken de işine devam etmesi konusunda ne hissettiğini netleştirmen gerek. Çoğumuz partnerlerimizden tek eşlilik bekleyecek şekilde yetiştirildik ve bazı kökleşmiş inançları aşmak zordur.”

Başımı iki yana salladım. “İnan bana, eminim. Lauren’in işini kabullenmek için *yıllarımı* harcadım. Gerçek hayatta sadece ikimiz olduğu sürece internette ne yaptığı umurumda değil.”

“Yani onunla birlikte olmak *istiyorsun*,” dedi Josh.

Sinirli bir nefes verdim. “Anlattıklarımı hiç dinlemedin mi?”

“Dinledim ama çok çelişkili mesajlar veriyorsun. Bu kadını sevdiğin, belki de âşık olduğun halde ona ciddi bir ilişki istediğini söylemek için bahaneler üretiyor gibisin.”

Ellerimle yüzümü ovuşturdum. İkimizi de uzun vadeli bir ilişki için umutlandırmak istemediğim için ilişkimizi sıradan tutmaya olur demiştim çünkü babam beni kendisi için çalışmaya devam etmeye zorlayacak bir yol bulursa ya da Lauren’in güvenliğini tehdit ederse ilişkimizi bitirmek zorunda kalabilirdim. Ama artık ondan uzak duramazdım. Onunla birlikte olmanın tek yolu ilişkimizi sıradan tutmaksa, o zaman öyle yapardım. Ayrıca...

“Ona bir kez zarar verdim,” dedim Josh’a. “Bunu bir daha yapmak istemiyorum.”

“Neden ona zarar vereceğinden bu kadar eminsin?” diye sordu Josh.

SINIRLAR KALKTIĞINDA

Ellerimi indirip ona döndüm ve içimdeki canavarın ortaya çıkmasına izin verdim. “Çünkü tek yaptığım insanlara zarar vermek.”

Bu onu susturdu.

Televizyona geri döndüm, zihnim Lauren’la kendim için yarattığım çıkmazı çözmeye çalışıyordu. “Onun işiyle bir sorunum olmadığını veya ondan utanmadığımı nasıl kanıtlayabilirim?”

“Onu nişan partimize getir,” dedi Josh.

Gözlerimi beyzbol maçından ayırıp ona baktım. “Ne?”

“Bu hafta sonu yapıyoruz. Sadece en yakın arkadaşlarımızla. Küçük bir parti olacak ve davet ettiğimiz tek Trocci sensin. Orada ben ve Aly dışında kimse seni tanımıyor olacak ve Lauren hakkında ağzımızı kapalı tutacağımıza güvenebilirsin.”

“Aileyle tanıştırmak büyük bir olay değil mi?”

Josh omuz silkti. “Ona bunun daha çok sıradan bir barbekü partisi olduğunu ve yalnız gitmek istemediğini söyle.”

Bunu düşündüm. Şimdiye kadarki fikirler arasında en kötüsü değildi. Sadece Lauren’ı benimle gelmesi için ikna etmenin bir yolunu bulmam gerekiyordu.

24

Lauren

NT95 özel bir istekte bulundu.

Mesaja inanamayarak baktım. Ona zamana ihtiyacım olduğunu söylemiştim, Junior'ın yaptığıysa zamanımı satın almaya çalışmaktı.

"Açsana," dedi Taylor omzumun üstünden bakarak.

"İstemiyorum."

Diğer yanımda yarı uyuklar halde yatan Ryan, "Ne oldu?" diyerek canlandı. Saat gece yarısını geçmişti, uzun bir çekim ve kurgu gününün ardından rahatlamak için TV izliyorduk. Walter da dibimizdeki yatağında uyuyordu.

"Junior bana yine istek göndermiş," dedim.

"Taylor'a katılıyorum," dedi Ryan. "En azından ne istediğini görmek için açmalısın."

Başparmağım ekranın üzerinde tereddüt etti. Mesafe istemek kolay olmamıştı, özellikle de Junior'la o günah çıkarma kabinini ahlaksızca kullandıktan sonra. Günün geri kalanında azgındım ve eve döndüğümde toplu çekim yapmak bile arzumu azaltmamıştı. Bir haftadan uzun zaman geçmesine rağmen, içime sadece hafifçe girdiği anın hatırası vücudumdaki her sıvının bedenimin aşağılarına göç etmesine neden oluyordu. Kulağımın dibindeki nefesi. Boynumdaki dudakları ve boğazımdaki eli. Kahretsin, yine istiyordum.

İşte bu yüzden mesajını açmanın Kötü Fikir olduğunu biliyordum. Ona hayır diyebileceğimden emin değildim. Ya sunduğu parayı ya da sonunda ondan cevaplar alma fırsatını bahane edip yine onunla buluşurdum. Ve sonra da muhtemelen bu sefer tam penetrasyonlu seks yapardık ve zihnim o kadar mest olurdu ki izleme cihazını, beni takip etmesini ve yaptığını bildiğim diğer her şeyi unutuverirdim.

Taylor ekranıma dokunup kararı benim yerime verirken, "Tühh," dedi.

Özel istekler açıldığında ilk görünen her zaman fiyat olurdu ve ekranda yazanı görünce gözlerim fal taşı gibi açıldı.

Taylor, "On bin dolar mı?" diye fısıldadı yanıma sokularak.

Ryan diğer tarafıma yaslandı. "Ne için? Birini öldürmeni falan mı istiyor?"

"Kuzenimin barbekü partisine gel," diye okudu Taylor. Kafası karışmış bir şekilde bana baktı. "Bu bir şifre mi?"

"Hiçbir fikrim yok," dedim.

Ryan telefonunu çıkarıp araştırmaya başladı. "Bununla ilgili bir şey bulamadım."

"Bekle," dedi Taylor. "Aşağı kaydır." Parmağını ekranımın üzerinde kaydırды ve Junior'ın mesajını yüksek sesle okudu. "Senden utanmıyorum, Lo. Bunu kanıtlamam için bana bir şans ver."

Eyvah. Daha şimdiden yumuşamaya başladığımı, onu dinlemeye hazır olduğumu hissediyordum.

Telefonu sanki bir bomba gibi Ryan'a uzattım. "Reddet'e bas. Kendim yapamam."

Telefonu alıp bana baktı. "Emin misin?"

Başımınla onayladım. "Zaman istedim, o da buna saygı duymak yerine bana ulaşmak için zorlayıp duruyor. Bu da kırmızı alarmlar listesinin... sekiz numarası mıydı? Dokuz mu? Sınırlarıma saygı duymayı öğrenmesi gerek."

Ryan reddet düğmesine bastı.

Ve kapımız çalındı.

Walter yatağından fırlayıp havlayarak kapıya koştu.

Yok. Daha. Neler.

“Silahlar,” dedi Ryan, gece yarısından sonra kapımıza gelen herkese verdiğimiz standart tepkiydi bu.

Ben Walter’a doğru koşarken onlar da kanepeden fırladı. Walter o kadar yüksek sesle havlıyordu ki yalıtım olmasına rağmen komşularımızı uyandırmasından endişeleniyordum.

Portmantonun yanında duran beyzbol sopasını aldım ve eğilip onu sakinleştirmeye çalıştım. “Sorun yok, dostum.”

Sonunda havlamalarının alçak bir hırıltıya dönüşmesi bir dakika sürdü. Ayağa kalkıp delikten dikkatlice baktım. Diğer tarafta Junior duruyordu; motorcu ekipmanlarını giymişti, kaskı parmaklarının ucunda sallanıyordu ve saçları kasktan dolayı dağılmıştı. Ceketinin fermuarı açıktı, göğsüne yapışan siyah tişört kaslarını belli ediyordu. Görünüşü meme uçlarımin sertleşmesine neden oldu ve içimde bir sıcaklık yayıldı. O kadar çok BikeTok videosu izlememin cezası buydu işte.

Junior elini saçlarının arasından geçirerek durumu daha da kötüleştirdi, tişörtü biraz yukarı kalkarak alt karın kaslarını gözler önüne serdi. Ona ulaşmak için neredeyse kapalı kapıyı delip geçecektim ki ev arkadaşlarımin bana doğru koşarak gelişleri imdadıma yetişti. Dönüp baktığımda Ryan’ın elinde biber gazı ve şok tabancası olduğunu gördüm. Taylor’sa en büyük ve en gevşek dildolarından birini sıkıca tutuyordu.

Ryan ona şaşkın şaşkın baktı. “Onunla ne yapmayı planlıyorsun?”

“Onu sikle kırbaçlayacağım,” dedi Taylor.

“Bu onu güldürmekten başka bir işe yaramaz.”

“Ah, gerçekten mi?” Elini savurup Ryan’ın bacağına bir tane indirdi.

Ryan acı içinde bağırdı ve bacağına tutup sekerek uzaklaştı.

Junior kapıyı yumrukladı. “Lauren? İyi misin?”

“İyiyim,” dedim Walter’ın havlamalarını bastırarak. “Ne istiyorsun?”

“Konuşmak,” diye seslendi.

“Kapayın çenenizi!” diye bağırdı dışarıdan biri, muhtemelen komşularımızdan biri kapıdan ya da pencereden sarkmıştı. Harika.

“Ryan,” dedim. “Gel, Walter’ı tut.”

Ryan topallayarak geldi, yolda Taylor’a sert bir bakış atıp Walter’ın tasmağını tuttu.

Kapıyı araladım. “Çok ciddi sınır problemin var.”

Junior loş ışıktaki şeytani bir yakışıklılıkla gülümsedi. “Beni içeri al da ne kadar ciddi olduğunu sana göstereyim.”

Vücudumdaki ürpermeyi bastırdım ve bu yorumun beni tahrik etmesine izin vermedim. “Ev arkadaşlarımdan ikisi de silahlı.” Sayılır. “Ve Walter yabancı erkekleri sevmez.”

“Aferin oğluma,” dedi Junior.

Çok anlamsız bir şekilde, “Walter bir kız!” diye bağırdı Taylor.

Junior’ın gülümsemesi genişledi, gözleri benimkilere kilidendi ve Taylor’ın neye neden olduğunu anladım. *Off, hayır.* Junior dudaklarını araladı ve sesini alçak bir tona indirdi. “Aferin kızıma.”

Arkamda Taylor ölen bir balina gibi bir ses çıkardı, belli ki övgü fetişi tetiklenmişti.

“Yine de içeri giremezsin,” dedim, sesimin nefes nefese çıkmasından nefret ederek.

Junior bir adım geriledi. “O zaman sen dışarı gel, arkadaşların da içeriden sana göz kulak olsun.”

Onu bir an inceledim. Belki de bu iyi bir şeydi. Belki cevaplarımı alabilir ve hoşuma gitmezlerse ona defolup gitmesini söyleyebilirdim, aramızdaki ilişki de burada biterdi. Bu sefer kesin olarak.

Ev arkadaşlarıma döndüm. “Eğer bir anda kucağına atlarsam, lütfen beni yakalayıp geri çekin, kamuya açık alanda uygunsuz davranma suçundan yargılanmak istemiyorum.”

Taylor sırtıttı. "Söz veremem. Sabıka kaydının olması seksi olabilir."

Ryan başını iki yana salladı. "Sen onu takma. Tabii ki seni durdururuz."

Beyzbol sopasını onlara verdim, Walter'ın başını minnetle okşadım ve dışarı çıktım.

Junior merdiven korkuluğuna yaslanmış, ayak bileklerini önünde çaprazlamıştı ve sokak lambaları yüzünün keskin hatlarını aydınlatıyordu. Tanrım, çene hattı müthişti. Ve elmacıkkemikleri. Onlara sahip olmak için cinayet bile işleyebilecek modeller vardı. Anne ve babasının en güzel özelliklerini almış gibiydi. Annesinin gözlerini, babasının dolgun dudaklarını ve kalın kaşlarını. Bu özelliklerin bir araya gelmiş hali yıkıcıydı. Gözlerim her zaman ona kayıyor ve her zaman bana o nadir gülümsemelerinden birini armağan etmesini umuyordum çünkü o gülümseme, ifadesini soğuk ve ulaşılmazdan sıcak ve samimi bir hale dönüştürüyordu, hem de sadece benim için.

Bu gece gülümseme yoktu. Onun yerine, gözlerinde öyle bir sıcaklıkla beni izliyordu ki kapının hemen dışında durup daha fazla yaklaşmaya cesaret edemedim. *İçindeydim*, diyordu bakışlarıyla sanki. *Aletimin başına boşaldığını hissettim. Ve eğer o anın boğazını parmaklarımla son kez kavrayışım olduğunu düşünüyorsan kafayı yemişsin demektir.*

Korkuluktan ayrıldı. "Bana öyle bakmaya devam edersen seni bu merdivenlerde sikerim, görürsün."

Arkamdan, Walter'dan çok Taylor'inkine benzeyen boğuk bir inleme geldi, ardından da Ryan'ın *ışışt* sesi. Ev arkadaşlarımı seviyordum ama ağzımızdan çıkacak her kelimeyi duymaları şart mıydı? Muhtemelen hayır.

"Oturalım," dedim ve Junior'ın yanından geçerken mesafemi korumaya dikkat ettim. Bu adamın beni sürekli kolumdan tutup yakalama şekli yüzünden ürkekleşmiştim.

Kaldırıma inip merdivenin en alt basamağına oturduk. Neyse ki basamaklar yeterince genişti de birbirimize değmiyorduk. Zaten deri

ve parfümünün kokusu beni doğrudan günah çıkarma kabinine götürüyordu ve en son ihtiyacım olan şey Junior'ın vücudundan yayılan sıcaklığı hissetmekti.

Ona bakmak bile sorundu, bu yüzden bakışlarımı caddenin karşısına, motosikletini park ettiği yere diktim. "Bu mahallede mi yaşıyorsun?"

"Hayır," dedi, sesi alçak ve boğuktu ve Tanrım, sesinin tınısı bile beni titretmeye yetiyorsa fena sıçmıştım. "Sadece bazen seni kontrol etmek için geliyorum."

"Yaşadığım yeri nereden biliyorsun ki?"

"Yıllardır seni uzaktan takip ediyorum," dedi.

Bir yanım bu itirafıyla rahatladı. Bir tartışma beklemiş, ondan bilgiyi parça parça almak zorunda kalacağımı sanmıştım çünkü her zaman kapalı kutu gibiydi ve şimdi bu kadar açıksözlü olması hoş bir sürpriz olmuştu. "Peki ya takip cihazı? Ne zamandır çantamda?"

"Sadece kilisedeki ilk karşılaşmamızdan beri."

Başımı yukarı aşağı salladım. Mantıklıydı. Beni duvara sıkıştırdığında dikkatim o kadar dağılmıştı ki onu yerleştirmesi için bolca zamanı olmuştu.

"Bunu bir daha yapma," dedim ona.

"Üzerine bir daha takip cihazı yerleştirmeyeceğim," dedi.

Eh, bu umduğumdan daha iyi gidiyordu. Şimdi yara bandını tek hamlede çekip çıkarma zamanı gelmişti. "Sırf bana kötü davrandılar diye bir grup yaşlı kadının lastiklerini mi kestir?"

Sırıttı. "Lastiklerin kendi kendine patladığını duydum."

"Aman Tanrım, sen yaptın, değil mi?"

Hiç pişman görünmüyordu. "Bu onların ilk ve son uyarısıydı."

Geri çekildim. "Bana tekrar kötü davranırlarsa ne yapacaksın? Evlerini mi yakacaksın?"

"Asla öyle bir şey yapmam," dedi ve yüzüne dünyanın en güvenilir mez gülümsemesi yayıldı.

“Gerçekten mi? Çünkü şu anki sırtışın bayağı psikopatça.”

Yüz ifadesini düzeltti, uslanmış mafya maskesini ikinci bir deri gibi taktı. “Buna gerek kalacağını sanmıyorum.”

Hayır, kesinlikle gerek kalmayacaktı çünkü o kiliseye bir daha asla gitmeyecektim. Günah çıkarma kabininde yaptıklarımın sonra orada oturup bir saatlik ayini dinlemeyi aklımın ucundan bile geçiremiyordum. Hayalimde, rahibin vaazının ortasında İsa ortaya çıkıyor ve parmağını bana doğrultarak beni günahkârlıkla suçluyordu.

“Son on yılda başka neler yaptın?” diye sordum Junior’a çünkü müdahalelerinin Kelly ve müdürümüzle sınırlı kalmadığı belliydi.

Gölgelerin içinde gözleri neredeyse siyah görünüyordu. “Ben bu soruya cevap verirken arkadaşların ne kadar beklemeye razı? Biraz uzun sürebilir.”

Gözlerimi kırıştırdım. “Park cezalarım?”

Başını yukarı aşağı salladı.

“Arabamın bir gecede sihirli bir değnek değmiş gibi yenilenen kırk yan aynası?”

Tekrar başıyla onayladı.

Geçmişte gizemli bir şekilde kendiliğinden çözülmüş her sorunu düşünmeye başladım. Eski dairemizdeki evsahibimiz altı ay boyunca tüm tamir taleplerimizi reddedip dururken, bir gün üç kişilik bir ekiple kapımıza gelip her şeyi bir günde halletmişti. Ondan sonra da haftada bir bize başka bir ihtiyacımız olup olmadığını sorar olmuştı.

Junior’a gözlerimi kısarak baktım. “Eski evsahibimiz?”

Başıyla onayladı.

Kalbim sıkıştı. “Meclis üyesi Blackwell?”

Yüzü kararırken tekrar başını yukarı aşağı salladı.

Başımı ellerimin arasına gömdüm. “Tanrım. Hapse gireceğim.”

Sırtımı okşadı. “Kimse seni bunlarla ilişkilendiremez. Bundan emin oldum. Hem Blackwell seni aylarca oyaladıktan sonra bunu hak etmişti.”

Başımı hızla kaldırdım. “Ona ne yaptın?”

“Sakin ol,” dedi. “Herkesin el ve ayak parmakları hâlâ yerinde. Sadece oğlunun ilginç bir videosunu ele geçirdim diyelim.”

Ağladım ağlayacaktım. “Bu politikacıları ikna etmek için kendimi parçaladım ve eğer hepsinin tehdit veya rüşvetle bana geri dönüş yaptıklarını söylüyorsan, insanlığa dair kalan son inancımı da kaybedeceğim.”

Saçımın bir tutamını kulağımın arkasına sıkıştırdı. “Kaybetme. Asıl işi sen yaptın. Ben sadece bir ikisine küçük bir teşvikte bulundum.”

Ah, hayır. Patrick McKinney. Velvet’a Junior’a onunla ilgili içimi dökmüştüm. Sıradaki o mu olacaktı?

Gerçekten umurunda mı? diye sordu içimden bir ses. Adam şeref-sizin önde gideniydi ve bizim gidecek başka yerimiz yoktu. *Henüz.* Bakınmaya devam ediyorduk. Ev arkadaşlarımla yarın iki bina daha görecektik ve sahiplerinden biri gerçekten umut verici görünüyordu. Ve bu arada, kirayı ödeyip bir ay daha kalmak için gereken parayı bulmuştuk.

Bunu yasal yollardan yapacaktık. *Doğru* yoldan. Junior suç dünya-sından çıkmaya çalışıyordu ve istediğim son şey, benim yüzümden o dünyanın içine daha da batmasıydı.

“Lütfen hayatıma karışmayı kes,” dedim.

Cevabı kısa ve netti. “Hayır.”

Oflayarak bir nefes verdim. “Ciddiyim. Başarılarımın bana ait olmaması fikrinden nefret ediyorum. Tehdit, şantaj ya da şiddet sayesinde elde edilmiş olması fikrinden.”

“Şu yere bir bak,” dedi arkamızı işaret ederek. “Bunu kendin başardın. İmparatorluğunu kendi ellerinle inşa ediyorsun. Ben kimseyi silahla tehdit edip sana abone olmaya zorlamadım. Bunu yapmayı kendileri seçtiler çünkü işinde çok iyisin. İnsanlara kim olurlarsa olsunlar, ne tür bir cehennemde sıkışıp kalmış olurlarsa olsunlar görüldüklerini ve kabul edildiklerini hissettiriyorsun.”

Kalbim yumuşadı. Kendinden mi bahsediyordu?

“Elimden geldiğince hayatını kolaylaştırmaya çalıştıysam ne olmuş yani?” dedi. “Birkaç politikacıyı doğru şeyi yapmaya ittiysem ne olmuş? O yılanlar için üzülmemelisin. Davanı desteklediklerini söyleyerek sana ve halka göz göre göre yalan söylediler.”

Başımı iki yana salladım. “Onlar için üzülüyorum. Bu durumda umurumda olan onlar değil.”

Acı acı güldü. “Benim için üzülme, Lo. Hayatta neler yaptığımı bilmiyorsun.”

“Yani?” dedim. “Kötü şeyler yapmış olman, sana merhamet duymamı hak etmediğin anlamına gelmez.”

Elini uzatıp beni kucağına çekti, yüzündeki ifadeden buna ihtiyacı olduğunu anladığım için ona karşı koymadım.

Arkamızda kapı aralandı. Taylor, Ryan ve Walter’ı savaşa götürmeye hazırlanıyormuş gibi dildoyu başının üzerinde sallıyordu.

Onu durdurmak için başımı hızla iki yana salladım.

Emin misin? diye oynattı dudaklarını.

Başımı evet anlamında sallayınca, seks oyuncağını uslu durmamı hatırlatırcasına son bir kez sallayıp kapıyı kapadı.

Junior yüzünü boynuma gömdü ve derin bir nefes çekti. Bizim sorunumuz buydu işte. Beni takip edebilir, hayatıma karışabilir, sayısız kırmızı alarmı çaldırabilirdi ama ben yine de ona baktığımda birlikte büyüdüğüm çocuğu görürdüm. Korkusunu, savunmasızlığını. Bunların hâlâ orada, derinlerde gömülü olduğunu biliyordum. Acı çektiğini, yaptığı şeyleri yapmak istemediğini biliyordum. Kurtulmaya çalışması bunun kanıtıydı.

Onu kollarıma alıp dünyadan korumak istiyordum. Ki bu çok saçmaydı. Anılarıma rağmen o artık bir çocuk değildi; yetişkin bir adam, bir suçluydu. Öfkesini, şiddete ne kadar eğilimli olduğunu görmüştüm. Yine de onun için hâlâ umut olduğunu hissediyordum. Henüz çok derine batmamıştı. Onu kurtarabilirdim.

Taylor yanıliyordu. Junior'ın beyaz atlı prens fetişi yoktu. Benim vardı.

"Senden utanmıyorum," dedi tenimin üzerinden. "Ve işin beni rahatsız etmiyor. Ne paylaşırsan paylaş sana asla engel olmam. Kanatlarını kesmek istemiyorum, Lo. Uçtuğunu görmek istiyorum."

İçime şehvetle hiç ilgisi olmayan bir sıcaklık yayıldı. Bu, hayatımda bana söylenmiş en destekleyici, en romantik şeydi. Junior'ın elleri sırtımı okşayıp beni kendine doğru çekerken ona karşı son direncimin de eriyip gittiğini hissettim. Evet, beni takip etmişti ve evet, korkunç şeyler yapmıştı ama eğer dürüstse, ki öyle olduğuna inanıyordum, bu yaptıklarının hiçbirini beni kontrol etmek için yapmamıştı. Beni korumak, hayatımı kolaylaştırmak ve daha iyi hale getirmek için yapmıştı. Annemin düştüğü tuzığa düşme tehlikem yoktu.

"Benimle kuzenimin barbekü partisine gel," dedi. "Ne kadar istersen öderim."

Başımı iki yana salladım. "Paranı istemiyorum."

"Başka ne yapabilirim?" Gözlerime bakmak için geri çekildi. "Orada kuzenimle nişanlısından başka kimseyi tanımıyor olacağım ve yabancılarla havadan sudan konuşmak gözlerimi oymak istememe neden oluyor. Artık normal insanlarla nasıl konuşulacağını bilmiyorum. Çocuklarını yazdırmak istedikleri kreşin bekleme listesi ya da herkesin televizyonda ne izlediği sikimde bile değil. Bir gün biri bana ne iş yaptığımı sorduğunda kendimi tutamayıp içimi dökeceğim ve çığlık çığlığa kaçmaları ne kadar süreceğ göreceğim." Beni kendine çekip alnını alnıma dayadı. "Cumartesi o gün olmasın. Kuzenimin nişan partisini mahvetmeme izin verme."

İstemsizce gülümsedim. Mafya adamı ve kamera kızı, birlikte hoş bir aile ziyafetinde. En kötü ne olabilirdi ki?

"Gelirim."

25

Junior

“İyi göründüğüme eminsin, değil mi?” diye sordu Lauren.

Yolcu koltuğunda sevimli mini yazlık elbisesiyle usturuplu oturuşuna baktım. Ciddi miydi? “Çoktan geç kalmış olmasaydık bu lanet arabayı kenara çekip seni yarım saniye içinde kucağımda zıplatıyor olurdum.”

Başını iki yana salladı. “Sakın başlama. Uslu durmaya çalışıyorum.”

Onu baştan aşağı süzdüm. “Yani, zaten geç kaldık. Birkaç dakika daha ne fark eder ki?”

“Birkaç dakika mı?” Sesinde alaycı bir ton vardı. “Tabii ya, *kim* böyle bir zevk vaadini geri çevirebilir ki?”

Uzanıp bacağına kavradım. “Sanırım seni boşaltmak için birkaç dakikanın yeterli olduğunu kanıtladım.”

Bu onu susturdu.

Sırıttım ve elimi yukarı doğru kaydırdım. “Bu elbisenin altında ne var? Bana sabırsızlanacağım bir şey ver ki önümüzdeki birkaç saati atlabileyim.”

Bana başlamamamı söylemesine rağmen bacaklarını açmakta hiç gecikmedi. “Neden kendin bakmıyorsun?”

İleride ışık yeşile döndü. Küfretrim ve vites değiştirmek için elimi çektim. Kendi arabamı almak yerine Stefan’ın Range Rover’ını ödünç

almalıydım ama bu canavarı sürmeyi uzun zaman olmuştu, ayrıca Lauren'ın boğuk motor sesini ve aracın içine sürekli düşük titreşimler göndermesini seveceğini düşünmüştüm.

“Belki sonra,” dedi Sırıtan Kedi gibi bakarak ve bacaklarını kapadı. Altında ne vardı da böyle sırtıyordu acaba?

“Kuzeninin ve nişanlısının isimlerini hatırlatsana?” dedi.

“Aly ve Josh. Maud ve Fred adında iki kedileri var, sanırım Josh'ın eski ev arkadaşı da orada olacak. Başka kimler gelecek bilmiyorum. Muhtemelen Aly'nin iş arkadaşları da orada olur.”

“Acil servis hemşiresi demiştin, değil mi?”

“Aynen. Biz insanları kesiyoruz, o da tekrar diyor.”

Lauren o kadar uzun süre sessiz kaldı ki ona bir kez daha baktım.

Gözlerini kısmış, beni süzüyordu. “Şaka mı yapıyorsun, ciddi misin anlamadım.”

Ona göz kırptım. “Ben de.” Başını iki yana salladıktan sonra yüzünde düşünceli bir ifade belirdi ve ben de dikkatini başka yöne çekme zamanının geldiğine karar verdim. “Aly'nin arkadaşlarının hiçbiri onun mafyayla bağlantısı olduğunu bilmiyor ve o da böyle kalmasını istiyor.”

“Dudaklarım mühürlü,” dedi Lauren.

Kucağına baktım. “Kalbimi kırma.”

Koluma vurdu. “*Yüzümdeki dudakları* kastettim.”

Sırıtip gaza bastım ve onu koltuğuna yapıştırdım.

Aly'nin evine vardığımızda dışarıda park etmiş bir sürü araba vardı. Mümkün olduğunca yakın bir yere park ettim ve Lauren için kapıyı açmak üzere dolandım. Lauren getirdiği hediye paketiyle arabadan indi. Topuklu ayakkabılarının üzerinde gayet dengeli duruyordu ama olur da kaldırımda çatlaklara takılır diye elimi uzattım.

“Birdenbire ne kadar centilmen oldun,” dedi, parmaklarını benimkilere dolayarak.

“Ben her zaman centilmenim. Sokakta elini, yatakta saçlarını tutarım.”

Gülerek parlak, bulaşıcı bir ses çıkardı ve dönüp ona bakmama neden oldu. Onu böyle yüksek sesle ve içten gülerken ilk kez görüyordum; bunun sebebi olduğumu bilmek egomu biraz okşadı. Şimdiye kadar onun çoğunlukla somurtmasına veya inlemesine neden olmuşum ve bunun değişmesi gerektiğine karar verdim. İnleme kalabilirdi ama somurtma rafa kalkmalıydı.

Ön kapıdaki tabelada partinin arka bahçede olduğu yazıyordu, biz de sesleri takip ederek evin etrafından dolaştık. Aly'nin arka bahçesinde yaklaşık otuz kişi vardı. Bir tarafa barbekü, diğer tarafa iki *cornhole** oyun tahtası kurulmuştu, aralarında ise masalar ve bahçe mobilyaları vardı. Josh boyu nedeniyle kolayca fark ediliyordu, barbeküden mümkün olan en uzak mesafede duruyordu. Aly çok daha yakındaydı.

"Aa, merhaba!" dedi biz yaklaşınca. "Gelmişsiniz."

Lauren yanımda hafifçe gerildi. Elimi beline koyup onu öne doğru yönlendirdim. "Aly, bu Lauren. Lauren, bu da Aly."

"Selam," dedi Lauren ve hediye paketini kaldırdı. "Nişanınızı kutlarım. Junior beyaz şarap sevdiğini söyledi, ben de küçük bir şey aldım."

"Ah, teşekkürler," dedi Aly, paketi alıp Lauren'a sarıldı. Sonra geri çekilip şarabı çıkardı ve gözleri fal taşı gibi açıldı. "Hayır, gerçekten. Çok teşekkürler."

Hah. Demek ki güzel bir şeyeydi.

Lauren gülümsedi. "Rica ederim."

Yakından tanıdık, acıklı bir miyavlama geldi ve oraya döndük. Geçen ay Josh ve Aly'nin arka verandalarını, onların "kediranda" (Gördünüz mü? *Gariplerdi işte.*) dedikleri şeye dönüştürmelerine yardım etmek için iğrenç, terli bir hafta sonu geçirmiştik. Alanı çerçeveleyip ahşapların arasına kalın teller zımbalamıştık. Sırf Josh ve Aly kahvelerini içerken Fred de dışarıda oturup kuşları izleyebilsin diye. Sonra, şu

* *Cornhole*, oyuncuların mısır veya fasulye dolu küçük torbaları, yaklaşık 8 metre uzağa yerleştirilmiş eğimli bir tahta platformdaki deliğe atmaya çalıştıkları popüler bir açık hava oyunudur. (ç.n.)

an dört patisiyle tellere yapışmış, dışarı çıkmak için ağlayan Maud'u sahiplenmişlerdi. Fred ise onun arkasındaki kedi ağacına oturmuş, onun bu davranışından pek etkilenmemiş gibi görünüyordu.

"Aman Tanrım," dedi Lauren. "Çok tatlı!"

O ve Aly, Maud'a doğru ilerlerken ben de ağır ağır peşlerinden gittim.

"Kedici tayfa," dedi arkamdan derin, hoşnutsuz bir ses.

Arkamı döndüğümde, neredeyse Josh kadar iri olan sarışın bir adamın bana doğru geldiğini gördüm.

"Tyler, değil mi?" dedim yanımda durunca.

Başıyla onaylayıp birasından bir yudum aldı. "Junior?"

Ben de başımı salladım.

Gözleri Lauren'a kaydı. "Böyle taş gibi bir hatunu nasıl kafesledin?"

Derin bir nefes aldım. Ever, hâlâ götün tekiydi. Onunla daha önce sadece bir kez, Josh'ın buraya taşınmasına yardım ettiğimde karşılaşmıştım ama o birkaç saat bile nasıl biri olduğunu anlamama ve Josh'ın ona bu kadar uzun süre nasıl katlandığını merak etmeme yetmişti.

Kibar ol, dedim kendime. Sırf Lauren'ın ne kadar seksi olduğunu söyledi diye Josh'ın dünyadaki diğer tek arkadaşını tehdit edemezsin.

"Onu çok iyi boşaltarak," dedim.

Tyler boğuk bir kahkaha attı. "Yeterli bir sebep. Kız kardeşi var mı?"

"Var ama ondan büyük, evli ve iki çocuklu."

"Yazık." Bakışları tekrar bana döndü ve boynumdaki dövmelemleri, parmak boğumlarımdaki kelimeleri inceledi. "Ne iş yapıyorum demiştin?"

"İthalat," dedim. "Sen?"

Sırıttı. "Finans."

Sessizleştik ve kadınların telin arkasında Maud'la oynamalarını izledik. En azından Aly ve Lauren iyi anlaşıyor gibiydi.

Göz ucuyla birinin el salladığını gördüm. Kalabalığın üzerinden sola baktım ve Josh'ın bana gel gel yaptığını gördüm. Kadınları işaret edip onu yanımıza çağırdım. Başını iki yana salladı ve elini daha şiddetli sallamaya başladı.

“Barbeküye yaklaşmaz,” dedi Tyler. “Pişen etin kokusu midesini bulandırıyor.”

“Yani *gerçekten* vegan.”

Tyler neşesiz bir homurtu çıkardı. “Aynen.” Ve kalabalığın arasına karışıp yavaşça uzaklaştı.

Arkasından başımı iki yana salladım ve sonra Aly ile Lauren’ın yanına, kedirandaya gittim. “Josh bizi mekânına çağırmaya çalışıyor.”

Aly yüzünü buruşturdu. “Ona vejetaryen takılalım demiştin ama kimseyi hayal kırıklığına uğratmak istemedi.”

Nişanlısının yanına gitti, biz de onu takip ettik. Josh’ın yanına birkaç adım kala Lauren aniden durdu ve ona bakakaldı. Bunu umursamamaya çalıştım. Josh’ın muhtemelen film yıldızları dışında gördüğüm en yakışıklı piç olduğunu kabul edecek kadar adamdım, yine de Lauren’in da öyle düşünüyor gibi görünmesi pek hoşuma gitmemişti. Ta ki Josh’ın yüzüne değil, kollarına ve onları kaplayan dövmelere baktığını fark edene kadar.

Lauren Josh’a, sonra Aly’ye baktı. “Aly...” Gözleri parladı. “*Oxen free?*”

“Tanrım,” dedi Aly ve Lauren’in kolunu tutup onu uzaklaştırdı.

Onlar yanımdan geçerken kaşlarımı çattım. “Ne oluyor lan?”

Arkamı döndüğümde Josh’ın yüzünde mahcup bir ifade vardı. “Bana bakma. Ne döndüğünü hiç *anlamadım*.”

Nedense ona hiç inanasım gelmiyordu.

Kırk beş dakika sonra karnımı doyurmuş, Aly’nin iş arkadaşlarıyla sıkıcı sohbetlere katlanmış, komşusu olan yaşlı bir çiftle tanışmış, Tyler’la bir kez daha garip bir sohbe maruz kalmıştım ve artık siktir olup gitmeye hazırdım.

Lauren çok daha iyi idare etmiş, tanıştığı herkesle arkadaş olmuş, topukları çimlere batmasına rağmen *cornhole* oyununun tozunu attır-

mış ve benim daha az hödük gibi görünmem konusunda harika bir iş çıkarmıştı.

Şimdi Josh'la bahçenin bir köşesinde duruyorduk. O bira içiyordu, bense babamın Aly'ye doğum günü hediyesi olarak gönderdiği şık espresso makinesinden macchiato almıştım. Josh'ın, sohbet etmeye mecbur kalmadığı anlarda partinin çoğunu insanlara yarı sırtını dönerek geçirdiğini fark etmemek mümkün değildi. Benim babam kötü biriydi ama onun babası meşhur bir seri katildi ve Josh ona çok benziyordu, bu da Josh'ın hâlâ utandığı bir şeydi. Son altı ayda çok yol katetmişti ama bu kadar kalabalık bir ortamda bulunmak onu hâlâ rahatsız ediyordu.

"McKinney'nin borçlarının kime ait olduğunu bulabildin mi?" diye sordu.

"Tanrım, sesini alçalt," dedim ve onu Aly, Lauren ve Lauren'ın getirdiği şarap şişesini paylaşan birkaç kadının oturduğu yerden uzaklaştırdım.

Josh duyulmuş olma ihtimalinden korkan küçük bir çocuk gibi yüzünü buruşturarak omzunun üzerinden baktı. Bu adam gizli görevler için hiç uygun değildi.

"Evet, öğrendim," dedim çitin dibine kadar çekildikten sonra.

"Ee?" dedi gözlerinde heyecanla. Aly'nin onu yasadışı işlerden uzak tutmak istemesinin sebebi muhtemelen buydu; bu işler Josh'ı fazlasıyla cezbediyor gibiydi.

Başımı iki yana salladım. "Yeniyetme bir bahisçi. Bir yıl önce piyasaya girmiş ve yavaş yavaş yükseliyor, gitgide daha büyük poker geceleri düzenliyor, adamlarını at yarışlarına ve stadyumlara sokuyor, herkesi de sinir ediyor."

"Nasıl yapıyor bunu?" diye sordu Josh.

"Eski usullere uymayarak. İnsanların bölgelerine izinsiz girip işini bitiriyor, sonra da izini kaybettiriyor. Onu bulmak epey zor olacak ve hayır," diye devam ettim ağzını açtığını görünce, "sen yardım edemezsin. Bu bilgisayarlık bir iş değil."

Josh bana baktı. "Herkesin dijital bir izi vardır."

"Bu herifin yok," dedim. "Görünen o ki, paranoyak piçin teki. Ve de acımasız. Kardeşim Stefan bu işin peşinde. Onun şehirde bulamaya-çağı kimse yok." Ayrıca tüm kardeşlerim arasında babamın en az sevdiği çocuk olduğu için (pislik herif bunu hiç saklamıyordu) ve bu yüzden de genellikle yalnız bırakıldığı için beni ispiyonlama ihtimali en düşük olan da oydu.

"Nasıl acımasız?" diye sordu Josh. "Kendini tehlikeye atmıyorsun, değil mi?"

Sesindeki endişe beni rahatsız etti. Arkadaşlarımla olmasına alışmak biraz zaman alacaktı. "Sıkıntı yok," diye yalan söyledim. Ben her zaman tehlike altındaydım. "Uğraştığım diğer tiplerden daha beter değil. Para konusunda acımasız demek istedim. Adil bir anlaşma istiyorsam onu hazırlıksız yakalamam lazım. McKinney'nin mal varlığını ya da borcunu kurcalamaya vakit bulursa, neyim var neyim yok koparmaya çalışır."

Josh kaşlarını çatı. "Ekstra paraya ihtiyacın olursa haber ver. Bizde biraz var."

Elimi sallayarak onu geçiştirdim. "Düğün ve balayı için sakla. Ben idare ederim. Suç işleri kazançlıdır, ayrıca motorum ve boktan dairem dışında paramı sadece yatırımlara harcarım."

Josh canlanıverdi. "Borsayla ilgilendiğini bilmiyordum. Nasıl gidiyor?"

"Fena değil," dedim. "Epey bir birikim oldu." Aslında birikimden çok daha fazlasıydı. Yarın olsam, tutumlu davrandığım takdirde ömrümün kalanını temettülerle geçirebilirdim. Gerçi babam izin vermezdi.

"Hadi canım?" dedi Josh kaşlarını kaldırarak. "Ben de daha fazla yatırım yapmak istiyorum. İyi bir portföyüm var ama onu Wall Street'teki bir ahmak yönetiyor. Bu arada Tyler finans analisti, bir ara onu da çağırıp bütün gece takılabiliriz."

Diplomatik bir cevap bulamadığım için doğrudan konuşmaya karar verdim. "Alınma ama o herifle takılmaktansa tırnaklarımı sökmeyi tercih ederim."

Kahve fincanımla Josh'ın arkasını işaret ettim ve o da dönüp bütün bu süre boyunca izlediğim şeyi gördü: Tyler *cornhole* oyunu yüzünden kavga çıkarmak üzereydi. Kaybetmişti ve bundan hiç memnun değildi.

"Çünkü siktiğimin çizgisini geçip durdun," dedi, sesi herkesin duyacağı kadar yüksekti.

Josh yüzünü buruşturarak bana döndü. "Kurallar konusunda takıntılıdır."

Ona sadece baktım.

"Ve ilk izlenim konusunda pek iyi değildir," diye ekledi.

"İkinci izlenimde de," dedim kahvemi yudumlarken.

Josh başını yukarı aşağı salladı. "Bence yeni ortamlarda ya da yeni insanlarla anlaşma konusunda pek iyi değil, bu yüzden normalden daha da hödük davranıyor. Ama o eşiği aştın mı, ondan daha sadık bir arkadaş bulamazsın."

Arkasında, Tyler bir *cornhole* tahtasını devirip partiden hışımla uzaklaştı.

"Sözüne güvenmek zorundayım."

Josh tam zamanında dönerek Tyler'ın evin köşesinden kayboluşunu izledi. İç çekerek bana döndü. Ardından gözleri o sırada Tyler'ın bu çıkışına kafa sallayarak tepki gösteren Aly, Lauren ve diğer kadınlara kaydı.

"Lauren iyi biri," dedi.

"Benim için fazla mı iyi?"

"Ah, ona ne şüphe."

Ona bıkkın gözlerle baktım.

Bana dirsek attı. "Siz ikiniz yaklaşıyorsunuz. Birbirinizi tamamlıyorsunuz."

Ona baktım. "Bütün öğleden sonra köşende sap gibi durup bunu mu yapıyordun? Bizleri mi inceliyordun?"

"Evet," dedi, ses tonundaki *ne sandın* imasını duyabiliyordum. "Eğlenmek için başka ne yapacaktım?"

"Ne bileyim, bu *senin* nişan partin."

"Hayır, değil. Onun partisi," dedi Aly'ye bakarak, ses tonu yumuşamıştı.

Bakışlarını takip ettim ve parmağındaki taşı hayranlıkla seyreden Aly'yi gördüm. Yüzündeki gülümseme herkese ne kadar mutlu ve hâlden memnun olduğunu anlatıyordu. Başını kaldırıp Josh'ı gördü ve gülümsemesi daha da genişledi. Josh ise sanki biri göğsüne yumruk atmış gibi derin bir nefes aldı. O an bir karar verdim: Eğer babam onları ayırmaya çalışırsa, aramızda açık bir savaş çıkacaktı.

Bakışlarım Lauren'a kaydı. Aly'nin iş arkadaşlarından biriyle hararetli hararetli konuşuyordu ama ne söylediği umurumda değildi. Ondan bazı konuları açmamasını istemiştim ve sessiz kalacağı konusunda ona güveniyordum. Aynen öyle, ona güveniyordum, işte o kadar. Gündüz vakti, kalabalık içinde birlikte vakit geçirmek... ilginçti. Kolaydı. Özgür kalabilirsem hayatımın nasıl olabileceğine dair bir normallik örneği.

Lauren, Aly'nin söylediği bir şeye güldü, ardından kadeh tokuşturup içkilerini içtiler. Onların bu kadar iyi anlaştıklarını görmek içimi ısıttı ama kendimi kaptırmamam gerektiğini, ne yaptığımızı hâlâ konuşmadığımızı kendime hatırlatmak zorunda kaldım.

Ardından Lauren'ın bakışları benimkilerle buluştu ve aramızda bir kıvılcım çaktı.

Ona gülümseyip göz kırptım ve yüzümü çevirdim, içimde kabaran öfkeyi görmesini istemiyordum. Lanet olası babam. Onun tehditleri, kurnazlığı, kontrolü yüzünden Lauren'a karşı kendimi tutuyordum. Çünkü ne yapacağından, beni kontrol altında tutmak için ne kadar ileri gideceğinden korkuyordum. Mafyanın kadınlara zarar vermeme gibi kuralları vardı ama onun buna uyacağına güvenmiyordum ve fiziksel güç kullanmadan da insanın canının yakılabileceğini çok iyi biliyordum. Psikolojik silahlar da en az fiziksel silahlar kadar yıkıcı olabilirdi.

Sadece kullanabileceğim bir zayıflık bulmam gerekiyordu. Yasal işlere geçme planları iyi hoştu ama bu beni babamın pençesinden

kurtarmaz, beni tehdit etmesini veya istediği şeyi yapmam için zorlamasını engellemezdi.

Düşün, dedim kendime. Babamın her şeyden çok değer verdiği şey neydi? Elinden almakla tehdit edebileceğim ve sonunda geri durmasını sağlayacak ne vardı?

“İyi misin?” diye sordu Josh.

Kendimi uçurumun kenarından çekmeye çalışarak başımı iki yana salladım. Böyle zamanlarda öfkeme güvenmiyordum.

“Hadi,” dedi Josh ve omzuma vurdu. “İçeri geçelim.”

Eve girdim, sessizlik iyi gelmişti. Dışarıstı düzgün düşünmek için çok gürültülüydü.

Sonunda Josh’a açık açık, “Babamdan nasıl kurtuldun?” diye sordum.

Arka kapıya ve hemen ardındaki partiye bakarak gerçekten yalnız olup olmadığımızı kontrol etti. “Ailesi dahil bütün hayatını mahvetmekle tehdit ettim. Alınmaca yok.”

Gözlerimi kırptırdım. Buydu işte. Aile. Babamın dünyadaki her şeyden çok değer verdiği şey. Aly ve Josh’a aylık akşam yemeklerine gelmeleri için şantaj yapmasının, benim ve kardeşlerim üzerinde bu kadar kontrol kurmaya çalışmasının nedeni buydu. Kendi ailesi mafyaya katıldığı için onu reddetmişti ve hayattaki en büyük korkusu, sevdiği herkesin bir gün onu terk etmesiydi.

“Tehditlerini gerçekten yerine getirebilir misin?” diye sordum Josh’a.

Kollarını göğsünde kavuşturdu ve başıyla onayladı, o karanlık tarafı ortaya çıkmıştı. “Evet.”

“Aklımda bir plan var ama işe yarar mı yoksa elimde mi patlar bilmiyorum.” Ona planımı baştan sona anlatırken gözlerinin büyümesini ve kaşlarının alnına doğru yükselmesini izledim.

Biriridiğimde gülümsedi. “Kulağa rezalet çıkacakmış gibi geliyor.”

“Var mısın?”

“Tabii lan,” dedi.

26

Lauren

“Güzel bir gündü,” dedim.

İki kadeh şarap içmiştim, bütün günü dışarıda geçirdiğim için vücudum ısınmıştı, onca sohbet ve kahkahadan sonra yorgun düşmüştüm. Junior’la birlikte evime dönüyorduk ve güneş uzaktaki şehir manzarasının ardında batıyor, gökyüzünü turuncu ve pembeye boyuyordu. Esneyerek koltuğuma gömüldüm. Biraz kestirmek çok hoş olurdu.

“İyi vakit geçirmene sevindim,” dedi Junior, vitesi düşürürken kol kasları gerildi.

Ya da belki yavaş, tembel bir seks, diye düşündüm ona bakarken. Açık pencereden esen rüzgâr saçlarını dağıtıyor ve giydiği kısa kollu tişört göğsünü ve karnını sıkıca sarıyordu.

Daha önce ona hiç bu kadar çekilmemiştim. Sadece cinsel açıdan da değil. Aly ne iş yaptığını sorduğunda bir an duraksamış, ne diyeceğimi bilememiştim. Başka bir ortamda olsak ona işimi gururla söylerdim ama orada söylemenin uygun olup olmayacağından emin olamamıştım. Junior yaptığım işi kabul ettiğini söylemiş olabilirdi ama aile dinamiklerinin ne kadar karmaşık olabileceğini bizzat biliyordum. Aly, özellikle nişanlısının kim olduğu göz önüne alınınca, anlayışla karşılar gibi görünse de kuzeninin bir cinsel içerik üreticisiyle çıkmasına nasıl tepki vereceğini kestirememiştim. Lakin Junior elini belime koyup başını

onaylarcasına sallamış ve sözsüz bir şekilde dürüst olmam gerektiğini söyleyerek beni şaşırtmıştı.

Benden gerçekten utanmadığını o zaman anlamıştım. Geçmişte partnerlerim rahatsız olduğu için işimi pek çok kez gizlemek zorunda kalmıştım. Ve bugün bunu açıkça söyleyebilmek içimi büyük bir rahatlamanın verdiği o coşkuyla doldurmuştu; bu his içimin şampanya kabarcıkları gibi kıpır kıpır olmasını sağlıyor, beni enerji, heyecan ve yaşamla dolduruyordu. İşimi söylediğimde Aly de diğer hemşireler de gözlerini bile kırpmamıştı ve o anda, farkında bile olmadığım bir yük omuzlarımdan kalkmıştı.

İşler değişiyordu. İnsanlar hiç olmadığı kadar nazik ve hoşgörülüydü. En azından bizim kuşaktakiler. Bu bana, gelecekte seks işçilerinin yargılanma veya cezalandırılma korkusu olmadan hayatları hakkında açıkça konuşabileceklerine dair bir umut veriyordu. Belki saflık ediyor ya da aşırı iyimser davranıyordum ama cinsel içerik üreticisi olarak çalıştığım bu birkaç yılda o kadar çok şey iyi yönde değişmişti ki bu bir fantezi gibi gelmiyordu; artık mümkün olmasının yanı sıra kaçınılmaz da görünüyordu.

Junior vitesi artırarak otoyolda hızlanmaya başladı. Onu yargılamakta acele mi etmiştim? Aramızda olan şeyi küçümsemekte fazla mı hızlı davranmıştım? Aramızdaki kıvılcımı nihayet keşfetmek için bunu sıradan bir ilişki olarak sürdürmeye karar vermiştik ama bu akşamüstü, hem kendimi hem de onu sorgulamama neden olmuştu.

Bu adam *on yıldır* bana göz kulak oluyordu. Gelip geçici bir ilgi böyle olmazdı. Bunda bir kararlılık vardı. Bağlılık vardı. Elbette en çok ihtiyaç duyduğum anda yanımda olamamanın yaşattığı suçlulukla beni korumuş olabilirdi ama tek sebep suçluluk duygusu olsaydı, benim iyi olduğumu ve yaşananların hayatımı mahvetmediğini gördüğünde durmaz mıydı?

Bunun sıradan bir ilişki olmadığı ortadaydı. Junior için sıradan değildi ve yavaş yavaş benim için de öyle olmadığını fark ediyordum. Ona ne olduğunu önemsiyor, düzgün bir hayat sürmesini istiyordum, hatta

bunun için elimden gelen her türlü yardımı yapmaya hazırdım ama muhtemelen bana izin vermezdi. Ve birlikteyken bana hissettirdiklerini seviyordum: Özel ve değerli hissediyordum. Gitgide daha fazla ortaya çıkan mizah anlayışını seviyordum. Benim başkalarını izleme fetişimi paylaşmasını seviyordum. Onunla daha fazlasını keşfetmek için sabırsızlanıyordum. Tanrı beni affetsin ama bir parçam karakterinin karanlık yönlerini bile seviyordu. Yaptığım iş risksiz değildi ve ahlaki değerleri sorgulanabilir, korkutucu bir herifin beni kolladığını bilmek kendimi güvende hissetmemi sağlıyordu. Bir abone sınırı aşp beni bulmaya çalışırsa, Junior'ın ben tehlikenin farkına bile varmadan bu işi halledeceğinden emindim.

Kimbilir, belki uzun vadede uyumlu değildik ve birlikte geçireceğimiz zaman kısa olacaktı ama bugünden sonra onunla daha *fazlasını* düşünmek eskisi kadar korkutucu gelmiyordu. Bu yüzden, sokağıma girdiğinde ona doğru döndüm. "İçeri gelmek ister misin?"

Bana yan gözle baktı. "Beni o kocaman, korkunç köpeğine yem etmeyeceksen ever."

"Walter kendi karını kendi verir. Kimi yiyip kimi yemeyeceğine ben karışmam."

Junior sırttı. "Bu riske değer gibisin."

"Öyle mi?"

"Öyle. İçeri gelirim."

Beni kumtaşı evimin önüne bıraktı ve park yeri aramaya gitti, ben de ev arkadaşlarıma misafirimiz olacağını haber vermek için içeri girdim.

Ryan beni kapıda karşıladı. Arkasında Walter deli gibi havlıyordu.

Ryan kaçmasını engellemek için bacağını kapıya dayadı. "Nasıl geçti?"

"Junior'ı içeri davet ettim," dedim ona.

Yüzünde bir şaşkınlık belirdi. "İyi geçti olarak anlıyorum?"

Başımınla onayladım. "Sonra anlatırım. Taylor nerede?"

"Jackson'la dışarıda," dedi Ryan, kapıyı açıp hemen içerideki askı-

dan Walter'ın tasmaını aldı. "Çıkıp yemek almam lazım çünkü yemek yapma sırası ondaydı *tabii ki*. Walter'ı da yanımda götüreyim de baş başa vakit geçirebilin."

Walter izin çıkar çıkmaz bana doğru koştu, kuyruğunu o kadar hızlı sallıyordu ki poposu bir bulanıklıktan ibaretti. Onu sevmek için çömeldim. Ev arkadaşlarımı seviyordum ama hiçbir şey yüreğimi bu hayvan kadar ısıtmıyordu. Eve geldiğimde, uyandığımda veya herhangi bir odada beni gördüğünde her zaman öyle mutlu oluyordu ki.

"Selam," dedim kıpır kıpır halini okşamaya çalışarak. "Aman Tanrım. Evet, bu senin burnun." Kuyruğunu koluma, sırtıma, omzuma çarparak döndü ve tekrar yanıma geldi.

Ryan bu kargaşanın ortasında tasmaını takmayı başardı. Walter'ı merdivenden indirirken ona teşekkür ettim. Junior yaklaşıırken, Ryan ona el sallayıp ters yöne doğru yürüdü.

"Beni Walter'la tanıştırma fikrinden vaz mı geçtin?" diye sordu Junior basamaklardan çıkarken.

Başımı iki yana salladım. "Ryan bizi biraz yalnız bırakmak istedi."

Yüzüne haylaz bir sırıtiş yayıldı. "Ah, demek öyle?"

Az önceki mahmurluğum kaybolmuş, içim ihtiyaçla dolmuştu. Bütün gün arzumı bastırmış, ona fazla bakmamaya çalışmış ve o Josh'la birlikteyken Aly'yle vakit geçirerek aramıza biraz mesafe koymuştum. Parfümünün kokusunu her alışım ve her dokunuşu bana daha önce yaşadıklarımızı hatırlatıyordu: Velvet'in merdiven boşluğunda beni boşaltmasını, fotoğraf kabinini, gözetleme odasında üzerine binişimi, kilisede içimdeyken hiç kıpırdamadan durmayı başarmasını. Her birlikteliğimizde ya daracık bir yerdeydik ya da yakalanmamıza ramak kalmıştı ve bu heyecan verici olsa da onunla odamda yalnız kalmak için sabırsızlanıyordum. Orada bizi bekleyen geniş, rahat bir yatak ve her türlü oyuncak vardı.

"Girsene," dedim ve elini tutup onu içeri çektim.

Üçüncü kata çıkarken parmakları benimkileri sıktı. Yatak odamın

kapısını açtığımda aniden durdu ve beni de durdurdu. Yüzüne baktım, ne olduğunu sormak üzereydim ama sonra ifadesini ve bakışlarını odada dolaştırdığını gördüm: yatağında, büyük koltukta, kapının karşısındaki boş köşede – yani çekim yaptığım yerlerde.

“Siktir, Lauren,” dedi, sonunda bana dönen gözleri alev alev yanıyordu.

Elini bırakıp odama girdim; peşimden gelmesi, bu kadar kısa bir mesafede bile takip ediliyor olma hissi hoşuma gitmişti. Kapıyı kapayıp etrafa son bir kez bakacak kadar durdu, sonra bana ulaştı ve ellerini başımın iki yanından duvara dayadı.

“Odanda olduğuma inanamıyorum,” dedi, sesi hafifçe hırıltılı bir hal almıştı. “Burada sana neler yapmayı hayal ettiğimi bir bilsen.”

“Anlatsana,” dedim, içimde bir sıcaklık birikmeye başlamıştı. Farkında bile olmadan onu kaç kez tatmin etmiştim acaba?

Başını iki yana salladı. “Ne kadar süre yalnız kalacağımızı bilmiyorum ve tek bir dakikasını bile konuşarak boşa harcamak istemiyorum. Şimdi arkanı dön. Bu elbisenin içinde seni çok beğensem de onsuz daha çok beğeniyorum.”

Döndüm, fermuara daha rahat ulaşabilsin diye saçımı omzumdan çektim. Fermuarı açmak yerine eli boynuma dolandı ve son kez böyle baş başa kaldığımız anın hatırası zihnime hücum etti.

“O lanet günah çıkarma kabini...” diye hırladı.

Titrek bir nefes verdim. “Biliyorum.”

Parmakları beni daha sıkı kavradı. “Sikimin başına boşaldığın zamanki hissi ölene kadar unutmayacağım.” Beni geriye doğru çekince neredeyse inleyecektim. “Ve nabzını,” diye fısıldadı kulağıma. “Parmaklarımın altında çırpınır gibi atışını asla unutmayacağım. Tıpkı.” Boynuma dokundu. “Şu anki.” Bir kez daha dokundu. “Gibi.”

O anı hatırlayınca dizlerim titredi, sıcaklık karnıma toplandı. Bileğini tuttum. “Junior.”

Tutuşunu gevşetti. “Seni sikmem lazım. Kendimizi tutmadan, sessiz kalmaya çalışmadan.” Serbest elinin parmakları yana kayıp elbisemin eteğini yukarı kaldırdı. “Altında ne olduğunu bana hiç söylemedin.”

Bacaklarımı açtım ve sırtarak bekledim.

Parmakları yukarı doğru ilerlemeye devam etti ve beni tamamen çıplak buldu. Velvet'taki o ilk gece verdiği tepkiyi o kadar çok sevmiştim ki bir kez daha onu aynı şekilde delirtebilecek miyim görmek istemiştım. Fark ettiğı anı hemen anladım çünkü ilerlemeyi kesti, alını omzuma düştü ve eli boynumdan aşağı kaydı.

Boğuk bir sesle, "Bütün gün mü?" diye sordu.

Kıkırdadım. Sesi canı yanıyormuş gibi çıkmıştı. "Evet."

Derinden, acı dolu bir ses çıkardı ve beni döndürdü, sonra öpmeye başladık. Tişörtünü yukarı çekip çıkarmak istedim ama bu bariz isteğimi görmezden geldi ve bu da bana, yan tarafındaki yaranın gerçekten kötü olabileceğini düşündürdü. Ayaklarımız birbirine dolandı, dizlerimin arkası yatağa çarpınca birlikte yatağa düştük. Junior pozisyonumuzu ayarlayıp yanlamasına düşmemizi sağladı.

Bizi yatağın ortasına taşıdıktan sonra ben üstte kaldım ve bacaklarım iyice açılana kadar omuzlarımdan itti. Elleri kalçalarımaya yapıştı, pazıları gerildi. Tek hamlede beni gövdesinin üzerine çekti. "Buraya gel," dedi sabırsızlıktan kalınlaşmış sesiyle.

"Ne yapıyo—"

Bir kez daha çekince göğsünün üstüne oturuverdim.

"Yatak başlığını tut, Lauren."

Dediğini yaptım ve o da kendini aşağı kaydırđı. Belli ki yüzüne oturmamı istiyordu.

"Ya seni boğarsam?" diye sordum.

"Bunun için bu kadar heyecanlanma istersen," diye karşılık verdi.

Sırıttım. "Mükemmel bir cinayet olurdu."

O da güldü. "O zaman sanırım ben de senin gönüllü kurbanın olurdum." Son bir hamleyle elbisemin eteğinin altında gözden kayboldu.

Karşılık olarak kıkırdayışım, beni aşağı çekmesiyle şaşkın bir nefes alışa dönüştü. Beni direkt yüzünün üzerine oturtmuştu. Junior

hakkında öğrendiğim bir şey varsa, o da lafla vakit kaybetmeyip doğru-
dan işe koyulduğuydu. Dili girişimi şöyle bir tattıktan sonra içime dal-
dı, kıvrıldı ve döndü. *Ah, siktir.* Tırnaklarım başlığa gömüldü ve onun
ölürsem ölürüm tavrına rağmen üzerine daha fazla ağırlık vermeye cesa-
ret edemediğim için dizlerimin üzerinde tamamen hareketsiz kaldım.

Derin hırlaması, hoşnutsuzluğuna rağmen içimi titretti. Beni bu
sefer yüzüne bastırarak kadar sert çekti. Gözlerim kapandı. O beni ya-
lamaya devam ederken, içimdeki tereddüde rağmen o sihirli dili ona
sürtünmek istememe neden oluyordu. Bir eli kalçamdan ayrılıp elbise-
min altına kaydı. Başparmağı klitorisime dokundu. Geçen sefer bana
dokunduğunda sessiz kalmak zorunda oluşumu telafi eder gibi onun
için yüksek sesle inledim.

Ağzını çekti. "Hareket et, Lauren. Bir daha söylemeyeceğim."

Sonra dili geri döndü ve başparmağı beni okşamaya devam etti.
Yemin ederim ki dediğini yapacaktım ama olduğum yerde kalmak o
kadar *iyi* hissettiriyordu ki...

Popoma bir şaplak attı.

Hazırlıksız yakalandığım için bir çığlık attım, gözlerim fal taşı gibi
açıldı.

Bir şaplak daha; canımı acıtacak kadar sert değildi ama hareket et-
memi istediğini anlatacak kadar güçlüydü. Sanırım bu, güzel ve sert
şaplakları gerçekten *sevdiğimi* söylemek için iyi bir zaman olurdu.

Eli kıcımdan ayrıldı ama arkama baktığımda, tehditkâr bir şekil-
de havada durduğunu gördüm. Yüzünün üzerine doğru biraz kaydım,
hâlâ bunun riskli olduğunu düşünüyordum ama kalçalarımı sallarken
iç kaslarımı sıkarak o kadar iyi hissettirdi ki bir kez daha yapmaya karar
verdim. Ve tekrar. Ve... *ah, siktir,* artık durmak istemiyordum çünkü
yüzüne doğru her inişimde kendimi diline bastırıyor ve her kalkışta
parmağına sürtünüyordum. Junior'ın çıkardığı cesaretlendirici seslere
bakılırsa o da durmamı istemiyordu bu yüzden devam ettim; yatak
başlığını sıkıca kavradım ve kalçalarımı hızla salladım. Junior'ın kendi

sınırlarını bildiğini ve fazla gelirse beni kendinden uzaklaştıracak gücü olduğunu umuyordum çünkü ben artık kendimi kontrol edemiyordum.

Dili daha derine daldı, başparmağı hızlandı, bundan fazlasıyla hoşlanıyormuşçasına kıcımdaki eli beni ileri doğru itip duruyordu. Çok geçmeden sırtım yay gibi gerildi, başım öne düştü, dudaklarımdan boğuk bir çığlık dökülürken hazzın doruklarına ulaştım ve Junior'ın yüzüne boşaldım. Sert ve sarsıcıydı; uzun zamandır ilk kez bu yatak odasında ışıklandırmayı, kamera açılarını veya iyi görünüp görünmediğimi düşünmeden boşalmıştım. Bir kez olsun, önemli olan tek şey nasıl hissettiğim, *onun bana nasıl hissettirdiği*ydi.

Üzerinden pelte gibi kaydım. "Aman Tanrım, Nic."

Yavaşça vücudumun üzerine tırmandı, her adımda öpücükler kondurarak elbisemi yukarı itti. "Mmm," dedi. "Bana öyle demen çok hoşuma gidiyor."

Başımı kaldırıp gözlerine baktım. "Nic demem mi?"

Başıyla onayladı. "Bir daha söyle."

"Nic," diye fısıldadım.

"Ağzından duymak istediğim isim bu," dedi. "Junior değil. Aramıza mesafe koymak için kasıtlı olarak öyle dediğini biliyorum ama artık duymak istemiyorum o yüzden kes şu saçmalığı, Lo."

Sesindeki otoriteyle kadınlığım kasılmaya başladı. "Bana böyle emir verme yoksa boşalırım."

Alnını karnıma dayadı ve sarsılarak güldü. Parmaklarımı saçlarına doladım; sırf yapabildiğim için, sadece canım istediği için. Yatağa biraz daha gömüldüm. Üzerimdeki ağırlığı, onu gerçekten güldürmüş olmanın verdiği his çok hoşuma gidiyordu.

Keskin bir zil sesi odayı doldurdu. Telefonu yaşadığımız anı daima bozuyordu.

Kollarımı indirdim ve ona telefonu görmezden gelmesini söylemek yerine kendimi sessiz kalmaya zorladım. O benim işime asla karışmayacağına söz vermişti, en azından ben de ona aynı saygıyı gös-

termeliydim. Telefonu açması gerekiyorsa açmalıydı ve birlikte olmaya devam edeceksek, bunun ilişkimizin bir parçası olacağını kabullenmeliydim.

İnleyerek üzerimden kalktı ve cebinden telefonu çıkarıp kulağına götürdü. "Ne var?" Bir anda doğruldu. "Nerede?" Küfretti. "Yirmi dakikaya oradayım." Telefonu kapadı, bana döndüğünde yüzündeki ifade işkence çekiyormuş gibiydi. "Üzgünüm."

Doğrulup oturdum. "Üzülme. Sorun değil."

"Geri döneceğim," dedi.

"Dert etme." Omuz silktim. "Rahat takılıyoruz, unuttun mu?"

Gözleri karardı ve bir anda beni tekrar yatağa yatırdı, dirseklerini başımın iki yanına dayayıp kalçalarını bana bastırdı. Kot pantolonunun içindeki sertliği hassas tenime sertçe dayandı ve bacaklarımın arasından artçı bir zevk dalgası geçti. "Peki ya sıradan bir ilişkiden daha fazlasını istediğimi söylesem?"

Bakışlarının ağırlığı altında hareketsiz kaldım, içime dönüp cesaret bulmaya ve bir zamanlar beni ne kadar incittiğini hatırlamamaya çalıştım. "Korkuyorum," diye itiraf ettim.

Öne eğilip alınlarımızı birleştirdi. "Biliyorum. İstedğin kadar yavaş ilerleyebiliriz."

Büyük bir hata yapıp yapmadığımı merak ederek gözlerinin içine baktım. Yavaşça başımı yukarı aşağı salladım. "Tamam."

Uzanıp beni öptü; dili acımasız ve talepkârdı, dudaklarımı az önce kadınlığımı tattığı gibi öpüyordu. Bacaklarımı beline dolayıp onu kendime yaklaştırdım. Küçük bir hamleyle ereksiyonunu bana sürterek beni kıvrandırdı ve daha fazla zamanımız olmasını dilememe neden oldu. Onu içimde istiyordum. Bu sefer *tamamını*, sert, hızlı ve acımasızca... Ama muhtemelen zamanımız yoktu.

İnleyerek geri çekildi. "Tanrım, seni sikmek istiyorum." Gözleri, batan güneşin loş ışığında vahşi görünüyordu. "Ve aramızda olanlar hakkında konuşmak istiyorum ama gitmem gerek ve seni halde bırakmaktan nefret ediyorum."

Gülümsedim. “Nasıl? Dilinle beni muhteşem bir şekilde becerdik-
ten sonra perişan olmuş halde mi?”

Başını iki yana salladı. “Ne demek istediğimi biliyorsun.” Kaşlarını
çattı. “Bu ne kadar sürececek bilmiyorum.”

Uzanıp dudaklarına son bir öpücük kondurdum. “Geri dönemez-
sen de sorun değil. Sadece güvende olduğunu haber ver yeter.”

Birkaç dakika sonra sessizce merdivenlerden aşağı indik. Evde çıt
yoktu, Ryan hâlâ dışarıda olmalıydı.

Zemin kata ulaştığımızda Ryan, “Geliyoor!” diye bağırınca irkildim.

Walter köşeden fırlayıp üzerimize doğru koşmaya başladı. *Acayip*
gerildim çünkü onun ve Juni– hayır, Nic’in bu şekilde tanışmasını is-
temiyordum. Ama Nic elini kaldırıp hayatımda duyduğum en otoriter
ses tonuyla, “Dur,” dedi ve Walter tek kelime etmeden durup oturdu.

İkisi uzun bir süre birbirlerine baktılar.

“İyi miyiz?” diye sordu Nic.

Walter başını eğip kuyruğunu salladı, böylece bir sorun çıkmayaca-
ğını anladım.

“Pekâlâ,” dedi Nic ve Walter’ın seviyesine çömeldi. “Gel bakalım.”

Walter çılgına döndü, Nic’e doğru koşarak aralarındaki mesafeyi
kapadı. Nic’in ulaşabildiği her yerini koklayıp sayamayacağım kadar
çok kez kuyruğuyla ona vurdu.

“Daha önce biri için bu kadar çabuk deliye döndüğünü hiç görme-
miştim,” dedim.

Nic bana kendini beğenmiş bir bakış attı. “Annesine çekmiş.”

Ryan yakında bir yerden kahkahayı bastı. Taylor’ın da burnundan
bir homurtu kaçtı. Başımı kaldırdığımda ev arkadaşlarımla ve Jack-
son’ın kanepede uzandıklarını gördüm. Hah. Sanırım fark ettiğimden
daha uzun süre odamda kalmıştık. Yüze oturma seansımız sadece birkaç
dakika sürmüş gibi gelmişti ama Nic’le seks yapmanın zamanı bükebi-
lecek kadar iyi olup olmadığını merak etmeye başlamıştım artık.

“Tamam. Biliyorum,” dedi Nic doğrulurken. Walter’ı son bir kez okşadıktan sonra gözlerini bana çevirdi. “Gitmem gerek.”

“Dikkatli sür, olur mu?” dedim.

Beni başıyla onayladı ve seyircilerimize el sallamak için döndü. “Keyifli geceler.”

Taylor da el salladı. “Sana da, seni pis küçük sürtük.”

Nic başını iki yana salladı, alınma bir veda öpücüğü kondurdu ve gitti.

27

Junior

“Burası mı?” diye sordum Stefan’a.

Başını yukarı aşağı salladı.

Bakışlarımı ondan ayırıp etrafa baktım. Eski limanın gölgeleri arasında duruyorduk, endüstriyel binalar karanlıkta etrafımızda dağlar gibi yükseliyordu. Politikacılarımız buraya şehrin yarası demeyi severdi. Bakımsız ve terk edilmişti; suçluların, evsizlerin ve maceraperestlerin oyun alanıydı. Devasa silolar suya gömülmüştü. Binlerce galonluk dizel tankların üstü yüzlerce grafiti sanatçısının imzasını taşıyordu. Yollar kırık döküktü, bu da araba kullanmayı neredeyse imkânsız hale getiriyordu. Arabalarımızı yakındaki bir nakliye deposunda bırakıp buraya yürüyerek gelmek zorunda kalmıştık.

Stefan’a göre, bütün bu yıkıntı ve çürümüşlüğü ortasında sadece davetlilere açık, çok yüksek bahisli bir poker oyunu dönüyordu.

Nerede olduğunu bilmiyordum çünkü burayı aydınlatması gereken lambalar sürekli patlatılıyordu ve yönetim sonunda yenilerini takmaktan vazgeçmiş, limanın bu bölümünü fiilen yeraltı dünyasına teslim etmişti. Bir kapı girişi, aydınlık bir pencere, bu yerde bizden başka bir yaşam olduğunu gösteren herhangi bir iz arasam da hiçbir şey göremiyordum.

Bir şaplak sesi duyunca başımı çevirdim ve yakınımda duran beş kişiyi gördüm. Koyu renkli üniformalar giymişlerdi ve üzerlerinde bir

bölük askeri yok edecek cinsten silahlar vardı. Onlarla daha önce çalışmışım, Aly ve Josh'ın suçlarını örtbas ettiğimiz zaman da bunlardan biriydi. Mafyayla ya da şehirdeki başka birileriyle bağlantıları yoktu; parayı kimin ödediğine bağlı olarak müşteriden müşteriye geçen kiralık kaslı adamlar, şanlı paralı askerlerdi. Bu kadar rağbet görmelerinin nedeni ağızlarının sıkı olmasıydı. Bu yüzden bir iyilik isteyerek onları buraya çağırmıştım. Şehirde iş çeviren herkes arasında, olanları babama koşup yetiştirmeyeceklerine güvendiğim tek kişiler onlardı.

Kısa boylu, kırklı yaşlarının ortasında, kel bir adam olan liderleri David elini boynuna götürdü. "Koduğumun sivrisinekleri."

Başımı yukarı aşağı salladım, üzerimizde gezinen böceklerin cıvıztısını duyabiliyordum. Harekete geçmezsek bizi canlı canlı yiyeceklerdi.

"Nerede?" diye sordum Stefan'a.

Bana onu takip etmemi işaret ederek saklandığımız binanın yan tarafına doğru yürüdü. Birlikte köşeye geçip etrafı gösterledik.

"Şurada," dedi.

Parmağıyla işaret ettiği yeri takip ettim. Bir bina değil, 80'lerin sonlarından beri burada çürüyen yüz yirmi metrelik bir yük gemisi görüyordum. Gecenin karanlığında bir hayalet gibi yükselen geminin bir zamanlar bembeyaz olan boyası zamanla bulanık bir griye dönmüş, gövdeden güverteye kadar pas lekeleri yayılmıştı. Gemiye rıhtımdaki çelik babalara bağlayan devasa zincirler ayışığında gümüş gibi parlıyor, gemi gelgitte sallandıkça gıcırıyordu.

Poker oynamak için hayal edebileceğim en itici yer gibi görünüyordu.

Gözlerim tekrar kardeşime döndü. Bana ona güvenmemem için hiçbir neden vermemişti, en azından herkese duyduğum genel güvensizlikten fazlasını duymuyordum ona ama istesem bile bundan daha kusursuz bir pusu planı hayal edemezdim.

"Beni öldürtmeye mi çalışıyorsun?" diye sordum.

Cevap olarak bana ortaparmağını gösterip uzaklaştı ve gitgide dönüşmekte olduğu hayalet gibi karanlıkta kayboldu.

David yanıma gelip binanın kenarından gemiyi gözetledi. “Bu hoşuma gitmedi.”

“Benim de,” dedim gölgelerin arasına çekilerek.

Diğer dört adamı sessizce yanıma geldi, konuşmayı liderlerine bırakmışlardı ve gözleri sürekli tehdit arayarak etrafı tarıyordu. Hepsi özel harekât birliklerinden çıkmaydı ve bu her hallerinden belliydi. Onların yalnızca Josh yanlarındayken hata yaptığını görmüştüm ve bunu da Josh’ın asla çenesini kapamayarak onların dikkatini dağıtmış olmasına bağlıyordum. Onlarla çalıştığım diğer tüm zamanlarda kusursuz davranmışlardı.

David yine binanın yanından gemiye baktı ve sonra bize döndü. “Bir, kuzey silosu,” dedi ve bir adam karanlığa doğru süzüldü. “İki, güney silosu. Üç, dizel tankları. Dört, tahıl mavnası.”

Adamlar teker teker ortadan kayboldu ve geride David’le ben kaldık. Bana döndü. “Burada tek başına idare edebilecek misin?”

Başımınla onayladım. “Muhtemelen binaya girmenin bir yolunu bulurum ve gemiye bakan bir pencere ya da çatlak var mı ona bakarım.”

“Güzel,” dedi. “Ben önden gidip mümkün olduğunca yaklaşacağım. Bu noktadan itibaren sadece telsiz kullanacağız.”

Ve dönüp geceye karıştı.

Kılıfıma takılı pil setini düzelttim ve boğaz mikrofonunu boynuma bağladım. İnce ama ultra sağlam, örgülü bir fiber kablo kulaklığa uzanıyordu ve onu yerine takıp açtım.

Bu cihazın ne kadar hassas olduğunu bizzat bildiğim için, “Deneme,” diye fısıldadım.

Diğer adamlar da kontrol etti ve pozisyonlarını aldıklarında sessizleştik. Dönüp arkamdaki binayı inceledim. Beton ve metalden yapılmış basık bir binaydı ve sığınak gibi yapısı, hizmet dışı bırakılmadan önce yanıcı maddelerin depolandığı bir yer olduğunu düşündürüyordu. Ay, limanın hemen üstünde asılı duruyordu ve binanın diğer tarafından görünmediği için yakın çevremi yoğun bir karanlığa

gömmüyordu. Bu halde bir şey görmek zordu, bu yüzden yolumu yavaş yavaş bulmak zorundaydım.

Ön tarafa yakın bir yerde siyah silüetiyle ayırt edilebilen bir kapı buldum. Ardına kadar açıktı, karanlık bir çukur gibiydi ve bir zamanlar çerçevesini koruyan ahşap veya metal her neyse, hava koşullarına ya da vandallara yenik düşmüştü. Onu görünce durdum. İçeride her şey olabilirdi: bir katil, bir yamyam, üzerime çullanmak için bekleyen binlerce küçük örümcek. Beni tek korkutanın sonuncu olasılık olması hakkımda ne söylüyordu bilmiyordum.

David'le çalışmanın bir başka avantajı da beni her zaman kendi ekipmanlarıyla donatmasıydı: mikrofon seti, gece görüş gözlüğü, hatta birkaç metre öteden bile zor fark edilen hafif kırmızı bir el feneri. Feneri kılıfından çıkarıp açtım ve eşiği geçerek endüstriyel geçmişinin izleriyle dolu, geniş, açık bir odaya girdim. Kırık masalar, kirle kaplı betonun üzerinde parçalara ayrılmış halde duruyordu. Uzak köşedeki duvarda yağmacılar tarafından taşınamayacak kadar büyük veya ağır olan metal dolaplar diziliydi. Tavandan kırılmış floresan lambalar sarkıyordu.

Bir katile dair iz yoktu ama yine de gardımı düşürmedim. Örümcekler her yerde olabilirdi.

Dolapların karşısındaki duvarda dar bir merdiven yükseliyordu. Çöplerin arasından sıyrılarak oraya doğru dikkatle ilerledim. Merdivene vardığımda basamaklar fena halde çürümüş görünüyordu ama başka seçeneğim yoktu. Yukarıdan ayışığı süzülüyordu, demek ki yukarıdaki bir pencere ya da delik gemiye bakıyordu.

Her basamağı bütün ağırlığımı vermeden önce dayanıp dayanmayacağını yoklayarak ve en ufak bir çökmede geriye atlamaya hazır olarak dikkatle çıktım. İkinci kat merdivenden daha sağlam görünüyordu, alt kattaki gibi dökme betondan yapılmıştı. İlerleyerek çatıdaki deliğe ulaştım; içinden geçilemeyecek kadar dar ve ince bir yarıktı. Önemli değildi. Tek ihtiyacım, yük gemisini görebilmektir.

Gece görüş gözlüğümü takıp karanlığa baktım. Güverteye tek bir bakış atmam siki tuttuğumuzu anlamama yetti. Gölgelede nöbet tutan beş adam saydım ve görünüşe göre onlar da...

Fark edilmeden önce çöktüm. "Onlarda da gözlük var," diye uyardım diğerlerini.

"Anlaşıldı," dedi David. Diğerleri sessiz kaldı.

Sessizlik bir saat kadar sürmüş gibi geldi ama muhtemelen yirmi dakikadan fazla geçmemişti. Nihayet David'in sesi duyuldu. "Güvertede altı adam bekliyor ama aşağıda kaç kişi olduğunu bilmenin imkânı yok. Fark edilmeden gemiye yaklaşmanın bir yolunu göremiyorum. Onaylıyor musunuz?"

Peş peşe dört onay geldi.

"Adama hakkını vermeliyim," dedi David. "Burası karaborsa poker oyunu için dâhiyane bir yer."

Canım sıkılsa da ben de etkilenmiştim. Diğer bahisçilerin hep bir adım geride kalarak onu bulmakta zorlanmalarına şaşmamalıydı. Stefan'ın onların yapamadığını başarması da bayağı etkileyiciydi ve bu, en sessiz kardeşimi hafife almış olabileceğimi düşündürdü bana.

"Güvertede duran ekibi tanıyor musun?" diye sordum. David üç eyaletteki diğer tüm paralı asker operasyonlarını öğrenmeyi kendine görev edinmişti.

"Evet, Oscar'ın ekibi," dedi. "Haydut olabilirler ama tehlikeli olacak kadar da işi bilirler."

Sabırsızlıktan kuduruyordum. Bu işi bir an önce bitirip Lauren'a dönmek istiyordum. "Ne düşünüyorsun?"

"Çıkmalarını bekleyelim," dedi David. "Bir noktada gitmek zorunda kalacaklar, büyük ihtimalle şafak sökmeden önce. O zamana kadar bütün gece ayakta kalmış olacaklar ve yorgunluktan dolayı daha az tetikte olacaklarını umuyorum. O zaman herifi yakalayabiliriz."

Bu koşullar altında muhtemelen en iyi seçeneğimiz buydu. Bu da önümüzde uzun bir bekleyiş olduğu anlamına geliyordu. Tanrım,

nöbet tutmaktan nefret ediyordum, özellikle de hazırlıksız olduğum zamanlarda.

Gözlüğü takarak bir kez daha dışarıyı gözetlemek için çatıdan başımı hafifçe uzattım ve David'in söylediklerini doğruladım. Güvertedeki adamlar çoğunlukla yakın çevrelerine odaklanmış görünüyordu, çok azı yukarı bakıyordu. Ben izlerken ambar ağzından yeni bir figür çıktı. Onu da kiralık kas güçlerinden biri sanarak –bunun için yeterince iriydi– umursamayacaktım ama takım elbise giyyordu. Oyunculardan biri miydi? Bu işime gelebilirdi. Bu gece işler yolunda gitmezse, belki bu adamın kimliğini tespit edip bahisçiyle olan bağlantısından faydalanabilirdim.

Bana yan dönük bir şekilde durmuş, korumalardan biriyle konuşuyordu. Emir veriyor gibiydi. Kalbim hızlandı. Ya o bir oyuncu değil de bahisçinin ta kendisiyse? Onu daha net görmek için ayağa kalktım, adam aniden döndü ve tanıma duygusu bir mermi gibi içimden geçti.

Ne oluyor *lan*?

Josh'in eski ev arkadaşı Tyler'a bakıyordum. Onu birkaç saat önce görmemiş olsam bu kadar emin olmayabilirdim ama o dangalak suratını ve yapmacık sırıtışını karıştırmak imkânsızdı. Finansmış, hadi oradan. İthalat işi yaptığımı söylediğimde neden o kadar sırtıttığını şimdi anlıyordum. Orospu çocuğu muhtemelen kim olduğumu biliyordu.

"Plan değişikliği," dedim David'e. "Gidip gemiye dümdüz gireceğim."

"Tavsiye etmem," dedi her zamanki gibi sert bir tonla.

"Evet de bu pisliği tanıdığımı fark ettim."

"O zaman yüksek bir yere çıkmamızı bekle," dedi. "Oradan seni kollarız."

"Anlaşıldı."

Beklerken silahlarımı kontrol ettim: kılıfımdaki silahları, sağ ayak bileğimdeki tabancayı, sol botuma sıkıştırdığım bıçağı. Gemiye adımımı attığım anda silahlarımın alınacağına şüphe yoktu ama bıçağı fark

etmemelerini ve acil bir durumda kullanabileceğim bir şeyimin olmasını umuyordum.

Adamlar yeni pozisyonlarına geçtiklerini birer birer haber verdi.

“Ne yaparsan yap,” dedi David ben geceye doğru yürürken, “güverteden ayrılma.”

“Elimden geleni yaparım,” dedim. “Gemiye çıkana kadar yedek kuvvetim olduğunu anlamasınlar diye telsizi çıkaracağım. Kapının hemen dışına bırakırım.”

“Anlaşıldı,” dedi David.

Cihazı çıkarıp ters çevrilmiş plastik bir kovanın üzerine koydum, sonra hızlı adımlarla binanın yan tarafına doğru yürüdüm. Daha gizli bir yol izlemek yerine ellerimi havaya kaldırarak açık alana çıktım, böylece güvertedeki adamlar beni görüp tehdit olmadığını anlayabilirdi. Ayışığı çevremdeki her şeyi gri tonlarından oluşan bir âleme dönüştürdü. Ayakkabılarımda altında çakıl taşları çıtırdıyordu. Gıcırdayan geminin sesi yakındaki binalardan yankılanıyor, neredeyse kulaklarımda atan nabzımın sesini bastırıyordu.

Bu muhtemelen aylardır yaptığım en aptalca şeydi ama bu tür poker oyunları gizlilikleriyle övünürdü ve gece yarısı patlayan silah sesleri kadar polis çekecek başka bir şey yoktu. Beni vurmamaları için buna güveniyordum.

Gemiye yaklaştıkça, daha önceki görüş alanımdan göremediğim bir şey fark ettim: güverteden iskeleye uzanan bir merdiven. Halat ve tah-tadan yapılmıştı ve rüzgârda sallanışına bakılırsa, üzerinde yürümesi pek kolay olmasa gerekti. Altında, düşen herkesi yutmaya hazır simsiyah sular bekliyordu. Bu canavarın karnında poker oynayan insanlar oyunu son derece ciddiye alıyor olmalıydı.

“Olduğun yerde kal,” diye bağırdı biri.

Denileni yaptım ve yukarı baktığımda korkulukların üzerinden bana bakan üç adamı gördüm.

“Yukarıdaki sarışın adama Junior Trocci’nin onu görmeye geldiğini söyleyin,” diye bağırdım. Tyler’ın adını bilerek söylememiştim çünkü

takma ad kullanıyor olabilirdi ve kimliğini ifşa ederek daha baştan ona ters gitmek istemiyordum.

Dördüncü bir kafa ortaya çıktı. "Burada ne halt ediyorsun lan?" diye sordu Tyler.

İşimi herkesin ortasında açmaktan nefret etsem de onlara bir şey vermeden beni yukarı çıkaracaklarını sanmıyordum. "Bir adamın borcunu satın alma konusunda seninle konuşmak istiyorum."

Dişlerimi sıkma neden olan sinir bozucu bir tonla, "Bunu daha önce yapamaz mıydın?" diye sordu Tyler.

Nazik ol, dedim kendime bugün ikinci kez. Ondan almam gereken bir şey ve bana doğrultulmuş silahlar vardı.

"Aradığım kişinin sen olduğunu bilmiyordum," dedim omuz silkerek.

"Beni nasıl buldun?" diye sordu, sinir olmuş ses tonuna şüphe de eklenmişti.

"Bir tanıdık sayesinde," diye cevap verdim, sabırsızlanmaya başlıyordum. "Beni yukarı alacak mısın, almayacak mısın?"

"Tamam." Gözden kayboldu.

Kollarımı indirip merdivene doğru yürüdüm. Daha önce çıktığım merdivenden bile beter görünüyordu ama başka seçeneğim yoktu, bu yüzden halatları kavradım ve ayağımı ilk basamağa atıp çıkmaya başladım. Merdiven anında sağa savruldu ve beni suya düşürmeden önce durup dengemi sağlamam gerekti.

Lanet olası, baş belası, saçma sapan bir tırmanma oyunu sanki.

Ağırlığımı basamakların ortasına vererek dikkatlice çıktım. Tepede iriyarı iki adam üzerimi aramak için bekliyordu. Üç silahı ve bıçağı buldular.

Tyler birkaç metre ötede kollarını kavuşturmuş, izliyordu. "Bir konuşma için fazla silahın var."

"Sakin ol," dedim ona. "Neyle karşı karşıya olduğumu bilmiyordum."

Karanlığa bir göz attı. "Seninle gelen başka biri var mı?"

SINIRLAR KALKTIĞINDA

"Evet," dedim, beni ortadan kaldırmaya çalışmanın akıllıca olmaya-
cağını anlamasını istiyordum. "Burada kaldığımız sürece sorun çıkmaz."

Bana memnuniyetsiz bir bakış attı ve sonra dönüp sanki bir kö-
peği çağırır gibi bana peşinden gelmemi işaret etti. Ellerimi yumruk
yaparak peşinden gittim. *Nazik ol, nazik ol.* Geminin arkasına doğru
yürüyüp nakliye konteynerlerinin ve eski depolama varillerinin ara-
sından geçtik. Aşağıdan bir çığlık yükseldi, ardından tezahüratlar gel-
di. Oyun tam gaz devam ediyor gibiydi. Tyler, kimliğini kimseye fark
ettirmeden bu dünyaya nasıl girmişti? Ve bu seviyeye nasıl bu kadar
hızlı hızlı ulaşmıştı?

"Kaybolun," dedi kış tarafını koruyan adamlara.

Adamlar tek telime etmeden uzaklaştılar ama yüzlerindeki ifadeden
onların da Tyler'dan ancak benim kadar hoşlandıkları belli oluyordu.

"Daha dikkatli olmalısın," dedim onlar gittikten sonra. "Bu şehirde
düşman edinen adamlar uzun yaşamaz."

Umursamazca elini salladı. "Onlara hak ettiklerinden daha fazla
para ödüyorken neden nazik olayım ki?"

Başımı iki yana salladım. "Nazik olmanı söylemedim. Ama biraz
saygı göstermek çok iş görür."

Homurdandı. "Muhakkak."

Tavrından tartışmanın anlamsız olduğunu anladım ve konuyu ka-
padım.

Korkuluğa yaslanıp bana baktı. "Kimin borcunun peşindesin?"

"Patrick McKinney'nin," dedim.

"Neden?"

"Çünkü beni kızdırdı."

"Onu öldürmeyeceksin, değil mi?" diye sordu. "Ölü müşteriler para
getirmez."

Demek gerçekte ne iş yaptığımı *biliyordu*. "Hayır," dedim. Adımı
öldürmeyi *planlasam* da ona söylemezdim zaten.

Tyler cebinden telefonunu çıkardı, bir şeyi kontrol ediyor gibi görünüyordu. "Bana iki milyon borcu var."

"Siktir oradan," dedim.

Tyler'ın pislik ifadesinin yerini çok daha acımasız bir ifade aldı. Harika. O ve Josh, birbirlerine sandığımdan daha çok benziyordu. "Kendini olduğundan daha önemli sanan içkici, yaşlı bir pislik, bu yüzden yüksek bahisli oyunlara sızıyor ve embesilin teki olduğu için elinde avucunda ne varsa kaybedip kışının üzerine oturuyor."

Kendi deliliğimi ortaya çıkararak ona bir adım daha yaklaştım. Tyler benden daha iri olabilirdi ama daha önce *gerçek* bir kavgaya karıştığını sanmıyordum. "Eğer miktar hakkında yalan söylediğini öğrenirsem," dedim, "Josh'la dostluğun bile seni kurtaramaz. Bu işletmeyi senin başına yıkar, sonra da parçalarını şehrin dört bir yanına saçarım."

"Yalan söylemiyorum," dedi dişlerinin arasından, tanıştığımızdan beri ilk kez yüzünde temkinli bir ifade belirdi. "McKinney'nin Batı Yakası'nda bir sürü binası var. Borçlarını ödeyebileceğini düşünüyor çünkü her seferinde kiracılarını daha fazla para için sıkıştırıyor."

Akıl yürütmeye başladım. Demek artışlar bu yüzdendi. Lauren ve Velvet'ın diğer sahipleri dışında McKinney acaba daha kaç kişiyi düdüklüyordu?

"Peşinde olduğun şey bu, değil mi?" dedi Tyler. "Mülklerinden biri."

Lanet olsun. Keşke görüldüğü kadar aptal olsaydı. O zaman onunla başa çıkmak çok daha kolay olurdu. "Seni ilgilendirmez."

"Mafya bölgesini mi genişletmeye çalışıyorsun? Mesele bu mu?"

Bu meraklı orospu çocuğu sabrımı taşııyordu ve artık durumu tersine çevirme zamanı gelmişti. "Josh senin bu küçük iş girişiminden haberdar mı?"

Tyler'ın suratı düştü ve ihtiyacım olan tek cevap buydu.

"Bak ne diyeceğim; bana McKinney'nin borcunu bir milyona sat, ben de hiçbir şey söylemeyeyim." Sırıttım. "Ne Josh'a ne de peşindeki diğer bahisçilere."

Tyler bana doğru tehditkâr bir adım attı.

“Dikkat et,” dedim ve göğsünde aniden beliren küçük kırmızı noktayı işaret ettim.

Aşağıya bakıp lazeri gördü ve bir küfür savurarak geri adım attı. Beni incelerken gözlerinde hesapçı bir parıltı belirdi. “Baban ne yaptığını biliyor mu?”

“Evet,” diye yalan söyledim.

“Nedense bundan şüpheliyim, öyle olsaydı buraya tuttuğun paralı askerlerle değil, bir sürü mafya köpeğiyle gelirdin.”

Kayıtsız bir tavırla omuz silktim.

“Yani yarın Nico Senior’ın evine gidip McKinney’nin senetlerini teslim edersem sorun çıkmaz mı?” diye sordu Tyler.

Sıçayım. Bir çıkmaza girmiştik ve ifadesinden onun da bunun farkında olduğunu anlayabiliyordum.

“Bir milyon dolara bırakamam,” dedi beni süzerek. “Tabii beni ortak olarak alırsan başka.”

Ciddi miydi? “Siktir git. Zaten hiç anlaşıyoruz. Neden seninle çalışmak isteyeyim ki?”

“Çünkü mali açıdan çok mantıklı,” dedi sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi. Onun için mantıklı olabilirdi ama bu pislikle sürekli uğraşmak zorunda kalacağımı düşününce başıma ağrılar giriyordu.

“Ben sessiz kalırım,” diye devam etti. “Payımı aldığım sürece günlük saçmalıkların hepsiyle sen uğraşabilirsin.”

“Dikkat et,” dedim. “Benim işimde verilen sözler bağlayıcıdır.”

“Gayet ciddiym, kanka.”

Bana kanka dediği için neredeyse hayır diyecektim ama merakım ağır bastı. “Senin çıkarın ne?”

“Bir imparatorluk kuruyorum.” Ayaklarımızın altını, aşağıdan yankılanan bağırışları işaret etti. “Bunun geçici olabileceğini biliyorum ve dengelemek için mümkün olduğunca çok yasal iş istiyorum.

Ayrıca,” dedi sırtarak, “para aklamak için yeni yollar her zaman hoşuma gider.”

Başımı iki yana salladım. “Yasal olmak zorunda. McKinney’nin binasını suç yuvasına çevirmek için istemiyorum.”

Kaşlarını çattı. “Yani bunun gerçekten mafyayla alakası yok mu?”

“Gerçekten yok.”

Beni düşünceli bir bakışla süzdü. “Peki. Var mısın, yok musun?”

İki milyon dolar beni meteliksiz bırakırdı. Bütün birikimim ve iki hisse senedi portföyüm giderdi. Risk çok büyüktü. Tyler hakkında pek bir şey bilmiyordum ama o sarı saçlarının altında bir beyin olduğu ve gizliliği nasıl koruyacağını bildiği açıktı. Stefan dışında kimsenin onu bulamamış olması da bunu kanıtlıyordu. Ayrıca çeşitlendirmenin önemini anlıyor gibiydi ki bu, babam ve onun tayfası için söyleyemeyeceğim bir şeydi. Sessiz ortak olarak daha kötüsüne de denk gelebilirdim. En önemlisi de onsuz bunu yapmaya gücüm yetmezdi, yani aslında pek bir seçeneğim yoktu.

Hayatımın en büyük hatasını yapmadığımı umarak elimi Tyler’a uzattım.

El sıkışırken sırtıttı. “Bu çok eğlenceli olacak.”

Nedense bundan bayağı şüpheliydim.

28

Lauren

“Ne yani, artık birlikte misiniz?” diye sordu Ryan.

Ertesi sabah geç bir saatte ev arkadaşlarımla mutfakta toplanmıştık. Taylor ve Ryan mutfak adasında otururken ben de pankek pişirerek onlara kaçırdıkları şeyleri anlatıyordum.

“O kadar ileri gider miyim bilmiyorum,” dedim. “Daha çok, ilk düşündüğümüz kadar serbest bir ilişki olmadığı konusunda anlaştık.”

“Etiket yok,” dedi Taylor. “Çok havalı. Çok modern.”

Kafasına bir yabanmersini fırlattım.

Yana kayarak kurtulunca, Walter sert parke zeminde patinaj çekerek meyvenin peşinden gitti.

Ocağa dönüp tavaya birkaç pankek daha döktüm. Nic geç saatte bana mesaj atmış, geri dönemeyeceği için özür dilemişti. Sonrasında uyumaya çalışmışım ama fazlasıyla gergindim, ne yaptığını ve iyi olup olmadığını merak ediyordum. Ne zaman yan tarafına dokunsam irkil-diği gözümünden kaçmamıştı. Oradaki yara hâlâ iyileşmemişti ve bu da bana onun ne sıklıkla yaralandığını, işinin gerçekten ne kadar tehlikeli olduğunu düşündürüyordu.

Sabahın erken saatlerinde ondan, dairesine sağ salim ulaştığını haber verdiği bir mesaj daha almış ve ancak o zaman dalabilmişim. Daha ciddi takılmaya karar vermiştik ama Nic’le bir ilişkinin nasıl olacağını pek

düşünmemiştim. Kaç gece uykusuz kalıp onun güvenliğinden endişe duyacaktım? Kaç kez babasının emirlerini yerine getirmek için apar topar ayrılmak zorunda kalacaktı? Aklıma sayısız senaryo geliyordu. Yine seks sonrası. Günlük işlerimizi hallederken. Dışarı çıktığımız bir gece beni yemeğin ortasında bir başıma bırakıp restorandan ayrılırken.

Nic düzgün bir hayat yaşamak için her ne üzerinde çalışıyorsa, bunu bir an önce gerçekleştirmesini umuyordum çünkü uzun vadede mafya sevgilisi olmayı kaldırabileceğimi sanmıyordum. Onun zarar görmesi düşüncesi kadar başkalarına, belki de *masum* insanlara zarar verme düşüncesi de neredeyse aynı derecede kötüydü. Nic'in gözlerinde zaten çok fazla karanlık vardı. Son ışık kıvılcımının da tamamen sönmesini izlemeye dayanamazdım.

Pankekleri çevirirken son birkaç günü düşündüm ve bazı şeyleri görmezden gelmekte aceleci davranıp davranmadığımı merak ettim. Nic aramızda artık sır olmayacağını söylemişti ama benden sakladığı başka şeyler varmış gibi hissetmekten kurtulamıyordum. Üzerime *daha fazla* takip cihazı yerleştirmeyeceğini söylerken akıllılık ettiğini sanması gibi...

Bu da Nic'in doğrudan ya da bilgi saklayarak başka ne yalanlar söylediğini merak etmeme neden oldu. Belki de sadece paranoyaklık ediyordum ama içimdeki o huzursuz his bir türlü geçmiyordu ve yıllar içinde bu hisse güvenmeye öğrenmiştim. Beni nadiren yanıltmıştı.

Pişen üç pankeki de tabağa koyduktan sonra Taylor'a dönerek tabağı önüne koydum.

Çatalını alıp bir tanesini ağzına attı ve ağzı doluyken, "Teşekkür ederim," diye mırıldandı.

"Rica ederim," dedim ve dalgın dalgın tekrar ocağa döndüm.

Yarım kalmış bir işim varmış gibi huzursuz hissediyordum. Sadece Nic'le değil, ablamla da. Bugün çekim yapmayı planlamıştım ama önce Kristen'ı görmeye karar vermiştim. Her zamanki gibi çocukça atışmak yerine onunla bir kez olsun yetişkin gibi konuşmak istiyordum.

Masaya oturduğumda Taylor ve Ryan yemeklerini çoktan bitirmişti ve Ryan, Ben'in birlikte çalışma teklifini kabul ettiğini anlatıyordu.

"Kendi müşterilerini de getiriyor," dedi. "Benimkinden daha küçük ama bu iyi çünkü zaten amacım daha az çalışmak, daha fazla değil, böylece müşterilerimin bir kısmını ona devredebilirim."

"Az önce FaceTime'da konuştuğun o muydu?" diye sordum.

Ryan'ın yanakları kızardı ve gözlerini kaçırdı. "Evet."

Hemen konunun üzerine gittim. "Onu sevimli buluyorsun."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ne? Hayır." Ryan berbat bir yalancıydı.

Taylor kahvesini masaya koydu. "Aman Tanrım, buluyorsun!"

Çatalımla Ryan'ı dürttüm. "Çalışanına yürüyemezsin, seni sürtük. Bu hiç etik değil."

"Henüz çalışanım bile değil!" diye itiraz etti Ryan ve kıvranarak uzaklaşmaya çalıştı.

Taylor ve ben sonraki beş dakikayı onunla uğraşarak geçirdik, en sonunda pes edip bize Ben'in sosyal medya hesabını gösterdi.

"Uu, tatlıymış," dedim.

Taylor da onaylayıp Ryan'ın elinden telefonu kapı ve ekrana dokundu. "Tüh! Takip ettim."

Ryan'ın yüzündeki kan çekildi. "Bu sefer seni öldüreceğim."

Taylor çığlık atarak merdivenlere doğru koşmaya başladı, Ryan hemen arkasındaydı ve Walter da onların peşine düşmüştü.

Yukarıda kaybolmalarını izlerken iç çektim ve ses yalıtımının çıkardıkları gürültüyü bastıracak kadar iyi olmasını umdum.

Büyükbabam ve büyükannemin dükkânı, Küçük İtalya'nın kalbinde bulunan yüz yıllık bir binanın giriş katındaydı. İkisi de birinci kuşak Amerikalılardandı, aileleri 1920'lerde Mussolini ve faşistlerin yükselişinden kaçmıştı.

Neredeyse herkes göçmenlerin torunu olmasına rağmen bu ülke göçmenlere bok atmayı severdi ve o zamanlar İtalyanlar bu nefretin en ağır yükünü taşıyan grup olmuştu. Göçlerini sınırlamak için yasalar çıkarılmış ve yapılan ayrımcılıklar çığırından çıkmıştı. Sık sık dışlanıp belirli bölgelere sürgün edilmiş, onlar da kültürlerini korumak ve güvende kalmak için birbirlerine tutunmak zorunda kalmışlardı ama yine de etrafları bunu yok etmek isteyen insanlarla çevriliydi. Kuzey Amerika'daki hemen hemen her büyük şehirde bir "Küçük İtalya" olmasının nedeni buydu.

Büyükbabam ve büyükannem, o zamanlar eski mahallede yaygın olan yoksulluktan kurtulmaya kararlıydılar ve bir şarküteriye ihtiyaç olduğunu görünce dışlerinden tırnaklarından artırarak bir tane açmışlardı. Önce küçük dairelerinin bir odasında, küçük bir işletme olarak başlamışlar ve ancak yavaş yavaş kâr elde etmeye başladıklarında dükkân kiralayabilmişlerdi. Şimdi, elli yılı aşkın bir süreden sonra, nonna binanın tamamının sahibiydi. Zemin katta büyük bir şarküteri ve market, ikinci katta ise nonno öldükten sonra dükkânı devralan ablam ve ailesinin taşındığı, makul büyüklükte üç odalı bir daire vardı.

İçeri girdiğimde kapının üzerindeki zil çalarak gelişimi haber verdi. Pazar günü öğle vaktiydi ve mahalledeki tüm kiliseler yeni dağılmıştı. İçerisi tıklım tıklımdı. Tanıdık koridorlarda ilerlerken, küçük bir çocukken buralarda koşturduğum ve daha sonra genç bir kız olarak rafları doldurduğum günlerin anıları zihnime akın etti. Burada herkes birbirini tanırdı. Ortaokuldaki tarih öğretmenimle, birlikte futbol oynadığım bir kızla ve öptüğüm ilk çocukla utanç verici bir şekilde selamlaştık. İkimiz de göz teması kurmadık. Ama ikimizin de onun pantolonuna boşaldığını ve sonra paniğe kapılıp sanki bu daha iyiymiş gibi altına işediğini söylediğini hatırladığımıza emindim.

Eniştem Hugo yaklaştığını gördü ve kasanın yanındaki tezgâhın bir kısmını kaldırarak geçmemi sağladı. İri, uzun boylu, geniş omuzlu ve fıçı göğüslü bir adamdı. Bir Scorsese filminde olsaydı, büyük yıldızların

birini öldürmeyi planladığı bir sahnenin arka planında, eşofmanla puro içtiğini gördüğümüz 2. Sersem rolünü oynardı. Çoğu zaman cüssesinin büyüklüğünü, mafyanın şu anki lideri olan Lorenzo Brusomini'nin malikânesinde güvenlik işlerinde çalışmak için kullanırdı ama pazar günleri Kristen izinliydi ve kasayı Hugo devralıyordu.

"Selam, seni görmek ne güzel," dedi ve eğilerek bana tek koluyla sarıldı.

"Seni de öyle," dedim ve ona sarıldım. "Kristen yukarıda mı?"

"Evet," deyip beni bıraktı. "Ona nazik davran, tamam mı? Bu bebek onu diğer ikisinden daha çok zorluyor. Bir saniye, Joe," diye seslendi kasada bekleyen adama. Bana döndü. "Kapış?"

Başımı yukarı aşağı salladım ve ikimiz arasında sorun çıkarmanın ben olmadığımı belirtmek yerine çenemi kapalı tuttum. Hugo, Kristen'in kocasıydı; görevi onun tarafını tutmaktı.

Ben depoya açılan kapıya yönelirken, "Hey," diye seslendi. "Yukarı çıkarken sessiz ol. Çocukları yeni yatırdı."

"Olurum," dedim ve arkaya geçtim.

Kapı arkamdan kapanırken durdum ve çocukluğumun o tanıdık kokularıyla dolu derin, sakinleştirici bir nefes aldım: Kahve, parmesan, taze fesleğen ve anasonlu bisküvinin tatlı kokusu, dilimlenmiş salam, *soppressata** ve *prosciutto***nın terli çorabı andıran kokusuyla birleşmişti. Böyle deyince kulağa iğrenç geliyor olabilirdi ama benim için cennetti. Burada kendimi güvende ve korunuyor gibi hissediyor, büyükannemle büyükbabamın beni ve ablamı yanlarına alıp bize ellerinden gelen en iyi çocukluğu yaşatmalarını hatırlıyordum.

Son bir nefes çektikten sonra arka köşedeki kapıdan geçip merdivenden yukarı çıktım.

Anahtarımınla içeri girip, "Kristen?" diye fısıltıyla seslendim.

"Buradayım," diye fısıltıyla karşılık verdi o da.

* İtalyan salamı. (ç.n.)

** İtalyan jambonu. (ç.n.)

Sesini takip ederek oturma odasına girdim. Elinde bir kitapla kanepede uzanıyordu. Yan yatmıştı ve diğer eliyle de üçüncü yeğenimin büyüdüğü ya da ne bileyim, geliştiği büyüyen karnını okşuyordu. Koyu renk saçları dağınık bir topuz halinde başının üstünde toplanmıştı. Üzerinde eşofman ve kocasının eski tişörtlerinden biri vardı. Gözlerinin altında koyu halkalar bana uyumadığını düşündürdü ve birdenbire, bana davranış şekli konusunda buraya gelmeden önce duyduğum öfke azaldı. Ablamın zor bir dönemden geçtiği belliydi ve her ne kadar pek iyi anlaşılmamasak da onu hâlâ önemsiyordum.

“Nasil gidiyor?” diye sordum ve etrafa saçılmış oyuncakların arasında dolanarak ona yaklaştım.

Kitabını bıraktı ve yanındaki plastik kovayı kaldırdı. “Eh, hamileliğimin altıncı ayındayım ve hâlâ gittiğim her yere acil durum kusma kovası taşımak zorundayım, sen söyle.”

Sesi sert çıkmıştı ama bunu kişisel algılamamaya çalıştım. Ben de sürekli kusuyor olsam sinirli olurdum. “Üzgünüm,” dedim. “Sana bir şey getireyim mi?”

Bu onu biraz canlandırdı. “Nane çayı?”

Başımı yukarı aşağı salladım ve mümkün olduğunca sessiz olmaya çalışarak mutfığa gittim. Çaydanlığı dolaptan çıkarıp suyu kaynatmaya başladım. Davranışlarıyla ilgili konuşmamız bekleyebilirdi. Şu an bunu konuşacak durumda olmadığı belliydi. Bunun yerine, kayıp olduğu iddia edilen babamız hakkında yeni bir şey duyup duymadığını sormakla yetinecektim. Sonra da kendine biraz vakit ayırabilmesi için biraz temizlik yapmayı ve oğlanlar uyanınca onlarla oynamayı teklif edecektim.

“Teşekkürler,” dedi oturma odasına döndüğümde doğrulup çayı alırken.

“Dikkat et, sıcak.”

Başıyla onayladı, çayı yüzüne yaklaştırıp derin bir nefes aldı. “Biliyorum ama kokusu bile mide bulantısını hafifletiyor.”

“Kate Middleton’da olan şey mi var sende de?”

Başını iki yana salladı. “Ona hiperemesis gravidarum deniyor ve hayır, bende o yok. Bazı kadınlar dokuz ay boyunca durduk yere kusuyor.”

“Bu kulağa...”

“Berbat mı geliyor?” diye sordu yukarı bakarak. “Hiç adil değilmiş gibi mi? Zaten çatlaklarla, idrar kaçırmayla, durmak bilmeyen osuruklarla, uykusuzlukla, zihin bulanıklığı ve yaklaşık dokuz milyon başka rahatsızlıkla uğraşıyorken tam bir saçmalık, değil mi?”

“Evet. Öyle.”

Ne zaman hamile kadınlarla karşılaşsam ve yaşadıklarını anlatmaya başlasalar, çocuk sahibi olmak isteyip istemediğimi ya da en azından onları kendim doğurmak isteyip istemediğimi sorgulamaya başlıyordum. Şu noktada taşıyıcı annelik ya da evlat edinme çok cazip geliyordu.

“Çocuklar konusunda yardım alıyorsun, değil mi?” diye sordum.

Çayını sehpanın üzerine koydu. “Evet. Hugo’nun ailesi sağ olsun. Onlar olmasa aklımı kaçıırırdım. Kız kardeşleri uğruyor, anne babası da çocukları yatıya almayı teklif ederek benim dinlenmemi sağlıyor. Epey yardımları dokunuyor.”

“Daha fazla yanında olamadığım için üzgünüm,” dedim suçluluk hissederek.

Başını iki yana salladı. “Dert etme. Şehir merkezinde bir hayatın olduğunu biliyorum ve çocuklar o hayata uygun değil.”

Uff.

Kristen’in sorunu da buydu işte; tam da geçim kaynağımı günde-me getirmeden sohbet edebileceğimizi düşünmeye başlamışken araya ince bir hakaret veya keskin bir yorum sokuşturuyordu. Kavga etmenin hiçbir zaman durumu düzeltmediğini öğrendiğim için hep dilimi tutardım ama sürekli olgun davranan olmak epey baktandı.

“Anne ve babama çok kızgıyım, biliyor musun?” diye devam etti. “Annem biz küçükken çekip gitti, babam da hayatımız boyunca ortada yoktu. Hugo’nun yaşadığı türden bir çocukluktan mahrum bırakıldık gibi hissediyorum ve bunun için onları asla affetmeyeceğim.

Torunlarının bakımına yardım etmek için hâlâ yanımızda olan, sevgi dolu, destekleyici iki ebeveynim olması için her şeyi yapardım.”

“Öyle ama en azından yanımızda nonna ve nonno vardı,” dedim.

Kristen başını iki yana salladı. “Aynı şey değil. Senin çocuğun yok, bu yüzden bizimkilerin bizi terk etmesinin ne kadar berbat bir şey olduğunu anlayamazsın.”

Yine sinirim oynadı ve ona ebeveyn olmadan da bunu anlayabileceğimi söylemek üzereydim ki kendime onun altı aylık hamile ve yorgun olduğunu hatırlatarak sustum. Ablamı seviyordum, gerçekten seviyordum ama bazen ondan hiç hoşlanmıyordum.

“Babamız hakkında başka bir şey duydun mu?” diye sordum konuyu değiştirerek.

“Hayır ama Hugo birinin onu ortadan kaldırdığını düşünüyor.”

Omurgamdan aşağı bir ürperti indi. Sanki babamın ölmüş olma ihtimali onun için hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi neredeyse duygusuz bir tavırla söylemişti bunu. Sanki bu benim için, diğer kızı için sıradan bir bilgi kırıntısıymış gibi. Ve tamam, babamı pek sevmezdim ama Tanrım, Kristen bazen çok kalpsiz olabiliyordu.

Yüzünü inceledim, endişe ya da empatiye dair bir iz aradım ama yalnızca yorgun ve bu konuşmadan sıkılmış görünüyordu. Okumaya geri dönmek için benim gitmemi sabırsızlıkla bekliyormuşçasına gözleri kenara attığı kitaba kaydı.

“Ve bunu bana daha önce söylemek aklına gelmedi mi?” dedim bu sefer kendimi tutamayarak.

Gözlerini devirdi. “Aman Tanrım, yine başlama.”

“Neye başlamayayım?” diye sordum.

“Bu kadar dramatik olmaya,” dedi. “Sanki yaptığım veya söylemediğim her şey sana karşı kişisel bir saldırıymış gibi.”

Öfkem tavan yaptı. “Eh, babamızın kaybolduğunu başkalarından öğrenmek zorunda kaldım ve buraya geleli daha on dakika bile olmamışken beni aşağıladın, küçümsedin ve sonra da kimbilir ne zamandır

sakladığın başka bir önemli bilgiyi pat diye söyledin. Bu yüzden bazen öyle hissediyorsam kusura bakma.”

“Sana ne söyleyecektim ki?” diye sordu, sesi yükseliyordu. “Hugo’nun ne olduğunu bildiği yok, sadece sonunda birinin Tommy’yi öldürdüğünü düşünüyor çünkü en son Nico Trocci’yle görülmüş.”

Sersemlemiş bir halde yerime çöktüm. “Ne?”

Kristen, “Nico? Trocci?” dedi sanki aptalmışım gibi. “Lisede yattığın o pisliğin babası?”

“Adını biliyorum,” dedim. “Bunun ne önemi var ki?”

Omuz silkti. “Çünkü Hugo’ya göre, adamları Lorenzo’nun temizlik ekibiymiş.”

“Temizlik ekibi,” diye tekrarladım. Kulaklarım uğulduyordu ve kendi nabzımın sesinden başka hiçbir şey duyamıyordum.

“Tanrım, bugün çok yavaşsın,” dedi, sesi çirkin ve iğneleyici bir tona bürünmüştü. “İnsanları alıp puf diye yok ediyorlar işte.”

“Gitmem gerek,” dedim ayağa kalkmaya çalışarak.

“Harika bir ziyarette,” dedi Kristen alaycı bir tavırla. “Çok zahmet oldu sana.”

Ona döndüm. “Biliyor musun? Hamile olman umurumda değil ve bunu söyleyerek muhtemelen çocuklarını görme hakkımı kaybedeceğim çünkü sen o kadar ileri gidebilecek bir kaltaksın ama yine de söyleyeceğim: Siktir git, Kristen.”

“Lawen Teyze?” diye sordu uyukulu bir ses.

Arkamı döndüğümde dört yaşındaki yeğenim Enzo’nun kapıda durduğunu gördüm. Bir eliyle gözünü ovuşturuyor, diğer eliyle en sevdiği battaniyesini sıkıca tutuyordu. Kahretsin. Tartışmamızla onu uyandırmış olmalıydık.

Bundan geri dönüş yoktu, değil mi?

“Defol git,” dedi Kristen kanepeden kalkarak, yorgunluğunun yerini öfke almıştı.

"Üzgünüm, dostum," dedim Enzo'ya ve kapıdan çıkıp bir hışımla merdivenden inerek dükkândan dışarı fırladım.

Tepemdeki güneş sıcak ve bunaltıcıydı ama terlememin ve başımın dönmesinin nedeni güneş ışınları değildi. Bayılacak mıydım yoksa?

Bir elektrik direğine yaslanarak nefesimi düzenlemeye çalıştım. Kristen'la bazı şeyleri konuşmam gerektiğine kendimi ikna etmiş, buraya da *bu* yüzden gelmişim ama içten içe Nic hakkında bazı cevaplar almayı da ummuştum. Hugo sayesinde ablam mafya hakkında hayatımdaki herkesten daha fazla şey biliyordu ve bir parçam konuyu Nic'e getirmenin bir yolunu bulmayı ve onunla tekrar görüşmeye başladığımı söylemeyi planlamıştı. Ama sonra Kristen bombayı patlatmıştı ve şimdi keşke hiç gelmeseydim diyordum. Kendimi Mavi Sakal'ın son gelini gibi hissediyordum; yasaklı odayı keşfetmiş ama Nic'in diğer eşleri yerine babamın cesediyle karşılaşmıştım.

Tommy kaybolmuştu ve birden, on yıl aradan sonra, Nic elini kolunu sallayarak hayatıma geri dönmüştü. Bu iki olayı daha önce ilişkilendirmediğim için kendimi aptal gibi hissediyordum ama bugüne kadar nedense Tommy'nin saklandığını düşünmüştüm. Hazır olduğunda tekrar ortaya çıkar diyordum. Çünkü daha önce "kaybolduğu" her seferde böyle olmuştu.

Tanrım, Nic'le yaşadıklarımızın herhangi biri gerçek miydi yoksa ben bir tür piyon muydum? Nic ve ailesi, Tommy hakkında bir şeyler bildiğini düşünüp beni kandırarak bu bilgiyi mi elde etmeye çalışıyordu? Yoksa sadece kolay bir hedef olduğum ve babamın kayboluşuyla ilgili açılacak kaçınılmaz soruşturma hakkında bilgi edinmek için mi beni yakından gözlüyorlardı?

Korkumun yerini öfke aldı. Her şey bir oyunsa ve Nic istediğini elde eder etmez beni yine terk edecekse ya da daha kötüsü, babama yaptıklarını bana da yapmayı planlıyorsa, hayatımın geri kalanını ya da ahiretim, sonucu her ne olursa olsun onu buna pişman etmeye adayacaktım.

Şu andan itibaren.

29

Junior

Tyler'a göre McKinney insanlara en güzel binasının çatı katında yaşadığını söylemekten hoşlanıyordu. Kulağa gösterişli geliyordu ama gerçekte son derece sıradan bir yerdi. En güzel binası sadece altı katlı, daracık bir yapıydı ve bir otoparkla hâlâ inşaatı süren apartmanların arasına sıkışmıştı.

Güvenlik çok kötüydü. Eski model bir zil sistemi vardı ve panelde bir hoparlör bile göremedim. Elimi kaldırıp en üst sıradakilerden başlamak üzere aşağı doğru tüm dairelerin ziline bastım. Mutlaka bir teslimat ya da arkadaşını bekleyen biri olmalıydı ve...

Kapı açıldı. Dönüp içeri girdim. Giriş holü şaşırtıcı derecede temizdi, terrazzo karolar yaşına göre iyi durumdaydı. Sağımdaki duvar posta kutularıyla doluydu ve üzerlerindeki art deco tarzı bronz detaylar geçmiş dönemleri hatırlatıyordu.

Asansör tam karşımdaydı ama binaya iyice bakabilmek için merdivenleri kullanmaya karar verdim. Gözlerimi dört açtım ama tek bir güvenlik kamerası bile görmedim. McKinney ya çok cimriydi ya da çok tembel. Aynı zamanda aptaldı da çünkü günümüzde birçok sigorta şirketi güvenlik kameralarını zorunlu kılıyor ve zarardan bizzat sorumlu olmadığınızı kanıtlayacak görüntüler olmadan ödeme yapmıyordu. Çok sayıda mülk sahibi para kazanma umuduyla kendi mülklerini

mahvetmişti ve bunun sonucunda şehirdeki sigorta eksperleri herkese karşı sert önlemler almıştı.

Altıncı kata çıktım ve merdiven sahanlığında durup etrafa baktım. Burada bir değil, üç kapı vardı. Yani ya McKinney çatı katında yaşadığı konusunda yalan söylemişti ya da bu kapıların hepsi aynı daireye açılıyordu. Ancak kapılardaki numaralar farklıydı ve Tyler bana McKinney'nin 600 numaralı dairede yaşadığını söylemişti. Sanırım bu, 601 ve 602'nin başkalarına ait olduğu anlamına geliyordu.

600 numaralı kapıyı tıklattım.

Birkaç saniye sonra kapı açıldı, öncesinde ne "Kim o?" ne de "Ne istiyorsunuz?" gibi bir soru geldi. Karşımda kumaş pantolon ve gömlek giymiş, kısa boylu, kelleşmeye başlamış beyaz bir adam duruyordu. Temiz ve bakımlı görünüyordu ama ağzını açmadan bile alkol kokusunu alabiliyordum.

"Nasıl yardımcı olabilirim?" diye sordu beni süzerken.

En iyi takım elbisemi giymiştim, gömleğimin kolalı beyaz yakası boynumdaki dövmelemleri gizliyordu, ellerim de aynı nedenle ceplerimdeydi. Saçlarımın da geriye taranmasıyla Tyler'ın finansçı arkadaşlarından biri sanılabiliyordum. "Siz Patrick McKinney misiniz?"

Kaşlarını çattı. "Evet, kim soruyor?"

Cevap olarak ileri atıldım, onu dairenin içine itip kapıyı arkamızdan kapadım. Karnına attığım yumruk, şaşkınlıkla atacağı çığlığı kesti. Dizine bir tekme atıp arkasına geçtim ve tıpkı Velvet'taki sarhoş adama yaptığım gibi kolunu büküp sırtına bastırdım ancak bu sefer beni durduracak kimse yoktu. Böylece cebimden bir pense çıkarıp McKinney'nin serçe parmağına yerleştirdim.

"Bağırırsan koparıyorum," dedim ona.

Yanağı haliya yapışmış halde nefes almaya çalışırken hırıltılı bir ses çıkardı. "Ne istiyorsun?"

"Bay Strickland'e iki milyon dolar borcun var ve aylık ödemeni yine geciktirdin." Tyler'ın neden bu takma adı seçtiğini sormamıştım,

umurumda da değildi. Takma adlar sözkonusu olduğunda çok daha kötülerini duymuştum.

McKinney, "Ödeyebilirim," diye tısladı benden kurtulmaya çalışarak.

Penseyi canını acıtacak kadar sıktım. "Kıpırdama. Bay Strickland sana yeterince şans verdi."

"Bekle!" dedi. "Ödeyebilirim! Sadece dairelerimden birini kiralayan bir grup pis sapıktan gelecek çeki bekliyorum."

Geçen geceyi ve Lauren'a veda ederken Taylor'ın bana pis küçük sürtük deyişini hatırlayınca neredeyse gülecektim.

"Çok geç," dedim ve eğlendiğimi gizlemek için sesimi alçalttım. "Artık borcun bana."

McKinney beni daha iyi görebilmek debelenirken nefes nefese kaldı. "Kimsin sen?"

"Bana Junior derler ama bilmen gereken tek şey, artık bir bahisçiye değil mafyaya borçlu olduğun."

Çıkardığı acınası ses bana sonunda ne kadar boka batüğünü anladığını düşündürdü. "Ne istiyorsun?"

"O pis sapıklarla dolu binayı."

"Ne?" dedi, hâlâ başını kaldırmaya çalışıyordu.

Botumu yanağına bastırıp onu yerinde tuttum, kolunu biraz daha büküp penseyi biraz daha sıktım. "Tapuyu."

McKinney çırpınmaya başladı. "Ciddi olamazsın!"

"Sesini alçalt," dedim ölümcül bir sükûnetle. "Bir daha söylemeyeceğim."

Pensenin etrafında kan birikmeye başlamıştı.

McKinney altımda inliyordu. "O bina iki milyon değil, üç milyon dolar eder."

"Yani?" dedim. "Bir milyon dolar kaybedip yaşamayı mı tercih edersin? Yoksa ölmeyi mi? Seçim senin."

Hareketsiz kaldı. "Bunu yapamazsın. Beni öldüremezsın. Eğer ölürsem hiçbir şey alamazsın."

O kadar emin, o kadar *kendini beğenmiş* konuşuyordu ki.

Bazı insanlara zor yoldan öğretmek gerekiyordu.

Parmağını kestim.

Acıyı hissetmeye başlamadan kolumu yüzünün etrafına dolayarak çığlıklarını bastırdım ve takım elbisem pislenmesin diye kan fışkıran elini uzakta tuttum.

“Hayır,” dedim sesimdeki tehdidi duyabileceği kadar yakından. “Sen ölürsen hiçbir şey alamam ama bu sırada kesip alabileceğim bir sürü vücut parçan var. Binayı bana devredeceksin ve diğer kiracılarının kiralarını düşüreceksin, aksi halde seninle sık sık görüşürüz.”

Sonunda bağırışları acınası bir sızlanmaya dönüştü ve içimde hiç istemediğim bir suçluluk duygusuyla mücadele ettim. Bu benim için düzgün bir hayata geçme fırsattı ve on yıl boyunca uykuda olan vicdanımın yeniden ortaya çıkmaya çalışması yüzünden bu fırsatı kaçırmayacaktım. Her şey plana göre giderse, McKinney canını yakmak zorunda kaldığım son kişi olabilirdi. Bu yaşayacağım son çirkin an olabilirdi. Hem McKinney şimdi durdurulmazsa durum daha da kötüleşirdi. Lauren’ı, Velvet’ı ve kumar bağımlılığı yüzünden yavaş yavaş boğduğu diğer kiracılarını hedef almaya devam ederdi.

Bu düşünceyle içimdeki son pişmanlık kırıntısı da yok oldu. Gerekirse lanet parmaklarının hepsini keser, sonra ayak parmaklarına geçer, en sonunda da tehdidimi yerine getirip vücudunun her bir santimi üzerinde ayrı ayrı çalışırdım. Özgür kalmalı ve bu süreçte elimden geldince çok insana yardım etmeliydim. Bunun hayatım boyunca neden olduğum acı ve kederleri telafi etmeye yetmeyeceğini bilsem de başlamak için bundan daha iyi bir yer de yoktu.

“Parmağını yerine dikmek için hâlâ zaman var,” dedim McKinney’ye. “Doğru kararı verirsen. Aksi takdirde onu cebime koyup buradan ayrılacağım ve yarın gelip bir tane daha alacağım.”

Başını teslim olurcasına salladı ve ben de kolumu yavaşça çektim.

Sonunda daireme döndüğümde saat geç olmuştu. McKinney hemen aklın yolunu bulmuş gibi görünüyordu olabilir ama sonrasında ayak direterek, sahip olmadığım merhamet için yalvarıp yakararak o kadar çok zamanımı harcamıştı ki gün geceye dönmüştü ve o duygusal asalakla onca zaman aynı ortamda kalmak beni tüketmişti. En sonunda onu imzalamaya ikna eden tek şey, parmağını koyduğum buz torbasını sallayıp fazla oyalanırsa parmağını yerine dikmek için çok geç olacağını hatırlatmak olmuştu.

Bir noktada sızlanmalarından o kadar bıkmıştım ki ona babam olacak yaşta bir adam değil de bir çocukmuş gibi ders vermeye başlamış ve duruma olumlu tarafından bakmasını söylemiştim: Borçları silinmişti ve hâlâ kira getiren mülkleri vardı ama kiralarını şehir standartlarına *indirecekti*. Kumarhanelerde parasını kaybetmeyi bırakırsa, ömrünün kalanında rahatça yaşayabilirdi.

O kadar çok para kaybetmesinin *kendi* suçu olmadığını söyleyip durmasından, aklını başına alıp dediklerimi yapmasının imkânsız olduğunu anlayabiliyordum, bu yüzden ona kesinlikle bir ziyarette daha bulunacaktım. Ama şimdilik istediğimi elde etmiştim: özgürlüğü ya da en azından özgürlüğe giden yolu. Yarın, satın aldığım binayı değerlendirecek, gelir geçmişini titizlikle inceleyecek ve Velvet'ı ülkedeki en güvenli, en kârlı oyun kulübüne dönüştürmek için ne kadar onarım ve yenileme gerektiğine karar vereceğim zorlu bir sürece başlayacaktım. Çünkü bunu yaparsam, *dibine kadar* yapacaktım. Tam gaz.

Daireme dönerken Tyler'ı aradım, şehrin en ikonik köprüsünden geçerken sesi kaskımın içinde yüksek sesle duyuluyordu.

“Nasıl gitti?” diye sordu.

“Binayı aldık.”

O kadar uzun süre sessiz kaldı ki bağlantı mı kesildi diye merak ettim. “Bu kadar çabuk mu? Öylece aldın mı yani?”

"Aynen öyle." İğrenç ayrıntıları bilmesine gerek yoktu. "Bunun bize pahalıya patlamayacağını söyle bana."

"Patlamaz," dedi. "McKinney'nin mali durumunu aylar önce incelemiştim. Bunu borçlarını ödeyemezlerse zararı telafi edebileyim diye yüksek bahis oynayan herkes için yaparım."

Çok şükür. "Diğer kiracılarının kiralalarını da düşürttüm."

"Bunu nasıl yaptın lan?" diye sordu Tyler.

"Gerçekten bilmek istiyor musun?"

Tekrar susunca McKinney ziyaretimin yumuşatılmış bir versiyonunu anlatarak sessizliği doldurdum.

"Ne sikik bir baş belası," dedi bitirdiğimde. "Ondan kurtulduğuma sevindim."

"Ah, geri dönecektir. Uzak duramayacak kadar aptal ya da hasta."

"*Benim* oyunlarıma geri dönemez. Borçlarını ödemediği için onu men ettim."

"İyi," dedim. Bu yasak duyulunca, diğer bahisçiler McKinney'nin parasına daha temkinli yaklaşırdı ve bu da borçlarının birikmesini yavaşlatırdı. "Yarın her şeyi detaylıca incelemeye başlayacağım, büyük bir şey çıkarsa sana haber veririm."

"O halde umarım senden haber almam," dedi.

İstemsizce sııttım.

Vedalaşıp telefonu kapadık ve yolculuğun geri kalanında yapmam gereken tüm işleri düşünmeye çalıştım ama aklım sürekli Lauren'a gidiyordu. Yüzüme oturuşuna. Aklına şeytani bir fikir geldiğinde yüzüne yerleşen o hınzır sırıtışa. Velvet'in artık risk altında olmadığını öğrendiğinde ne kadar mutlu olacağına.

Mahalleme girerken kırmızı ışığa yakalandım. Eve mi gitseydim yoksa Lauren'ın neler yaptığına bakmaya mı? Üzerime kan bulaştırmaya dikkat etmişim, yani üstümü değiştirmem gerekmiyordu. Ama önceki seks mesajlaşmamızda çekim programının çok yoğun olduğunu

söylemişti, bu yüzden haber vermeden uğramak istemiyordum. Hem evde bile olmayabilirdi.

Işık hâlâ kırmızıydı, bu yüzden eldivenimi çıkardım ve tutucuda duran telefonumun kilidini açtım. Josh'ın benim için Lauren'ın telefonuna yüklediği takip yazılımına girdim ve harita açıldığında kaşlarımı çattım. Lauren şehrin diğer ucundaki evinde değildi. Benim dairemdeydi. Nasıl? Daha önce hiç oraya gelmemişti ama o kadar zeki biriydi ki nerede yaşadığını bulmuş olmasına pek şaşırmadım.

Bana sürpriz mi yapacaktı yoksa? Ah, bu düşünce çok hoşuma gitmişti.

Eldivenimi tekrar takıp vizörümü indirdim ve trafiğe takılamayacak kadar sabırsız hissettiğim için aniden sola sapıp ara sokağa girdim. Arabaların arasından kayarken kalbim deli gibi atıyordu; şerit değiştiriyor, araçların tamponlarına kadar yaklaşıyor, hatta beni yavaşlatan salakları geçmek için karşı şeride bile taşıyordum.

Lauren'a geldiğimi duyurmak istemediğim için daireme yaklaştığımda motoru kapadım. Muhtemelen bana sürpriz yapacağı için çok heyecanlıydı ama ben onu hazırlıksız yakalama konusunda çok daha fazla heyecanlıydım. Ona gizlice yaklaşıp orada olduğumu fark etmeden üzerine çullanma fikri çok cazip geliyordu ve avlanmak istediğini açıkladıktan sonra, bu sürprizi en az benim kadar seveceğine emindim.

Evimin önüne park etmek yerine yarım sokak öteye park ettim ve yolun geri kalanını yürümeye başladım. Beni görmemesi için binalara yakın durmaya dikkat ettim. Kaldırımında onu aradım ama göremedim, bu yüzden tekrar haritayı açtım. Siktir be. Dairemin *içindeydi*. Sinsi küçük cadı. Anahtarı olmadan bunu nasıl başarmıştı?

Gıcırdayan basamaklardan kaçınarak merdivenlerden çıktım. Anahtarımı şingirdamasın diye elimde sıkıca tutarak kilide soktum. Kapı kolu çevirip yavaşça kapıyı açtım, içeri girdim ve...

Belime keskin bir acı saplandı. İçgüdüsel olarak dönüp silahı kenara savurdum, saldırganımı boğazından yakaladım ve kapının yanındaki

duvara çarptım. Tam yumruğumu yüzüne indirecektim ki karşımdakinin Lauren olduğunu fark ettim ve ona vurmamak için son anda yön değiştirip hemen yanındaki duvarı yumrukladım. Parmak eklemlerime feci bir ağrı saplandı.

“Siktir!” diye bağırdım ve geri çekilip onu bıraktım.

Nefes nefese yere çöktü, elleri boğazını tutuyordu.

Kapıyı tekmeleyerek kapadım ve dizlerimin üzerine çöktüm. “Lauren, kahretsin, iyi misin?”

Ona uzandım ama elime vurarak benden kaçmaya çalıştı.

“Ne yapıyorsun?” dedim peşinden giderek. “Boynuna bakayım. Yaralanmış olabilirsin.” Kahretsin, onu çok *sert* tutmuştum.

“Yaklaşma,” dedi hırıltılı bir sesle, geri geri sürünürken eliyle hâlâ boğazını tutuyordu. “Bağırırım.”

Olduğum yerde kaldım. “Ne? Kazaydı, Lo. Sen olduğunu bilmiyordum ki...” Sözüm yarım kaldı, geç de olsa bana *saldıranın* o olduğunu fark etmiştim.

Gözüm yere düşmüş şok tabancasına kaydı. Demin belime sapladığı şeye.

Ne oluyordu lan?

Gözlerimi kaldırdığımda, benden olabildiğince uzaklaşarak köşeye pıstığını gördüm. “Bak, aramızdaki şeyin hâlâ yeni olduğunu ve ortak fantezilerimizin hepsini tam olarak konuşmadığımızı biliyorum ama şunu söylemem gerektiğini hissediyorum: Elektrikle çarpılmak var ya? Beni tahrik eden bir şey değil.”

“Şu anda şaka mı yapıyorsun?” diye sordu gözlerinde kıvılcımlar çakarken.

“Hayır?” dedim, olan biten konusunda kafam gitgide daha fazla karışyordu.

“Babam,” dedi ve başımdan aşağı bir kova buz dökmüş gibi hissettim.

Ah, bana *gerçekten* saldırmıştı.

Ne kadarını bildiğini merak ederken yüz ifademi kontrol altında tutmaya çalıştım. “Ne olmuş ona?”

“O kayboluyor ve birdenbire sen ortaya çıkıyorsun?”

“Nasıl olduğunu görmek istedim,” dedim ki bu doğrudu. En azından kısmen.

“Yani bu sadece bir tesadüf mü?” diye sordu. “Onun kaybolmasıyla hiçbir ilgin yok mu?”

Artık yalan yok, demişti ve ben de aptal gibi kabul etmişim. Sikeyim böyle işi.

“Lauren...”

“Biliyordum,” dedi ve sanki benden korunmaya çalışır gibi dizlerini göğsüne çekti. Benden korkuyor gibi. Ona doğru ilerledim ama ellerini kaldırarak beni durdurdu. “Yaklaşma.”

Sesi normale dönüyor, güç kazanıyordu ve yüzündeki korkuya rağmen bu beni rahatlatmıştı. Belki de onu çok fazla incitmemişim. Yine de riske girmeye niyetim yoktu.

Telefonumu çıkardım. “Aly’yi arayıp gelip sana bakmasını isteyeceğim.”

Öne atıldı ve telefonumu elimden aldı.

“Sana yardım etmeye çalışıyorum, Lauren.”

“Yemezler. Babandan destek isteyecektin, değil mi?”

Bunu *asla* yapmayacağımı söylemek için ağzımı açtım ama beni geçip şok tabancasına ulaşmaya çalıştı ve hayır, bir daha elektrikle çarpılmak istemiyordum, çok teşekkürler. Uzanıp onu yakaladım ve bir hamlede kucağıma oturttum. Kaçmaya çalışarak debelendi ama kollarımı etrafına doladım ve onu sıkıca tutarak yorulmasını bekledim. O sakinleşir sakinleşmez ve şu Tommy meselesini çözer çözmez, onu zaptetmenin ne kadar kolay olduğunu konuşacaktık. Aly şehir merkezinde bir yerde savunma dersleri alıyordu. Belki Lauren’ı da götürüp temel şeyleri öğretmesini isteyebilirdim.

Hatta Lauren'ı bir daha gözümün önünden ayırmamam çok daha iyi olurdu, özel güvenliği gibi şehirde peşinde dolaşabilirdim.

"Bitti mi?" diye sordum.

Bana küfretmek ya da bağırarak yerine gözyaşlarına boğuldu.

Siktir.

Kollarımı gevşettim ve sarıldığım kadın bir anda vahşi bir kediye dönüştü. Yüzüme bir tokat attı, tırnakları kolumu çizdi, karnıma tekme attı ve sonra tekrar birkaç metre uzağa çekildi. Gözlerinden yaşlar süzülse bile yüzü öfkeyle buruşmuştu.

Belki de savunma derslerine ihtiyacı yoktu.

"Onu sen öldürdün, değil mi?" dedi.

Yavaşça ayağa kalktım. "Lauren, bekle. Ben..."

"Ablam senin işinin bu olduğunu söyledi! Sen ve ailen, Lorenzo'nun temizlik ekibiymişsiniz!"

Kızgınlığımı zar zor bastırdım. Lanet olası Kristen Marchetti. Lise-
deyken pisliğin teki, tipik bir zorbaydı ve anladığım kadarıyla hiç de-
ğişmemişti. Kahrolası kocası ona söylememesi gereken şeyler söylemiş
olmalıydı ve belli ki o da bunları bir şekilde Lauren'a aktarmıştı. Bunun
olabileceğini tahmin edememiş, öngörememiştim. Lauren ve ablası ya-
kın bile değildi. Bu nasıl olmuştu?

"Hadisene," diye bağırdı Lauren. "Bana verdiğin sözü boz. Yüzüme
karşı yalan söyle, *Junior*."

Onun bu ismi tekrar kullanması yüzüme bir tokat daha atmış gibi
hissettirdi ve öfkem kabardı. "Beni bu kadar küçük mü görüyorsun?
Bir adamı öldürüp sonra da kızının peşine düşeceğimi mi sanıyorsun?"

Kollarını göğsünde kavuşturdu. "Sen kendin söyledin. Hayatında
neler yaptığını, neler yapabileceğini bilmiyorum. Sonuçta beni takip
ettin. Hayatımı zorlaştıran insanların canını yaktın."

"İşte bu yüzden birdenbire hayatını zorlaştıran kişi olacağımı dü-
şünmen aptalca!"

“Son zamanlarda yaptığım tek aptalca şey sana güvenebileceğime inanmak oldu!” dedi tükürürcesine.

“Bana güvenebilirsin!”

“O zaman kanıtla,” dedi sesi titreyerek. “Babamın ortadan kaybolmasıyla hiçbir alakan olmadığını söyle.”

Çenemi kapadım, göğsüm inip kalkıyordu. Bu tuzağa balıklama atladığımı ve artık kaçır yol olmadığını fark ettim. Cevabımı beklerken gözyaşları yüzünden akmaya devam ediyordu ve bu görüntü beni *mahvetti*. Lauren’in acı çekmesinden, ona acı çektiren kişi olmaktan nefret ediyordum. Onu kollarıma çekip af dilemekten başka bir şey istemiyordum ama bana izin vermeyeceğini biliyordum. Kahretsün, *vermemeliydi* zaten. Haklıydı; bunca zamandır ona yalan söylüyordum.

“Söyleyemiyorsun, değil mi?” Son kelimede sesi çatladı.

“Lauren, anlamıyorsun. İzin ver de açıklayayım.”

Geriye doğru sendeledi, eliyle ağzını kapadı. “Aman Tanrım. Onu sen öldürdün.”

“Evet!” diye kükredim öfkeme yenik düşerek. “Duymak istediğin bu mu? O yaşlı piçi öldürdüm, sonra da kızını becererek mezarına tükürdüm.”

Hıçkırıklar bedenini sarsarken gözleri dehşetle doldu.

İçim çekildi. Ne yapmıştım ben? Haftalardır patlayacağımdan korkuyordum ve şimdi en kötü zamanda, olabilecek en kötü insanın yanıdayken bu yaşıyordu.

“Lauren, bekle,” dedim ona doğru adım atarak.

Yana kaçtı. “Benden uzak dur!”

Olduğum yerde donup kaldım. “Özür dilerim, bunu söylememeliydim. Sana asla...”

“Duymak istemiyorum,” diye bağırdı. “Bundan sonra sana inanacağımı nasıl düşünürsün?”

Bir adım geriledim, sonra bir adım daha. Aramıza mesafe koyarak ona tehdit olmadığını göstermeye çalıştım. Haklıydı. Şimdi ondan beni dinlemesini nasıl isteyebilirdim ki?

Çünkü onu seviyorsun, dedim kendime. Ve bir şey söylemezsen, onu sonsuza dek kaybedebilirsin.

“Onu ben öldürmedim,” dedim.

Kapıya doğru bir adım attı, yerden çantasını kapıp göğsüne siper eder gibi bastırdı. “Az önce öldürdüğünü söyledin.”

Derin bir nefes aldım, hayatımdaki tek güzel şeyi mahvetmiş olabileceğim için kendime lanet okudum. “Biliyorum, özür dilerim. Böyle bir şey yapabileceğimi düşünmene kızmıştım.”

Bir adım daha attı, ardından eğilip şok tabancasını aldı ve hemen tekrar çalıştırdı. “Bunun doğru olduğunu nereden bileceğim? Tekrar gardımı indirmem için yalan söylemediğini nereden bileceğim?”

Silahsız olduğumu göstermek için ellerimi kaldırdım ve daha da geri çekildim. “Çünkü seni durdurmaya çalışmadan o kapıdan çıkmaya izin vereceğim.”

Şok tabancasını bana doğrulttu. “Peşimden geleyim deme.”

“Gelmeyeceğim,” dedim. “Şu anda bana güvenmek istemediğini biliyorum ve bunun için seni suçlamıyorum, Lo. Ama seni asla incitemem. *Asla.*”

Boynunu işaret etti. “Az önce incittin. Şu anda daha da çok incitiyorsun.” Yanaklarını sildi ama gözyaşları akmaya devam etti.

Siktir, haklıydı. “Lo, bugün öğrendiklerini kendine saklaman gerekiyor. Babam, Lorenzo için yaptıklarımızı bildiğini öğrenirse sana daha kötüsünü yapabilir.”

Yüzündeki kan çekildi, kapıya uzanırken yanık teni bembeyaz oldu.

İçimi bir panik sardı. Gidiyordu ve bu durumu ele alış şeklimden sonra muhtemelen beni bir daha görmek istemeyecekti. “Üzgünüm, Lauren,” diye tekrarladım. “Sadece...” Ellerimi saçlarımdan arasından geçirdim. Onu yakalayıp beni dinlemeye razı olana kadar burada tutma ihtiyacına karşı koymaya çalıştım. Fakat bugün zaten affedilemez bir şey yapmıştım ve bir hata daha yaparsam bunu atlatabilir miydik, bilmiyordum.

SINIRLAR KALKTIĞINDA

“Sus,” diyerek sözümü kesti ve kapı kolunu kavradı. “Söyleyeceğin başka hiçbir şeyi duymak istemiyorum. *Asla.*”

“Lauren, lütfen. Bana bir şans daha ver.”

Acımasız, neşesiz bir sesle güldü. “Sana hak ettiğinden daha fazla şans verdim zaten. Babamı öldüren adamın bana daha fazla yalan yutturmasına izin vermeyeceğim.”

Kapıyı çekip açtı.

Sonra da hayatımdan çıkıp gitti.

@ayisigikitap

30

Lauren

Yatağımda kıvrılmış yatıyordum, perdeler çekilmişti ve şişliği indirsin diye gözlerimin üzerine soğuk bir havlu koymuştum. Nic’le yüzleşmemin üzerinden üç gün geçmişti ve bu sürenin çoğunu odamdan çıkmadan ağlayarak geçirmiştım. Her yerim acıyordu. Sadece kalbim değil, sıkıca tuttuğu boğazım, duvara çarptığı için omuzlarım ve sırtım da acıyordu. Buna bir de ihanetin acısı eklenince, tuvalete gitmek ve duş almak dışında yataktan kalkacak gücü kendimde bulamıyordum.

Ev arkadaşlarım bana yemek getiriyordu ama çoğuna dokunmuyordum, onlar da gelip geri götürüyordu. Endişeyle etrafımda dört dörtnüyordlardı çünkü boynumdaki izleri görmüşler ve saldırıya uğradığımı falan düşünmüşlerdi. Onlara gerçeği söyleyememiş, yanlış adama *bir kez daha* güvendiğimi ve onun bu sefer imkânsızı başararak beni çocukluğumuzdakinden daha da fazla incittiğini anlatamamıştım.

Ağzımı kapalı tutmamın bir nedeni de Ryan ve Taylor’ı tehlikeye atmak istemememdi. Nic’in söylediği ve bütün kalbimle inandığım tek şey, ailesi hakkında bildiklerim ortaya çıkarsa kaybolan bir sonraki kişinin ben olabileceğimdi. Bu yüzden her şeyi içime attım ve sessizce acı çektim. Evet, ev arkadaşlarımı korkutuyordum ama ölmelerindense korkmalarını tercih ederdim.

Yana dönüp bütün bu zaman boyunca dibimden ayrılmayan Walter'a sokuldum. Kısık bir iniltiyle bana daha da yaklaştı, ben de kolumu üzerine attım ve yüzümü boynuna gömdüm.

Bunun olacağını nasıl görememiştim? İçgüdülerim beni uyarmaya çalışmış, Nic beni her hayal kırıklığına uğrattığında ondan uzaklaşmam gerektiğini söylemişti ama ben onları görmezden gelmişim çünkü o adamın yanındayken mantığım bedenimi terk ediyor, hormonlarım kontrolü ele geçiriyordu.

Şimdi kendimi aptal gibi hissediyordum. Nic, babamı öldürmüştü. Ya da en azından onun ortadan kaybolmasıyla bir ilgisi vardı. Belki cesedini saklamıştı. Cinayet mahallini temizlemişti. Son birkaç gündür durmadan senaryolar üretiyor, Nic'in yapmış olabileceği tüm korkunç, iğrenç şeyleri zihnimde canlandırmaktan kendimi alamıyordum. Ayrıca evet, babamı *sevmiyordum*, son on yılda onunla neredeyse hiç konuşmamıştım ama bu onun ölmesini istiyorum demek değildi. Ya da Nic'in –artık her neyim oluyorsa– bu olayla bir ilgisi olmasına razı olacağım anlamına gelmiyordu.

Bana *bunca zamandır* yalan söylemişti. Çok şey gizlemişti. Ve ben, azgın küçük bir aptal gibi körü körüne onun tuzağına düşmüştüm. Hata olduğunu bilmeme rağmen ona ikinci bir şans vermiştim, sonra da üçüncü. Bana ihanet etmemesi için yalvarmıştım ve o da etmeyeceğine söz vermişti. Ona güvenmeye başlamış, aramızda *daha fazlası* olabileceği ve belki de aşkta sandığım kadar şanssız olmadığım konusunda umutlanmıştım.

Yaralı, yorgun kalbimi avuçlarına bırakmış ve dikkatli davranmasını söylemiştim. O ise yumruğunu sıkarak kalbimi parçalayıvermişti.

Tanrım, beni aptal, saf ve *kolay lokma* olarak görmüş olmalıydı. Bana içten içe gülmüş muydu? Benimle oynamış mıydı? Beni peşinden sürüklerken gününü gün mü etmişti?

Gözlerimi yumup sırtüstü döndüm. Zihnimi kapamaya, kendimi suçlama ve sorgulama döngüsünden çıkmaya çalıştım. Nic'in babamı

öldürdüğünü ve ona inat beni becerdiğini suratıma bağırdığı an yüzünde gördüğüm o öfkeyi unutmaya.

Bu görüntü beynime kazınmış olsa da ardından gelen bir diğer görüntü de aynı derecede unutulmazdı. Nic'in yıkılmış ifadesi, omuzlarının çöküşü, öfkenin yerini pişmanlığın alması. Aklımda sürekli bu görüntü dönüp duruyordu. Takılıp kaldığım tek nokta buydu. Çünkü eğer onu suçladığım şeyleri gerçekten yapmışsa, gerçekten korktuğum kadar pislikse, neden o kadar perişan görünmüştü?

Aşağıdan bir ses geldi. Giriş kapısı kapanmıştı sanki.

Walter yataktan fırlayarak aşağıya bakmaya gitti. Muhtemelen Taylor, Jackson'ın evinden gelmişti ya da Ryan, Ben'le buluşmasından dönmüştü.

Walter her zamanki karşılama sesini çıkardı, ardından oyuncak fişini yakaladığını belli eden bir dizi ciyaklama geldi. Bir mırıldanma duydum ve ses tonu normalden daha kalın olmasına rağmen Ryan olduğunu düşündüm. Ağlamaktan algılarım bozulmuş olmalıydı. Hiçbir şeyin kokusunu alamıyordum, yemeklerin de tadı yoktu, tabii ki sesler de kaybolacaktı.

Ayak sesleri merdivenlerden yukarı çıkıyordu. Kapıma doğru dönüp kulak kesildim. Adımlar Ryan'inkinden daha ağırdı.

"Merhaba?" diye seslendim, sesim kısılmıştı.

Cevap gelmedi.

Bu sefer daha yüksek sesle, "Merhaba?" diye seslendim.

Hâlâ cevap yoktu. Ev arkadaşlarım beni *asla* böyle duymazdan gelmezdi.

Siktir. Dairemizde başka biri vardı ve Walter havlamadığına göre, bu kişi onun tanıdığı biriydi.

Nic miydi?

Yataktan fırlayıp bir silah arandım. Şok cihazının olduğu çantam aşağıda, girişte asılıydı ve beyzbol sopası da hâlâ ön kapının yanında duruyordu. Odamda kendimi savunabileceğim hiçbir şey yoktu. Seks oyuncakları dışında.

Taylor'ın taktiğini hatırlayarak dolabımı açtım ve Walter'ın birkaç hafta önce kemirdiği, en sevdiğim kırbacı aldım.

Kapım gıcırdadı. Tam döndüğüm sırada Nic'in içeri süzülüp kapıyı kapadığını ve Walter'ı dışarıda bıraktığını gördüm. Berbat görünüyordu, yüzü çökmüştü, ifadesi kasvetliydi. Her zamanki gibi baştan ayağa siyah giyinmiş haliyle ruhumu almaya gelmiş ölüm meleği gibi görünüyordu. Gözlerim eldivenli ellerine kaydı. Parmak izi bırakmayacak eldivenlere. Ah, Tanrım.

"Lütfen," dedim. "Kimseye bir şey söylemedim. Bunu yapmak zorunda değilsin."

Başını iki yana salladı ve ceketinin içine, silahın durduğunu düşündüğüm yere uzandı. Keşke o anda ona kırbacımı savurup kendimi kurtardığımı söyleyebilseydim ama daha önce hiç böyle bir şiddet tehdidiyle yüz yüze gelmemiştim. O yüzden donakaldım, dehşet içinde ona bakıyordum. Bütün benliğim çılgılık atıp kaçmamı söylese de tek bir kasımı bile kıpırdatamadım. Sanırım çocukken sevdiğim oğlanın hayatımı sona erdirecek olması beni şoka sokmuştu.

Nic silah yerine bir zarf çıkardı ve yaklaşp onu yatağımın kenarına koydu.

"O... o ne?" diye fısıldadım. Bomba olamayacak kadar küçük görünüyordu ama biyolojik silah ihtimalini de göz ardı edemezdim. Sonuçta eldivenle tutuyordu...

"Velvet'in binasının tapusu," dedi Nic, sesi benimki kadar kısıktı.

Ellerim titremeye başladı, kırbaç uyuşmuş parmaklarımdan düşüp sert ahşap zemine çarptı. Buraya beni öldürmek için gelmemiş miydi?

"Binayı McKinney'den satın aldım," dedi. "Geçen gece bu yüzden ayrılmak zorunda kaldım, daireme gizlice girdiğin gün de bununla ilgileniyordum. Tapuyu özgür kalmak için kullanmayı planlamıştım. Kirayı tekrar düşürmek, Velvet'ı büyütmek ve gelişmesine yardımcı olmak istemiştim." Gözlerini benimkilerden kaçırdı, üzgün görünüyordu. "Seninle bir hayat kurma konusunda ne kadar ciddi olduğumu

göstermek istiyordum. Bunun artık imkânsız olduğunu biliyorum, bu yüzden tapuyu senin almanı istiyorum.”

Başım dönüyordu, düşmeden önce yere çöktüm.

Nic'in yüzünü endişe kapladı. Bana doğru bir adım attı ama yüzümdeki bir şey onu durdurdu, sert bir nefes alarak birkaç adım ötede kaldı, gözleri üzerimde dolaşıyordu.

“Babanı ben öldürmedim,” dedi bana. “Ama söylediklerimden sonra bana inanmazsan bunu anlarım. Canım çok yanmıştı, seni kaybetmekten korkuyordum ve *lanet olası öfkeme* yenildim.” Yumruklarını sıkarak derin bir nefes aldı, kendini kontrol etmeye çalıştığı belliydi. “Özür dilerim,” dedi. “Özrümün sana yaşattıklarımı telafi etmeye yetmeyeceğini biliyorum ama yine de söylemem gerekiyor.”

Gözlerim ondan yatağın kenarına kaydı. Hâlâ bana yalan söylüyor olabileceği korkusuyla hızlıca uzanıp yorganımın üstünden zarfı aldım. Ağırdı, kâğıtla doluydu ve içini açtığımda tapu belgesi ya da en azından inandırıcı bir kopyası içinden kaydı.

Altaki noter mührünün üzerinde parmaklarımı gezdirdim, düşüncelerim karmakarışık. Kesinlikle sahte *görünmüyordu* ve Nic bana zarar vermeyi planlıyorsa neden beni rahatlatmak için bunca zahmete girecekti ki? İmzaların yanındaki tarihler söylediği zaman çizelgesini doğruluyordu, altında resmî görünümlü damgalar ve kabartmalı şehir mührü vardı.

Başımı kaldırıp yüzünü inceledim, bir samimiyetsizlik veya kötülük belirtisi arıyordum ama bunun yerine aynaya bakıyor gibiydim. O da benim kadar yorgun, tükenmiş ve depresif görünüyordu. Kavgamız onu da beni yaraladığı kadar yaralamış gibiydi. Kaşlarımı çatarak tapuyu yatağın üzerine geri koydum. Babamı öldürmemiş olsa bile bana yalan söylemişti ve bunu yanına bırakamazdım.

“Tommy'ye ne olduğunu anlat.”

Nic'in omuzları düştü, onu hemen kovmadığım için vücudundaki gerginliğin bir kısmı azalmış gibiydi. “Müsaade edersen?” diye sordu yatağı işaret ederek.

Başımı sallayarak izin verdim. Bana dönük oturup dirseklerini dizlerine dayadı. Yeşil gözleri benimkilerle buluştu, sonra buruşuk tişörtüme ve eşofmanıma kaydı. Berbat görünüyordum ama bana öyle bir bakıyordu ki kimse öyle göründüğümü düşünmezdi.

Bakışları yeniden benimkilerle buluştu. “Tommy en son babamla görülmüş.”

“Yani öldü mü?” diye sordum, kalbim bir kez daha kırıldı. Küçük, aptal bir parçam bir gün babamın değişeceğini, daha iyi bir insan olacağını ya da en azından ilişkimizde bir kapanış yaşayabileceğimizi umut ediyordu. Hayatı sona erince, bunların gerçekleşme şansı da ortadan kalkmıştı.

Nic başını iki yana salladı. “Biz sadece cesetleri ortadan kaldırmıyoruz. Yaşayanları da saklıyoruz.”

Hayretle gözlerimi kırıştırdım ve onu doğru duyup duymadığımı anlamaya çalıştım. “Ne demek istiyorsun?”

“Baban, Lorenzo da dahil birkaç üst düzey isim için muhasebe kayıtlarıyla oynuyordu,” dedi. “Federaller onu kullanabilecekleri bir zayıf halka olarak görüp peşine düştü. Tommy bunu doğrudan Lorenzo’ya ilette ki muhtemelen bu yüzden hâlâ hayatta. Lorenzo onu öldürmek yerine buradan uzaklaştırmaya karar verdi. Lorenzo’nun kuzenlerinden biri için çalışmak üzere memlekete döndü.”

“Bunu kanıtlayabilir misin?”

Başını yukarı aşağı salladı ve ceketinden telefonunu çıkarıp ekranı bana doğru çevirdi.

Gördüğüm şeyi anlamam birkaç saniye sürdü: Babam bir masada oturmuş şarap içiyor, arkasında Toskana’nın engebeli tepeleri uzanıyordu. Bildiğim kadarıyla babam daha önce hiç İtalya’ya gitmemişti ve fotoğrafta çok yaşlı görünüyordu, onu son gördüğüm halinden daha kötüydü, yani bu eski bir fotoğraf olamazdı.

“İstersen daha fazla kanıtım var,” dedi Nic. Ekranı birkaç kez daha dokundu ve telefonunu bana geri çevirdi.

Bu kez bir video oynamaya başladı. Tommy gülümsüyordu, kolunu kendisinden çok daha genç bir kadının beline dolamıştı. "Teşekkürler, Lorenzo!" dedi, hayatının en güzel anlarını yaşıyormuş gibi görünüyordu.

Video bitti ve Nic telefonu cebine geri koydu. "Bu tür videoları yardım ettiğimiz insanlara şantaj yapmak, hayatlarını kime borçlu olduklarını ve anlaşmanın kendi paylarına düşen kısmını yerine getirmezlerse neler olacağını hatırlatmak için kullanıyoruz."

"Yaşıyor," dedim.

"Yaşıyor," diye onayladı Nic.

Başımı iki yana salladım, çok *kızmıştım*. Boş versene. Artık bir kapanışa ihtiyacım yoktu. Tommy Marchetti hayatta olabilirdi ama benim için resmen ölmüştü. "Şu orospu çocuğuna bak. Endişelenmeye-
lim diye haber vermek aklının ucundan bile geçmemiş mi?"

Nic başını yana eğdi. "Alınma ama endişelenmiş miydin ki?"

"Yani, hayır, ilk başta endişelenmedim. Ama ölmüş olabileceğini düşündüğümde tabii ki endişelendim."

"Olaylar bu şekilde geliştiği için üzgünüm. Başta aramızdaki ilişkinin geçici olduğunu ve uzun vadede bir önemi olmayacağını düşünmüştüm, sonra başka saçmalıklarla uğraşmak zorunda kaldım ama bu bir mazeret değil. Tommy'ye olanları sana ben anlatmalıydım."

"Evet," diye mırıldandım. "Anlatmalıydın."

Gözlerini kaçırdı, yatışmış görünüyordu ama ben artık neye inana-
cağımı bilmiyordum.

"Şimdi anlat," dedim. "Olan biten her şeyi anlat bana. Benim sa-
dece..." Üzerime çöken yorgunluk ve kırgınlıkla duraksadım. "Bilmem
lazım."

Gözleri tekrar benimkilere döndü. "Söyleyeceklerim aramızda kalmalı."

"Öyle olacak."

"Ciddiyim," dedi. "Bundan sonra benimle hiç konuşmasan bile."

Dişlerimi sıktım ve başımla onaylarken kendimi hazırladım.

O gece limanda kardeşleriyle birlikte “babamı” ortadan kaldırmasını, Greg’in çalıştığı morgdan bir ceset çalmalarını ve Tommy’nin arabası bir gün bulunursa kolayca teşhis edilememesi için cesedin başını ve ellerini kestiklerini tereddütle anlattı.

“Ama DNA...” dedim.

Nic başını iki yana salladı. “Bu ülkenin en yavaş DNA testleri bu şehirde yapılıyor ve diş veya parmak izi olmadan polislerin kesin bir kimlik tespiti yapması yıllar sürer, tabii bunun peşine düşerlerse. Suçluların cinayetlerini çözmek polisin pek de önceliği değil.”

Söylediği bir şeye takılarak kaşlarımı çattım. “Yani doğum gününü böyle mi geçirdin?”

İfadesi sertleşmişti. “En kötü doğum günüm bile değildi.”

Kahretsin, onun için *üzülmeyecektim*.

“Telefonumda takip uygulaması var mı?” diye sordum.

Yüzünü buruşturdu. “Evet.”

“Başka bir yerde?”

Başını iki yana salladı.

“McKinney’ye ne oldu?”

“O bir kumarbaz,” dedi Nic ve Velvet’la ilgili mali sıkıntılarımızı anlattığım gecedен sonra yaptığı tüm işleri bana anlattı.

Afallamış bir halde, Josh’ı kendisi için hackerlık yapmaya ikna etmesini ve ardından McKinney’nin bahisçisini bulmak için bir grup paralı asker tutmasını dinledim. Bahisçinin Josh’ın pislik arkadaşı Tyler çıktığını söylediğinde ağzım açık kaldı.

“Sonra McKinney’nin evine gittim ve onu binayı bana satmaya ikna ettim,” diye bitirdi Nic.

Onu süzdüm. Bu o kadar kolay olamazdı. McKinney’yle tanışmıştım; son derece bencil ve açgözlü biriydi. “Onu tam olarak nasıl ikna ettin?”

Gözlerini kaçırdı.

“Gerçeği söyle, Nic,” dedim. “Bana en azından bunu borçlusun.”

İç çekip başını iki yana salladı. “Biraz güç kullanmış olabilirim.”

Mideme bir huzursuzluk çörekledi. “Nasıl bir güç?”

Yüzünü buruşturdu. “Parmağını kestim.”

“Ne yaptın?”

Sesi yatıştırıcı bir hal aldı. “Yerine diktirdi.”

Ona şaşkın şaşkın baktım. “Bu, durumu daha iyi yapmıyor!”

“Bak,” dedi. “Bu, yapmayı planladığım son korkunç şeydi ama babamdan kurtulmak için çok daha kötüsünü de yapardım çünkü parmak kesmek, bana yaptırılan onca boktan şeye kıyasla çocuk oyuncağı sayılır. Artık buna devam edemem, Lauren.” Şakağına dokundu. “Her telefon çaldığında biraz daha öldüğümü *hissediyorum*, ruhumun parça parça yok olduğunu hissediyorum. Bu gidişle bir iki yıl içinde ya öleceğim, ya hapse gireceğim ya da umudumu tamamen yitireceğim ve bunun olmasını istemiyorum. Babam gibi olmak istemiyorum.”

Kalbim sıkıştı. “Sen baban değilsin.”

Ona dönüşme ihtimalinden bu kadar korkması bunu kanıtlıyordu. Nic’in yaptıklarını henüz affetmeye hazır olmasam da özgürlüğünü benim için feda etmesine asla izin veremezdim.

Tapuyu alıp ona uzattım. “Bunu senden alamam.”

Tapuyu almak için hiçbir hamlede bulunmadı. “Neden?”

“Çünkü sana ne kadar kızgın olsam da kurtulma şansını elinden almam.”

“Sen almıyorsun. Ben sana veriyorum.”

Kâğıtları salladım. “İstemiyorum.”

Kâğıtları bana geri itti. “Senin mutluluğun benim özgürlüğümünden daha önemli. Hem benim için endişelenme. Eminim başka bir çıkış yolu bulurum.”

Evet ama ya o zamana kadar çok geç olursa? diye düşündüm.

“Geri almalısın,” dedim ayağa kalkmaya çalışarak. Başım yine dönmeye başladı; yorgunluk, açlık ve susuzluk galip gelmişti. Yana doğru sendeledim.

Nic düşmeden beni yakaladı. Dünya yan yattı ve birden kendimi yatakta sırtüstü uzanırken buldum. O da üzerime eğilmişti. Yüzümdeki saçları elleriyle uzaklaştırdı, o kadar nazikti ki sanki bana asla zarar vermezmiş gibiydi. “Lauren? İyi misin?”

O kadar endişeli ve çaresiz görünüyordu ki sonunda buraya bana zarar vermek için gelmediğini kabullenebildim; sadece aramızı düzeltmeye çalışıyordu.

“Lütfen,” diye ısrar ettim. “Tapuyu al. Almazsan bir yolunu bulup sana geri veririm.”

Elleri durdu ve yüzümü avuçladı. “Binanın sahibi olarak senin küleple ilgili duygularını mahvetmek istemiyorum.”

Başımı iki yana salladım. “Hiçbir şey Velvet’a olan duygularımı değiştiremez. Bu senin fırsatın, Nic. Bunu değerlendirmelisin.” Kaşlarını çattı ama gözlerinde filizlenen umudu görebiliyordum, bu yüzden devam ettim. “Eğer beni gerçekten mutlu etmek istiyorsan binayı elinde tut. Benim kazancım senin için bitmeyen bir acıya yol açarsa kendimi asla affedemem.”

Alnını benimkine dayadı. “Neden bana karşı bu kadar iyisin? Ben bunu hak etmiyorum.”

“Çünkü her şeye rağmen seni önemsiyorum.” Hem de itiraf edemeyeceğim kadar çok. “Baban gibi olmanı istemiyorum. Bir daha kimseye zarar vermeni istemiyorum.” Kollarını kavradım ve sıkarak mantıklı davranmasını sağlamaya çalıştım. “Kendinden daha fazla şey feda etmeye değmez, özellikle de kurtulma şansın varken.”

Yüzünde bir pişmanlık ifadesi belirdi. “Senden bu kadar çok şey sakladığım için özür dilerim.”

Sadece başımı yukarı aşağı sallayabildim çünkü konuşamıyordum. Aklım, kalbim ve bedenim birbiriyle savaşıyordu.

“Seni bir kez daha kaybetmek istemiyorum, Lo.”

Yüzümden bir damla yaş süzüldü.

Nic bunu gördü ve küfretti, beni kollarının arasına çekip yatakta yan dönmemizi sağladı.

“Beni gerçekten incittin,” dedim.

Kolları beni daha sıkı sardı ve yüzünü boynuma gömdü. “Biliyorum.”

Çok iriydi, kollarının arasında kendimi o kadar sıcak ve iyi hissediyordum ki ona daha da sokulmaktan kendimi alamadım. Eli sırtımı okşadı. Dudaklarından fısıltı halinde özürler döküldü.

“Ben de seni incittim,” dedim.

“Bunu hak ettim.”

“Hayır, etmedin.” Sonunda ona dokunma ihtiyacına yenik düştüm ve kollarımı omuzlarına doladım. “Ablamın sözlerini sorgusuz sualsiz kabul etmemem gerektiğini bilmeliydim. Seni babamı öldürmekle suçlamadan önce en azından hikâyeyi senden dinlemeliydim.”

“Lauren, dur,” dedi. “Böyle bir tepki verdiğin için kimse seni suçlayamaz.”

“Ben kendimi suçluyorum,” dedim, yanaklarımdan daha fazla gözyaşı süzüldü.

Hayatım boyunca insanların beni inciteceğini düşünerek yaşamıştım. Ve bu sadece Nic’in yaptıkları yüzünden değildi. Anne babamın yaptıkları yüzündendi. Müdür Michaels’ın yaptıkları yüzündendi. Kelly yüzündendi. Tüm sınıf arkadaşlarım yüzündendi. Ablam yüzündendi. Bu ihanetlerin her biri, kalbimin etrafına ördüğüm duvara bir tuğla eklemiş ve onu dünyadan koparmıştı. Bir kez canımı yakan birinin bunu tekrar tekrar yapacağına kendimi inandırmıştım. Bu yüzden işler ciddiye binmeye, karmaşılaşmaya veya zorlaşmaya başladığında insanları uzaklaştırmak için bahaneler ara olmuştum. Şimdi, Nic’in ne kadar üzüldüğünü görünce geriye dönüp baktım ve davranışlarımla başka kaç kişiyi yaralamış olabileceğimi merak ettim.

Nic'e daha sıkı sarıldım. Yüklerimi bırakmak, varsayımlarda bulunmayı kesip Nic'in eylemlerinin konuşmasına izin vermek istiyordum. Hayır, o mükemmel değildi –yalan söylemiş, hatalar yapmıştı ve beni koruma yöntemleri en iyi haliyle bile sorgulanabilirdi– ama işte buradaydı, benim için gelmişti, benim için savaşıyordu ve benim için kendini feda etmeye hazırdı.

“Özür dilerim,” dedim yine. “Seni uzaklaştırmaya çalıştığım için.”

“Sadece kendini koruyordun,” dedi. “Ve ben olayları mümkün olan en kötü şekilde yönettim. Tommy kaçtıktan sonra sana gelip olan biten her şeyi anlatmalı, onun beni öldürmekle tehdit ettiğini ve bu yüzden lisede birlikte olmadığımız konusunda yalan söylediğimi söylemeliydim.”

Kollarında donakaldım. “O... ne?”

Gerçek üzerime bir dalga gibi çöktü ve tüm parçalar yerine oturdu. Bunca acı, bunca bu kalp kırıklığı, bu *on yıllık* yük... Bir şekilde hepsi dönüp dolaşıp lanet olası babama çıkmıştı.

31

Junior

Hay sıçayım. Yine yapmış, yine çam devirmiştim.

Lauren'ın beni saran kolları gevşedi ve biraz çekilip ona baktım. "Yemin ederim bunu senden saklamayacaktım. Sadece kafam başka şeylerle doluydu."

"Tamam," dedi ve yüzündeki ifadeden, bu sefer bana şüpheyile yaklaşmayacağını anlayabildim. Şükürler olsun. "Lütfen bana ne olduğunu anlatır mısın?"

"Anlatacak pek bir şey yok. Günlüğü bir şekilde öğrenmiş. Gelip beni bir güzel benzetti. Sonra da bir daha sana bakarsam beni öldüreceğini söyledi."

Lauren'ın yüzüne bir farkındalık ifadesi yerleşti. "Bu yüzden pazar-tesi okula gittiğimde sen yoktun."

Başımla onayladım. "Yüzüm o kadar şişmişti ki doğru düzgün göremiyordum bile, bu yüzden annem o hafta evde kalmama izin verdi."

"Sana bunu yaptığı için üzgünüm," dedi Lauren. "En öfkeli zamanlarımda bile sana zarar gelmesini hiç istemedim."

Fazla iyiydi. Gerçekten fazla. Ona bağırdıktan ve söylediğim onca şeyden sonra hâlâ benimle konuşuyor olmasına bile inanamıyordum.

Derin bir nefes aldım. "En kötüsü bu değil."

“Başka ne yaptı?”

“O değil. *Babam* yaptı.”

İfadesi endişeli bir hal aldı. “Bilmek istiyor muyum?”

“Artık yalan yok demiştik,” dedim. “Saklamak da.”

Başını yukarı aşağı salladı. “Anlat o zaman.”

“Babam seni de tehdit etti.”

“Ne dedi?”

Başımı iki yana salladım. “Açık açık söylemedi ama sen *gerçekten* zarar görmeden önce işleri daha da ilerlemeden bitirmenin en iyisi olduğunu ima etti.”

“Yani bana zarar verecek olan oydu?”

“Ben öyle anladım.”

Derin bir nefes aldı. “Ne biçim babalarımız var.”

Bir homurtu çıkardım. “En azından seninki artık hayatında değil.”

Parmakları tişörtümün arkasını sıkıca tuttu. “Senior’a mafyayı bırakacağını ne zaman söylemeyi planlıyorsun?”

“Bir sonraki aile yemeğinde.”

Altdudağını ısırarak beni süzdü. “Ben de gelebilir miyim?”

Hasiktir, ciddi miydi?

Yüzünde küçük, şeytani bir gülümseme belirdi. “Ona siktirip gitmesini söylediğinde yüzündeki ifadeyi görmek istiyorum.”

İnledim ve onu sırtüstü yatırdım, umutlanmamak için çok çabalıyordum. “Bu beni affettiğin anlamına mı geliyor?”

“Her şey için değil,” dedi. “Henüz.”

“Gayet adil.” Buraya gelirken umduğumdan fazlasıydı. Açıkçası beni görür görmez polisi arayacağını düşünmüştüm.

“Ama geçen gün için seni affediyorum,” dedi yüzünü buruşturarak. “Özellikle de o konuşmayı sana şok tabancasıyla elektrik vererek başlattığım için.”

Sırıttım. “Sırtımdaki yanığı görmelisin.”

Elleriyle gözlerini kapadı. “Of, Tanrım. Çok üzgünüm.”

Kıkırdadım. “Üzülme. Yan tarafımdaki bıçak yarası kaşınmaya başlamıştı ve kaşımamak için kendimi zor tutuyordum. Yanık acısı sayesinde orayı unuttum.”

Acı dolu bir ses çıkardı.

Yeterince doğrulup tişörtümü çıkardım ve görebilmesi için döndüm. “Bak. Gerçekten o kadar da kötü değil.”

O kadar sessizdi ki tekrar ona döndüm ve siktir, onu bu şekilde görmek için hiç uygun bir ruh halinde değildim. Altımda bacakları açık halde uzanıyor ve ateşli bakışlarla bedenimi süzüyordu. Kenara koyduğum tişörtüme uzandım ama dokunuşuyla beni durdurdu.

“Giyme,” dedi. “Sana bakmak istiyorum.”

“Lauren.” Sesim boğuklaştı. Daha yeni yanımda rahat olmasını sağlamıştım. En son ihtiyacım olan şey, kendimi kaptırarak onu ürkütüp kaçırmaktı ama yine de sikim bana hâlâ onun içine tam olarak giremediğimi hatırlatıyordu.

Bakışları kasıklarımın indi ama korkmuş değil de tahrik olmuş görünüyordu. Kımıldamadan durdum. İfadesini yanlış yorumlamaktan korkuyordum ve aramızdaki o kırılğan huzuru bozacak bir şey söylemek ya da yapmak istemiyordum.

Elini uzattı ve parmaklarını alt karın kaslarımın üzerinden aşağı doğru kaydırды.

Yataktan fırladım ve aramıza olabildiğince mesafe koydum. Daha beş dakika önce neredeyse gözlerimin önünde bayılacaktı. On dakika önceyse babasını benim öldürdüğüme inanıyordu. Fiziksel bir şey için uygun bir ruh halinde olması imkânsızdı.

Bacaklarını yatağın kenarından sarkıtıp ayağa kalktı ve bana doğru ilerledi. “En son odamdayken ne demiştin?” diye sordu, sesi alçak ve baştan çıkarıcıydı. “Seni sikmem lazım mı?”

İsa aşkına.

“Lauren, bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum. Hâlâ her şeyi konuşmuş değiliz ve sana dokunduğum için sonrasında pişman olmanı istemiyorum.”

Başını iki yana sallayıp tişörtünü çıkardı ve *lanet olsun*, sutyen takmamıştı. “Pişman olmayacağım. Fiziksel temas benim için iyileştiricidir. Sana yakın hissetmek için buna ihtiyacım var, özellikle de kavga ettikten sonra.”

“Ama aramızda hiçbir şey çözülmedi,” diye itiraz ettim, kendime memelerinden gözlerimi ayırmam gerektiğini söylüyor ama bunda feci şekilde başarısız oluyordum. Kendimi savunmam gerekirse, memeleri mükemmeldi.

“Seni istemem için her şeyin çözülmüş olması gerekmez.” Bir adım ötemde durdu ve dilini çıkarıp altdudağını yaladı. “Aslında, çözülmemiş olması daha iyi. Sana hâlâ kızgınlım ve senin de bana biraz kızgın olduğunu biliyorum.”

Başımı iki yana sallayarak bunu reddetmeye yeltendim ama bir parmağını dudaklarıma bastırdı.

“Öylesin. Yalan söyleme.” Parmağı dudaklarımdan aşağı kaydı, göğüs kaslarımdan arasından karnıma indi ve pantolonumun beline takılarak durdu. Gözleri benimkilere kilitlendi, şehvet ve öfke onları dipsiz kuyulara çevirmişti. “Bunu bedenimden çıkarırsan kendini daha iyi hissedersin.” Eşofman altını aşağı indirdi ve bir anda karşımda çınlıçp-lak kaldı.

Siktiiir.

İnleyerek ona uzandım ama o da çoktan harekete geçtiği için çarpıştık. Sırtımı duvara itmesiyle çerçeveler sallandı. Beni öpebilmek için boynumu sertçe aşağı çekti. Elleri her yerdeydi ve boğazından ihtiyaç dolu, sabırsız sesler çıkıyordu. Yan tarafımdaki kesik yeni bir acıyla yanıyordu –bu gidişle asla iyileşemeyecekti– ve duvar çitası şok cihazının yaktığı yere batıyordu ama onun ani çaresizliği bana da bulaştığından ikisini de umursamadım.

Tenime çarpan serin hava, aletimin baksırımdan çıktığını fark etmemi sağladı. Pantolonumun düğmesini açtığını bile hissetmemiştim. Lauren kucağıma atladı, onu yakaladım, bacakları belime dolanırken

kalçalarını avuçladım ve dili ağzımı talan etmeye devam etti. Eli aramıza kaydı ve *—of, siktir—* içindeydim.

İnledim ve yeterince ön sevişme olmadan *beni içine almaya* çalışmasının verdiği hisse kendimi kaptırdım. Dudaklarını dudaklarımdan çekti ve çenemden aşağı, canımı acıtacak kadar sertçe ısırarak indi. Kıcı avuçlarımda zıplarken beni gitgide daha derine alıyordu.

Duvara karşı seks böyle bir şey miydi? Kadınların buna bu kadar düşkün olmasına şaşmamalıydı.

Boynumdaki ağzı açıldı ve sonra beni kesinlikle iz bırakacak bir şekilde emmeye başladı. Kucağımda her yükselip inişinde onu ellerimle kendime çekip iterek beni içine almasına santim santim yardımcı oldum. Ta ki tamamen üzerime oturana ve ben artık öylece duramayacak hale gelene kadar.

Mesajını vermişti. Şimdi sıra bendeydi.

Bir kolumu beline dolayarak onu yere yatırdım ve içine gömüldüm, mümkün olduğunca derine girebilmek için de bacaklarını genişçe açtım.

Çıglık attı, elleri sırtımı tırmaladı ve “Daha sert, daha sert,” diye yalvardı.

Saçlarını tutup başını yana çevirdim ve onun benim boynumu işaretlediği gibi ben de onun boynunu işaretledim. İçine o kadar sertçe girip çıkıyordum ki halının üzerinde kayışı daha sonra tenini tahriş edecekti. On yıldır onu sikmeyi bekliyordum, akla gelebilecek her senaryoyu hayal etmiş ve kendim boşalmadan önce onu defalarca boşalttığımı düşlemiştim ama şimdi bu gerçekten yaşanırken tek düşünebildiğim onun ıslak, davetkâr amının içine boşalmaktı.

Zorlukla kendimi uçurumun kenarından geri çektim. “Prezervatif takmam gerekiyor mu?”

“Hayır,” dedi. Sırtı yay gibi kıvrıldı, kalçalarını yukarı kaldırarak hareketlerimi karşılıyordu. “Sana ihtiyacım var, Nic.”

“Seninim,” dedim ona. “Her şeyimle.”

Sadece aletim değil, korumam, sadakatim, güvenim ve hatta kalbim de ona aitti. Bu kadını seviyordum. Hep sevmiştim. Ve gelecekte ne kadar çılgınca şeyler yaşanırsa yaşansın onu sevmeye *devam edecektim*. Onun için bu hayattan kurtulmaya çalışıyor, onunla bir hayat kurmak istiyordum. Şimdiye kadar yaşadığım gibi gölgeler içinde değil, açık açık yaşayacağımız *gerçek* bir hayat. Onunla fantezilerimi keşfetmek, arkadaşlarıyla yemeğe gitmek, birlikte televizyon izlemek, asla deneyimleyebileceğimi düşünmediğim tüm o sevimli çift saçmalıklarını yapmak istiyordum.

O bana yaşadığımı hissettiriyordu. Hayata tutunma, canavarlar ve karanlık kazanmasın diye savaşıma arzumu kamçılıyordu çünkü onun ışığıyla çevrili olmak çok daha iyiydi. Ve şok tabancası fantezisine olan düşkünlüğü bana bir şey öğrettiyse, o da gerektiğinde bana haddimi bildirebileceğiydi. O benim dengimdi, kraliçemdi ve izin verirse, hayatımın geri kalanını ona bir kraliçe gibi tapınarak geçirecektim.

“Nic,” diye inledi. Kalçalarını sallıyor, başı geriye düşüyor, amcığı etrafımda kasılıyordu ve ahh... Tanrım, boşalıyordu.

Taşaklarım gerildi, aletim taş gibi oldu ve sonra ben de boşaldım. İçine boşalırken, sıkı küçük amcığının beni son damlama kadar emdiğini hissettim.

Sonrasında orada nefes nefese yattık. Gevşeyince bacakları yana düştü ve kolları genişçe açıldı. Bizi döndürüp onu göğsüme sıkıca bastırdım. Başı çenemin altına sokulmuştu ve kalbi benimkinin üzerinde düzensiz bir ritimle çarpıyordu.

“Binayı satın aldın,” dedi inanamıyormuş gibi.

“Sen iste, bütün sokağı satın alırım.”

Bana daha da sokuldu. “Bunun gerekli olacağını sanmıyorum ama olursa sana haber veririm.” Bir süre sessiz kalarak nefeslerimizi düzene soktuk, sonra tekrar konuştu. “Sana hâlâ kızgınım.”

“Biliyorum. Ben de sana kızgınım. Ama kızgın olmak istemiyorum.”

Hiçbir şey söylemedi.

Kollarımı ona daha sıkı sardım. “Sen bana kızgın olmak istiyor musun?”

“Hayır,” diye homurdandı sonunda. “Ama sanırım bunu atlatmam için birkaç kez daha nefret seksi yapmam gerekebilir.”

“Senden asla nefret edemem, Lo,” dedim.

İç çekti. “Ben de senden asla nefret edemem. Ama bu artık bitmeli, Nic. Şimdiye kadar yaptıkların için seni affedebilirim ama kötü şeyler yapmaya devam edersen seninle olamam.”

“Bitti,” diye söz verdim.

Kollarımda rahatladı. “Bir sonraki aile yemeği ne zaman?”

Göğsümde bir umut yeşerdi. “Cidden gelmek istiyor musun?”

“Şaka mı yapıyorsun?” Bana bakabilmek için biraz doğruldu. “Bir şekilde videoya almaya bile çalışabilirim.”

“Birkaç hafta sonra,” dedim. Ona Josh’la yaptığımız planı anlattım. Yüzüne yayılan gülümsemeyi izlerken Lauren’in içinde sandığımdan biraz daha fazla karanlık olup olmadığını merak ettim.

“Bunu hayatta kaçırmam,” dedi.

“Yani bunu yapıyoruz?” diye sordum. “Bunu yürütüp yürütemeyeceğimize gerçekten bakacağız?”

Dudağını ısırdı, korkmuş görünüyordu ama sonunda başını yukarı aşağı salladı. “Yavaş yavaş. Çünkü güvenin yeniden inşa edilmesi zaman alır.”

“Seni incittiğim için üzgünüm,” dedim.

“Ben de seni incittiğim için üzgünüm,” dedi. “Sadece çok kızmıştım ve tekrar kalbimi kırıyor olmandan çok korkmuştum.”

Onu kendime çektim, nabzım hızlandı. “Bu, kalbini kazandığım anlamına mı geliyor?”

Başıyla onaylarken yanağı göğsüme sürtündü. “Bu sefer ona dikkat et.”

“Onu hayatım pahasına koruyacağım.”

32

Lauren

Ailesinin evinin araç yoluna girerken, “Gergin misin?” diye sordum Nic’e.

Başını yukarı aşağı sallayıp vitesi düşürdü. “Herhalde.”

Dairemde geçirdiğimiz o geceden bu yana iki hafta geçmişti. O günden beri neredeyse her günümüzü birlikte, aramızdaki güveni yeniden inşa ederek, söylenmemiş her şeyi konuşarak, benim evimde ve onun Velvet’tan sadece bir sokak uzaklıktaki yeni evini düzenleyerek geçirmiştik. Velvet’ı satın aldığını neredeyse kimse bilmiyordu çünkü McKinney’yi çenesini kapalı tutması için tehdit etmişti ve bundan haberdar olan herkes de konuşmaması gerektiğini biliyordu. Gizlilik, Nic’in bu geceki planı için önemliydi. Babası bu haberi önceden öğrenmiş olsa plan yapacak zamanı olur ve Nic’i kalmaya zorlayacak bir yol bulurdu.

“*Sen* gergin misin?” diye sordu Nic.

Hissettiğim kadar tuhaf çıkan gergin bir kahkaha attım. “Gergin değilim. Dehşete kapılmış durumdayım.”

“İyi olacaksın,” dedi.

Evet ama *o* olacak mıydı?

Ailesinin evinin –daha çok bir malikâneye benziyordu– önündeki dairesel araç yolunda ilerleyip Aly’nin arabasının yanına park ettik. Nic

motoru durdururken Aly ve Josh arabadan indi. Belli ki bizi bekliyorlardı. İçeri birlikte gireceğimiz için minnettardım. Nic sakın görünüyordu ama içten içe derin duygularla boğuştuğunu biliyordum. Babası onu hayatı boyunca manipüle etmiş, kontrol altında tutmuş, duygusal olarak istismar etmişti ve bundan kurtulmak büyük bir meseleydi.

Ben arabanın etrafından dolaşırken Josh ve Nic selamlaştı. Aly de kendi arabasının etrafından dolandı ve beni görünce gülümseyerek sarıldı.

“Nasılsın?” diye sordu birbirimizi bıraktığımızda.

“Tamamen panik modu,” dedim.

Başını yukarı aşağı salladı. “Seni Josh ve Nic’in arasına oturturuz. Onlar seni korur.”

Josh, Aly’nin yanına geldi ve iki kolunu da kaldırarak kaslarını gösterdi. “Çok korkutucuyumdur.”

Nic elinin tersiyle onun karnına vurdu ve Josh hırıltılı bir ses çıkarak kollarını indirdi. Başımı iki yana sallarken neden benden başka kimsenin benim kadar endişeli görünmediğini merak ettim.

“Bu akşam parti dışarıda mı olacak?” diye sordu melodik bir ses.

Sıçradım, o kadar gergindim ki ürkekleşmiştim. Döndüğümde Moira’nın hemen arkamızda durduğunu gördüm. Geldiğini duymamıştım bile. Şaşkınlığımıza gülümsemesinden bunu kasıtlı yaptığını hissettim.

“En sevdiğim kuzenime merhaba diyordum,” dedi Nic.

Aly gözlerini devirdi. “*Tek* kuzenin.”

Josh kolunu onun omzuna attı. “Bu da otomatik olarak kazandığın anlamına gelir, bebeğim. Tadını çıkar.”

“Lauren,” dedi Moira, kendimi hazırlayıp ona döndüm. Gülümsemesi sıcak ve cana yakındı. “Seni görmek ne güzel.”

“Seni de öyle,” dedim. Nic tam o anda kolunu belime dolayıp beni kendine çektiği için minnettardım.

Moira’nın bakışları ikimiz arasında gidip geldi ve sanki bu gelişmeden gerçekten mutluymuş gibi gülümsemesi genişledi. “Siz ikiniz nihayet birleşmişsiniz.”

Afallamış bir halde gözlerimi kırıştırdım ama Nic sadece omuz silktilti.

“Evet, şey,” dedi. “Geç olsun, güç olmasın.”

Küçük grubumuzu süzerken Moira’nın gülümsemesi soldu. “Onunla yüzleşmeye hazır mıyız?”

Herkes başını yukarı aşağı salladı ve o an fark ettim ki gergin olan yalnız ben değildim, sadece bunu saklamakta berbat olan tek kişiydim.

“Öyleyse açtığım şaraptan daha güçlü bir şeye ihtiyacımız olacak gibi,” dedi ve arkasını döndü.

Nic annesinin bileğini tuttu.

Moira durup ona döndü.

“Seni seviyorum,” dedi Nic. “Ve bu gece ne olursa olsun, seni kaybetmek istemiyorum.”

Moira’nın ifadesi yumuşadı, gözlerinin kenarları kırışırken elini kaldırıp Nic’in yanağını okşadı. “Beni asla kaybetmeyeceksin.”

Nic onu bıraktı ve annesi evin içine girdi.

Nic’e baktım. “Ona planını anlattın mı?”

Nic başını iki yana salladı. “Hayır ama bu ailenin asıl beyni o. Eminim seni görür görmez bir yüzleşme olacağını anlamıştır. Bir de o zamanlar ona babamın seni tehdit ettiğini anlatmıştım.”

“Lauren’ı tehdit mi etti?” diye sordu Josh, sesi ürkütücü derecede sakindi.

Aly elini sakinleştirici bir dokunuşla Josh’ın koluna koydu. “Bebğim.”

“Sadece bilmek istiyorum,” dedi Josh ama yüzüne yayılan sırıtış tekinsizdi. “Yetişkin bir adam, bir genç kıza tehditler savuruyor, öyle mi? Bence bu konuşmamız gereken bir konu.”

Aly elini tutup onu bizden uzaklaştırdı ve omzunun üzerinden bize, “Bir saniye,” diye seslendi.

Kaşlarımı kaldırarak Nic’e döndüm.

“Kadınları hedef alan erkeklerle problemi var,” dedi Nic.

“Herkesin olması gerekmez mi?”

Nic de başını onaylarcasına salladı ve uzaklaşan çifte baktı. “Evet ama Josh’inki bir üst seviyede. Sonra açıklarım.”

Onun bakışını takip ettim ve Aly’nin Josh’ı aşağı çekip alnını alnına dayadığını gördüm. Duyamayacağım kadar alçak bir sesle Josh’a bir şey söyledi, onu sakinleştirmeye çalışır gibi ellerini onun kollarında yukarı aşağı gezdirdi. Gece böyle başlıyorsa daha ne kadar kötüye gidebileceğini hayal edemiyordum.

“Kusura bakmayın,” dedi Aly bir dakika sonra, Josh’ı çekiştirerek bize doğru geliyordu. “Nazik davranmaya hazırız.” Nişanlısına bir bakış attı. “*Değil mi?*”

Josh, “Evet,” diye homurdandı hoşnutsuz bir ifadeyle.

Nic belimden tutarak bizi ön kapıya doğru çevirdi. “O zaman hadi şu işi halledelim.”

Moira elinde martiniyle bizi kapıda karşıladı. “İsteyen varsa, Greg bir tepsi dolusu hazırlıyor.” Gözleri Nic’e kaydı. “Babana Lauren’in seninle geldiğini söyledim.”

“Teşekkürler,” dedi Nic.

Moira gergin bir ifadeyle başını sallayınca durumun ne kadar kötü olduğunu merak ettim. Haberi verip sonrasındaki tepkiyi tek başına göğüslemesi ve ne yaşanacaksa yaşansın Nic’in yanında duracağını belli etmesi ona duyduğum saygıyı artırdı.

“Hey, gelmişsiniz,” dedi Nico kapıya doğru hızla ilerlerken. Kolları genişçe açılmıştı ve gülümsemesi oldukça çekiciydi. Onu tanımıyor olsam bu misafirperver evsahibi rolüne kanabilirdim.

“Baba,” dedi Nic, “Lauren’i hatırlarsın.”

Bakışları beni buldu ve aniden kendimi mikroskop altındaki bir böcek gibi hissettim. “Elbette.” Gülümsemesi silindi. “Tommy’nin kaybolması çok üzücü. Nerede olduğu hakkında yeni bir gelişme var mı?”

“Hayır,” dedim. “Batı’da bir yerlerde gizli bir ailesi olduğu düşünülüyor.” Ses tonum rahat, umursamazdı ve babama karşı duyduğum gerçek küçümsemeyle doluydu.

Nic babasının ne kadar manipülatif olduğu, hiçbir şeyi gizli bir amacı olmadan yapmadığı veya söylemediği konusunda beni uyarmıştı. Oğlunun bana ne kadar şey anlattığını öğrenmeye çalışabileceğinden şüpheleniyorduk. Zaten gecenin sonunda benden kurtulmak için (gerçek veya hayali) yeterince nedeni olacaktı; gerçeği söyleyerek ateşi daha fazla körüklemek istemiyordum.

Nico bir an beni süzdü; koyu renk gözleri benimkileri delip geçiyor, yalan söylediğime dair bir işaret arıyordu. Oğluna karşı kullanabileceği başka bir koz vermek istemediğim için öylece durdum.

“Polisler konuyla ilgileniyor,” dedi Nic omuz silkerek. “Çözerler elbet.”

Nico oğluna baktıktan sonra Aly’ye döndü ve yüzünde tekrar bir gülümseme belirdi. Tehlike geçince titrek bir nefes verdim. Sanki bir kurşun beni teğet geçmiş gibi hissediyordum.

“Kimler gelmiş,” dedi Nico, kolları havaya kaldırarak yeğenine doğru ilerledi.

Aly elini kaldırarak onu durdurdu. “Hâlâ hayır diyorum. Özellikle de geçen ayki davranışından sonra.”

Nico güldü. “Bir gün yola geleceksin.”

Aly zoraki bir gülümsemeyle karşılık verdi. “Pek sanmıyorum.”

Off. Çok garipti. Ama Aly’nin duruşunu bozmamasını takdir ettim.

Nico sanki bu bir oyunmuş gibi hiç aldırmadan başını iki yana salladı ve geri çekildi. “Oğlanlar oturma odasındalar. İçecekler ve atıştırma malıkları da orada.”

Sohbeti sessizce izleyen Moira bize ilerlememizi işaret edince Nic’le ben önden gittik. Elimi sıkıca tutmasından tedirgin olduğunu anlayabiliyor ve bunun benim kaygılarımı tetiklemesine izin vermemeye çalışıyordum. Babamla ilgili ani sorusu, Aly’yle olan o gergin diyalog ve

Nico'nun Josh'ı görmezden gelmesi bana aile içindeki huzursuzluk dalgalarının hepimizi alabora edebileceğini hissettiriyordu. Aile yemekleri hep böyle rahatsız edici miydi?

Oturma odasına girdiğimizde, "Lauren?!" diye bağırdı Alec. Abisine bakıp alaycı bir ses tonuyla ekledi. "Oo, demek öyle. 'Ciddi bir şey değil.' 'Kafana takma.' 'Kendi işine bak, meraklı pislik.'"

Yıllardır görmediğim Greg homurdandı. "Sen gerçekten meraklı bir pisliksin."

Yanındaki Stefan da başıyla onayladı.

Alec onlara öfkeyle baktı. "İkiniz de siktirin."

Josh yanımdan geçerek alçak sesle sordu. "İçki?"

Başımı büyük bir istekle salladım. Bunu atlatmak için ne var ne yok içmem gerekecekti.

Trocci kardeşler birkaç dakika daha birbirlerine takıldıktan sonra anne babaları nihayet aramıza katıldı. Neden geciktiklerini merak etmemeye çalıştım. Moira'nın martini bardağının boş olması ve ilk iş olarak içki arabasına yönelmesi iyiye işaret değildi.

Nico, "İşler nasıl?" diye sordu Aly'ye.

"İyi," dedi o da.

"Dikkate değer bir şey var mı?" diye sordu Alec.

"Birkaç hafta önce kopmuş bir parmağın yerine dikilmesine yardımcı oldum. O vakalar her zaman eğlencelidir."

Nic yanımda donakaldı, ben de Josh'ın bana uzattığı içkiyi neredeyse düşürüyordum.

Alec yüzünü buruşturdu. "Bunu nasıl beceriyorlar ki?"

Kuzeni omuz silkti. "Testere bıçakları, mutfak kazaları. Bu olay, antrenman sırasında yarı profesyonel bir basketbolcunun başına gelmiş. Smaç atmak için zıpladığında alyansı ağa takılmış. Ve yere inerken vücudunun ağırlığıyla parmağı *hoop* kopuvermiş."

İğrençti ama yine de rahat bir nefes aldım. Bir an için, tedavi ettiği kişinin McKinney olduğunu sanmıştım ama tahmin etmeliydim. Bu şehir çok büyüktü, bir sürü acil servis vardı ve Nic bana bahtsız olduğunu söylemiş olsa da kimsenin o kadar da bahtsız olamayacağını biliyordum.

“Peki ya senin, Lauren?” dedi Nico Senior. “Bu hafta *senin* işler nasıldı?”

“İyiydi,” dedim ona. İşimi gündeme getirerek beni utandırmayı ya da bana haddimi bildirmeyi umuyorsa büyük bir yanılgıya düşmüştü. Buradaki herkes ne iş yaptığımı biliyordu ve ben de bunu geçiştirme niyetinde değildim. “Yirmi yeni abone kazandım, hafta sonunun geri kalanını Nic’le birlikte geçirebilmek için çekim takvimimi öne aldım ve bir belediye meclis üyesinden daha Seks İşçileri için Artırılmış Güvenlik Yasası’nı desteklemeye hazır olduğuna dair geri dönüş aldım. Sizin haftanız nasıldı, Bay Trocci?” Gülümsedim ve martinimden bir yudum aldım. Josh’ın kısık bir “ooo” sesi çıkardığını duyduğuma yemin edebilirdim.

“İyiydi,” dedi Nico bir elini cebine kaydırarak. “Birileri işini savsaklamasaydı çok daha iyi olurdu.” En büyük oğluna attığı imalı bakış, kimi kastettiğini açıkça belli ediyordu.

Moira başını iki yana salladı. “Yemek bitene kadar iş konuşmak yok.”

Nico’nun yüzünde bir pişmanlık belirdi ve başını karısına doğru eğdi. “Özür dilerim.” İlginç bir şekilde samimi görünüyordu, bakışları yumuşamış ve yüzünde sadece karısına özel bir gülümseme belirmişti.

Bu manzara rahatsız ediciydi. Onun babam gibi her daim bir pislik olmasını istiyordum. Cazibesini açıp kapatması çok kafa karıştırıcıydı ve beni sahte bir sakinliğe sürüklüyordu ama sonra beynim tekrar çalışmaya başlayıp bana onun bir zamanlar güvenliğimi tehdit eden ve oğullarını ruhsuz mafya adamlarına dönüştürmeye kararlı aynı kişi olduğunu hatırlatıyordu.

Ağır aksanlı bir ses, “Bayan Trocci?” dedi.

Döndüğümde kapıda orta yaşlı bir kadının durduğunu gördüm.

“Hazır mıyız?” diye sordu Moira.

“Siz,” dedi kadın ve İtalyanca konuşmaya devam etti. Kelimelerin ancak yarısını anlayabiliyordum. Benim İtalyancam restoran İtalyancası düzeyindeydi, yani menüden sipariş verebiliyor ve basit konuşmalar yapabiliyordum. Daha derin sohbetlerde iptal oluyordum. Hele bir de hızlı konuşulursa Tanrı yardımcım olsun.

Akşam yemeğinin hazır olduğunu anlayacak kadarını yakaladım ve ileri görüşlü davranarak martinimin geri kalanını kafama dikip içki arabasından bir tane daha aldım. Aly de sonuncuyu aldı ve birbirimize anlayışla baktıktan sonra sevgililerimizi takip ederek asıl gösterinin başlayacağı yemek odasına doğru yürüdük.

* (İt.) Evet. (ç.n.)

33

Junior

Ailemle yediğimiz akşam yemekleri arasında bu yemek en kötü ilk üçte bile değildi. Henüz. Ama gece daha yeni başlamıştı ve babamın bakışlarını benimle Lauren arasında gezdirişinden anladığım kadarıyla işlerin raydan çıkması için hâlâ bolca zaman vardı. Diğerleri de bunu anlamış gibiydi; yemeklerini normalden daha yavaş yiyor, anlamsız muhabbetlerle yemeği uzattıkça uzatıyorlardı.

Herkesin zoraki neşesine rağmen gerginlik gitgide tırmanıyor, ufukta yaklaşan bir fırtına gibi sessizce büyüyordu. Babamın cevapları giderek daha kısa, daha keskin hale geldi. Somurtarak tabağına bakarken kaşlarının arasında derin bir çizgi oluştu.

“Maria!” diye bağırdı sonunda ve ailemin hem hizmetçisi hem de aşçısı olan Maria içeri girdi.

“Sı?” dedi ellerini önlüğüne silerek.

“Yemeğimizi bitirdik.” Masayı işaret etti. “Sofrayı toplayabilirsin.”

Maria tabaklarımızı toplarken ortama bir sessizlik çöktü. Yanımda Lauren’ın gerildiğini hissedebiliyordum ve masa örtüsünün altından uzanıp elimi bacağına koydum. Dokunuşumun altında teni pürüzsüz ve sıcaktı, başparmağımla okşamadan edemedim. Bacağını bir kez sıkarak ona her şeyin yoluna gireceğini anlatmaya çalıştım. Çünkü girecekti. Öyle ya da böyle.

Beklerken içimi bir sakinlik kapladı. Hem kan bağımlı olan hem kendi seçtiğim ailem buradaydı ve babamla yüzleşirken yalnız olmayacağımı biliyordum.

Son tabak da kaldırılıp Maria dışarı çıktığında, "Ee," dedi babam. Gözlerini bana dikti, içlerinde kabaran öfkeyi şimdiden görebiliyordum. "Benimle ne hakkında konuşmak istiyordun? Lauren mı?" Dikkatini benden ona, sonra tekrar bana çevirdi. "Senin için seçeceğim kişi o olur muydu? Hayır."

Ama size engel olmayacağım ya da en azından, İkkinizi birlikte görünce yanıldığımı anladım, gibi bir şey ekler belki diye bir an bekledim. Ama hiçbir şey demedi ve ben de bunun, o ilişkimizi kabul edip Lauren'dan özür dilemediği sürece katılacağım son aile yemeği olduğuna karar verdim. Bir daha asla Lauren'ı onun eleştirilerine maruz bırakmam ve onun hoş karşılanmadığı bir yerde bulunmam mümkün değildi.

Lauren elini elimin üstüne koydu, benim nasıl hissettiğimden başka hiçbir şey umurunda değilmiş gibi güven verircesine sıktı ve bu, onun benimle olmayı seçtiği için ne kadar şanslı bir piç olduğumu bana bir kez daha hatırlattı.

"Nico," dedi annem, ses tonu alçak ama uyarı doluydu.

Babam onu umursamadı, gözleri hâlâ bana kilitlenmişti ve annemin ona ölümcül bakışlar atmasından anladığım kadarıyla babam buna pişman olacaktı. "Burada neler dönüyor?" diye sordu.

Lauren elimi bir kez daha sıktı ve ben de olacaklara kendimi hazırladım.

"Bir bina satın aldım," dedim.

Kardeşlerim şaşkınlık içinde bana bakıyordu ama ben babama bakmaya devam ettim.

"Kimden?" dedi babam, ifadesi okunaksızdı.

"Patrick McKinney'den."

Kaşlarını çattı. "İsim tanıdık gelmiyor."

"Önemli biri değil."

“Öyle mi?” diye sordu babam beni süzerek. Bu evden çıkar çıkmaz tüm adamlarına McKinney’yi araştırtacağını biliyordum. Başını yana eğdi. “Bütün bir bina.”

Bu bir soru değildi ama yine de cevapladım. “Evet.”

“Nerede?”

“Şehir merkezinde. Batı Yakası’nda.”

“Parayı nereden buldun?” diye sordu, sesi ölümcül bir sakinlikteydi.

Tüylerim diken diken oldu ama öfkemi sesime yansıtmadım. “Senden çalmadım, eğer ima ettiğin buysa.”

“O zaman nereden buldun, Junior?”

“Birikimlerimden ve yatırımlarımdan.”

“Saçmalık,” diye çıkıştı. “Senin şehir merkezine yetecek kadar paran olamaz.”

“Olmasına da gerek yok çünkü bir bahisçiden adamın borcunu satın aldım ve sonra onunla şantaj yaptım.”

Annemin gözleri kocaman açıldı ve Aly ile Josh’a baktı. “Yemekte iş konuşmak yo—”

Babam onu susturdu.

Annem, *Şeytan* filmindeki gibi yavaşça ona döndü. Şu noktada babamın panik odasına falan saklanması gerekecekti.

“Ne tür bir bina?” diye sordu babam.

Sikerler, başlıyoruz.

“Ticari bir bina,” dedim. “Üyelere özel bir kulüp tarafından kiralanmış.”

Bakışları Lauren’a kaydı. “Oradan kızları mı kaldıracaksın? Bu mu yani? Şimdi de pezevenk mi olmak istiyorsun?”

Lauren’ın tırnakları tenime battı.

Karşımızda Aly alçak, öfkeli bir ses çıkardı. Göz ucuyla kardeşlerimin de sandalyelerinde huzursuzca kıpırdandığını gördüm. “Hayır. Orası yasal bir kulüp ve ben insanların istedikleri sürece binada faaliyet göstermelerine izin vermeyi planlıyorum.”

“Onları para aklamak için mi kullanacaksın?” diye sordu babam.

Başımı iki yana salladım.

“Uyuşturucu için?”

Yine başımı hayır anlamında salladım.

“O zaman ne, Junior? Üçkâğıt ne?” diye sordu çünkü ona göre her zaman bir üçkâğıt olurdu.

“Üçkâğıt yok. Bu benim kendi yoluma gitmek için attığım bir adımdır. Artık bunu yapmak istemiyorum,” dedim aramızı işaret ederek. “Zeytinyağı işini ya da yapmamı istediğin diğer boktan işleri yürütmek istemiyorum.”

Sandalyesinde öne doğru atıldı. “Sen kafayı mı yedin lan...” Bakışları beni geçip Lauren’a, sonra da Aly ve Josh’a kaydı, seyircilerimizi hatırlayarak sustu. Babamın bir numaralı kuralı, işi bilmeyenlerin önünde mafya muhabbeti yapmamaktı.

“Çık dışarı,” diye çıkıştı Aly’ye.

Aly ise zerre umursamayarak kadehini kaldırdı ve içkisinden bir yudum aldı. “Yok, böyle gayet iyiyim.”

“Geçen sefer ortam gerginleşince hemen kaçmıştın,” dedi babam. “Şimdi mi kalmak istiyorsun?”

Aly arkasına yaslandı. “Evet, istiyorum.”

Josh otuz iki diş sırtarak kolunu Aly’nin omzuna attı ve ben hayatımda bu iki pislige sahip olduğum için hiç bu kadar minnettar olmamıştım.

Babam dikkatini Lauren’a çevirdi.

“Sakin,” dedim. “O kalıyor.”

Öfkeden kudurdu ve parmağını Lauren’a doğru salladı. “Bu küçük orospunun sorun çıkaracağını biliyordum.”

Aly küfretti. Greg içkisini bitirip bardağı masaya sertçe vurdu. Ve annem... Hepimiz gittikten sonra Tanrı babamın yardımcısı olsun. Josh benim kadar hareketsiz kalan tek kişiydi, muhtemelen birkaç ay önce bana açıklamaya çalıştığı o zihnindeki boşluğa çekilmişti. Benim

sessizliğimse çok daha sakindi. Çünkü bunu bekliyordum. Babam aptal değildi. Annem gibi o da muhtemelen bunun “büyük yüzleşme” olduğunu sezmişti ve bu da en kötü halini ortaya çıkaracağı anlamına geliyordu.

“İyi misin?” diye sordum Lauren’a.

Gülerek beni şaşırttı. “İyiyim. Bana edebileceği yaratıcılıktan en uzak hakaret buydu.” Bana yaslanarak babama baktı. “Eğer abonem olsaydınız, ne kadar büyük bir orospu olduğumu şahsen görmeniz için sizi özel sohbe davet ederdim.” Lauren cümlesini göz kırparak bitirdi ve ona olan sevgim daha da arttı.

Babamın yüzünde bir tiksinti belirdi. “Birlikte olmak istediğin kişi bu mu? Yemek masasında böyle şeyler söyleyen biri? Geleceğini düşün. Onu arkadaşlarının arasına nasıl sokacaksın? Ailenin içine?”

Aly öne eğildi. “Az önce yemek masasında ona orospu dedin, ikiyüzlü pislik.”

Lauren’a bir bakış attığımda umursamaz görünüyordu ama gerginleştiğini hissedebiliyor, babamın sözlerinin onu derinden etkilediğini, kanayan bir yaraya dokunduğunu biliyordum. Bacağını sıkarak ona burada, yanında olduğumu ve babamın onunla bu şekilde konuşmasına izin vermeyeceğimi söyledim. Onu babamın ne kadar sinirli, ne kadar acımasız olduğu ve öfkesini ona yöneltebileceği konusunda uyar mıştım. Yine de bu akşam gelmekte ısrar etmiş ve babamın ona daha önce duymadığı hiçbir şey söyleyemeyeceğini garanti etmişti ki bu da ona laf edenlerin isimlerini sormama, onun da bana deli deli davranmayı bırakmamı söylemesine neden olmuştu.

Gözlerimi babamkilere çevirdim. “Bir daha kız arkadaşım hakkında böyle konuşma.”

Babam sertçe, “Yoksa ne olur, Junior?” diye sordu. “Ne yaparsın?”

İşte bu, tavrımı ortaya koymam gereken andı. Babam sadece zarardan anlar, sadece güce tepki verirdi. Ve bunca zamandır kozun bende olduğunu anlamam neredeyse on yılını almıştı.

“Bir daha seninle asla konuşmam,” dedim ona. “Seni bir kanser gibi hayatımdan kesip atarım ve bir daha arkama bakmam.” Tehditler söz konusu olduğunda, bu en kötüsüydü. Ona şantaj yapmayı düşünmüştüm. Tanrı biliyor ya, bunun için elimde yeterince malzeme vardı. Ama Josh’la konuştuktan sonra, onu ailemizi bu şekilde parçalamakla tehdit etmenin elimdeki en büyük silah olduğunu fark etmiştim.

Babam cevap vermedi ama parmakları şarap kadehini sıktı ve gözlerindeki bakıştan, yalnız olsaydık çok daha farklı bir konuşma yapıyor olacağımızı anlayabiliyordum. O yüzden Josh’la bu yüzleşmeyi herkesin önünde yapmayı planlamıştık. Babamın artık istismarını ve zehirli sözlerini kapalı kapılar ardında saklamasına izin vermeyecektim. *Herkes* bu işten çıkmak istediğime şahit olsun istemiştin, böylece babamın şüphe çekmeden ve bütün aileyi karşısına almadan geri dönmem için baskı yapması zorlaşacaktı.

“Bu kadar mı yani?” dedi başını yana eğerek. “Bana ayrıldığını böyle mi söylüyorsun?”

“Evet,” dedim.

Bardağını kafama fırlattı.

Son anda eğilerek kafama çarpmasından kurtuldum ama yakut kırmızı sıvının beni ve Lauren’ı ıslatmasını engelleyemedim.

Lauren şaşkın bir sesle masadan geriye çekildi ve sonra her şey bir anda oldu. Aly ayağa fırlayıp bağırmaya başladı, Josh onu tutmaya çalıştı, annem babamı öyle sert itti ki babam sandalyesiyle birlikte yana doğru devrildi, Stefan odayı terk etti, Greg ve Alec onun peşinden mi gitseler yoksa dursalar mı bilemeyerek donakaldı.

Babam yaşına göre şaşırtıcı derecede hızlı ayağa kalktı. “Senin için yaptığım onca şeyden sonra mı?” diye kükredi.

Lauren’ın önüne geçtim. “Benim için yaptığın onca şey mi?” diye bağırdım. “Lanet olası çocukluğumu çalman, beni bir suçlu olarak yetiştirmen, sürekli hayatımı tehlikeye atman gibi mi? Devam edeyim ister misin? Çünkü edebilirim.”

Yanımdan geçerek Lauren'a bakmaya çalıştı. "Bu senin bok yemen, değil mi?"

Josh dibimde bitti. "Ona doğru bir adım daha atarsan, Nico, bak gör neler oluyor." Elinde siyah bir şey tutuyordu. Babamı vuracağını sandım ve midem ağzıma geldi ama sonra elindekinin sadece bir cep telefonu olduğunu fark ettim.

Josh ekranına dokundu ve evdeki tüm ışıklar titredi. "Bir. Adım. Daha."

Babam durdu, çenesi öfkeyle kilitlenmişti. Bir adım ötede annem yumruklarını sıkmış, ona bakıyordu. Bu iş arbedeye dönüşmeden bunu bitirmemiz gerekiyordu.

"Biliyor musun," dedi babam, "İtalya sadece bir telefon uzaklıkta. Tommy'yi gerçekten ortadan kaldırmak o kadar da zor olmaz."

"Çüş ama," dedi Aly. "Sen az önce Lauren'ın babasını öldürmekle mi tehdit ettin?"

Babam öfke patlamalarını seyircilerin önünde yaşamaya alışkın olmadığı için irkildi, herkesin Tommy'nin sadece kayıp olduğunu varsaydığını unutmuştu. "Hayır," dedi dişlerinin arasından ama asabi ifadesi aksini söylüyordu.

"Benden bu kadar," dedim ona. "Söyleyeceğin ya da yapacağın hiçbir şey fikrimi değiştirmeyecek."

Çirkin bir kahkaha attı. "Bensiz bir hafta bile dayanamazsın."

"Hem de nasıl dayanırım," dedim ona. "Ve bunun canını yakacağını biliyorum ama bunu kendine sen yaptın."

Üzerime çullandı. O kadar hızlı ve beklenmedikti ki onu engellemek için kollarımı kaldıracak zaman bulamadım. Hayatım boyunca söylediği ve yaptığı onca korkunç şeye rağmen bana hiç vurmamıştı, bu yüzden ellerinin boynumu sıktığını, kızgın bir ifade ve öfkeli gözlerle beni *boğduğunu* fark etmem biraz zaman aldı.

Zaman yavaşlamış gibiydi. Nefes almaya çalıştım ama alamadım, ona inanamayarak bakakalmıştım, sanki bedenimin dışındaymışım

gibi hissediyordum. Kahrolası öz babam, kız arkadaşımın ve bütün ailemin önünde beni boğuyordu. Yapabileceği en kötü şeyi bildiğimi sanırdım ama *bunu* hiç tahmin edememiştim.

Son nefesimle zar zor, “Baba,” diyebildim.

Bu kelime onu göğsüne isabet etmiş bir mermi gibi sarstı. Boynumdaki parmakları gevşedi. Gözlerindeki öfke sönüverdi. Dudaklarının aralandığını ve sonunda ne yaptığını fark ettiğini gösteren bir dehşet ifadesinin yüzüne yayıldığını gördüm.

Zaman yeniden normale döndü. Birkaç kişinin bize doğru koştuğunu gördüm ama Lauren ilk ulaşan oldu ve gözümün ucunda elektrik mavisi bir ışık parladı. Babam sıçrayarak beni bıraktı ve Lauren babamın boynuna şok cihazının bastırırken içime onun yanık etinin kokusuyla dolu bir nefes çektim. Ardından babamla birlikte yere yığıldık.

Yanı başımızda Josh ögürdü ve dönüp hızla uzaklaştı, Aly de onun peşinden koştu.

“Lauren,” dedim, omuzlarını kavrayıp onu nazikçe geri çekerken. Yüzündeki ifadeye bakılırsa, durdurmazsam durmayacak gibiydi. Çiçekli elbisesiyle beni koruyan beyaz atlı prensesim.

“*Nic*,” dedi annem ve dönüp baktığımda, onun hayatımda ilk kez insan içinde ağladığını gördüm. Gözleri benimkilerle buluştu, sesi sanki boğulan oymuş gibi kısılmıştı. “Çok üzgünüm.”

Başımı iki yana salladım. “Bunların hiçbirisi senin suçun değil.”

Alec öne çıktı ve hâlâ titreyen babamın üzerine tükürdü. “Lanet olası piç.” Anneme döndü. “Gelip benimle kalacaksın. Yetti artık.”

Annem başını iki yana salladı. “Burada kalacağım. Birinin onun iyi olduğundan emin olması lazım.”

“Giderken ambulans çağırırısın,” dedi Greg bize katılarak. “Bunu kendine o yaptı. Onun için her şeyi düzeltmeye çalışmayı bırak artık.”

Annemin yüzüne kararlılık yerleşti. “Anlamıyorsunuz. O her zaman böyle değildi.”

“Ama şimdi böyle,” dedi Greg. “*Yıllardır* böyle. Ve hiçbir şey değişmezse daha iyi olmayacak.”

Annem bakışlarını Alec, Greg ve benim üzerimde gezdirdi.

“Beni bırakmak üzereydi,” dedim. Babamı savunmak için değil, annemin yüzündeki o ıstırabı, o son umudunun da yok oluşunu görmeye dayanamadığım için. “Baba’ dediğimde kendine geldi ve ne yaptığının farkına vardı.”

“Yine de ona bir ders vermelisiniz,” dedi alçak bir ses. Dönüp baktığımızda Stefan’ın omzunda bir çantayla yakınımızda durduğunu gördük. “Hepimiz vermeliyiz.”

Bunun üzerine çıkıp gitti ve nedense onu çok uzun bir süre görmeyeceğimizi hissettim.

Annem gözlerime baktı. “Sen önden git. Uyanabilir ve hâlâ burada olursan durumu daha da kötüleştirmenin bir yolunu bulabilir.”

“Emin misin?” dedim.

“Evet. İyi olacağım.” Yanaklarındaki gözyaşlarını sildi ve başını yukarı aşağı salladı. “Bundan daha kötüleriyle uğraştım ben.”

“Git,” dedi Alec.

Tekrar söylemelerine gerek kalmadan Lauren’in elini tuttum ve onu odadan çıkardım. Parmaklarının titrediğini hissedebiliyordum. Ya da belki de titreyen benim parmaklarımdı.

Giriş kapısına yaklaşıırken, “İyi misin?” diye sordu Lauren.

Bir an durup onu kucakladım. “Evet. Sen?”

“Sanırım?”

Dudaklarım bir sırtıyla kıvrıldı. “Kıçımı kurtardığın için teşekkürler. Çok ateşliydi. Belki de şok cihazı oyunlarına merakım *vardır*.”

Başını iki yana salladı ve beni kendine çekerek dudaklarıma kısa ve sert bir öpücük kondurdu. “Ne diyebilirim ki? Kurtarıcı fetişim devreye girdi.”

Dışarı çıktık ve Josh ile Aly’yi ilerdeki çalıların yanında bulduk. Josh öne doğru eğilmişti ve Aly de onun sırtını sıvazlıyordu.

“O iyi mi?” diye sordum.

“Evet,” dedi Aly bize doğru gelirken. “Şimdilik sadece öğürüyor.”

Josh’ın sırtına baktım ve yanık et kokusunun onu kusturmasına neden olacak ne yaşadığını merak ettim. Sonra babasının kim olduğunu hatırladım ve öğrenmek istemediğime karar verdim.

“O pislige inanamıyorum,” dedi Aly eve doğru öfkeyle bakarak. Dönüp Lauren’in yüzünü tuttu ve mahvolmuş elbisesine baktı. “İyi misin?”

“İyiyim,” dedi Lauren.

Aly onu bırakıp bana döndü. “Gel buraya.”

Tam ona iyi olduğumu –babamın ellerinin sadece birkaç saniye üzerimde olduğunu– söylemek için ağzımı açmıştım ki Aly çoktan harekete geçmiş, beni kontrol edebilmek için başımı geriye doğru eğmişti bile. Anında hemşire moduna girmişti.

“Burası acıyor mu?” diye sordu.

“Hayır.”

“Peki ya burası?”

“Hayır.”

Beni baya bir dürttükten sonra geri çekildim. “Canımı gerçekten yakmadı, ben sadece...”

Lauren parmaklarını benimkilerin arasına geçirdi. “Şok mu oldun?”

Ona baktım ve başımla onayladım.

Aly omzumu sıktı. “Gerçekten üzgünüm.”

“Üzülme. Bunu tek başıma yapsaydım çok daha kötüsü olurdu.”

Ona babamın beni bırakmak üzere olduğunu anlattım ama ben konuşurken Aly’nin bakışları tekrar eve kaydı ve hâlâ o kadar kızgın görünüyordu ki içeri dalıp bir şeyler yapmasından korktum. Josh sonunda yanıma gelip ağzına bir sakız attı ve nişanlısını geride tutmak istercesine kolunu Aly’nin beline sardı.

Aly fırsatı kaçırdığını fark ederek iç geçirdi. “Lütfen Moira kalmıyor de.”

“Muhtemelen kalacak,” dedim.

“Neden bu kadar uzun süre ona katlandı ki?” diye sordu Aly.

İç geçirdim. “Babam her zaman böyle değil. Sen de gördün. Komik ve çekici olabiliyor, ayrıca sadece annem için böyle oluyor. Annem onun en iyi yanlarını ortaya çıkarıyor. Hatta sanırım annem onun gerçekten sevdiği tek kişi.”

Lauren küçük, hüznünlü bir ses çıkardı ve kollarını bana doladı. “Bu çok üzücü.”

Ben de ona sarıldım. “Her zaman bu kadar kötü olmadığı da doğru. Yıllar geçtikçe daha beter oldu. Bence bunun en büyük nedeni korku ve önyargı. Ondan ayrılmam, bizim dünyamızdaki insanlara onun evinde bir zayıflık olduğunu gösterir ve bunu kendi çıkarı için kullanmak isteyecek babam gibi tonla insan var. Tahundan indirilmekten, harcanabilir bir pozisyona gelmekten korkuyor çünkü bunun ne anlama geldiğini herkesten daha iyi biliyor.”

Aly kaşlarını çatı. “Senin peşine düşer mi dersin?”

Başımı iki yana salladım. “Hayır. Annem sadece kendisi için kalmıyor. Hepimiz için kalıyor. O, babamın insanlığını koruyan son kişi ve eminim ki önümüzdeki birkaç günü babama bana *gerçekten* zarar verecek bir şey yaparsa bu ailenin onarılamaz biçimde dağılacağını ve kendi sonunu hazırlayarak dünyada yapayalnız kalacağını hatırlatmakla geçirecektir.”

Lauren kaşlarını çatı. “Nasıl yani? Babanın yola geleceğini mi düşünüyorsun? Kendini affettirmeye çalışacağını?”

Onu başımla onayladım. “Eninde sonunda. Şok cihazını yemeden önceki o ufacık anda eski babamı gördüğümü hissettim. Bana beyzbol topu atmayı öğreten, geçit törenlerinde Greg’i omuzlarına alıp kalabalığın üzerinden görebilmesini sağlayan babamı.”

Aly ikna olmuş görünmüyordu. “Ne olursa olsun, şu aile yemeklerinin artık son bulduğu konusunda sanırım hepimiz hemfikiriz.”

“Ah, kesinlikle,” dedim.

Josh düşünüyormuş gibi bir ses çıkardı. “Belki de kendi aile yemeklerimizi düzenlemeye başlarız.”

Aly, Lauren ve bana bakarak gülümsedi. “Ne dersiniz?”

“Bence güzel olur,” dedi Lauren. “Nic?”

Sırıttım. “Ben varım.”

@ayisigikitap

34

Lauren

“Nasılsın?” diye sordu Nic, bir elini sırtımda gezdiriyordu.

“Biraz gerginim,” diye itiraf ettim. “Bunu kendi yatak odamın rahatlığında yapmak bir şey, izleyicilerin önünde yapmak başka bir şey.”

Başını anlayışla sallayarak biraz daha yaklaştı. “İstemiyorsan bunu yapmak zorunda değiliz.”

Başımı iki yana salladım. “Hayır. Yapmak istiyorum.”

Nic’in Velvet’ı devralmasının üzerinden iki ay geçmişti ve bu sürede pek çok şey değişmişti. Üçüncü kattaki yenileme çalışmaları bütün hızıyla devam ediyordu. Kapılarımızı perşembe ve pazar geceleri de açmaya başlamıştık ve şimdiden o kadar iyi iş yapıyorduk ki kâra geçmiştik. Daha önceki beyin fırtınalarımızdan yararlanarak gündüzleri mekânı yatak odası fotoğrafçılarına ve cinsel içerik üreticilerine kiraya bile veriyorduk. Velvet her zamankinden daha fazla para kazandırıyor ve bunun sebebi yalnızca Nic’in sözünü tutarak kiramızı düşürmüş olması değildi.

Aramızdaki ilişki de değişmişti. Nic ilk ay beni neredeyse hiç gözünün önünden ayırmamıştı çünkü yanılmaktan ve babasının bize zarar verebileceğinden endişelenmişti. Ama herkes giderken Moira kalmıştı ve bütün bu süre boyunca Nico Senior’ı uçurumun kenarından santim santim geri çekmekle uğraşmıştı. Şimdi birlikte çift terapisine gidiyorlardı

ve o felaket aile yemeğinden sonra barışma ihtimali artık o kadar da imkânsız görünmüyordu.

Nic yavaş yavaş rahatlamaya, gerçekten özgür olduğuna inanmaya başlamıştı ve onun bu değişimine tanıklık etmek inanılmazdı. Kulüpte maske takmayı bırakmıştı. Her hafta sonu birlikte farklı odaları ziyaret ediyor, çift olarak nelerden hoşlandığımızı keşfediyorduk. İzlemek en büyük ortak fetişimiz olmaya devam ediyordu ancak Nic'in hâlâ keşfetmekte olduğu başka zevkleri de vardı ve teşhircilik ile bağlamanın onun en sevdiği fanteziler olduğu ortaya çıkmıştı. İşte bu yüzden, tüm özel odaların arkasında uzanan dar koridorda duruyorduk; ben iç çamaşırı ve ipek bir sabahlık giymiştim, o ise düşük bel bir kot pantolonla duruyordu.

Gözlerim sürekli onun çıplak gövdesine, göğsündeki hırpalanmış kanat dövmesine, kaburgalarındaki silah dövmelerine ve sonra da mürekkeple lekelenmemiş ama yara izleriyle dolu karın kaslarına takılıyordu. Nic'in kasları gösterişli değil, yoğun ve sıkıydı. Spor salonu bağımlısı birinin vücudu yoktu onda; kaslarını zor işlerden kazanmış birinin fiziği vardı ve ben bu görüntünün müptelasıydım. Bu yüzden seviştiğimiz zamanların yarısında onu içime almak için o kadar acele ediyordum ki pantolonunun fermuarını açmaktan başka bir şey yapmaya pek fırsatı olmuyordu. Kendime yavaşlamamı, acele etmememi söyleyip duruyordum ama onu kilise koridorunda ilk gördüğümünden bu yana birkaç ay geçmesine rağmen yanındayken hâlâ aklımı kaçıırıyordum ve dürüst olmak gerekirse bunun hiç değişmemesini umuyordum.

"Seni nelerin beklediğini gerçekten bilmek istemiyor musun?" diye sordu.

Başımı iki yana salladım. "Heyecanın yarısı bilmemekten geliyor."

Dudakları şeytani bir gülümsemeye yukarı kıvrıldı. "Keyfin bilir."

Gözlerim elinde tuttuğu en sevdiği kırmızı ipe kaydı. Dar koridorda ipin çıkardığı hafif gıcırta nabzımı hızlandırdı. Geçtiğimiz ay boyunca neredeyse hiç durmadan bu iple düğüm atmaya çalıştığını görmüştüm;

kanepede televizyon izlerken, çekimlerime katıldığında kameramın hemen arkasında, hatta yemeğini bitirdikten sonra yemek masasında bile. Gittiği her yere örgüsünü taşıyan yaşlı teyzeler gibiydi, tek farkı o iplerle güzel bir eldiven örmek yerine beni bağlamanın yollarını öğreniyordu.

Şikâyetçi değildim tabii. Kabuğundan çıktığını görmek hoşuma gidiyordu. Dünyamı onunla bu kadar açık paylaşabildiğim için çok mutluydum. Sözüne sadık kalmış, işim yüzünden kıskançlık yapmamış ya da beni hiçbir şekilde kısıtlamaya çalışmamıştı. Daha dün gece ben bir aboneyle seks yazışması yaparken bana oral seks yapmıştı ve bu, yemin ederim ki hayatımın en ilham verici mesajlarının ortaya çıkmasına neden olmuştu.

“Hey,” dedi parmağını sabahlığımın bağına geçirip beni öne doğru çekerek.

Ona baktım, sinirlerim ve arzularım hangisinin baskın çıkacağı konusunda yarışıyordu. “Ever?”

“Seni sevdiğimi biliyorsun, değil mi?” dedi.

Gülümsedim. “Biliyorum. Ben de seni seviyorum.”

Başını yukarı aşağı salladı. “Güzel. Bunu aklında tut çünkü gösterinin ortasında benden nefret etmeye başlayabilirsin.”

Bu da ne de—

Gösterinin başladığını belirten zil çaldı ve Nic parmaklarını benimkilerin arasından geçirerek beni kapıdan içeri yönlendirdi. Velvet’taki her oda farklıydı, içeride olanların ruhunu yansıtacak şekilde dekore edilmişti ve her sahnenin kendine özgü ekipmanları vardı. Bağlama odasında aydınlatma yumuşak ve sıcaktı, parke zeminse kolay temizlenebilmesi için cilalanmıştı. Saint Andrews haçı, kırbaç tahtası ve kraliçe sandalyesinin önünden geçerken topuklularım ahşap zeminde yankılandı.

Gözlerimi dümdüz karşıya, Nic’in geniş sırtına sabitlemişim çünkü kalabalığa bakarsam anksiyetemin tavan yapacağını biliyordum. Bunu yapmayı deli gibi istiyor, yıllardır hayalini kuruyordum ama bu bizim

ilk performansımızdı. Yakından *izlenecek* olmak beni her ne kadar tahrik etse de gergindim.

Nic gösteriye uygun bir şekilde sahnenin ortasına yerleştirilmiş sade, dolgulu, deri şezlong koltuğun yanında durdu. Başıma ne gelecekse gelsin, en azından biraz rahat edecektim. Nic iplerini şezlongun üzerine attı ve bana döndü, yüzümü avuçlarının içine alıp başımı kaldırdı ve gözlerimiz birbirine kilitlendi. Gözleri her zamankinden daha koyuydu, gözbebekleri büyüdüğü için yoğun bir zümrüt rengini almıştı. Beni bağlayıp herkesin önünde orgazma ulaştırma düşüncesinin onu bu kadar tahrik ettiğini bilmek beni daha da heyecanlandırdı.

Alnını alnıma dayayarak, "Bunu benimle yaptığın için teşekkür ederim," dedi.

Gerginliğimin son zerrelerini de yok etmek için titrek bir nefes verdim. "Rica ederim."

"Seni seviyorum, Lo."

"Ben de seni seviyorum."

Beni çekerek parmak uçlarımdan üzerine kaldırdı ve dudaklarını benimkinin üzerine kapadı. Hemen ağzımı açtım. Dilinin benimkinin üzerinde kaymasına ve sanki aramızda ufacık bir hava boşluğuna bile tahammülü yokmuş gibi bana yaklaşmasına bayılıyordum. Beni sadece öpmekle kalmıyor, aynı zamanda sahipleniyor, damgalıyor ve odadaki herkese izlemelerine izin verildiğini ancak dokunma hakkının sadece ona ait olduğunu söylüyordu.

Elleri yüzümden indi ve belimden çekilince sabahlığımın kuşağını çözdüğünü anladım. Sabahlık açıldığında serin hava tenime çarparak ürpermeme neden oldu. Nic sabahlığı kollarımdan aşağı iterek altına giydiğim varla yok arası dantelli iç çamaşırımı herkesin görebilmesini sağladı.

Kalabalıktan bir ıslık sesi yükseldi ve ardından Taylor'ın tanıdık sesi duyuldu. "Heyt be güzellik!"

Ben ve Nic de dahil herkes güldü. Sözünü tutup gerginliği anında dağıttığı için Taylor'a kocaman bir sarılma borçluydum. Çoğu insan arkadaşlarının kendilerini partnerleriyle izlemesini pek istemeyebilirdi ama Taylor ve Ryan zaten benim her yerimi görmüşler, videolarımı didik didik incelememe yardım etmişlerdi. Benim için bu onlardan çok da farklı değildi ve arkadaşlarımdan orada olduğunu bilmek bana cesaret veriyor, bu odadaki herkesin iyi niyetle burada bulunduğunu hatırlatıyordu.

Tepeden karanlık, melodik bir müzik süzüldü. Işıklar kısıldı ve bir anda odada sadece Nic ve ben varmışız gibi hissettim. Nic beni şezlonga yönlendirdi ve uzanmamı istedi. Ardından üzerime kapandı, elleri kaburgalarımı kavradı ve dudakları boynumdan aşağı doğru iz sürdü. Daha aşağı indi ve ben nefes nefese kalana kadar dantelin üzerinden meme uçlarımı yalayıp ısırdı. Parmaklarımı saçlarına gömerek onu orada tutmaya çalıştım. Ama onun aklında başka şeyler vardı, böylece tutuşumdan nazikçe kurtulup karnımdan aşağı doğru ilerledi. Kadınlığımı örten kumaşa masum bir öpücük kondurdu, sonra ellerini dizlerimin altına yerleştirip onları yukarı doğru itti. Sanki sırtüstü yatarken aynı zamanda görünmez bir sandalyede oturuyormuşum gibi görünüyordum.

“Bacaklarını orada tut,” dedi sert bir sesle.

Başımı yukarı aşağı salladım ve nefesimi tutarak sıradaki şeyi bekledim. İpi kaldırıp çözdü ve aslında üç ayrı parça olduğu ortaya çıktı. İkisini karnımın üzerine bıraktı, üçüncüsünü ise ikiye katladı; bağlama fetişinde bu, *bite* olarak adlandırılıyordu. Sol baldırıma, dizimin hemen üstüne ipi üç kez doladı ve sonra iki basit camadan düğümü atarak sabitledi, kıvrım kısmını dışarıda bıraktı. Tutup çekerek sağlamlığını kontrol etti ve sonra o bacağıma doğrultarak baldırımın içini öptü.

Arzuyla yanan karanlık gözleri benimkilerle buluştu. “Çok sıkı değil, değil mi?”

Başımı iki yana salladım, beklentim artıyordu.

Sırıtarak elini bacağımdan aşağı kaydırды, kıcımın kenarına acı verecek kadar sert bir şaplak attı. “Aferin kızıma.”

Seyircilerden yükselen birkaç küçük ses, bu övgüyü takdir eden tek kişinin ben olmadığımı gösterdi ve izleniyor olmamızın hatırlatılması da iyi mânâda nefesimi kesti. Bu, daha önce yaptığımdan şeylerden çok da farklı değildi; sadece mesajlar ve bahşişler yoluyla geri bildirim almak yerine canlı olarak alıyordum ve bir oda dolusu insanı tahrik etmek üzere olduğumuzu bilmek arzumu arşa çıkardı.

Nic karnımın üzerindeki iplerden birini alıp bacaklarımın arasından yavaşça geçirdi ve diğer bacağımyı da aynı şekilde bağladı. Ne yaptığını hiç bilmiyordum. Bu, daha önce denediğimiz bağlama şekillerinden biri değildi ama canımı yakmayacağına ve sınırlarımı bildiğine güveniyordum. Ve işler çığırından çıkarsa, her zaman güvenli kelimemi kullanabilirdim: Şok tabancası.

İşini bitirdiğinde bacaklarımın arasına geçti ve ilk ipin ucunu tuttu. Sonra öne eğilip boynumu kavradı ve beni biraz doğrultarak ipi ensem-den geçirdi, koltuk altımdan dolaştırıp tekrar öne getirdi. Ardından bir ucunu diğer bacağımdaki delikten geçirdi. Bir düğüm daha atıp çekerek bağı sıkılaştırdı ve dizimi göğsüme yaklaştırdı.

Aman Tanrım, beni *böyle* mi bağlayacaktı? Bacaklarımı ona dola-yamayacaktım. Ona sürtünemeyecektim. Belimden aşağısı neredeyse tamamen hareketsiz kalacaktı. Ondan nefret edeceğimden endişelen-mesine şaşmamalıydı; sevişirken hareket etmeyi sevdiğimi biliyordu.

Ama sonra bunun, onun üzerimde tam kontrol sahibi olacağı anlamı-na geldiğini fark ettim ve küçük, itaatkâr ruhum zevkten dört köşe oldu. Önceden ıslandıysam bile şimdi onun için tamamen sırlısklamdım.

Eğilip beni öptü ve bacağımyı göğsüme biraz daha bastırarak bağı daha da sıkıttı. Kot pantolonunun içinde saklanan sertliği haz merke-zime yaslanmıştı. Kıpırdandım; onu istiyordum, ona *ihtiyacım* vardı. Ama Nic kıkırdayarak geri çekildi. Ne ara roller değişmişti de sabırsız olan *ben* olmuştum?

“Böyle nasıl?” diye sordu ipi bağlarken.

“Şu an çoktan içimde olsaydın çok daha iyi olurdu,” diye mırıldandım kendimi tutamayarak.

Seyircilerden biri burnundan güldü ve başkalarından da küçük kahkahalar yükseldi. Nic diğer bacağımı bağlamaya başladı ve bu sefer biraz daha sert çekti. Nefesim kesilirken sırtarak bacağımı yerine sabitledi. Sonra ellerini çekti. Bağa iyice yerleştim ve şaşırtıcı derecede rahat olduğunu fark ettim. İpler bacaklarımın ağırlığını taşıdığından onları havada tutmak için kendimi zorlanmam gerekmiyordu ve hareket etmeye çalışırken oluşacak baskının ne kadar iyi hissettireceğini şimdiden hayal edebiliyordum. Üstelik ellerim serbestti, yani demek ki... Bir saniye, *onlar* da nereden çıkmıştı?

Nic parmağında bir çift kırmızı kelepçe sallıyordu.

“Kollarını başının üzerine kaldır,” dedi bacaklarımın arasından çıkarken.

Uzaklaşmasının ve gecikmenin acısıyla neredeyse inleyecektim. Onu içimde istiyordum, hem de *hemen*.

Nic şezlong koltuğun arkasına geçerken ben de emrini yerine getirdim ve en tepede metal bir halka olduğunu fark ettim. Demek beni tamamen çaresiz bırakmak istiyordu. Ağzım kurudu. Kontrolü tamamen eline alması mı? Evet, babış.

Kelepçeleri takıp son ip parçasıyla onları halkaya bağlarken bileklerime değen parmakları sıcacıktı. İşini bitirince tekrar bacaklarımın arasına yerleşti ve tepemde dikilerek eserini hayranlıkla izledi, bakışları iplerin uyluklarıma gömüldüğü yerde oyalandı. Üzerinden yayılan sıcaklığı hissedebiliyor, gözlerindeki ihtiyacı görebiliyordum. Ah, evet, bu kesinlikle onun en sevdiği fetişiydi. Beni bu şekilde bağlı görmek onu *mahvediyordu*.

“Lo,” dedi, sesi derin ve boğuktu. Ellerini bacaklarımın arkasına koydu. Titlediklerini hissedebiliyordum. Adamın kontrolünü

kaybetmesine ramak kalmıştı ve benim de onunla aynı durumda olduğumu bilmesi gerekiyordu.

“Sik beni,” diye yalvardım. “Lütfen.”

Elleri bacaklarımdan ayrıldı. Bir çekiş hissettim, yırtılma sesi duydum ve külotumu yırttığını fark ettim. Seyircilerden inlemeler ve nefes nefese sesler yükseldi ama kulaklarımda çınlayan nabzımdan dolayı onları zar zor duyuyordum. Nic eline tükürdü. Bu hareketin neden bu kadar rahrik edici olduğunu bilmiyordum; belki sahnedeki rafa gidip kayganlaştırıcıyı alamayacak kadar sabırsız olduğu içindi ya da belki de “kibar” bir hareket olmadığı içindi. Onunla ne kadar çok zaman geçirirsem, kibarlığın abartıldığını o kadar çok fark ediyordum. Nic diğer elini pantolonuna götürdü ve o büyük, güzel sikini serbest bıraktı. Onu kendi tükürüğüyle kapladıktan sonra başını girişime yerleştirdi ve kendini içime itti.

Nefesimi tuttum, vücudumdaki her kas gerildi. Bu şekilde bağılyken aleti çok büyük, neredeyse içime sığmayacak gibi geliyordu, bu yüzden her ne kadar sert ve hızlı olmasını istesem de canımın yanmaması için acele etmememiz gerektiğini fark ettim.

Bu yüzden pes ettim. Kendi istek ve ihtiyaçlarımı bir kenara bırakarak bütün gücü ona teslim ettim ve şezlonga yaslanarak anın tadını çıkarmaya karar verdim. İç kaslarım gevşedi ve daha derine girmesini kolaylaştırdı. Değişimi o da hissetmiş olmalıydı çünkü gözleri birleştirmiş yerden yukarı kaydı. Yüzündeki ifade o kadar ilkel, o kadar ihtiyaç, adanmışlık ve sahiplenme doluydu ki ona yeniden âşık oldum.

Elleri tekrar bacaklarımdan üzerine indi. Bacaklarımı aşağı doğru bastırarak beni daha da gerdi ve kalçalarını öne doğru iterek içime iyice girdi. İpler gerildi. Şaşkınca bir nefes alırken göğsüm inip kalktı ve Nic’in bakışları memelerime kaydı. Geri çekilirken içimdeki her muhteşem santimini hissettim. Kalçalarını bir kez daha itip bu sefer daha derine girdi. Çenesi kasıldı; kendini tuttuğunu, dikkatli davranmaya çalıştığını ve kontrolünün kopmak üzere olduğunu anladım. Buna

bayıldım çünkü beni ne kadar önemsedığını, bunun benim için de iyi bir deneyim olmasını ne kadar istediğini gösteriyordu.

Uyarılışımın kanıtı onun işini kolaylaştırdı ve son bir hamleyle tamamen içime yerleşti. Sert nefesler alırken orada durdu, parmakları uyluklarıma gömüldü. Etrafımızdakilerden de bize katılanların olduğunu duyabiliyorduk. Sahnedeki akustiğin ne kadar iyi olduğunu fark ettim ama seyircilerin olduğu yerden çok daha iyiydi, her iç çekiş ve inilti mükemmel duyulabiliyordu. Bu çok ateşliydi. Seks âdeta kulaklarımda yankılanıyordu.

Nic de bunu fark etmiş olmalıydı çünkü duraksadı, gözleri benimkilere kilidlendi ve başını sanki dinliyormuş gibi yana eğdi. Kalabalığa doğru attığı kurnaz bakış, içimdeki aletin daha da sertleşmesine neden oldu ki bu da izlenmekten, beni bağlamaktan hoşlandığı kadar hoşlandığını doğruluyordu. Birlikte sahnede gösteri yaparken *çok* eğlenecektik.

Alev alev yanan bakışları tekrar benimkilere döndü ve ancak neyin geldiğini anlayacak kadar vaktim oldu. Beni daha sıkı tutarak sert ve hızlı darbelerle içime girip çıkmaya başladı. Tek yapabildiğim orada öylece yatmak, kalçalarımı ona doğru kaldırmak ve o sabit bir ritim yakalarken bacaklarımı belinin etrafında sıkmak oldu. İpler tenime batıyordu, acı verecek kadar değildi ama bağlı olduğumu, kısıtlandığımı, onun insafına kaldığımı unutmama izin vermeyecek kadar sertti.

Öne eğilerek bir elini şezlonga dayadı, diğer eliyle kalçamı kavradı ve *ah, Tanrım*, bu her şeyi değiştirdi. Artık tam ihtiyacım olan yere vuruyor, gözlerimin geriye kaymasına neden olacak kadar derin bir noktaya dokunuyordu. Her itişte leğenkemiği klitorisime sürtünürken başını aşağı eğip sutyenimin ince dantelinin üzerinden meme ucumu yalıyordu.

Her vuruşuna karşılık verdim, her hissi zevkle karşıladım, bitiş çizgisine ulaşmak için acele etmek yerine zevki olabildiğince uzatmaya çalıştım. İnanılmazdı. Kalçaları titreten, memeleri hoplatan, bacakları

sıkıştıran, ayak parmaklarını kıvırtan, dudakları ısırta, içi gıcıklatan, nefes kesen, Nic'in en iyi olduğu türden bir seksti ve aniden onu iş başında izleyen kalabalıktaki herkesi kışkırdım. Önceden aklıma gelseydi, bunu hayatımın sonuna kadar tekrar tekrar izleyebilmek için bir yere kamera kurardım.

İç duvarlarım onun etrafında nabız gibi atıyordu. Sırtımı olabildiğince yay gibi büküm ve daha derine girebilmesi için açımızi değıştirmeye çalıştım. Dudaklarını mememden çekti. Başımı kaldırıp vücuduma baktım. Uyluklarımdaki iplerin gerilişini ve Nic içime girip çıkarken kasılan karnını görmek o kadar erotikti ki izlediğim diğeri tüm sahneler bunun yanında sönük kalıyordu. Velvet'ta performanslarını tekrarlayan bu kadar çok sanatçıların olması hiç şaşırtıcı değildi. Bunun adrenalini uyuşturucu gibiydi ve ben gitgide yükseliyor, bu anın hiç bitmemesini istiyordum.

Bir inleme kulağıma geldi ve sonunda başımı çevirip kalabalığa baktım. İlk başta soyut şekillere bakıyor gibiydim ama gözlerim alışıkça hareket eden kolları, sallanan kafaları gördüm, hatta arka sırada tam anlamıyla bir üçlü yapıliyordu ve onları bu çılgınlığa Nic'le benim sürüklediğimi fark etmek beni uçurumun kenarına itti. Tuttuğum orgazmım savunmamı yıkarak bir gelgit dalgası gibi bedenime çarptı. Nic içime girmeye devam ederken titreyerek, kaslarım istemsizce seğirerek bir çığlık attım.

Hemen sonra o da inleyerek boşaldı. İçimdeki aleti o kadar sertti ki benimle aynı zirveyi yaşadığını anladım. Ardından yarı yarıya üzerime yığıldı, alnı memelerimin arasındaydı ve nefes nefese inip kalkan göğsü bağlı bacaklarıma yaslanmıştı.

Kalabalığın arasında Taylor'ın başlattığı bir tezahürat yükseldi ve sahne başladığı gibi bitti: Sevgi ve kahkahalarla.

EPILOG

“Çok şükür hava bozmadı,” dedi Aly arka kapısından dışarı çıkarken.

Elimde şarap kadehleriyle onu takip ettim ve kapı çerçevesine çarpıp da kadehleri kırmamak için dikkatli dikkatli yürüdüm. “Değil mi?” dedim. “Dün yağmur ihtimali olduğunu görünce endişelenmiştim. Yanlış anlama, içeride de keyifli olurdu ama böyle olmazdı.”

Arka terasta iki piknik masası birleştirilmişti. Üzerleri beyaz masa örtüleriyle kaplıydı ve ortada, mevsimin son beyaz ortancalarıyla dolu saksılar ve vazolar diziliydi. Etraflarına beyaz mumlar yerleştirmiştik. Her sandalyenin önünde hasır bir servis altlığı ve üzerlerinde bir tabak ile hasır bir peçetelikten geçirilmiş beyaz bir kumaş peçete vardı. Tabakların her iki yanında altın renkli çatal bıçaklar duruyordu ve görünümü tamamlayacak altın kenarlı bardakları da yerleştirmek üzereydik.

Josh’la Nic uzun bahçe direklerine peri ışıkları asmıştı ve Aly’yle ben de masanın çevresini süslemek için onun tüm saksı bitkilerini verandaya taşımıştık. Yeşilliklerin arasında duran fırtına fenerleri taş zemini aydınlatıyor ve ortamı altın bir ışıkla kaplıyordu. Geç saatlere kadar Pinterest’te bolca araştırma yapmamız sayesinde ortaya çıkardığımız, açık havada yemek düzenleme konusunda âdeta bir ustalık dersi veren muhteşem bir manzaraydı.

Kadehleri yerleştirirken bahçeyi cırcırböceklerinin sesi doldurdu, içeriden de hafif bir müzik süzülüyordu. Mevsim sonu böylesi bir sıcaklık dalgası büyük şanstı ama havada sonbaharın, düşen yaprakların, yağmurun ve bereketli toprağın kendine has kokusunu

alabiliyordum. Soğuklar yaklaşıyordu ve bu geçici günleri daha da kıymetli kılıyordu.

Ryan biri kırmızı, diğeri beyaz iki şişe şarapla arka kapıdan çıktı, Walter da hemen peşindeydi.

Walter, Nic'in ona aldığı yeni oyuncak fili ağzında tutarak bana doğru koştu. "Kedilerle oynaman bitti mi?" diye sordum.

Ryan şarapları masanın üzerine koydu. "Fred sırtına atlayıp onu bir midilli gibi sürmeye çalıştı."

Çömelerek Walter'ın yüzünü ellerimin arasına aldım. "Ah, olamaz, tatlım. O büyük kötü kedi seni yine mi korkuttu?" O kedi korkusuzdu, kendi boyutundan ya da ölüm kavramından haberi yoktu ve Maud daha da beterdi. Tanrı'ya şükür Walter onlarla çok iyi anlaşıyordu.

Walter ilgi odağı olduğu için heyecanlandı, yaşadığı dehşeti çoktan unutmuştu.

Ağzındaki pelüş oyuncacı alıp bahçenin öbür ucuna fırlattım, o da peşinden koşturdu. Evin köşesini dönerken, Ryan'ın çalışanı ve yeni flörtü olan Ben'le neredeyse çarpışıyordu.

"Pardon!" diye bağırdım.

Ben iki adet altılı bira paketini tutarken son anda dengesini sağladı. "Sorun yok! Biraları kurtardım!"

"Biri bira mı dedi?" diye sordu Jackson, Taylor'la birlikte ilk yemek tabaklarını taşıyarak dışarı çıkarlarken.

Josh, kapı arkalarından kapanmadan önce kapıyı yakaladı ve nişanlısına yalvarırcasına baktı. "Bebğim, *lütfecen?*"

"Olmaz!" diye bağırdı Aly.

Ben, "Ben dedim!" diye cevapladı Jackson'ı.

"Oh be, Tanrı'ya şükür," dedi Jackson. "Hiç şarap kültürüm yok."

"Şu küçük açık alanlarında bile mi olmaz?" diye sızlandı Josh.

"Dışarı çıkamazlar," dedi Aly. "Sürekli bağırıp dururlar, sen de biliyorsun."

SINIRLAR KALKTIĞINDA

“Ne getirdin?” diye sordu Jackson.

Josh altdudağını büzdü. “Ama içeride tek başlarına çok üzülürler.”

“Bir amber ale ve bir pilsner,” diye cevapladı Ben.

Aly sert adımlarla Josh’ın yanına gitti. “Bir şey olmaz. Bana kendimi kötü bir annemişim gibi hissettirmeyi bırak.”

Taylor bana ve Ryan’a, “Hey! Siz kaltaklar getirilecekleri taşımama yardım edecek misiniz acaba?” diye sordu.

Gülerek peşinden içeri girdim. Kendimi kaosa kaptırmıştım. Bu üçüncü aile yemeğimizdi ama hepsi böyle geçiyor gibiydi; herkes birbirinin sözünü kesiyor, aynı anda üç ayrı sohbet dönüyor, birazdan ortaklık karışacakmış gibi görünüyordu. Buna bayılıyordum, her saniyesini özömsüyor ve yaşlanıp saçlarım beyazladığında, çılgın gençliğimin bu günlerini sevgiyle hatırlayacağım anılara dönüştürüyordum.

Nic’in nerede olduğunu merak ederek başımı salona uzattım.

“Yardım et,” dedi koltuğa çökmüş halde. Fred kucağında, Maud ise göğsünde oturuyordu. İkisi de ne uyuyordu ne de uzanmıştı. Sadece... üzerinde öylece oturuyorlardı. Sanki onu rehin almışlar da Nic’in gerçekten kurtarılmaya ihtiyacı varmış gibiydi.

Yanına gidip önce Maud’u kucağıma aldım ve kanepeye bıraktım. Fred’i kucağıma aldığımda dönüp tombiş karnını bana sundu. Aly onu çok iyi eğitmişti. “Tüy terapisi için yüzümde çok fazla bronzer var,” dedim ona. Mırlayıp boynumu yoğurmaya başladı, ben de karşı koyamayarak yüzümü dikkatlice onun tüylerine gömdüm.

Nic arkamda ayağa kalktı. “Bence bir şeyler planlıyorlardı.”

Fred’i bırakıp ona döndüm. “Senin kedilerle alıp veremediğin ne?”

Arkamı işaret etti. “Şu tiplere bir bak da yanılıyor muyum söyle.”

Döndüm. Fred ve Maud kanepede yan yana oturmuş, gözlerini Nic’e dikmişlerdi. Tamam, belki de haklıydı.

Kolunu tutup Nic’i oradan sürükledim. “Çünkü seni hâlâ kazanamadıklarını biliyorlar.”

“Bence bu yüzden değil,” dedi Nic. “Fred koruma köpeğimi kaçırdıktan sonra Maud beni bıçakla tehdit etti.”

Bir homurtu çıkararak, “Eminim etmiştir,” dedim.

Mutfaktan birkaç tabak alıp dışarı çıktık. Sonraki beş dakika hep birlikte masayı kurmak, içecekleri doldurmak ve yemeğe oturmakla geçti.

“Moira bu akşam yok mu?” diye sordu Taylor.

Nic başını iki yana salladı. “Babamla çift terapisine gittiler.”

Trocci ailesinin son akşam yemeğinin etkileri hâlâ devam ediyordu. Stefan ortalarda yoktu, Greg ve Alec babalarını işler değişmezse aile evinden taşınmakla tehdit etmişlerdi. Nico Senior en hafif tabirle durumu pek iyi karşılamamıştı ama en azından terapiye devam etmeye istekli olması ve Moira’nın onun son zamanlarda Nic’le ilgili sorular sorduğunu söylemesi önemli bir gelişmeydi. Ve bunu bilgi toplamak için değil, Nic’in yeni hayatında nasıl olduğunu gerçekten merak ettiği için yapıyor gibiydi.

Kimbilir, belki gerçekten ilerleme kaydeder ve daha iyi bir insan olmayı öğrenirdi. Yine de fazla umutlanmamaya çalışıyorduk.

“Tyler nerede?” diye sordu Aly.

Josh şarabından bir yudum alıp kadehini masaya koydu. “Birkaç dakika geç kalacağını ve onsuz başlamamızı söyledi. Ah, bir de yanında birini getiriyormuş.”

Aly kaşlarını kaldırdı. “Kim olduğunu biliyor muyuz?”

Josh başını iki yana salladı. “Hayır. Garip gerçekten, birlikte yaşarken bana her detayı anlatmasın diye yalvarırdım ama taşındığımdan beri hayatından neler olup bittiğini hiç bilmiyorum.”

Bu, şarabıma odaklanmam için bir işaretti. Tyler sözünü tutmuş, yeni ortaklıklarında günlük işleri büyük ölçüde Nic’e bırakmıştı. Arkadaşlarımdan sır saklamaktan nefret etsem de bu sır benim değildi ve kimseye söylemeyeceğime dair Nic’e söz vermiştim. Gerçek ortaya çıktığında Aly ve Josh’ın anlayış göstereceğini umuyordum. Onların da

sakladığı pek çok sır olduğu için muhtemelen anlarıydı ama belli de olmazdı.

Yemeklerimizi tabaklara alıp yemeye başladık ve güle konuşa akşamı ettik. Tyler yemeğin ortasında geldi. Arkasında uzun boylu, çarpıcı güzellikte bir kadın vardı. Adının Stella olduğunu söyledi bize. İlk bakışta tuhaf bir çift gibi görünüyorlardı; Tyler sarı saçları ve taşralı yakışıklılığı olan bir adamdı, Stella'nınsa kuzgun karası bukleleri ve sayısız dövmesi vardı ama bir şekilde uyumlu görünüyorlardı. Belki de ikisi de sanki yemekten sonra bir tür galaya ya da sanat sergisine gideceklermiş gibi kusursuz giyindiği içindi. Ya da birbirlerine bakışları veya masanın ucuna oturduklarında birbirlerine dokunmak için sürekli bahane bulmalarındandı.

Tyler hemen tabağını doldurmaya başladı ama Stella katılmadı.

“Çok özür dilerim,” dedi, sesi beklediğimden daha alçak ve sofistikeydi. “Gelmeden önce yedim. Gıda hassasiyetim var ve sizi zor durumda bırakmak istemedim. Benim yüzümden geç kaldık.”

Tyler uzanıp Stella'nın elini tuttu. Bu onu rahatlatmak için yaptığı, nazik bir hareketti. Aynı zamanda onun bugüne kadar yaptığını gördüğüm en az pislikçe şeydi ve bu, Stella'ya yeni bir gözle bakmamı sağladı.

Aly umursamazca elini savurdu. “Ah, hiç sorun değil. Biz hassasiyet dostu bir eviz, bir dahaki sefere önceden haber verirsen sana uygun seçenekler hazırlarız. Ya da kendi yemeğini getirebilirsin. Alınmayız.”

Stella gülümsedi ve sanki güneş yeniden doğup partimize ışık saçıyor gibi oldu. Bu masada çok güzel insanlar vardı ama Stella, Josh'a bile rakip olabilecek kadar güzeldi. Açıkçası Tyler için fazla iyiydi ama yemek boyunca Stella'ya gösterdiği ilgi, Tyler'ın da bunun farkında olduğu ve elinden gelenin en iyisini yapmaya çalıştığını gösteriyordu. Stella'nın kalıcı olması için dua ettim. Onunla birlikteyken Tyler'ın varlığı yüzde doksan daha katlanılabilir hale geliyordu.

Yemeğin sonuna yaklaşırken, “Bir bira daha ister misin?” diye sordum Nic'e. Sonunda içmeye başlamıştı ve alkol toleransının çok düşük

olması bana inanılmaz sevimli geliyordu. Hafif çakırkeyifken çok tatlıydı, normalden daha sarılmaya meyilli ve daha konuşkan oluyordu.

“Bizi eve sen mi götüreceksin?” diye sordu ve eğilip omzuma bir öpücük kondurdu.

“Değerli bebeğini sürmeme gerçekten izin verecek misin?” diye karşılık verdim. Gündüzleri hâlâ sıcak olsa da geceleri hava serindi ve motosiklet sezonu neredeyse bitmişti, bu yüzden Nic’in arabasıyla gelmiştik.

“Manuel kullanabilir misin?” diye sordu.

Elimi masa örtüsünün altına soktum ve parmaklarımı kasıklarına kaydırarak penisini kavradım. “Yapabileceğimi biliyorsun.”

Aly öğürme sesi çıkardı. “Duydum.”

Elimi çekip ona sııttım. “Üzgünüm.”

“Hayır, değilsin,” dedi ve şarabının kalanını bir dikişte içti.

“Gerçekten değil,” diye onayladı Ryan. “Daha dün onlar...”

“Ee! Tyler!” diyerek araya girdi Josh, hayatımda gördüğüm en bariz konu değıştirme çabasıyla. “Stella’yla nasıl tanıştınız?”

İkili birbirine döndü ve bir sürü cümle barındıran bir bakış paylaştılar. Sonunda Stella başıyla belli belirsiz onayladı.

“Şey,” dedi Tyler tekrar masaya bakarak, “biraz uzun bir hikâye.”

TEŞEKKÜRLER

Bir kitabın yayımlanması için gerçekten bir kasaba dolusu insan gerekiyor, bu kitap için *tam da böyle* oldu. Her şeyden önce, araştırma ve yazma sürecinde benimle bire bir konuşmaya zaman ayıran veya forumlarda sorularımı yanıtlayan tüm seks işçilerine teşekkür etmeliyim. Hepiniz inanılmaz havalı, nazik, hoşgörülü ve sabırlısınız. Umarım sizi gururlandırabilmişimdir. Umarım Lauren'da ve yarattığı ailede kendi güzel, neşeli hallerinizi görebilirsiniz.

Eşsiz temsilcim Jill Marr, yayın yolculuğum boyunca bana sunduğün bilgelik ve rehberlik için teşekkür ederim. Kafayı yemek üzereyken seni aramak ve konuşmayı dünyayı ele geçirmeyi planlayan iki cadı gibi kıkırdayarak bitireceğimizi bilmek çok hoşuma gidiyor. Ve SDLA'daki herkese, özellikle Andrea, Nick ve Jake'e, tüm emekleri için teşekkür ederim.

Bir kızın isteyebileceği en iyi "Evet, bir de şunu eklesen" ve "Oo, peki ya şöyle olsa" yayıncıları olan Hayley ve Sierra'ya. Bana şans verdiğiniz için *sonsuz* dek müteşekkirim. Bana asla (çılgın e-posta yanıtlarımda bile) sakın olmamı söylemediğiniz için teşekkür ederim. Müthiş sezgileriniz ve fikirleriniz için teşekkür ederim. Ve Slowburn/Zando ekibindeki herkese: Molly, Anna, TJ, Julia, Natalie, Emily, Nathalie ve Ashley. Eminim birilerini unutmuşumdur çünkü perde arkasında işleri halleden çok sayıda inanılmaz insan var. Unuttuklarımdan özür dilerim ve sizi seviyoruuuum!

Karanlığa Doğru serisini yorulmadan çevirip ülkelerine sunan tüm yabancı yayıncılarıma çok teşekkür ederim. Sayamayacağım kadar fazlasınız ve her hafta daha fazlası aramıza katılıyor. Muhteşem okurlarınızın bu çılgın yolculuğa katılmasını sabırsızlıkla bekliyorum.

Daha iyi bir yaşam arayışıyla İtalya'dan kaçıp Amerika'ya gelen büyük büyükbabam ve büyük büyükanneme. Onların hikâyeleri bu hikâyeye çok ilham verdi. Ve beni desteklemeye devam eden, yasaklasam bile yayımladığım her şeyi okuyan ailemin geri kalanına – SANA DİYORUM, ANNE.

En başından beri yanımda olan sırdaşlarım, can dostlarım: Ange, Khanh ve Sarah'ya. Emeklilikten sonra Yeni Zelanda'da bir üzüm bağı satın alıp orada utanç verici ve sarhoş bir şekilde yaşlanma planımızı unutmadım, siz de unutmamışsınızdır umarım!

Ve son olarak ama en önemlisi, gerçek hayattaki erkek ana karakterime, kocama: Selam. Çok seksisin. Hadi sevişelim.

[@ayisigikitap](https://www.instagram.com/ayisigikitap)

ÖZEL BONUS BÖLÜM

Kitapsever

Tyler

Junior Trocci'nin uzaklaşmasını izledim. Simsiyah kıyafetleriyle gölgelerin içine karıştı ve geminin yan tarafına, kıyıya ineceği derme çatma merdivene doğru ilerledi. Anlaşmamızdan sonra elimi o kadar sert sıkmıştı ki parmaklarım acıyordu. Artık bir mafyayla iş yapıyordum.

Harika. Muhteşem. Kesin başıma patlamazdı.

O piç beni imkânsız bir duruma sokmuştu. Patrick McKinney'nin borcu için, bana borçlu olduğu iki milyondan daha azını alamazdım. Bu şehirde ciddiye alınmak istiyorsam bunu kabul edemezdim. Ama Junior'ın gözlerindeki bakıştan, kabul etmezsem göze alamayacağım bir düşman edineceğim açıktı. Kim olduğumu, geçen yıl yarattığım bu karanlık kimliğimi değil, *gerçek* beni biliyordu. Tek bir sözüyle düşmanlarıma ifşa olabiliyordum ki itiraf etmeliydim ki çok düşmanım vardı.

Bundan kaçınmak için her şeyi yapardım çünkü bu kumar imparatorluğunu sebepsiz yere kurmuyordum. Yapmam gereken bir iş, ödemem gereken bir borç vardı ve hedefe o kadar yakındım ki neredeyse *fiziksel olarak hissedebiliyordum*. Hiç kimse ve hiçbir şey beni görevimi tamamlamaktan, anneme ve bize yapılan haksızlıkların intikamını almaktan alıkoyamazdı.

İyi tarafından bak, dedim kendime.

Yakında yasal bir işletmenin yüzde ellisine sahip olacaktım ve çok sağlam bir müttefik kazanmıştım. Junior bu şehrin bütün suç dünyasıyla bağlantıları olan bir mafya ailesinden geliyordu. Başka kimse beni bulamamışken onun beni bulması da bunun kanıtıydı. Onunla iyi geçinirsem belki o bağlantıları kendi çıkarlarım için kullanabilirdim.

Karşıma ondan kötüsü de çıkabilirdi. Bu adamla sadece üçüncü karşılaşmamdı ama Junior'ın zeki, azimli ve kartlarını kendine saklayan biri olduğu inkâr edilemezdi. Lafı açılmışken, McKinney'nin hangi binasının peşinde olduğunu ve sebebini öğrenmem gerekiyordu. Siktir, bunu muhtemelen küçük anlaşmamızı kabul etmeden önce düşünmeliydim ama göğsüme doğrultulmuş keskin nişancı lazeri dikkatimi biraz dağıtmıştı.

Derin bir nefes aldım. Her şey yolundaydı. Hatamı kolayca düzeltebilirdim. Yarın bu saatlerde Junior'ın tüm kirli çamaşırlarını öğrenmiş olurum; bağlantıları olan tek kişi o değildi. İstemeyerek de olsa ortak olmuş olabilirdik ama ileride beni saf dışı bırakmaya kalkışmayacağının garantisi yoktu ve bunun olmasını engellemek istiyorsam, karşı koymaya hazır olmalıyım.

Junior güvertenin kenarında kaybolana kadar onu izledim, sonra etrafıma bakındım. Eski limanın bu kısmı, şehrin endüstriyel geçmişinden kalma, çürüyen bir harabeydi. Tepedeki ay, alçakta ve dolgun bir silüetle gece göğünde asılı duruyor, gümüş ışığı çürümüş rıhtımlara ve yıkılmaya yüz tutmuş binalara uzun gölgeler düşürüyordu. Aşağıdaki su geminin gövdesine usulca çarpıyordu.

Burası ultra seçkin, yüksek bahisli bir kumarhane için kimsenin aklına gelmeyecek bir yerdi ve burayı tam da bu yüzden seçmiştim.

Kendimle sürekli daha iyisini yapma savaşı içindeydim. Bu gece, terk edilmiş bir yük gemisine el koymuştum. Gelecek ay, müşterilerimin ilgisini canlı tutmak ve bu şehrin en ulaşılmaz, en aranan eğlencesi olmaya devam etmek için daha iyi, daha beklenmedik ve heyecan verici

bir şey bulmam gerekecekti. Zenginlerin çocuk gibi olduğunu öğrenmiştim; en son çıkan parlak oyuncaklarla dikkatleri kolayca dağılıyordu ve onları masalarımnda yer kapma savaşı vermeye devam ettirmek çok çaba ve planlama gerektiriyordu.

Ceketimin cebindeki telefonum titredi. Çıkarıp baktığımda Josh'tan bir mesaj geldiğini gördüm.

Hey, yazmıştı. Her şey yolunda mı? Bugün her zamankinden daha büyük bir pislik gibi davrandın.

İç geçirdim. Josh'la dostluğumuz o kadar eskiye dayanıyordu ki arkadaşta çok kardeş gibiydik, bu da birbirimizden sözümüzü sakınmadığımız anlamına geliyordu. Nişan partisinde sergilediğim davranışlar yüzünden bir iki hakareti hak etmiştim. Bu gece yüzünden stresliydim ve stres hem sinirimi zıplattıyor hem de diğer insanlara olan tahammülümü azaltıyordu. *Cornhole* tahtasını devirmek pislikçe bir hareket olabilirdi ama rakibim olan adam bütün gün hile yapmıştı ve kuralların kendileri için geçerli olmadığını düşünen, kendini beğenmiş pisliklerden daha çok nefret ettiğim bir şey yoktu.

Evet, üzgünüm, diye cevap yazdım. İş yüzünden çok stresliyim.

Evde olduğunu görüyorum, dedi. Bira alıp geleyim mi, konuşuruz?

Kalbim hızla çarpmaya başladı. Kahretsin. Evde olmadığım ortadaydı ama bu tek kullanımlık telefona bağladığım cep telefonum evdeydi. Çünkü en iyi arkadaşım sınır tanımayan, aşırı korumacı bir hackerdı ve bir tane cep telefonumda, bir tane de arabamda (sinir bozucu bir şekilde asla bulamamıştım) takip cihazı vardı. Spor ayakkabılarımın veya spor çantamın içine de bir tane koyduğundan emindim çünkü ne zaman sporda olduğumu her zaman biliyordu.

Çoğu zaman bu beni rahatsız etmiyordu. Yetişkinlik hayatımız boyunca hep böyleydi ve onun aşırı korumacı arkadaşlığına alışmıştım. Garip ama –belki de Stockholm sendromu yaşıyordum– beni kollayan birinin olduğunu bilmek bir bakıma güven vericiydi. Etik açıdan tartışmalı, özel koruyucu meleğim gibiydi.

Ama Josh'ın her hareketimi *sürekli* izlemesini istemiyordum. Neyse ki yıllar içinde onun teknik becerilerinin bir kısmı bana da bulaşmıştı ve ondan kaçmakta epey ustalaşmıştım. Sadece böyle anlarda, benim... şey... aykırı faaliyetlerimden şüphelenmeye başladığından endişeleniyordum.

Derin bir nefes alıp takılma teklifine cevap verdim. *Pas geçiyorum. Sabah erkenden spora gitmek istiyorum o yüzden yatacağım. Nişanınız için tekrar tebrikler.*

Sorun değil. Ve teşekkürler. Eski sevgililerinden biriyle evleneceğimi kim tahmin edebilirdi ki? HAHHAHA.

Bir homurtu çıkararak güldüm. Ben ederdim. Aly'yle görüşürken onun biraz Josh'a benzediğini fark etmiştim ve Aly benimle iletişimi kestiğinde Josh'ın güya laf arasında bana onu sorması gözümünden kaçmamıştı. Aly, Josh'ın "aşırı gizli" maskeli hesabından bir videonun ekran görüntüsünü bana attığı anda onları bir şekilde bir araya getirmem gerektiğini anlamıştım. Amacım bir taşla iki kuş vurmaktı: Josh'a seks yapacağı birini bulmak (çünkü geçen yaz tam bir münzeviye dönüşmüştü, üstelik sahte kehanetler savurup sahilden geçen teknelere bok atan eğlenceli tipler gibi de değildi) ve takıntılı olacağı yeni birini bularak kendi üzerimdeki baskıyı azaltmak.

Planım beklediğimden de iyi işlemişti. En iyi arkadaşımın eskiden yattığım bir kadınla nişanlanması biraz tuhaf mıydı? Evet, biraz, özellikle de birbirlerine sandığımdan daha çok benzedikleri ve bir araya gelince neredeyse katlanılmaz oldukları için. İkisi de hiçbir şeyi ciddiye almıyordu. Sürekli birbirlerine yatak odası bakışları atıyorlardı. Kedileri çocukları haline gelmişti ve dördünün birlikte olduğu o mide bulandırıcı derecede tatlı videolardan *bir tane daha* izlemek zorunda kalırsam yemin olsun ki...

Derin bir nefes aldım. Bu iyiydi. İstedğim buydu. Ve onlar adına gerçekten mutluydum. Ama evlilik öncesi mutluluklarını sürekli herkesin gözüne sokmak zorundalar mıydı? Bu, unutmak istediğim anıları

canlandırıyordu. Annemin uyuduğumu sandığı zamanlarda mutfakta tek başına ağlamasını. Şerefsiz babam varlığımızı reddettiği için annemin karnımızı nasıl doyuracağını düşünüp durmasını.

Telefonumu kapayıp cebime geri koydum. Çok yakında o alçak babam yaptıklarından pişman olacaktı. İntikamımın bir sonraki adımı tam ayaklarımın altındaydı ve her şey plana göre gidiyorsa, barmenler ona gereğinden fazla içki servis ediyorlardı ve kendisinden çok daha iyi poker oyuncularıyla dolu bir masada oturuyordu.

Böylesine önemli bir hamleyi kadere bırakmak istemediğimden, aşağıya inen güverte kapağına yöneldim. Bu geminin göbeğinde, çoğu insanın hayatı boyunca göremeyeceği kadar çok servet vardı ve oyunu korumak için şehrin en iyi paralı asker ekiplerinden birini tutmuştum. Kapağa giderken ekip üyelerinden birinin yanından geçtim.

“Gitti,” dedi adam.

Junior’ın daha nazik davranmam gerektiği uyarısını hatırlayarak başımı eğdim. “Teşekkür ederim.”

Adam homurdanarak uzaklaştı. Onu suçlayamazdım. Bu sözler benim kulağıma bile yapmacık ve zorlama gelmişti. Nazik davranmak benim için kolay değildi. Çoğunlukla bir anlam ifade ettiğini görmediğim içindi. Annem özünde iyi kalpli biriydi; herkese, hatta hak etmeyenlere bile kibar davranırdı ama bu kibarlığı boktan patronlarının ona az maaş vermesini ya da daha da boktan erkek arkadaşlarının ona el kaldırmasını engelleyememişti. Bunu sadece ben engellemiştim. Karşı koyacak yaşa geldiğimde.

Güverte kapağını kaldırıp merdivenden aşağı, loş bir koridora indim. Bu gemi onlarca yıldır burada çürüyordu ve bir zamanlar beyaz olan boyası griye dönüp kabuk kabuk soyulmuş, altındaki paslı çelik ortaya çıkmıştı. Sol duvarda sızdıran borular vardı. Koridorda ilerlerken tepemdeki lambalar titriyordu. Düşük bütçeli bir korku filminin setine benziyordu, geminin bitmek bilmeyen inlemeleri ve gıcırdamaları da ürkütücü bir fon müziği gibiydi.

Bütün bu çürümüşlüğün şehrin elit kesimini rahatsız edeceğini düşünebilirsiniz ama onlar şişmiş bir cesede üşüşen akbabalar gibi buraya akın etmişlerdi. Ürkütücü ortamdan heyecanlanmışlar, onları ilk kez aşağıya indirdiğimde nefeslerini tutup arkadaşlarına sarılmışlardı.

Geminin ortasından yükselen tezahüratları takip ettim. Eskiden kargoların depolandığı geniş alanda artık bir düzineden fazla masa vardı. Masaların etrafında şehrin en zengin insanlarından bazıları, sanat tacirleri, vârisler ve suç patronları toplanmıştı. En uçtaki duvara geçici bir bar kurulmuştu ve resmî kıyafetler giymiş garsonlar kumarbazlara birinci sınıf kokteyller servis etmek için bu bara gidip geliyordu. Modern bir *Gatsby* uyarlamasından bir sahne gibiydi; tavana astığımız avizelerin yumuşak ışığı ortama sıcak bir ışıltı katıyor, mücevherlerin ve şampanya kadehlerinin üzerinde parıltılar oluşturunuyordu.

Herkes kimliğini gizlemek için maske takmıştı ama *ben* etkinliğin yöneticisi olarak kim olduklarını biliyordum. Bakışlarım uzak köşeye, hizmet dışı bırakılmış kazanın yakınında sıralanmış üç poker masasına kaydı. Ortadaki masada sırtı bana dönük oturan ve burada olmaması gereken yirmi yaşında bir velet vardı.

Yanımda, elinde not defteri tutan bir kadın belirdi. Vücuduna oturan zümrüt yeşili bir elbise giymiş, kiraz kırmızısı saçlarını alçak bir topuz yapmıştı. Sarah. Bir başka eski sevgilim. Aly ile olduğu gibi arkadaş kalmamızın daha iyi olacağını anladıktan sonra ilişkimizi dostane bir noktada sonlandırmıştık. Şimdiyse sağ kolum, bu etkinliklerde bana yardım edeceğine güvendiğim tek kişiydi çünkü benden daha fazla sır saklıyordu ve bu pisliklerden benim kadar nefret ediyordu.

“Nasıl gidiyor?” diye sordum. Herhangi bir şeyden bahsediyor, genel olarak etkinliği soruyor olabilirdim ama Sarah neyi kastettiğimi biliyordu. Bakışları benimkileri takip ederek en uzaktaki masaya yöneldi.

“İyi,” dedi. “Şimdiden yarım milyon kaybetti.”

Topuklarımın üzerinde hafifçe sallandım. İsa aşkına. Gece daha yeni başlamıştı, önümüzde *saatlerce* sürecektir bir oyun vardı. Sonunda ne kadar kaybedecekti?

“İstemese bile içkisini tazelemeye devam edin,” dedim. “Ve parası biterse, kumarhanenin ona borç vermeye istekli olduğunu özellikle hissettirin.”

Sarah başıyla onaylayıp kalabalığın içinde kayboldu.

Her şey plana uygun gidiyordu. Çocuk pokerde her şeyini kaybedecek ve yakında bana borçlanacaktı. Ve ben o borcu sonuna kadar kullanmaya niyetliydim. Çünkü onu korumak için her şeyi yapabilecek bir ablası vardı ve benim asıl hedefim oydu. İçeriye giriş biletim. Amacıma ulaşma yolum.

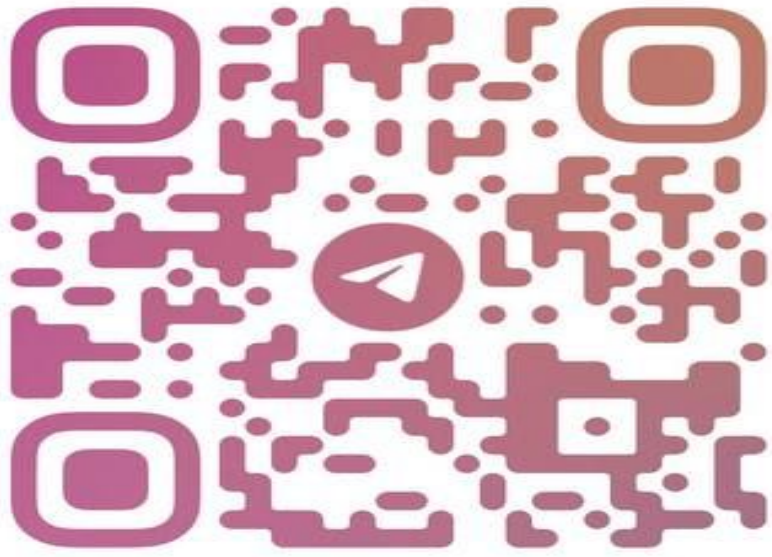
Yakında görüşürüz, Stella bebeğim, dedim içimden. Kalabalıktan bir alkış daha yükselirken kendi kendime gülümsedim.

[@ayisigikitap](#)

Navessa Allen kocası, kedileri ve çiftlik hayvanlarıyla beraber New England'da iki yüz yıllık bir çiftlikte yaşıyor. Beş kardeşin en küçüğü olan Navessa, abileri ve ablaları ormanda oynarken evde bırakıldığı için kendi maceralarını yazmaya başladı. Onlarla çıkabilecek kadar büyüdüğündeysen gerçek maceraların peri ve büyü barındırmadığını görüp hayal kırıklığına uğradı. O günden beri hikâyeleriyle bu eksikliği telafi etmeye çalışıyor.

@AYISIGIKITAP